ELIZABETH ADLER
LÉONIE

LÉONIE
Elizabeth Adler

Léonie
by Elizabeth Adler

© copyright 1985 by Elizabeth Adler

LÉONIE

Elizabeth Adler

Traducere de Any Florea

Editura MIRON

București - 1994

Părinților mei, cu dragoste

Cartea întîi

1890 - 1893

Capitolul 1

Noaptea era liniştită, luminată de lună, îngheţată. O promoroacă fină contura cu alb pomii şi acoperea fiecare boschet şi gard viu cu o frumuseţe nouă, rece. De la această distanţă se vedeau, licărind, luminile unui sat, iar fumul lemnelor care ardeau se înălţa în spirală din coşurile joase ale căsuţelor de ţară. Trenul îşi urma drumul întortocheat prin noapte, spărgînd liniştea rurală cu un fluierat brusc, ascuţit, care era imitat, ca un ecou batjocoritor, de cîte o bufniţă de hambar.

Paul Bernard se lăsă pe spate în căldura şi confor-

tul compartimentului său, oftînd cînd trenul îşi încetini din nou mersul. Fusese o călătorie lungă. Scăpase expresul de Paris şi fusese pus în faţa alternativei de a aştepta trei ore trenul următor sau de a lua trenul local care se tîra prin satele Normandiei spre oraş. Gara întunecată de provincie oferea prea puţin confort, aşa că el luase trenul personal, iar acum regreta că a făcut-o. Se uită din nou la ceasul lui de aur de buzunar, zîmbind. Trecuseră doar cincisprezece minute de cînd îl scosese ultima oară. Din cauza întunericului de afară, cînd se uita pe fereastră, vedea doar imaginea lui reflectată – un bărbat înalt, cu părul negru, în jur de treizeci de ani, cu ochi frumoşi, căprui. Zîmbi către propria sa imagine: un bărbat prosper, un bărbat de bun gust. Un bărbat obosit! Imaginea lui dispăru din fereastră, cînd intrară într-o nouă staţie de ţară, slab luminată. Se trînteau uşi, se încărca lapte şi corespondenţă, controlorul vorbea la nesfîrşit cu şeful gării – oare nu se va termina călătoria niciodată?

Cu un fîşîit de aburi, trenul porni încet de lîngă peron. În sfîrşit! Brusc, uşa se deschise şi o valiză prăpădită trecu pe lîngă el în compartiment, urmată de un coş de rafie plin şi apoi de silueta unei fete care se prăbuşi. Grămada de fuste maronii, de lînă, şi de păr blond răvăşit se ridică de pe podea, unde căzuse, şi îşi examină cu atenţie genunchii. Picături de sînge străbătuseră găurile gemene ale ciorapilor groşi de lînă care erau puţin căzuţi în jurul gleznelor ei fine, iar ea se uită la ele uimită.

– Ah, nu pot, gemu ea cu disperare, pur şi simplu

nu pot.

– Ce nu poţi? întrebă zîmbind Paul.

– Nu mă pot duce la Paris cu găuri în ciorapi – ce-o să creadă lumea?

Paul se aplecă să-i ridice coşul, prinzînd merele care se rostogoleau prin compartiment şi îndesîndu-le lîngă salamul de ţară şi o bucată de pîine.

– Nu cred, spuse el, întinzîndu-i politicos coşul, că lumea o să- ţi vadă genunchii – în mod normal, vreau să zic.

Ea îşi lăsă fusta în jos repede, netezind-o, şi se aşeză îmbufnată, pe marginea locului din faţa lui. Roşeaţa i se urcă în obraji şi îşi muşcă buza, jenată.

Paul se uită la ea amuzat; fetele pe care le cunoştea el nu roşeau niciodată. Luîndu-şi ziarul, se prefăcu interesat de lectură, dîndu-i timp să-şi revină. Nu încăpea îndoială că greşise compartimentul în care se afla. Judecînd după aspectul ei, ar fi trebuit să fie la clasa a doua. Ea şedea sprijinită de spătarul cu perne, cu ochii închişi, iar lumina pîlpîitoare din compartiment arunca umbre sub scobitura pometilor ei, subliniind netezimea pielii de culoarea piersicii. El lăsă în jos ziarul, profitînd de faptul că ea închisese ochii, ca să o analizeze. Era foarte tînără – să fi avut şaisprezece ani. O fată de la ţară, înfăşurată în mai multe rînduri de haine nepotrivite, dar avea ceva care era cu adevărat extraordinar. Sau poate „exotic" era un cuvînt mai potrivit pentru a o descrie. O asemenea bogăţie de păr minunat, blond închis, care se răspîndea peste tot, precum şi lungimea picioarelor care nu puteau fi ascunse, chiar şi de ciorapii aceia

groşi şi de pantofii ţărăneşti îngrozitori. El se cutremură cu dezgust văzînd pantofii ei greoi, plini de noroi, cu talpă groasă, şi încercă să vizualizeze aceleaşi picioare în ciorapi de mătase şi pantofi eleganţi, cu toc înalt. Pe sub hainele aspre, prost croite, sub noroi şi sub manierele ţărăneşti, se întrezărea o frumuseţe. Nu sărea în ochi şi nu te izbea, dar ar fi putut s-o facă, în condiţii propice. Era sigur de asta – iar el era un bun cunoscător. Femeile erau domeniul lui.

Se întreba de ce oare se ducea ea la Paris? Zîmbi. Pentru ce s-ar duce o fată tînără de la ţară la Paris, decît ca să realizeze „ceva", să ajungă „cineva". Toate credeau că la Paris era posibil orice. El se uită afară pe fereastră, văzu imaginea ei reflectată acolo şi se gîndi ce anume ar fi putut face pentru ea.

Am reuşit, se gîndi Léonie, cu inima încă zbătîndu-i-se în piept în egală măsură datorită senzaţiei de teamă, agitaţiei şi goanei din ultimul moment ca să ajungă la gară. Am făcut-o, în sfîrşit! Degetele i se strîngeau în bancnotele din buzunar. Nu avea nevoie să le numere, ştia exact cîte erau acolo. Erau tot ce poseda pe lumea asta, economii din salariul ei ca ajutoare la bucătărie şi chelneriţă la cafeneaua din Masardé. Desigur, o să găsească imediat o slujbă mai bună la Paris; în fond, era educată, nu-i aşa? Bătrînul preot o învăţase el însuşi, timp de trei ani – bineînţeles că asta se întîmplase înainte de moartea mamei ei. Apoi, n-a mai fost timp de cărţi şi învăţătură, căci trebuia să-şi cîştige existenţa. Dar cărţile îşi îndepliniseră menirea. Fără ele, n-ar fi ştiut că există

viaţă şi dincolo de micul sat în care se născuse – la început, chiar şi Masardé i se păruse un oraş mare. Ar fi putut crede că toată lumea trăia aşa. Acum ştia; lumea adevărată era altundeva, unde totul o aştepta – oameni interesanţi, petreceri minunate, muzică, dragoste, rîs – le va găsi pe toate acestea, era sigură că aşa va fi. De aceea plecase.

Cînd era o fetiţă mică şi mama ei mai era în viaţă, ascultase cu ochii măriţi poveştile despre tatăl ei, cum călătorise el prin toată lumea cu circul – „din Franţa şi pînă-n Rusia", după cum pretindea el, deşi, destul de curios, mama ei îl întîlnise cînd micul circ venise la Masardé; era călăreţul fără şa, bronzat şi viril, cu pantaloni albi strînşi pe picior, cu muşchii tremurînd sub reflectoare. Era egiptean, cu ochi negri şi puternic, iar Emilie se îndrăgostise de el pînă peste cap.

– Tu semeni cu el, îi spusese ea lui Léonie, ai ochii lui, profilul lui... ah, dacă l-ai fi cunoscut!

Dar ea nu-l cunoscuse niciodată, căci el se întorsese la circ, la o săptămînă după naşterea ei. Ah, îi promisese lui Emilie că se va întoarce, îi promisese că se vor căsători, iar mama ei îşi păstrase speranţele, pînă în ziua cînd a murit.

Léonie îşi strînse şi mai tare ochii. Nu voia să se gîndească nici la lucrul ăsta. Fusese azi în cimitirul îngheţat, unde se afla mica piatră simplă, care părea prea mică pentru a o acoperi pe frumoasa ei mamă. Desigur că, stînd acolo, îi spusese ce avea de gînd să facă, în timp ce vîntul rece îi încîlcea părul şi îi înţepa ochii, astfel încît lacrimile, împotriva cărora lupta, îi

îngheţau pe obraz. Aşteptase un răspuns oarecare, vreun semn de aprobare, dar nu primi nimic. Era singură. Trebuia să-şi croiască propriul ei drum în viaţă. O va face, la Paris.

Trenul frînă şi încetini, trezind-o din somnul ei neliniştit. Deschise ochii spre bărbatul care şedea în faţa ei şi privirile li se întîlniră.

– O! zise ea, îndreptîndu-se şi netezindu-şi părul, jenată. E Parisul?

– Încă nu, mai avem de mers încă o jumătate de oră. Dar ai dormit cea mai mare parte a drumului.

Frumuseţea stranie roşi din nou, uitîndu-se la el cu nişte ochi enormi. Avea ceva în valea pometilor şi în curba maxilarului, în urechile micuţe. Era o faţă strălucitoare, se gîndi el; nu se ascundea sub o carne grasă, rozalie, şi îşi arăta cu mîndrie unghiurile şi scobiturile. Da, putea fi o frumuseţe, dacă ar şti cum.

Se auzi o bătaie în uşă, controlorul întinse mîna nerăbdător, în timp ce ea îşi scoase biletul din buzunar.

– Ar trebui să fii la clasa a doua, zise el cu ton oficial. N-ai ce căuta aici. Ai călătorit tot drumul, de la Masardé, în acest compartiment. Trebuie să plăteşti diferenţa.

– Îmi pare rău, se bîlbîi ea. N-am ştiut.

Controlorul întinse ameninţător mîna.

– Nu-mi spune mie povestea asta, mai bine plăteşte imediat.

Paul Bernard împături discret cîteva bancnote şi i le puse în palmă.

– Tînăra doamnă e cu mine.

Conductorul zîmbi, înţelegător.

– Scuzaţi, domnule... nu mi-am dat seama...

Paul se aplecă în faţă şi îi dădu fetei cartea lui de vizită.

– Sper să-mi acorzi privilegiul să te ajut! Mi-am dat seama că asta putea să-ţi creeze probleme.

Paul Bernard, citi ea în gînd. *Director, Music Hall Cabaret, strada Royale, Paris.* Era atît de elegant şi de sofisticat! Probabil crede că e o fată proastă de la ţară.

– Sînteţi foarte amabil, domnule Bernard, spuse ea, abătută. Am să vă restitui banii, desigur.

– Ce te aduce la Paris? întrebă el, aprinzîndu-şi ţigara de foi cu un chibrit şi aşezîndu-se comod pe locul său.

– Trebuia să plec. Vorbele îi ieşiră din gură atît de brusc, încît o surprinseră. Nu mai puteam suporta...

Dorea să nu fi spus asta niciodată; ce va crede el acum despre ea?

– Şi ce fel de slujbă o să cauţi la Paris? Cunoşti pe cineva acolo?

– Nu, domnule. Ochii ei exprimau teama, dar îşi ridică bărbia, încrezătoare. Sînt sigură că am să găsesc o slujbă de chelneriţă. Am experienţă.

– Uite, zise el, scriind repede pe dosul cărţii de vizită. Ai aici adresa unei pensiuni decente. Spune-i doamnei Artois că eu te-am trimis şi, dacă eşti interesată, am o slujbă pentru tine.

Léonie strînse cartea de vizită, plină de speranţă.

– O slujbă, domnule?

– Întotdeauna este loc pentru o fată ca tine la

Music Hall.

Ce-o fi vrut să spună, cu „o fată ca ea"? Şi ce putea face ea la *Music Hall*? Se uită la el cu suspiciune.

– Dar eu nu ştiu să cînt şi nu pot să dansez...

Picioarele ei cu noroi păreau mai mari ca oricînd, cu siguranţă că-şi rîde de ea.

El zîmbi.

– Întotdeauna va fi loc la cabaret pentru o fată atît de frumoasă ca tine.

Frumoasă!

Acum înţelese că el e nebun – sau mai rău! Ea îşi aminti conversaţiile în şoaptă despre fetele de pe străzile Parisului şi îl privi, precaută, pe sub gene. Totuşi, nu arăta a fi un om rău, bă chiar părea cumsecade. Dar nu avea încredere în el.

Trenul îşi croia drumul lui sinuos prin periferiile Parisului, spre Gara de Nord. Cînd se opri cu o zdruncinătură, ea deschise uşa repede şi sări pe peron, cu bagajele ţinute strîns în mîini. Se întoarse, amintindu-şi de bani.

– Am să vă trimit banii imediat ce voi putea, domnule, şi vă mulţumesc.

– Dar stai, stai o clipă... El întinse mîna cînd ea se întoarse să plece. Pot să te conduc undeva? În fond, nu cunoşti Parisul.

– Nu... a, nu...

Plecă, alergînd pe peron, în timp ce merele îi săreau din coş, iar părul ei blond flutura. O urmări cum îşi croieşte drum prin mulţime, la barieră, şi apoi dispăru pe străzile întunecate ale Parisului.

Mă întreb, îşi spuse în sinea lui în timp ce se îndrepta încet spre ieşire, mă întreb oare ce-o să se întîmple cu ea?

Capitolul 2

Doamna Artois era o femeie solidă, pătrată, ca un vas de război, care îşi conducea pensiunea cu un amestec de fermitate şi plăcere şi cu o regulă strictă de a primi doar femei. Avusese prea multe necazuri cu bărbaţii, în trecut; întotdeauna se dădeau mai întîi la o fată, apoi la alta; geloziile au fost teribile. Casa ei era respectabilă, se asigura de treaba asta, dar îi erau dragi „fetele ei", tinerele femei de la music hall-urile şi cabaretele din oraş. Doamna fusese şi ea artistă: cu mult timp în urmă, cîntase pe majoritatea scenelor din Paris, iar acum avea o plăcere deosebită de a urmări

carierele şi problemele amoroase ale „fetelor ei".

Doamna era, de asemenea, o femeie care ştia ce voia de la viaţă, iar în acel moment dorea o ajutoare la bucătărie. Ultima plecase chiar în acea dimineaţă – se dusese acasă să-şi îngrijească mama bolnavă, lăsînd-o baltă pe Doamna şi pe bucătăreasa furioasă care refuza să prepare cina dacă nu avea pe cineva care să-i cureţe zarzavaturile şi să-i spele vasele. Léonie apăruse la uşa ei ca trimisă de zei.

– Eşti norocoasă, îi spuse ea. Nu e uşor să găseşti de lucru la Paris, dar eu pot să-ţi ofer slujba şi asta include casă şi masă.

Uşurarea de pe faţa fetei era atît de vizibilă, încît Doamna se întrebă ce ar fi făcut fata dacă ea ar fi spus nu. Probabil că venise la Paris, aşa cum fac toate, fără bani şi fără perspective – şi fără nici o idee despre ce avea să facă. La vîrsta aceea, a ajunge acolo părea să fie un scop în sine, se gîndi Doamna, oftînd în legătură cu lipsa de răspundere a tinereţii.

– Mulţumesc, doamnă, am să încep imediat. Léonie îşi scoase paltonul repede, înainte ca doamna Artois să se poată răzgîndi. Aşezînd farfuriile în chiuvetă, îşi băgă mîinile reci în apa caldă, cu săpun, simţindu-şi degetele revenind la viaţă. Nu-şi închipuise niciodată că spălatul vaselor ar putea s-o facă atît de fericită.

Camera micuţă de la mansardă era curată şi călduroasă, patul îngust de fier era confortabil sub plapumele îngrămădite, iar după ce despachetă puţinele ei lucruri, camera deveni a ei proprie. Cele două rochii îi atîrnau în dulap, ciorapii de lînă cîrpiţi şi

lenjeria de corp stăteau frumos împăturite în sertarele bufetului, iar deasupra erau aşezate o jumătate de duzină de cărţi şi păpuşile ei. Nu erau chiar păpuşi ci mici statuete sculptate curios, dar astea fuseseră toate jucăriile pe care le avusese în copilărie şi îi aparţinuseră tatălui ei. Îşi trecu degetele peste simbolurile decorative sculptate în jurul bazei lor. Ea bănuia că erau egiptène, dar nu era sigură, deşi pisica nu arăta ca pisicile de fermă pe care le cunoştea ea. Era subţire, lungă şi aristocratică şi avea o faţă mică, triunghiulară, şi ochii oblici. Iubise atît de mult pisica asta cînd era copil! Cealaltă reprezenta o leoaică sau o femeie. De fapt, cîte ceva din amîndouă, un cap de leoaică pe un trup de femeie. Întotdeauna o considerase foarte frumoasă. Se întrebă pentru a mia oară dacă simbolurile însemnau ceva şi dacă da, atunci ce anume?

Oftă cu satisfacţie, privindu-şi noua locuinţă. Noaptea trecută, camera aceea mizerabilă, îngheţată, de lîngă gară, o costase exact jumătate din totalul pe care-l avea socotit pentru toată săptămîna şi fusese şocată şi speriată de această cheltuială. De fapt, totul se datora bărbatului din tren; în fond, el era acela care a trimis-o aici. Îi va da banii înapoi, imediat ce va putea. Dar iată că era doar de o zi la Paris şi avea deja o slujbă. Ce-şi putea dori mai mult?

Răbdare, se gîndi ea, trei luni mai tîrziu, sprijinindu-se cu coatele de marginea ferestrei micuţei ei camere de la etajul superior al casei înalte şi plate de pe Boulevard des Artistes. Trebuie să am răbdare. Se uită în jos la străzile şi pieţele aglomerate ale Parisului, întinse sub ochii ei ca pentru vreun joc pasionant, pe care ardea de nerăbdare să-l joace. Dar cum? Care erau regulile acestuia? Care era ingredientul magic, se întrebă ea, care te făcea să „aparţii" Parisului? Era un oraş care te înspăimînta, te înspăimînta şi totodată era minunat. Străzile erau pline de cafenele şi bistro-uri, de teatre şi cabarete, de jocuri de noroc şi magazine, iar oamenii de pe stradă păreau să facă lucruri interesante, erau artişti şi artiste, scriitori şi oameni bogaţi! Şi ajutoare de bucătari!

Oftînd cu regret, îşi puse pălăria şi alergă cele şapte etaje, pînă la bucătărie, să-şi ia pacheţelul cu masa de prînz pe care şi-l pregătise de cu seară. Era duminică după-amiază, era liberă şi intenţiona să-şi petreacă ziua aşa cum făcea de obicei, explorînd oraşul.

Se îndreptă spre Bois de Boulogne, întîrziind pe străzi mărginaşe cu clădiri mari, uitîndu-se printre gratiile lor ca să le zărească interioarele de marmură, pînă cînd ochiul vigilent al unui portar o trimitea să-şi vadă de drum. Cafeneaua aglomerată de la colţul pieţei Saint-Georges arăta veselă şi frumoasă. Se învîrtea prin faţa ei, prea speriată ca să intre singură acolo şi, oricum, prea econoamă ca să cheltuiască bani. Fiecare părea să fie însoţit de cineva; să fi fost

oare imaginaţia ei de vină, sau i se părea că toţi se cunosc unul cu celălalt? Un cuplu ieşi din spatele cafenelei şi o porni pe stradă, braţ la braţ, discutînd intim, el aplecîndu-şi capul spre ea, în timp ce ea zîmbea în sus, spre el. Erau atît de eleganţi, se gîndi Léonie, urmărindu-i, admirîndu-i rochia elegantă şi pantofii cu tocuri micuţe. Atrasă de căldura lor, de intimitatea lor, ea se apropie mai mult, dorind să facă şi ea parte din toate acestea, trăgînd cu urechea, fără ruşine, la conversaţia lor, pînă ce ei se opriră brusc uitîndu-se fix la ea. Ruşinată, se îndepărtă.

Se aşeză pe o bancă în parc şi îşi mîncă sandvişurile, hrănind micile păsărele de oraş care se înghesuiau în jur, urmărind minunaţii cai şi călăreţi care treceau la pas, amintindu-şi de caii de fermă pe care îi plăcea să-i călărească în satul ei natal. Bois era plin de surprize: era şi un circ pe acolo. Se opri în faţa afişului şi îşi trecu degetul pe lista actorilor, inima bătîndu-i puţin mai repede, întrebîndu-se dacă nu cumva numele tatălui ei ar putea fi acolo. Dar, desigur, nu era. Şi mai era un ring de dans în aer liber. Îl descoperise în prima duminică şi o atrăgea din nou, în fiecare săptămînă. Nu că ar fi intrat înăuntru, dar se uita de la distanţă, ascultînd muzica revărsîndu-se deasupra ierbii, uitîndu-se pe furiş la dansatori şi la fetele de vîrsta ei, care flirtau cu bărbaţi tineri la măsuţe, sub pomi. Cum era, oare, se întreba ea, să flirtezi cu un bărbat? Oftă neputincioasă, îndepărtîndu-se de această scenă. Răbdare, îşi spuse în sinea ei, trebuie să am răbdare. Într-o bună zi, voi face şi eu parte din toate astea.

Nu încăpea îndoială că era singuratică, dar serile de duminică erau o compensaţie pentru după-amiezele solitare de duminică. Atunci, toate fetele erau acasă, dacă nu fugeau la teatru, şi leneveau bîrfind. Duminica, întreaga casă părea altfel, relaxată şi veselă. Léonie se bucura de atenţia celorlalte fete. I se permitea să stea în apropierea grupului, ascultînd discuţiile despre ultimele lor aventuri şi despre stelele cabaretelor. Era cel mai frumos moment al săptămînii, iar ele o tratau ca pe sora lor mai mică.

– Trebuie să facem ceva pentru Léonie, spuse Loulou, sorbindu-şi coniacul şi întinzîndu-se mai comod pe canapeaua moale din salon.

Era o seară plicticoasă de duminică şi Léonie tocmai adusese cafeaua de după cină. Ea se opri, surprinsă.

– Ce vrei să spui, Loulou?

– Păi, uită-te la tine. Nu arăţi deloc rău, sub tot părul ăsta şi hainele astea îngrozitoare. Loulou puse un deget sub bărbia lui Léonie şi îi ridică faţa spre lumină. Da, de fapt eşti foarte drăguţă. Nu crezi, Bella?

Bella o analiză pe Léonie.

– Aş vrea să am şi eu o astfel de piele, zise ea, invidioasă. N-o să ai nevoie niciodată să foloseşti pudră, totuşi puţin roşu, aici, chiar sub pomeţi, ţi-ar sublinia mai mult ochii.

Jolie veni alături de Bella.

– Şi părul... uite, trebuie să fie ridicat în sus, aşa. Luă cu o mînă părul lui Léonie şi îl ţinu deasupra capului fetei, demonstrînd cum ar arăta.

– Dar n-ar sta, protestă Léonie. Nu stă niciodată, oricîte agrafe aş pune.

– Draga mea, tocmai ăsta ar fi farmecul, zîmbi Bella şmechereşte. Puţin „răsturnat"... puţin „neglijent"... da, ar fi un aspect foarte încîntător pentru tine. Un contrast plăcut cu inocenţa ta.

– Ei, voi fetelor, aveţi grijă cu Léonie, le atrase atenţia doamna Artois. Ea nu se duce pe scenă şi nu vreau să arate ca toate celelalte.

– Doamnă Artois, zise Loulou cu indignare, vreţi să spuneţi că noi arătăm ca toate celelalte?

– Desigur că nu, dar voi arătaţi ca nişte fete de pe scenă, pe cînd Léonie nu e aşa ceva. Nu mă deranjează dacă o ajutaţi să arate mai bine, martor mi-e Dumnezeu că are nevoie de aşa ceva, dar aveţi grijă de ea.

Doamnei Artois îi plăcea Léonie. Nu voia ca ele să o strice şi să o facă prea sofisticată – văzuse prea multe fete tinere terminînd ca femei obosite, îmbătrînite înainte de vreme, sfîrşite de prea mulţi ani, în ansamblu, de prea multă băutură şi prea mulţi bărbaţi!

– Bella, adu cutia de machiaj şi o perie de păr, o instrui Loulou. O s-o transformăm pe Léonie.

– Şezi aici, Cenuşăreaso, zise Loulou, oferindu-i o ciocolată din cutia mare primită de la ultimul ei admirator.

Era o fată înaltă, cărnoasă, cu o gură mare, roşie, rîdea uşor şi era populară în cabaret, bine cunoscută pentru cîntecele ei îndrăzneţe. Era mai mult decît „puţin provocatoare", totuşi arăta obişnuit, o com-

binaţie perversă, care era foarte atrăgătoare. Şi era generoasă – îi plăcea Léonie, îi părea rău pentru ea, cu adevărat, pe cît se părea. La toate le părea rău; era ca o soră mai mică, lăsată de ele acasă, ori poate avea acea inocenţă pe care o avuseseră şi ele cîndva. Loulou aplică roşul cu o mînă uşoară, întinzîndu-l pe pomeţi, adăugînd o idee şi pe bărbie, puţin şi pe tîmple. Bella studie cu grijă rezultatul, apoi adăugă un pic de bronz strălucitor pe curba pleoapelor lui Léonie, în timp ce Jolie lucra cu peria de păr necontenit, trăgînd părul în sus şi în spate, pînă cînd Léonie urlă în semn de protest.

– Frumuseţea e dureroasă, cită greşit, cu severitate, Jolie. Dar merită, întotdeauna! adăugă ea rîzînd.

– Ei, doamnă Artois, ce părere aveţi? întrebă Loulou cînd se dădură înapoi ca să-şi admire opera.

Era extraordinar cît de diferit arăta Léonie, se gîndi doamna Artois.

– Cred că e puţin prea vizibil, spuse ea în cele din urmă.

– Vizibil! E discret. Şi o călugăriţă ar fi acceptabilă cu un asemenea machiaj.

– O călugăriţă n-ar vrea aşa ceva, draga mea. Oricum, arăţi foarte bine, Léonie.

Léonie întinse o mînă, încercînd să-şi simtă părul.

– Vezi, cade deja înapoi, protestă ea.

– Nu, nu, Léonie, aşa trebuie să fie, o linişti Jolie. Aşa trebuie, să cadă puţin.

– De ce nu te uiţi în oglindă? îi sugeră Loulou.

– Nu, încă nu, stai un moment. Bella urcă repede

scările, întorcîndu-se cîteva minute mai tîrziu cu o rochie de lînă de culoarea blîndă a caiselor, cu guler înalt şi aparent sobră. Uite, asta s-ar putea să ţi se potrivească, se oferi ea. Mie nu mi-a venit bine niciodată, dar pentru tine e exact culoarea care ţi se potriveşte.

– Ah, Bella! Léonie era copleşită. Chiar vorbeşti serios?

– Bineînţeles, spuse Bella, bucuroasă că lui Léonie îi plăcea atît de mult. Ar trebui să ţi se potrivească bine, deşi s-ar putea să fie puţin mare peste piept... şi, desigur, o să fie puţin cam scurtă.

– Grăbeşte-te, Léonie, încearc-o, zise Jolie, nerăbdătoare.

O ajutară să-şi scoată rîndurile de îmbrăcăminte, pînă rămase în cămaşa ei de lînă, jenată, sub privirile lor colective.

– Ştii, ai un corp frumos, spuse Loulou, doar că e ascuns sub straturile astea de lînă!

Bella trase rochia peste capul lui Léonie, cu grijă să nu-i deranjeze părul, şi o încheie la spate, răsucind-o apoi ca să vadă rezultatul.

Léonie stătea, îngrijorată, sperînd că arăta cum trebuie – tăcerea lor o intimida.

În cele din urmă, Loulou ridică paharul cu un toast.

– Te salut, Léonie, spuse ea. Eşti frumoasă. Şi am sentimentul că, din seara asta, vei fi o altă persoană.

Era a doua oară cînd cineva îi spunea că e frumoasă. Putea, oare, să fie adevărat, sau şi Loulou glumea? Léonie traversă salonul şi se uită în oglinda

aurită care acoperea un perete. Arăta la fel sau nu? Noua coafură îi sublinia linia fermă a maxilarului, dezvelindu-i urechile frumoase, iar părul îi curgea în cascade spre spate. Roşul îi reliefa pometii. Ochii ei arătau mai mari, strălucirea lor ca de chihlimbar era accentuată de culoarea rochiei; dar era tot ea, tot chipul ei. Iar rochia era minunată. Deşi era prea mare, părea că se strîmtează unde trebuie, făcînd-o să arate mai înaltă, cu mai multe curbe, cu talia subţire. O făcea să arate cu totul altfel. Nu-i păsa că era puţin prea scurtă, era cea mai frumoasă rochie pe care o avusese vreodată.

– E ca o pisică tînără, care nu ştie cum să-şi folosească încă ghearele, murmură Bella la urechea lui Loulou.

Doamna Artois privea în tăcere. Copila neîngrijită care apăruse la uşa ei căpătase o nouă dimensiune. Paul Bernard îi văzuse imediat aspectul, bineînţeles, de asta o şi ajutase. Şi, desigur, avusese dreptate.

Léonie se privi mai de aproape în oglindă, emoţia ei crescînd. Da, arăta mai bine, chiar mai drăguţă. Se învîrti cu rochia, încercînd să vadă cum arăta la spate, îşi netezi părul ridicat în sus, îşi trecu degetul pe obraz să vadă dacă se ia roşul.

– Vai, vă mulţumesc, vă mulţumesc tuturor, spuse ea, în cele din urmă, lacrimile alunecîndu-i pe obraz şi stricîndu-i machiajul. Sînteţi toate atît de drăguţe, atît de bune cu mine.

– Prostii, rîseră ele. Ne-am distrat. Iar tu n-ai să mai fii niciodată aceeaşi, Léonie!

– Dumneata ce crezi, doamnă Artois? întrebă ea,

pozînd în faţa ei.

– Cred, oftă doamna Artois, că o să trebuiască să-mi găsesc o nouă ajutoare la bucătărie şi să-ţi găsim o slujbă mai bună. Mîine am să vorbesc cu doamna Serrat, de la magazinul de lenjerie de pe strada Montalivet. Am auzit că e în căutarea unei ajutoare şi cred că tu ai fi, probabil, tot atît de bună ca oricare alta.

– *Adevărat?* Adevărat, doamnă Artois? Lui Léonie nu-i venea să creadă. Ah, vă mulţumesc, vă mulţumesc.

Îşi aruncă braţele în jurul doamnei Artois şi o sărută, apoi le sărută pe Loulou, pe Bella şi pe Jolie.

– N-am să uit niciodată seara asta, promise ea.

Interviul lui Léonie pentru slujba de la doamna Serrat a fost tema de conversaţie cea mai importantă a fetelor în săptămîna aceea. Erau sigure că ea va obţine slujba.

– Deşi nu ştiu pentru ce eşti îngrijorată, Léonie, zise Loulou. Aş putea să te introduc la cabaret, într-un minut.

Léonie rîse la vorbele ei. Desigur că nu era adevărat şi, în plus, ideea de cabaret o înspăimînta. Doamna Artois îi spusese că îi va plăcea să lucreze la doamna Serrat şi vor exista perspective de a fi promovată vînzătoare, dacă muncea bine. Între timp,

în fiecare moment liber pe care-l aveau, fetele o ajutau. Jolie o învăţa cum să-şi aranjeze singură părul, deşi mai modest, de data asta strîngîndu-i-l într-un coc blond. I-au adăugat la tivul rochiei o bandă de catifea de un bronz mai închis, ca să o lungească şi i-au pus un guler de catifea la fel. Pantofii erau o problemă – nici una din fete nu avea unii care să i se potrivească – şi era clar că nu-i putea purta pe ai ei, cei vechi. În cele din urmă, doamna Artois se duse cu ea la magazin şi îi cumpără o pereche de pantofi negri, simpli, cu tocuri joase, aşa cum le văzuse purtînd pe celelalte fete, deşi o şocase preţul.

– Gîndeşte-te la asta ca la o investiţie, draga mea, o sfătui doamna Artois. Pantofii ăştia au să-ţi ducă picioarele pe drumul potrivit spre succes.

Bella şi Jolie o puseră să facă exerciţii de mers cu tocuri, cu care nu era obişnuită, ca să nu se împiedice, iar ea fu surprinsă cît de elegantă o făceau să se simtă. Pentru prima dată în viaţă, nu-i era ruşine de lungimea picioarelor ei. Doamna Artois îi dădu o pereche de ciorapi fini de bumbac, ca un dar care să-i poarte noroc, iar Loulou o mică broşă aurită, cu o frumoasă piatră de chihlimbar în mijloc.

– Nu are nici o valoare, zise ea, respingînd mulţumirile lui Léonie, dar se potriveşte la rochie.

Léonie plecă de acasă devreme, sîmbătă dimineaţa, purtînd rochia cea nouă şi capa de lînă mare, nu cea mai bună, a doamnei Artois, cu un guleraş de blană. Interviul era la ora nouă treizeci, iar la nouă şi cincisprezece ea se învîrtea pe strada

Montalivet, îngrijorată, trecînd pentru a zecea oară prin faţa magazinului, devenind tot mai nervoasă cu fiecare minut care trecea. Nu ştiuse că magazinul *Serrat* va fi atît de intimidant de elegant. Vitrinele înalte erau împodobite cu o catifea roz, iar o tendă roz în dungi, cu numele *Serrat* înscris cu litere de un roz mai intens forma o semilună protectoare peste treptele de marmură curbate. În timp ce ea privea, un băiat ieşi să mătură covorul roz care ducea la uşa cu panouri de sticlă. El mai adăugă un lustru final la placa de bronz strălucitoare de pe uşă, apoi dispăru înăuntru.

Acum trebuie să fie aproape nouă treizeci, se gîndi ea, apropiindu-se cu nervozitate de magazin şi intrînd pe uşă, în urma băiatului.

Un clopoţel sună graţios, cînd ea închise uşa în urma ei, şi rămase o clipă cu gura căscată la cele ce o înconjurau. Era ca într-o cutie roz de catifea; pereţii şi plafonul erau căptuşiţi în catifea roz, fixată cu satin. Candelabre de cristal luminau mese lungi de sticlă, goale, în afara unui bol uriaş cu fulare albe, uşoare, de lînă, şi gulere de dantelă, funde de mătase şi catarame de sidef. De-a lungul unui perete, erau aranjate o serie de capoate de dantelă, avînd la tiv pene sau benzi de mătase şi satin în culorile piersicii, scoicii, liliacului şi fisticului, cu întreaga delicateţe a alunelor cu zahăr, care făceau să-ţi lase gura apă. Léonie oftă de plăcere. Dorea să le atingă, să ţină lîngă obraz satinul neted, să-şi înfăşoare mătasea în jurul trupului.

O femeie înaltă veni din spatele magazinului, zîmbind.

– Da, doamnă, spuse ea, pot să... Se opri brusc văzînd-o pe Léonie. Ce doreşti? întrebă ea brusc, vocea ei trècînd de la amabilitatea studiată a vînzătoarei la o iritare ascuţită.

Ce căuta fata asta aici, aducînd praful de pe stradă pe covorul pal?

– Scuzaţi-mă, dumneavoastră sînteţi doamna Serrat? Am fixată o întîlnire la nouă treizeci. Despre slujbă, ştiţi.

– Slujbă! Atunci ce cauţi aici? Nu ştii să foloseşti decît intrarea clienţilor? Oricum, doamna Serrat e ocupată acum. Se uită în jos la Léonie. Ar fi bine să pleci imediat, înainte de a veni vreo clientă... nu le place să vadă aici înăuntru de-alde tine.

– Atunci, unde trebuie să mă duc? întrebă Léonie cu disperare, retrăgîndu-se spre uşă.

– Prin spate, desigur, pe alee, fată proastă ce eşti.

Palmele lui Léonie transpirau de teamă cînd ieşi pe uşă şi se opri să şteargă cu mîneca urma lor de pe mînerul lucitor. Observă privirea femeii, prin panourile de sticlă şi alergă pe stradă, căutînd aleea. Probabil că n-o observase, şi timpul trecea. Vai, Doamne, o să ajungă tîrziu! Îşi va pierde şansa de a căpăta slujba. Cum va putea să le spună asta acolo, la pensiune? Zări aleea, şerpuind îngustă printre clădiri, alergă pe ea, căutînd intrarea din spate de la *Serrat*. Băiatul pe care-l văzuse mai devreme, şedea în vîrful unui şir de trepte de piatră, mîncînd un corn şi lăsînd să cadă firimituri pe costumul lui de satin. Se schimbase din hainele lui obişnuite în costumul splendid al unui prinţ indian, iar turbanul se afla alături de el, pe trepte,

pana din centru prinsă cu o bijuterie tremurînd în briza dimineţii. Pielea lui maronie ca nuca strălucea lîngă satinul roz, iar ochii lui negri îi zîmbeau. Léonie nu mai văzuse în viaţa ei pe cineva asemănător lui.

El rîse la figura ei surprinsă.

– Nu te îngrijora, zise, asta-i doar ideea doamnei Serrat cu privire la ce trebuie să poarte un paj la Paris. Eu sînt aici comisionarul cu pachetele, deschid uşile pentru clienţi, servesc cafelele şi băuturile, duc pachetele. Doamna Serrat a văzut undeva o fotografie cu un băiat de serviciu negru şi ăsta-s eu!

– Dar nu te deranjează? întrebă ea, fascinată.

– Nu, e o slujbă, dar, cînd o să fiu mai în vîrstă, poate că da.

Arăta de vreo paisprezece ani, dar Léonie nu voia să pară răutăcioasă şi să-l întrebe cîţi ani are.

– Trebuia să o văd pe doamna Serrat la nouă treizeci, spuse ea, amintindu-şi brusc pentru ce se afla acolo.

– Atunci, ai întîrziat, dar nu te îngrijora, e ocupată acum. Omul cu mătăsurile tocmai a sosit de la Milano şi o să mai stea încă cel puţin o jumătate de oră. Poţi să intri şi să aştepţi, dacă vrei.

– Te deranjez dacă stau aici cu tine?

Léonie nu era dispusă să stea singură acolo o jumătate de oră – femeia aia furioasă ar putea s-o dea din nou afară.

El vedea că ea era nervoasă.

– Cum ai întîrziat, dacă ai venit la doamna Serrat pentru o slujbă? Trebuia să.vii mai devreme.

– Chiar am fost. Dar am intrat pe uşa din faţă şi o

femeie m-a gonit... mi-a zis că trebuia să ştiu să nu intru pe acolo.

– Asta era Marianne. Îi oferi un corn sfărîmat dintr-o pungă de hîrtie de lîngă el. E o adevărată teroare. Le sperie pe toate fetele.

– Dar de ce? Léonie mesteca, gînditoare, din corn.

– Nu ştiu. Cred că aşa sînt unele femei. Trebuie să ai grijă cu ea, s-ar putea să fie geloasă pe o persoană drăguţă ca tine.

Léonie îi zîmbi. Spusese că e drăguţă!

– Cum te cheamă? întrebă ea.

– Maroc.

– Maroc? Doar atît?

–Da. M-am născut în Maroc. Tata m-a adus la Paris cînd eram copil mic, de patru sau de cinci ani, aşa ceva, apoi a dispărut. Am fost crescut de călugăriţe la orfelinat şi mi s-a spus întotdeauna Maroc – adică cel din Maroc. S-a lipit de mine numele ăsta şi-mi place.

Aveau multe în comun. Erau amîndoi tineri şi ambii erau singuri la Paris.

– E timpul să te duci înăuntru. El îşi puse turbanul îngrozitor şi îi zîmbi de sub pană. Succes. Sper să capeţi slujba.

– Mulţumesc.

Ea îl urmă în sus, pe trepte, şi prin pasajul întunecat, simţindu-se mai bine.

– Ştii, Maroc, zise ea cînd o lăsă la uşa doamnei Serrat, tu eşti primul meu prieten adevărat la Paris.

– Sînt bucuros, zîmbi el.

Ea îşi îndreptă umerii, inspiră adînc şi bătu la uşa

roz.

Cinci minute mai tîrziu, ieşi pe strada Montalivet ca ajutoare de vînzătoare la *Serrat*. Această nouă lume de lux a catifelei roz, a mătăsii de culoarea piersicii şi a satinului sidefiu era a ei.

– Léonie, strigă Marianne cu o voce exasperată. Unde sînt pachetele doamnei Jourdan? Cu siguranţă că trebuiau să fie deja gata!

Léonie legă, grăbită, ultima fundă. Nu trecuseră decît cinci minute şi erau trei pachete mari. Mai întîi, trebuia să împăturească cu grijă îmbrăcăminea, apoi să ambaleze fiecare bucată separat.

– Îmi pare rău, domnişoară, iată-le.

– Pur şi simplu, nu sînt destul de bine făcute, ţipă Marianne.

Toţi cei prezenţi în magazin îşi îndreptară brusc atenţia spre Léonie.

– Iertaţi-mă, doamnă, zise Marianne întorcîndu-se spre clienta surprinsă, fata o să le refacă. Trase de o fundă. Uite, deja se desface.

Stînd drept în spatele fotoliului uriaş, îmbrăcat în roz, al doamnei Serrat, Maroc o urmărea cu simpatie. Marianne avea, într- adevăr, ceva cu Léonie, o certa necontenit, făcîndu-i viaţa mizerabilă şi părea să o facă mai ales cînd doamna Serrat era în salon.

– Ce-i cu fata asta, Marianne? întrebă doamna

Serrat. Pare teribil de înceată.

– E neatentă, doamnă, doar neatentă. Marianne era doar zîmbete linguşitoare. Am să termin eu însămi pachetele.

– Vino aici, Léonie, comandă doamna Serrat. O inspectă pe fata care stătea în faţa ei. Era sărăcăcioasă, dar curată şi atrăgătoare într-un mod curios, deşi avea părul în mare dezordine. De cît timp eşti la noi?

– De patru luni, doamnă.

– Patru luni, da? Destul de mult timp ca să ştii să legi un pachet, cred! Trebuie să lucrezi mai bine.

– Dar, doamnă, doar... Ochii ei îi întîlniră pe ai lui Maroc, peste fotoliul doamnei Serrat, iar el se încruntă, avertizînd-o. Am să încerc să lucrez mai bine, doamnă.

– Şi fă ceva cu părul ăsta... leagă-l la spate. Nu se poate să zboare aşa!

Vînzătoarele o priveau cu simpatie, neputînd să facă nimic. Era inutil să te plîngi doamnei Serrat. Marianne era mîna ei dreaptă şi nu voia să audă nimic rău despre ea.

Roşind de o asemenea umilire în public, Léonie se întoarse la sarcina ei de a curăţa dulapurile cu uşile de sticlă. Marianne era singura fisură în fericirea ei de la *Serrat*. De ce, ah, de ce se lega astfel de ea? Cerul ştia că se străduia. În plus, nu fusese nimic rău la pachetele alea. Împăturise seturile de cămăşuţe şi chiloţi de satin şi netezise cămăşile de noapte plisate, aranjînd frumos rozetele şi panglicile din faţă, punîndu-le înapoi în sertarele lor. Majoritatea lucrurilor

erau făcute la comandă, dar aveau întotdeauna stocuri de lucruri confecţionate, foarte frumoase. Domnilor le plăcea să intre şi să cumpere cadouri pentru iubitele lor. Ea deschise sertarul de sus şi se uită la corsetele îndrăzneţe din satin negru şi roşu lucios, cu funde încrucişate, atrăgătoare, şi se întrebă pentru a suta oară, cine le purta şi unde?

– Léonie! Maroc îi strecură o hîrtie împăturită în mînă. Este de la domnul care a venit cu domnişoara Gloriette, şopti el. A văzut cînd Marianne a provocat scena aceea.

Gloriette, noua stea de la cabaretul *Carnavalet*, îl avea întotdeauna cu ea, la cumpărături, pe iubitul din momentul respectiv.

Ascunzîndu-se în spatele dulapurilor, Léonie desfăcu biletul şi îl citi repede: *„Nu te îngrijora,* scrisese el, *e doar geloasă pentru că eşti atît de drăguţă. Pot să te invit la cină într-o seară, ca să repar greşeala ei?"*

Ea îşi ridică, surprinsă, privirea. El o urmărea – un tînăr înalt, bine, cu păr blond, ondulat, şi cu un aer de siguranţă – stătea în picioare în spatele domnişoarei Gloriette, care era ocupată să aleagă materialele pentru noile ei cămăşi. El zîmbi şi ridică din sprîncene întrebător, iar ea se întoarse, jenată, simţind cum i se ridică roşeaţa în obraji în mod supărător – întotdeauna aceasta o dădea de gol!

Se întoarse la dulapurile ei, inima bătîndu-i tare de emoţie. Un bărbat îi scrisese un bilet, o invitase să iasă la cină! Bineînţeles că nu voia să se ducă, dar ce poveste pentru Loulou, Bella şi Jolie! Ardea de nerăb-

dare să se termine ziua ca să se poată întoarce acasă şi să le povestească; era atît de emoţionant! O auzi pe Gloriette luîndu-şi rămas bun şi apoi clopoţelul de la uşă, cînd aceasta se închise. Se răsuci repede, să se uite la ei prin fereastră.

– Léonie, dă-mi biletul acela! Vocea lui Marianne era joasă şi ameninţătoare. Ea întinse mîna. Dă-mi-l!

Léonie se uită în jur, speriată, în căutarea unui mijloc de scăpare – celelalte fete erau ocupate la tejghelele lor, prefăcîndu-se că nu observă, iar Maroc dispăruse ca să-şi mănînce prînzul la locul lui obişnuit, pe treptele din spate, în alee.

– Ce bilet? Vocea îi tremura şi se îndepărtă, ţinînd la spate mîna cu biletul.

– Cel de la tînărul domnişoarei Gloriette. L-am văzut cînd îl scria şi cum îţi zîmbea, în spatele ei.

– Nu ştiu despre ce vorbiţi, minţi Léonie. Nu avea de gînd să-i dea biletul acela, ştia că îl va folosi ca să o dea afară. Iartă-mă, Doamne, pentru minciună, se rugă ea în gînd, dar nu pot să-mi pierd slujba.

Marianne îi apucă braţul şi i-l trase în faţă. Biletul era în mîna cealaltă, iar Léonie se aplecă spre dulap şi împinse biletul prin crăpătură în sertarul din mijloc. Strînsoarea lui Marianne o durea aşa de tare, că întinse şi mîna cealaltă, tot goală.

– Vedeţi, n-am nimic.

Marianne se uită urît la ea, un moment, în tăcere.

– Ştiu că ai flirtat cu el şi ştiu că ţi-a scris un bilet. Îţi spun acum, Léonie, că dacă te mai prind o dată, o să fii concediată pe moment. N-am să admit ca fete ca tine să se vîre în salon, alături de clienţi! Stai în

spate, acolo unde ţi-e locul.

– Dar, eu n-am...

– Nu-mi răspunde! Şi bineînţeles că ai flirtat! I-am văzut pe bărbaţi cum se uită la tine, învîrtindu-se în jurul tău, cu tot părul ăsta care îţi cade în ochi. Tunde-l, dacă vrei să-ţi păstrezi slujba.

Se întoarse în biroul de lîngă uşă, iar Léonie o văzu la masa ei de lucru, sorbindu-şi ceaiul. Marianne era albă de furie, mîinile îi tremurau, încît ceaiul se vărsă peste marginile ceştii.

Strecurîndu-şi degetele în sertar, Léonie luă biletul şi îl băgă în mînecă. Prin uşa din spate, străbătu pasajul să i se alăture lui Maroc, în alee.

Lacrimile i se îngrămădeau sub pleoape cînd se aşeză lîngă el, refuzînd uriaşul sandviş pe care i-l oferise şi îşi revărsă povestea cu atacul lui Marianne asupra ei.

– Nu plînge, Léonie, spuse el cu simpatie, nu merită, e pur şi simplu geloasă pe tine. Pun pariu că în toţi anii de cînd e la *Serrat*, nimeni nu i-a scris un bilet ca să o invite undeva. Te rog, n-o lăsa să te facă să plîngi.

– Plîng pentru că sînt atît de furioasă. E atît de necinstit. Ştiu că pachetele erau bine legate... şi nici nu m-am uitat la bărbatul acela, pînă cînd nu mi-a trimis biletul... N-a fost doar azi, Maroc. Întotdeauna se leagă de mine. Ah, ce să mă fac? Nicicum nu pot s-o mulţumesc. Nu mă bag în faţă. Eu sînt cea care ar trebui să fiu geloasă pe ea. Dacă aş avea slujba ei, aş fi cea mai fericită femeie din Paris.

– Ai fi? Nu sînt prea sigur. Îi oferi o hîrtie mototolită cu două bomboane de ciocolată care se topeau. Uite, astea sînt pentru tine. Sînt cele mai bune trufe ale doamnei Serrat de la *Tanrades*. M-am gîndit că ar putea să te înveselească.

– Ah, Maroc, eşti atît de drăguţ.

Ea se aplecă şi îl sărută, iar el îi zîmbi fericit.

– Ei, ai de gînd să te întîlneşti cu el?

Ea fu şocată.

– Bineînţeles că nu.

El le aruncă firimiturile porumbeilor care aşteptau.

– A trebuit să-ţi dau biletul, dar am sperat că n-o să te duci. Să nu te risipeşti cu bărbaţii, aşa. Ei nu-s buni la nimic. Privirile li se întîlniră şi ea văzu că el era serios. Viaţa are de oferit mult mai mult unei persoane ca tine, Léonie, eşti diferită, eşti aparte.

Părea atît de înţelept, atît de matur.

– De unde ştii atîtea tu, un băiat de paisprezece ani?

– Am trăit toată viaţa pe stradă. El ridică din umeri. Eu ştiu mai multe despre unele lucruri... decît ştii tu.

O durea încheietura mîinii de unde o apucase Marianne şi se frecă, neatentă, gîndindu-se la tînărul bărbat – era emoţionant faptul că dorise să o întîlnească. Înveselindu-se, începu să mănînce din sandvişul lui Maroc.

– Am să încerc să mă feresc din calea ei pe viitor şi o să-mi leg părul şi mai strîns. Am să-l şi tai, dacă de asta depinde să-mi păstrez slujba.

– Te rog, nu-ţi tăia părul. El ridică mîna şi i-l atinse uşor. E minunat... ca o coamă aurie. Nu mi te pot imagina fără el.

Ea oftă, în timp ce traversau pasajul întorcîndu-se în salon.

– N-o să-l tai, Maroc, doar dacă o să fiu obligată.

Carolina Montalva veni val-vîrtej la *Serrat*, căutînd ciorapi albi de dantelă, gemînd cînd Marianne se repezi înainte-i cu un zîmbet mieros.

– Ah, Doamne, i se adresă ea tînărului bărbat care era cu ea, e bătrîna halebardă. Am sperat să o evit.

– Domnişoară Montalva, zîmbi Marianne. Ce plăcere să vă văd!

Carolina – Caro pentru prietenii ei – îi făcu un semn arogant de îndepărtare cu mîna.

– Nu e nevoie să te preocupi de mine, Marianne. Am venit doar pentru nişte ciorapi. Nu e nevoie să te reţin... copila, asta e de ajuns, poate să mă servească.

Ea se aşeză pe fotoliu în faţa tejghelei, iar Léonie se întoarse de la dulapul cu sertare, surprinsă.

– Eu, doamnă?

– Da, sigur că tu, aş vrea să văd nişte ciorapi albi dantelaţi.

Léonie privi, neajutorată, spre Marianne, care se uită urît la ea. Domnişoara Montalva era una dintre cele mai bune cliente ale lor, ea cumpăra întotdeauna cu generozitate, comandînd totul cu duzina şi în toate culorile. Aceasta dădu din cap.

– Ştii unde să-i găseşti, Léonie. Te rog ai grijă ca domnişoara Montalva să vadă tot ce doreşte. Se întoarse spre Maroc: O cupă de şampanie pentru domnişoara, Maroc, te rog.

Se retrase în biroul ei, urmărind din uşă cum Léonie scoase tava cu ciorapi şi începu să-i desfacă în faţa clientei.

– Sînt trei modele diferite de dantelă, doamnă.

Caro îi zîmbi. Ce mică frumuseţe neaşteptată poţi găsi la *Serrat*!

Se uită la Alphonse. După cum se aşteptase, observase şi el lucrul ăsta.

– Şi care model crezi că e cel mai drăguţ? întrebă ea.

– Eu, doamnă?

Caro rîse.

– Da, tot tu, care e cel mai drăguţ model?

– Mie cel mai mult mi-a plăcut întotdeauna acesta. E atît de delicat!

– Atunci, am să-i iau pe ăştia – o jumătate de duzină – şi dacă îi ai şi pe negru, am să iau şase şi din aceia.

– Da, doamnă.

Léonie alergă, vioaie, la masă ca să facă pachetele – prima ei vînzare! Se uită pe furiş la

domnişoara Montalva. Era atît de frumoasă, cu un păr negru, lins, minunat, strîns la spate în stil spaniol, cu un coc pe ceafă, avea sprîncenele negre ca nişte aripi deasupra unor ochi negri imenşi. Şi atît de şic. Jacheta şi fusta erau rubinii şi păreau moi şi scumpe. Şi pantofii erau exact de culoarea costumului – şi atît de micuţi! Maroc spunea că iubitul ei era aristocrat şi foarte, foarte bogat. Era drăguţ, nu prea înalt, şi nu arăta deosebit de aristocratic, se gîndi ea, dar drăguţ. El îi prinse privirea şi îi făcu un semn cu ochiul, iar ea se uită repede în jos, de teamă că Marianne o va acuza din nou că se bagă în faţă. Termină de împachetat şi se întoarse la tejghea, întinzîndu-i pachetul domnişoarei Montalva.

– Îţi mulţumesc, draga mea, pentru sfat, zise Caro zîmbind, în timp ce îl luă de braţ pe Alphonse şi se îndreptă spre uşă. Apropo, cum te cheamă?

– Léonie, doamnă.

O simţea pe Marianne în spatele ei, urmărind-o.

– Léonie! zise ea, studiind-o. Ce nume potrivit. Trebuie să-mi amintesc să te cer pe tine, data viitoare, cînd o să vin aici, Léonie.

Ignorînd-o pe Marianne, ea coborî treptele de marmură şi dispăru pe stradă, împreună cu Alphonse.

Marianne se întoarse la biroul ei, iar Léonie se retrase din nou în spatele tejghelei. Era încîntată. În fond, dacă domnişoara Montalva voia ca ea să o servească data viitoare, asta însemna că era cu un pas mai aproape de a deveni vînzătoare. Şi se

descurcase bine, nici măcar Marianne nu putea nega lucrul acesta.

Capitolul 3

Gilles, duce de Courmont, se uită la cer, cînd ieşi din Palatul Elysée. Nu încăpea îndoială că avea să ningă. Norii care coborau aveau o nuanţă gălbuie şi vîntul care pătrundea prin jacheta lui era tăios; ar fi trebuit să poarte un palton, dar era prea devreme în sezonul acesta. La aşa ceva te aştepţi în ianuarie, dar nu în octombrie. Strîngîndu-şi umerii de frig, porni hotărît pe strada Rivoli spre birourile *Companiei europene a Fierului şi Oţelului*, la cea de a treia şedinţă a zilei. Era abia ora zece şi el se întîlnise deja cu doi domni din Germania, în legătură cu extinderea în

comun a legăturilor de cale ferată cu Rusia şi luase micul dejun cu un ministru al cabinetului, care îl informase confidenţial că se făcuse sugestia ca să i se propună să fie ambasador la Londra. Bineînţeles că nu va accepta. Nu avea nici o dorinţă să stea înţepenit la Londra, cînd adevăratele lui interese erau în America – la naiba, ar fi trebuit să-i dea Washington-ul! Îşi stabilise deja contacte cu noile companii de automobile de acolo, ar fi putut combina perfect cele două treburi. Cine oare o fi fost împotrivă? Îşi notă în minte să-l pună pe François Verronet să controleze chestiunea – Verronet avea contacte la Palat, va afla în curînd cine nu-l voia la Washington. Bineînţeles că avea bănuielile sale şi ar fi pariat chiar şi pe o sumă de bani că e chiar ministrul cu care tocmai luase micul dejun. Îl va pune pe Verronet să controleze ce afaceri avea acesta în America; dacă ministrul avea vreun interes, nu încăpea îndoială că voia să aibă un om al lui acolo. Nimeni nu putea să-l supere pe Gilles de Courmont şi să scape uşor, după aceea.

Bărbaţii care şedeau în jurul mesei ovale săriră în picioare cînd el intră în cameră. Îi făcuse să aştepte douăzeci de minute şi ei erau oameni ocupaţi, dar Gilles de Courmont nu era doar preşedinte al *Companiei europene a Fierului şi Oţelului*; el era creierul incisiv în afaceri, care adusese succesul făcînd din această companie cel mai puternic imperiu industrial din Europa. Gilles nu se scuză şi trecu direct la treabă.

– Foarte bine, domnilor, situaţia este următoarea.

Oţelăriile Grünewald sînt într-o situaţie proastă. După cum ştiţi, e deţinută în familie şi membrii tineri au preluat-o în urmă cu trei ani, la moartea întemeietorului ei. Nu e chiar atît de rea ca să nu poată fi salvată prin instalarea unei conduceri ferme, dar poate ajunge mai rău, dacă e prost îndrumată.

Se uită la raportul din mîna sa, pregătit pentru el de către Verronet. Nu era ceva să nu ştie despre acea companie, nici un secret, nici cel mai mic amănunt cu privire la situaţia ei financiară. Se întoarse la un al doilea raport – amănuntele intime ale vieţii lui Karl Grünewald, căsătoria, copiii, femeile, pierderile la cazinou şi la cursele de cai din Europa şi sumele împrumuturilor lui la companie. Exista şi un frate mai tînăr, care se lupta să ţină compania pe picioare, dar Karl făcea o treabă straşnică, risipind capitalul.

– Tînărul Grünewald este o rudă îndepărtată a soţiei mele, continuă el. L-am întîlnit – nu chiar din întîmplare, adăugă el cu un zîmbet, la Baden-Baden în urmă cu o săptămînă sau două. El mi-a încredinţat unele dintre problemele lui de afaceri şi m-am oferit să-l trimit pe unul din oamenii mei să-l sfătuiască. I-am mai promis să văd ce pot face ca să organizez un ajutor financiar pentru companie – poate un împrumut de la *Agence de Crédit* din Paris. Zîmbi. *Agence de Crédit* era o altă companie a sa. Olivier, spuse el întorcîndu-se spre bărbatul din stînga sa, tu eşti cel mai potrivit pentru această treabă. În trei luni, nu vor putea să plătească ratele împrumutului. În patru luni, vor fi disperaţi. Vreau să pleci acolo săptămîna viitoare. Ştii ce să faci cu acest rezultat. Zîmbea, în

timp ce puse raportul din nou pe masă. Apreciez că nu vom avea nevoie de mai mult de cinci luni, ca să preluăm *Oţelăriile Grünewald.*

Ar fi o satisfacţie, se gîndi el, să-l vadă pe vechiul său rival sucombînd, în sfîrşit, în faţa puterii lui superioare, datorită fiilor lui neisprăviţi. Nu te poţi încrede în nimeni pe lumea asta, nici chiar în propriii tăi copii. El se va asigura să-şi lase averea atît de bine organizată, încît Gérard şi Armand să nu poată niciodată distruge ceea ce construise el. *Compania europeană a Fierului şi Oţelului*, cu vastele ei oţelării şi cu imensele întreprinderi din care ies maşini, traverse, şine de cale ferată şi arme potrivite pentru orice război de oriunde în lume, – căci el nu făcea discriminări şi nu lua partea nimănui, niciodată – avea să fie monumentul lui. El nu doar adăugase ceva la bogăţia lăsată de tatăl lui; investiţiile lui fuseseră înţelepte, întinsese tentaculele proprietăţilor De Courmont de la Amiens la Aix şi în Răsărit, pînă la Ruhr. Nimeni nu putea să-i răstoarne imperiul. Următorul care avea să tremure avea să fie Krummer – îl urîse întotdeauna pe bătrîn. Oţelul lui fusese acela care făurise armele care îngenunchează Franţa în 1870, iar această înfrîngere nu va fi uitată vreodată de un francez.

Cu o scurtă înclinare a capului, el ieşi din cameră, lăsîndu-i pe executivi în picioare, nervoşi, fiecare sperînd să-i atragă atenţia, să zărească o licărire vagă de recunoaştere, un semn de aprobare. Dar, nimic.

Gilles era deja pierdut în gînduri, plănuind viitoarele mişcări în următorul joc.

Automobilul, acea nouă jucărie a unei lumi recent mecanizate, îi captase atenţia într-un mod cum nu mai simţise pînă atunci. Toate acestea – oţelăriile, interesele companiei, recepţiile diplomatice, manevrele politice – erau ca un fel de exerciţii pe care le făcea, ca să-l ţină alert, cu un pas înaintea concurenţei, învingînd companiile pe teren propriu, scoţîndu-le contractele de sub nas ca pe nişte trofee. Dar maşinile îl uluiau cu frumuseţea lor mecanică şi puterea lor potenţială. Era încă abia începutul, dar el, Gilles de Courmont, va fi bărbatul care va duce Franţa de la căruţe şi trăsurici cu ponei, de la trăsurile cu cai şi trăsurile sport, la oţelul neted, elegant, mai frumos decît femeia cea mai demnă de dorit, şi la motoare mai puternice decît o duzină de cai.

Luă masa de prînz singur, ca de obicei, cînd nu avea afaceri de rezolvat, la o masă retrasă, la fereastră, în sufrageria mare de la *Ritz*. Toţi îl cunoşteau acolo, ştiau exact ce dorea – o omletă *fines herbes* şi o salată verde. Mînca întotdeauna acelaşi lucru, din acelaşi motiv pentru care toate cămăşile lui erau albe şi toate costumele erau gri închis: te scutea să pierzi timpul cu nimicuri. Cînd aveai de luat atîtea decizii majore, preocupări ca, de pildă, ce să mănînci sau cu ce să te îmbraci, deveneau iritante. Dar întotdeauna îşi acorda timp să aleagă un vin, întotdeauna roşu,

întotdeauna o recoltă excelentă – şi întotdeauna bea exact un pahar.

Caro Montalva îl urmărea din locul ei, doar la două mese în spatele lui. Îi vedea doar spatele, dar era un spate ce nu putea fi confundat – umeri laţi sub haina perfect croită, părul negru ce se ondula uşor pe gîtul lui puternic. Nu încăpea îndoială că Gilles de Courmont era un bărbat foarte atrăgător şi senzual – putea pune pariu că ar fi fost un iubit minunat, cu siguranţă avea trupul potrivit pentru asta. Păcat că era un nesuferit atît de rece. Avea legături cu femei nenumărate – le ştia pe cîteva dintre ele –, dar nu părea vreodată să aibă o relaţie intimă cu vreuna, nici măcar cu soţia lui. Sau *mai ales* cu soţia. Se ştia că ei încheiaseră de fapt o alianţă, şi nu o căsătorie din dragoste. Familia lui Marie-France de Courmont era chiar mai veche decît a lui, iar căsătoria lui a fost doar o înţelegere de afaceri. Totuşi, un bărbat atît de puternic, ca ducele de Courmont, intriga întotdeauna. Combinaţia între putere şi marea lui avere reprezenta o atracţie pentru o femeie, iar el putea fi încîntător şi amuzant, cînd voia. Ea văzuse femei zăpăcite de un zîmbet al lui, sau de o mică atenţie. Avea şiretenia de a convinge pe orice femeie că farmecul şi feminitatea ei ar putea să înfrîngă bariera lui de duritate şi răceală. Apoi, bineînţeles, se descotorosea de fiecare, rece şi brusc.

– E foarte atrăgător, nu-i aşa? zise prietena ei, Gabrielle, cu un zîmbet.

– Tocmai încercam să mă decid dacă este sau nu.

– Şi?

– Şi da, şi nu. Da, fizic este... uită-te la coapsele lui, Gabrielle. L-ai văzut vreodată pe bărbatul ăsta călărind? Te face să te întrebi cum ar fi dacă...

Gabrielle îşi lăsă capul pe spate şi rîse.

– Caro, şi alte femei se gîndesc la asemenea lucruri, dar tu eşti singura care le rosteşti!

Caro zîmbi cu modestie.

– Pe de altă parte, e atît de rece. Privi la spatele lui. Cred că poate fi chiar înspăimîntător. Alphonse spune că s-ar putea să fie omul cel mai bogat din Franţa – şi unul din cei mai puternici. Totuşi, poţi veni aici aproape în orice zi şi ai să-l găseşti luînd prînzul singur, niciodată cu un prieten.

– Dacă îl compătimeşti, de ce nu-l inviţi la petrecerea ta de săptămîna viitoare?

–Nimeni nu-l compătimeşte pe Gilles de Courmont. Dar, ai dreptate. Am să-l invit la petrecerea mea.

Chelnerul se grăbi să-i tragă scaunul, cînd ea se ridică să se ducă la masa lui.

– Gilles, rosti ea cu un zîmbet.

El sări în picioare.

– Caro, ce plăcere să te văd. Ce face Alphonse? Îi luă mîna şi i-o sărută. Vrei să iei masa... un pahar de vin?

– Nu, mulţumesc, Gilles. Am venit doar să te invit la petrecerea mea... va fi joia viitoare, îmi sărbătoresc ziua de naştere.

– N-aş putea refuza o asemenea invitaţie.

O privi în ochi. Caro Montalva era o femeie foarte frumoasă. Se întrebă dacă ar putea fi interesată. Ştia

că trăieşte cu Alphonse de Bergerac, dar nu asta l-ar opri pe el.

– Ştiu că nu-ţi plac petrecerile, spuse Caro, înclinîndu-şi capul şi flirtînd un pic. Flirta tot timpul, făcea parte din natura ei, iar asta îl înnebunea pe Alphonse.

– De obicei, nu, recunosc. Dar ale tale sînt întotdeauna speciale.

– Atunci, am să te aştept. Pe la ora nouă? Alphonse o să fie încîntat să te vadă.

Îi făcu un semn rece cu mîna şi se întoarse la masa ei.

– Ei? întrebă Gabrielle.

– Bineînţeles că a spus că vine, dar acum aş dori să nu-l fi invitat.

– De ce naiba nu?

– Nu ştiu. Se înfioră. Am un sentiment straniu că nu trebuie să te amesteci astfel în viaţa oamenilor. El spune toate vorbele potrivite, dar simţi că se gîndeşte la altceva. Ei – ea ridică din umeri – s-ar putea să fie distractiv.

De Courmont plecă de la *Ritz* şi traversă la *Boucherons*, bijutierul de pe strada Rivoli. Directorul se grăbi să vină să-l salute, dornic să-i fie pe plac importantului client.

– Am nevoie de două lucruri, Maurice, spuse el.

Ceva mic şi drăguţ, pentru ziua de naştere a unei doamne şi ceva mare şi vizibil, pentru o altă doamnă.

– Desigur, domnule, înţeleg.

Era o cerere pe care o mai auzise şi altădată şi ştia de ce anume era nevoie. Scoase o brăţară, o bandă de diamante, trei şiruri unite între ele cu baghete şi cu o închizătoare cu rubine.

– Ce spuneţi de asta, pentru cealaltă doamnă?

El se uită.

– E bună. Trimite-o în numele meu, la adresa asta.

Scoase o carte de vizită şi scrise scurt pe dos. Nu era un adio tandru, dar nici o femeie nu-l putea acuza că nu era generos.

– Iar aceasta, pentru ziua de naştere?

– Safire? Da, foarte potrivit. Broşa era discretă, un dar plăcut. Asta o iau cu mine.

– Desigur, domnule.

Bărbatul îl însoţi la uşă, iar el îşi continuă drumul. O probă rapidă la croitor, apoi înapoi la birou, – mai avea de citit rapoartele în legătură cu afacerea aceea de la calea ferată.

Era aproape zece cînd, în sfîrşit, Gilles ajunse la casa lui din Ile Saint-Louis. În ciuda frigului, el mersese pe jos de la birou, preocupat de gînduri. Urcă treptele fără să se îngrijoreze că uşa era deschisă, ştia că va fi. Portarul în livrea o închise în

urma lui.

– Bună seara, domnule.

Valetul îi luă jacheta udă, de la uşoara fulguială de afară.

– Doamna e acasă, Bennett?

Aceasta era una din puţinele case din Paris cu un valet englez, o vanitate a soţiei lui, nu a sa. În viaţa personală, era un bărbat auster.

– Doamna ducesă s-a retras în camera ei, domnule.

– Mulţumesc, Bennett. N-o să mai am nevoie de nimic.

– Prea bine, domnule. Noapte bună, domnule.

Gilles era întotdeauna politicos şi atent cu servitorii şi lor le plăcea să lucreze pentru el. Trecu prin holul uriaş care se înălţa pe două etaje, urcînd scara de marmură, fără să se uite la îngeraşii şi cerul albastru din frescele de deasupra lui, traversînd holul de la etajul întîi şi intrînd în biroul său. Casa aceasta mare avea o altfel de răceală decît frigul vîntos de afară; era întunecoasă, în ciuda focurilor ce ardeau şi a luxului din camere. Tremurînd uşor, Gilles îşi turnă un pahar de whisky din sticla care aştepta, cu un singur pahar de cristal, pe tava de argint. El nu aducea niciodată pe nimeni aici. Era camera lui. Nici soţia lui nu intra. Înghiţi băutura, strîmbîndu-se cînd îi ajunse în gîtlej, bucurîndu-se de aroma ei. Focul ardea în cămin, iar fotoliul lui mare, de piele, era tras aproape, dar el se duse la fereastră şi stătu în picioare, cu paharul în mînă, uitîndu-se, visător, peste curtea luminată, spre rîu. După un timp, lăsă jos

paharul şi, desfăcîndu-şi cravata, traversă camera şi deschise uşa spre un dormitor alăturat. Acesta cuprindea un raft de cărţi, un fotoliu, un scrin; era simplu, în afara covorului de blană aruncat pe patul îngust, o nuanţă de senzualitate într-o lume austeră. El avea treizeci şi şase de ani şi era un bărbat singuratic.

Vremea se răcise neobişnuit pentru luna octombrie, iar epidemia de răceli şi gripe făcuse ravagii în magazinul şi atelierele de la *Serrat*, reducînd zilnic personalul, pe măsură ce toţi se retrăgeau în paturile lor, pînă ce luni doar Léonie şi doamna Serrat rămăseseră să ţină fortăreaţa. Cerul atîrna cenuşiu şi ameninţător deasupra oraşului, cînd Léonie ajunse la lucru, iar la ora unu începu să ningă, străzile acoperindu-se cu o peliculă albă, subţire.,

– Azi n-o să avem prea mulţi clienţi, slavă Domnului, spuse doamna Serrat, care nici ea nu se simţea prea bine. O să trebuiască să faci faţă, Léonie.

Ea se retrase în biroul ei, iar Léonie savură încîntarea de a fi singură în salon. Se învîrti ştergînd praful de pe tejghele cu o măturică de pene, aranjînd rafturile şi rugîndu-se să intre cineva şi să comande zece cămăşi de noapte şi o duzină de seturi de lenjerie, ca ea să aibă plăcerea să acţioneze ca şefa vînzărilor, fie măcar şi pentru o zi. Dar nu venea

nimeni şi ea se plictisea.

Deschise un sertar şi se uită la ciorapii de mătase roşii; ce frumoşi erau. Îi atinse uşor cu un deget, simţindu-le moliciunea, dorindu-şi o pereche. Avea ceva bani strînşi, dar erau puţini. Nu, ciorapii erau groaznic de scumpi – şi, oricum, unde să-i poarte ea?

Începu să împacheteze comanda făcută de domnişoara Montalva mai înainte. Ca de obicei, cumpărase din belşug, comandînd duzini de seturi de lenjerie şi cămăşi în culori strălucitoare.

– Eu nu sînt potrivită pentru pasteluri, îşi aminti Léonie că zisese ea, deşi nu mai avusese niciodată ocazia să o servească. Marianne avusese grijă de asta. Împachetă capotul de catifea de un albastru safir şi papucii la culoare, adăugîndu-i la grămada tot mai mare, şi gîndindu-se la Carolina Montalva. Salonul părea întotdeauna altfel cînd intra ea, era dintr-odată vesel şi plin de rîsete. Era atît de deschisă şi de fermecătoare şi vorbea cu fetele de parcă ar fi fost prietene, lăsînd în urma ei o strălucire plăcută. Maroc îi spusese lui Léonie că se zvonea că domnişoara era fiica unui conte spaniol dar, pentru că se purtase urît, familia o alungase. Putea fi adevărat, oare?

La ora trei, zăpada se aşternuse într-un strat gros.

– Ar fi bine să pleci mai devreme, Léonie, spuse doamna Serrat, ieşind din camera ei, arătînd palidă şi bolnavă. Poţi livra comanda Montalva în drum spre casă.

– Eu, doamnă Serrat... să mă duc la domnişoara Montalva?

Vocea ei era stridentă de emoţie.

– Mai bine să iei o trăsură, nu vreau ca pachetele astea să se ude. Uite nişte bani, dă-i omului bacşiş zece la sută şi adu-mi mîine restul. Şi ai grijă de lucrurile astea. Dacă le scapi în zăpadă, s-au stricat.

– Ah, nu, n-am să le scap. O să am mare grijă. Mulţumesc, doamnă Serrat, că aveţi încredere în mine.

Léonie îşi aruncă paltonul pe ea, adună pachetele şi stătu tremurînd pe stradă, aşteptînd o trăsură. Trei lucruri, se gîndi ea, trei evenimente emoţionante: am să merg pentru prima dată cu trăsura; mi s-a acordat încrederea unei misiuni importante şi am să văd casa Carolinei Montalva. Umbla în sus şi în jos plină de emoţie şi ca să-şi încălzească picioarele. Nu-i venea să creadă ce noroc a dat peste ea. Dacă ceilalţi n-ar fi avut gripă, ea ar fi şters şi acum rafturile de praf şi Marianne ar fi căpătat misiunea asta.

Se urcă în trăsură, dînd adresa, plină de importanţă, şi se aşeză comod ca să se bucure de călătorie, uitîndu-se la străzile pe care le cunoştea atît de bine, mergînd pe jos; cumva, i se păreau mai mici şi mai intime, văzute, bucată cu bucată, prin geamul trăsurii. Cum o fi arătînd apartamentul? Va putea, oare, să intre înăuntru sau portarul o va ţine, pur şi simplu, pe trepte?

– Am ajuns, domnişoară.

Léonie îşi adună pachetele şi coborî pe trotuar. Picioarele i se cufundară în zăpadă pînă la glezne şi ea se uită, disperată, la pantofi, două gheme ude ascunse pe jumătate în apă. Se bălăci prin curte,

lăsînd urme în spatele ei şi trase de clopoţel la uşa impunătoare, uitîndu-se la ea cu nervozitate. Era o clădire foarte mare, exact ca acelea la care obişnuia să se uite cu atîta interes în plimbările de duminică.

– Da, ce doreşti? Portarul era iritat. Ar fi trebuit să te duci în spate cu livrările astea. Acum, dacă eşti aici, şi ninge, poţi să mergi sus. Domnişoara Montalva e la primul etaj.

Ce noroc, avea să intre înăuntru. Portarul ar fi putut să-i ia pachetele, dar era prea leneş să urce scările el însuşi. Se întorsese deja la ziarul lui şi la ceaşca de cafea.

Scara de marmură urca, măreaţă, spre primul etaj, iar un covor roşu se întindea pe mijlocul ei. Arăta moale şi gros, iar bare strălucitoare de alamă îl fixau, la fiecare treaptă. Léonie se uită la pantofii ei şi din nou la covor, apoi urcă treptele pe partea îngustă de marmură dintr-o parte, avînd grijă să nu-i murdărească perfecţiunea cu picioarele ei ude.

Se opri în faţa uşilor mari, duble.

Uşa se deschise dinăuntru şi cineva se izbi de ea, împrăştiindu-i pachetele.

– Iartă-mă... îmi pare rău. Ochii tînărului bărbat îi întîlniră pe ai ei cu un zîmbet. Ai păţit ceva?

– A, nu – doar pachetele – nu aveam voie să le scap.

El rîse.

– Ei, oricum, e prea tîrziu! Uite, o să le iau eu. Caro! strigă el. E o fată foarte drăguţă aici care te caută.

– Ah!

Léonie roşi jenată, iar el rîse din nou.

– E adevărat, şopti el.

Carolina se uită la ea, surprinsă. Era o tînără frumoasă, cu un palton maron vechi şi cu pantofi uzi, picurînd zăpadă topită pe covorul ei cel frumos. Era fata de la *Serrat*.

– Să nu-mi spui că te-au trimis cu comanda mea pe o zi ca asta, zise ea, cu indignare.

– Doamna Serrat a spus că aveţi nevoie astăzi de ele, domnişoară.

Caro scoase un oftat de exasperare faţă de prostia doamnei Serrat.

– Sărmană fată, trebuie să fi îngheţată – uite ce udă eşti la picioare.

– Vai de mine... vai, îmi pare atît de rău... ce-am făcut. Léonie se uită, îngrijorată, la pata de umezeală care se întindea pe covorul frumos. Plec imediat, domnişoară. Îmi pare atît de rău!

Îşi scoase pantofii şi îi strînse în mînă. Dacă doamna Serrat ar afla despre asta, se gîndi ea, cu tristeţe, n-o să mai aibă încredere în mine niciodată. Ah, de ce oare îmi merg lucrurile întotdeauna prost?

Era uşor să-i citeşti gîndurile pe faţă, încît Caro rîse.

– Nu te îngrijora de covor, se usucă. Şi, bineînţeles, n-o să pleci, pînă nu te usuci. Sărmană fată. O să-ţi dăm o ciocolată fierbinte şi apoi o să desfacem pachetele să vedem dacă e totul înăuntru.

– Pot să vin şi eu? întrebă, plin de speranţă, tînărul bărbat.

– Nu, Robert, nu poţi. Îţi spusesem deja la reve-

dere. Léonie – parcă Léonie îţi spune, nu-i aşa?

Ea aprobă din cap drept răspuns, bucuroasă că doamna îi reţinuse numele.

– Léonie şi cu mine avem treabă. Urmează-mă, Léonie.

Léonie lipăi după ea, scufundîndu-şi picioarele cu ciorapi în moliciunea covoarelor şi întinzînd pe furiş un deget ca să atingă peretele acvamarin, să vadă dacă era cu adevărat mătase. Să ai mătase pe pereţi! se minună ea. Aruncă o privire în salonul principal, cînd trecură pe lîngă el, uluită de bogăţia fotoliilor aurite şi a canapelelor adînci de culoarea safirului; trecură printr- un alt salon, cu un uriaş pian negru şi cu stative aurii pentru note şi mai multe şiruri de scaune aurite şi candelabre care erau aprinse în acea după-amiază întunecată, deşi nimeni nu şedea în camere.

Odaia mică, de zi, a lui Caro, părea plină de parfumul luxuriant de primăvară al zambilelor de seră, iar o canapeluţă moale, încărcată de perne dantelate, se afla lîngă focul cu buşteni care trosnea. Era camera cea mai încîntătoare pe care o văzuse vreodată Léonie. Draperii de mătase de culoarea caisei, legate cu funde mari, încadrau zăpada îngrămădită la ferestre şi care cădea în continuare, rece. Dar înăuntru era o altă lume, o lume frumoasă, prietenoasă, caldă, bogată.

O cameristă aduse ciocolata cu lapte fierbinte şi nişte prăjituri mici, punînd tava pe o măsuţă joasă, lîngă foc.

– Şezi aici, Léonie, o invită Caro. Bea întîi cioco-

lata şi încălzeşte-te. O să despachetăm mai tîrziu.

Léonie se aşează pe marginea unui fotoliu de catifea de culoarea coralului, în timp ce sorbea băutura, fără să-i vină să creadă că era acolo, urmărind-o pe domnişoara Montalva aşezîndu-se la masa ei de lucru şi scriind un bilet. Trebuia să ţină minte totul, aşa încît, la noapte, cînd va fi în pat, să-şi poată aminti toate amănuntele, toate culorile şi materialele, şi cum mirosea – cu siguranţă că în cer trebuia să fie ca în camera asta.

Caro vedea imaginea fetei reflectată în oglinda de deasupra mesei de lucru; îi revenea culoarea în obraji şi părul ud începea să i se usuce, ridicîndu-se viu şi încreţindu-se în şuviţe în jurul feţei. Era atît de atrăgătoare, încît era păcat să se piardă lucrînd la *Serrat*!

Léonie termină ciocolata şi începu să desfacă pachetele, ca domnişoara Montalva să le vadă, aranjînd cu grijă fragilele lucruri, duzina de cămăşuţe şi pantalonaşi în culori safir, ametist şi topaz, brodate fin la tiv cu monograma ei „CM" – şi fără dantelă. Caro nu purta niciodată dantelă pe lenjeria de corp. Léonie netezi cutele de pe capoatele de catifea, de un albastru închis, ca miezul unei nopţi de vară şi adînc acvamarin, ca o mare tropicală; puse alături papucii de satin asortaţi la culoare cu pampoanele lor pufoase şi cu tocuri delicate. Se uită în jos, la propriile ei picioare, şi oftă; poate şi ele ar arăta mici şi delicate dacă ar avea papuci ca aceştia.

Caro împinse, neatentă, capoatele într-o parte, aşezîndu-se pe canapea.

– Ei, Léonie, îţi place să lucrezi la *Serrat*?

– A, îmi place, domnişoară Montalva, e cel mai drăguţ loc din Paris! Sau cel puţin – Léonie se uită în jur – aşa am crezut pînă am venit aici.

– Spune-mi ceva despre tine, îi ceru Caro, curioasă.

Era tîrziu şi nu va mai avea vizitatori într-o după-amiază ca asta. Léonie era un divertisment binevenit.

– Nu am prea multe de spus. Vin dintr-un sat din Normandia, iar acum sînt aici şi lucrez într-un salon.

– Şi de ce ai plecat din Normandia? De ce ai venit la Paris? Şi de ce la *Serrat*? Haide, Léonie, spuse ea rîzînd, povesteşte-mi totul.

Caro scoase povestea de la ea, trecînd mai uşor peste părţile dure, ţinîndu-i mîna lui Léonie cu simpatie, cînd aceasta îi vorbi în lacrimi despre moartea mamei ei şi cum, la vîrsta de treisprezece ani, rămăsese complet singură şi se dusese să lucreze la cafenea. Sărmană copilă, se gîndi ea, sărmană fiinţă singură. Cuvintele lui Léonie se revărsau ca un torent, în timp ce ea îi încredinţa acestei străine frumoase visurile ei de a avea o slujbă minunată unde să simtă că „aparţine" locului aceluia.

– Ce vrei să spui cu „aparţii"?

– Simt că nu aparţin nici unui loc. Sînt întotdeauna în afară şi mă uit înăuntru – toată lumea din Paris „aparţine" de locul ăsta. Înţelegeţi ce vreau să spun? Cum faci ca să „aparţii", domnişoară? Ce trebuie să faci ca să devii o parte din toate astea?

Caro se uită la ea, surprinsă, auzind un ecou al dorinţelor ei din tinereţe, cînd fusese prinsă în cursă

în casa spaniolă, rigidă, dorind să scape într-o lume unde era romantism şi dragoste şi pasiune. Era acelaşi sentiment pe care-l avusese şi ea atunci, viaţa aceea se desfăşura în altă parte. Afecţiunea ei se îndreptă spre fată. Şi ea fusese la fel de simplă şi de inocentă, cîndva, demult. Se uită la faţa fetei şi oftă – era în expectativă, aşteptînd răspunsul ei, de parcă ea ar fi avut vreo formulă magică.

– Cîţi ani ai, Léonie?

– Am şaisprezece, domnişoară, luna viitoare împlinesc şaptesprezece.

– Eu am douăzeci şi patru – nu sînt cu mult mai bătrînă decît tine. Nu sînt sigură ce trebuie să faci ca să aparţii unui loc, dar, într-o bună zi, simţi că s-a întîmplat şi că ai crescut. Poate atunci cînd te îndrăgosteşti prima dată, sau cînd capeţi, brusc, o slujbă bună, sau cînd e primăvară şi lumea se aşează la locul ei pentru tine... o să se întîmple, totuşi. Sînt sigură. Ai prieteni, Léonie?

– Îl am pe Maroc, prietenul meu de la *Serrat*. Şi pe Loulou, pe Bella şi pe Jolie, la doamna Artois – dar ele sînt ocupate la cabaret mai tot timpul, aşa că le văd doar duminica seara.

Deci şi ea era virtual fără prieteni. Ah, cum ar putea s-o ajute, oare? Ce-ar trebui să facă? Ce-ar trebui să-i spună? Caro se uită pe fereastră în întuneric. Lămpile de pe stradă erau o pîlpîire pală în vîrtejul fulgilor, iar zăpada se adunase în straturi groase în curte. Strada era pustie, chiar şi cafeneaua din colţ se închisese.

– Cred că n-o să poţi pleca acasă, pe vremea

asta, Léonie, zise ea, o idee conturîndu-i-se în minte. E vina mea, n-ar fi trebuit să te reţin ca să vorbim. Îi zîmbi. Dar dacă tot eşti aici, o să rămîi peste noapte cu mine – poţi să fii prietena mea şi să-mi ţii de urît. O să luăm cina împreună şi eu am să-ţi spun povestea mea. Rîse veselă. În fond, e corect, tu mi-ai spus-o pe a ta. O să luăm cina lîngă foc, o să fie distractiv.

Distractiv! Lui Léonie nu-i venea să creadă. Toate astea mi se întîmplă mie – Léonie Bahri? se întrebă ea, urmînd-o pe cameristă în camera roz. Camera roz! Patul era mare, cu perne, volane înfoiate, dantele şi panglici. Îl încercă, punînd mîna, apoi se aşeză; voia să se îngroape în pernele şi în cuverturile moi, de un roz cald precum trandafirii de vară. Observă uşa de pe peretele opus şi alergă să o deschidă. O uriaşă cadă de porţelan alb, încastrată în mahon, se afla în centrul camerei şi ea se uită speriată la picioarele de alamă ale căzii şi la robinetele complicate de alamă, potrivite cu acestea. Era prima cadă adevărată pe care o văzuse vreodată – toate băile ei fuseseră făcute în mici căduţe strîmte, cenuşii, din zinc, umplute cu oale de apă încălzite pe sobă. Te băgai în ea şi şedeai cu genunchii sub bărbie şi te spălai cît mai repede cu putinţă; dar cada asta arăta destul de mare ca să te bălăceşti în ea. Tentată, pipăi porţelanul rece şi atinse cu un deget robinetele.

– Am să vă umplu cada pentru baie, domnişoară, spuse camerista intrînd în cameră.

– A, nu, nu, am să fac asta eu singură, protestă ea, răsucind robinetele aurii, apa fierbinte începînd să curgă în cadă. În fond, ea nu prea era musafir, se afla

aici doar pentru că fusese prinsă de vremea rea.

– Doamna v-a trimis asta să vă îmbrăcaţi.

Camerista aranjă pe un scaun capotul de catifea de culoarea bronzului şi puse papucii alături, cu o privire reprobabilă spre picioarele lui Léonie.

– Mai doriţi ceva, domnişoară? întrebă ea.

Léonie se uită la ea, uluită. Ce să mai dorească?

– A, nu. Nu, mulţumesc.

Se dezbrăcă, dînd deoparte cămaşa de lînă aspră şi pantalonaşii, stînd goală în camera caldă, plină de aburi, uitîndu-se la imaginea ei din oglinda de pe peretele din faţă. Ea avea doar o oglindă mică, pătrată; era prima oară cînd se vedea goală, toată deodată, nu doar pe bucăţele. Se uită, curioasă, la imaginea ei, trecîndu-şi mîinile peste sînii rotunzi, înalţi, de-a lungul liniei netede a taliei şi de-a lungul curbei coapselor, atingînd cu degetele smocul de păr creţ, blond. Cu un fior, se întoarse spre cadă. Un bol uriaş cu cristale albaştri-verzui o tentă şi le mirosi. Aruncînd un pumn în apă, zîmbi cînd căldura emană parfumul lor. Léonie se lăsă înăuntru, întinzîndu-şi picioarele, curbîndu-şi spatele, încîntată de apa caldă şi parfumată de uleiurile din cristale. Buretele era enorm, moale şi pufos, şi făcu spumă cu un săpun mare, plăcut mirositor. Se frecă încet cu el peste sîni, făcîndu-se în cercuri, pînă cînd sfîrcurile se ridicară, rozalii şi tari. Plină de un nou fel de excitaţie, se ridică şi începu să se săpunească, urmărindu-se; i se părea că e o străină într-o oglindă aburită, cu capul dat pe spate, tremurînd. Cu un ţipăt brusc, sălbatic, se aruncă înapoi în apă, răsucindu-se în ea ca un delfin

şi rîzînd din toată inima.

Caro îi dădu lui Léonie un pahar cu picior şi o urmări cum luă prima ei sorbitură de şampanie. Capotul de culoarea bronzului se potrivea cu pielea de culoarea piersicii a lui Léonie, iar obrajii îi erau roşii după baie. Picioarele ei goale se zăreau frumos de sub tiv şi, în timp ce bea, degetele i se curbară în moliciunea covorului; fata se bucura.

– E minunat! spuse Léonie. Toată ziua asta e minunată, domnişoară.

Îşi sprijini capul de perne, cu ochii visători, cu trupul relaxat. Caro o privi, plină de curiozitate. Fata asta era diferită de copila nervoasă, îngheţată, care intrase pe uşa ei, cîteva ore mai devreme. Acum nu se mai vedeau pe ea etichetele sărăciei. Cu capotul acela şi cu părul auriu care se usca în faţa focului, putea fi oricine – era o fată la fel ca şi ea.

– Trebuie să-mi spui Caro, zise ea; toată lumea îmi spune aşa.

O măsuţă fusese aşezată în faţa focului, iar draperiile grele fuseseră trase, îndepărtînd furtuna şi străzile tăcute. Caro o urmări pe Léonie mîncînd, bucurîndu-se să vadă pe cineva atît de vizibil încîntat de mîncare. După aceea, se aşezară amîndouă pe covor, în faţa focului, iar ea curăţă piersicile cultivate special pentru ea în sera fermei de la ţară a lui

Alphonse. Aruncară felii cărnoase de fructe în şampanie, chicotind cînd gustară zeama lor acidă. Erau izolate din cauza furtunii, forţate la o intimitate imediată, închise împreună, fără nici un bărbat în jur.

– Sîntem ca nişte eleve, spuse Caro rîzînd.

– Te rog, povesteşte-mi, se rugă Léonie, şezînd cu picioarele încrucişate pe covor, cu somptuosul capot de catifea înfăşurat în jurul ei, şi cu un pahar de şampanie în mînă. Se simţea transfigurată, toate simţurile îi erau vii iar trupul îi plutea pe o mare de bule de şampanie.

– Ce să-ţi povestesc?

– Povestea ta..., Caro, adăugă ea, bucuroasă că i s-a permis să-i spună pe nume.

– Povestea mea... aha. Faţa frumoasă a lui Caro deveni brusc melancolică. Un timp... a fost un basm, Léonie. Casa mea era în Spania. Cred că, dacă a fi iubit înseamnă a fi „răsfăţat", atunci eu am fost un copil răsfăţat. Tatăl meu arăta bine, iar mama mea era tînără şi frumoasă. Îmi amintesc cum obişnuiam să aştept, ceea ce mie mi se părea o veşnicie, în fiecare dimineaţă pînă se trezea şi aveam voie să intru. Ea era culcată în patul acela mare, vechi, cu părul negru, întotdeauna îmbrăcată cu ceva pal şi dantelat şi întotdeauna cu braţele întinse spre mine, rîzînd cînd alergam prin cameră şi mă aruncam în braţele ei. Tata ne auzea şi îşi băga capul pe uşa camerei lui de îmbrăcat, rîzînd şi el, cînd mă vedea că îi acopăr faţa cu sărutări. Apoi, era rîndul lui să fie sărutat şi mă ridica în aer ca să-i pot ajunge la obraz – uneori trebuia să dau la o parte spuma, dacă se bărbierea,

iar alteori îmi ţinea mîna pe briciul lui lung şi mă lăsa să-l „ajut" să se radă. Iar după aceea, primeam o picătură din colonia lui, după urechi. Apoi, ne duceam amîndoi şi ne aşezam pe patul mamei şi ciuguleam din micul ei dejun. Îmi amintesc că băgam un deget în micul vas cu o delicioasă dulceaţă de piersici şi îi dădeam tatei să guste. Erau amîndoi atît de frumoşi, atît de tineri şi atît de îndrăgostiţi. Acum ştiu cît de egoişti pot fi cei îndrăgostiţi şi presupun că am avut noroc că ei m-au lăsat să le împărtăşesc această dragoste.

Ca fiul cel mai mare, tatăl meu moştenise un titlu şi tot ce însemna asta, un castel, case în oraş, terenuri. Şi mama era bogată, tînără şi frumoasă. Erau cu adevărat o pereche de aur, cărora le zîmbeau zeii. Dar, într-o bună zi, zîmbetul a dispărut. Plecaseră să petreacă un sfîrşit de săptămînă în casa de la ţară a unor prieteni. Era noiembrie, vremea era ceţoasă, drumurile îngheţate... Au avut un accident...

Faţa lui Caro reflectă durerea din urmă cu douăzeci de ani. Léonie îşi plecă ochii, nevrînd s-o stînjenească.

– Nimeni nu mi-a spus, şopti Caro, ăsta a fost lucrul cel mai rău. Bănuiesc că au vrut să mă ferească de durere. Servitorii care erau prietenii mei umblau cu ochii roşii, izbucnind în lacrimi cînd se uitau la mine, draperiile erau trase, oglinzile acoperite cu negru; se vorbea în şoaptă. Eu nu puteam să înţeleg. Apoi, brusc, casa se umplu de rude, avocaţi, preoţi... şi toată lumea era în negru. Fratele tatălui meu, care acum moştenea titlul, mi-a explicat, în sfîrşit, ce se

întîmplase. Mi-a spus că ei plecaseră într-un loc mai bun şi erau fericiţi acolo. M-a dus să-i văd. Erau culcaţi alături, în sicrie căptuşite cu satin alb, arătau atît de frumoşi – aşa cum arătaseră întotdeauna – dar nu-şi mai întindeau braţele spre mine. Aveam cinci ani şi ei plecaseră pentru totdeauna. Şi, odată cu ei, dispăruse toată dragostea, tot răsfăţul şi bucuria de a fi împreună. Eu, care fusesem centrul universului lor, trebuia acum să locuiesc cu unchiul, cu mătuşa şi cu fiul lor de unsprezece ani.

Caro sorbi din nou vin şi oftă adînc.

– N-ar fi fost chiar atît de rău, dacă nu era mătuşa mea. Desigur, privind înapoi, îmi dau seama că ea şi mama mea nu puteau fi prietene niciodată. Mătuşa Macarene era o femeie simplă, care reuşise bine, căsătorindu-se cu al doilea fiu al unei familii bune. Ea era puternică şi dominatoare, iar unchiul meu era un intelectual, pierdut în lumea lui de manuscrise vechi, de texte latineşti şi greceşti. Mătuşa Macarene îi orînduia viaţa, iar acum o orînduia şi pe a mea. De la mătăsuri, museline şi panglici colorate în păr, împletite de mîinile iubitoare ale mamei mele, acum purtam serj albastru, şorţ alb şi pantofi solizi. Părul meu era periat la spate atît de strîns în coadă, încît simţeam cum îmi trage pielea. Luam masa în camera de lecţii şi rămîneam noaptea în camera copiilor, ca să nu-l tulbur pe unchiul, cel puţin aşa zicea. Cred că am plîns ani şi ani, în fiecare noapte perna mea era udă. Ochii ei îi întîlniră pe ai lui Léonie, plini de înţelegere. Eram atît de singură, Léonie, – la fel ca şi tine. Vărul meu era mai mare, plecase la şcoală, nu-l

interesa nefericirea mea. Unchiul moştenise averea, dar banii mamei mele fuseseră cei cu care se întreţinuseră casele atît de bine, cu care se plătiseră toţi servitorii, cu care se cumpăraseră toate celelalte plăceri extravagante, iar eu îi moştenisem pe toţi. Presupun că mătuşa mea dorea aceşti bani pentru fiul ei – la ce bun erau casele şi titlurile, fără bani? Treptat, a reuşit să-mi ia tot ce iubisem: căţeii mamei mele nu mai erau acolo, poneiul meu fusese vîndut, lecţiile erau lungi şi plictisitoare – nu era nimic care să-mi deschidă mintea, să-mi trezească imaginaţia sau curiozitatea. N-avea rost să mă adresez unchiului meu – era adesea plecat să ţină conferinţe despre eroii săi clasici favoriţi şi, în plus, el n-ar fi înţeles. „Mătuşa ta se ocupă de toate astea" era răspunsul pe care-l primeam mereu. A trebuit să aştept pînă la şaisprezece ani ca să-l trezesc la acţiune. Tocmai ieşise din biroul lui cînd traversam holul, iar el, încă absorbit de o traducere din franceză, mi-a vorbit în acea limbă. Întrucît n-am putut să-i răspund, a rămas uluit. A angajat imediat un profesor de franceză pentru mine.

Caro se aplecă înainte, zîmbindu-i lui Léonie.

– Rareori am avut ocazia, continuă ea, să întîlnesc băieţi de vîrsta mea, cu atît mai puţin tineri francezi de douăzeci de ani, cu ochi periculoşi. Şi nu întîlnisem pe nimeni care să mă găsească atrăgătoare! Rîse, amintindu-şi. Eram strînsă în prima şi unica îmbrăţişare, cînd a intrat mătuşa mea.

Léonie inspiră brusc, cuprinsă de tensiunea momentului.

– Bineînţeles – Caro ridică din umeri – acesta a fost sfîrşitul pentru noi amîndoi. El a plecat şi mătuşa a cerut îndepărtarea mea – nu doar din Barcelona, ci şi din Spania. Destinaţia mea a fost o mănăstire din Paris. Am rezistat cîteva luni între zidurile acelea cenuşii, apoi am fugit – nu era greu – nu se aşteptau ca fetele să fugă de acolo. Eram singură la Paris, în hainele cenuşii de mănăstire. M-am dus direct la sucursala din Paris a bancherilor mamei mele, unde ştiam că aveam bani, dar mătuşa Macarene reuşise, de-a lungul anilor, să transfere fondurile la banca lor din Spania. Fusese deşteaptă. Ca executori, ea şi unchiul meu au pretins că banii fuseseră folosiţi pentru a plăti datoriile monstruoase acumulate din cauza stilului de viaţă extravagant al părinţilor mei şi că fuseseră folosiţi în beneficiul meu. Îmi rămăsese foarte puţin. Alphonse era bancherul respectiv.

– Te-ai îndrăgostit, expiră Léonie, încă vrăjită.

Caro zîmbi.

– Într-un an, el m-a readus în lumea veselă care îmi lipsise. Aveam din nou haine frumoase, părul meu nu mai era strîns, în sfîrşit. Ascultam muzică, citeam cărţi, mergeam la teatru. Beam şampanie, Léonie, şi făceam dragoste. Alphonse mă iubea.

– Şi tu eşti îndrăgostită de el? Léonie dorea ca basmul să fie complet, Caro devenind o mireasă radioasă, la braţul mirelui ei – un sfîrşit fericit.

– Poate, poate că sînt. Caro zîmbi. Sîntem amanţi de şapte ani deja şi în fiecare săptămînă mă cere în căsătorie. Eu spun mereu nu, iar el continuă să mă ceară.

– Dar de ce? De ce nu vrei să te căsătoreşti cu el?

Caro rîse.

– Îmi place situaţia aşa cum este, nu vreau să schimb lucrurile, căsătorindu-mă. Îmi place să fiu neconvenţionala Caro Montalva – şi poate chiar asta este ceea ce îl atrage la mine pe Alphonse. N-ar fi o prostie din partea mea să stric totul?

Léonie zîmbi şi ea.

– Eşti atît de deşteaptă, Caro. De unde ştii toate lucrurile astea?

Ea ridică din umeri.

– Cînd eşti apropiat de cineva, e uşor să ştii ce-i place, ce anume doreşte. Iar Alphonse are atîta grijă de mine. Cei din familia lui au fost bancheri de aproape două sute de ani, iar el e foarte bogat. El mi-a cumpărat apartamentul ăsta, mi-a fixat un venit, a făcut investiţii pe numele meu. E important, cînd eşti în situaţia mea, să te asiguri că cineva are grijă de tine cum trebuie, ca să nu fie loc pentru nesiguranţă financiară. Nu eşti soţie şi bărbaţii sînt uşor atraşi de o fată nouă şi drăguţă. Cunosc multe femei care au fost abandonate şi au rămas fără nimic, ajungînd de unde au început.

– Dar nu tu! exclamă Léonie, nu de către Alphonse!

Caro era atît de frumoasă! Desigur că era irezistibilă pentru oricare bărbat. Toată lumea o adoră, desigur, se gîndi ea; şi eu o ador.

Focul scăzuse şi Caro se uită la ceasul aurit de pe cămin.

– Hai să ne uităm la furtună, spuse ea, luînd-o pe Léonie de mînă. Se uitară prin sticla rece la stratul alb,

strălucitor, care transformase copacii din curte în coloane de alabastru, iar ramurile în degete de basm. Acum, Parisul era tăcut, nu se auzea nici un sunet şi singura mişcare era pîlpîitul lămpilor de pe stradă.

Deschizînd larg fereastra, măturară zăpada de pe margine cu mîini îngheţate, rîsetele lor fiind înăbuşite de covorul de zăpadă.

– Ah, e o noapte magică! exclamă Léonie, parcă plutind din cauza şampaniei şi a aerului îngheţat. Zei şi zeiţe au schimbat lumea în seara asta – iar acum, m-au schimbat şi pe mine. N-am să mai fiu niciodată aceeaşi.

Caro se aplecă şi o sărută.

– Şi tu ai ceva magic, Léonie Bahri. Într-o bună zi, ai să aparţii cuiva, sînt sigură.

Ghemuită în patul mare, în cearceafuri de pînză fină şi pături moi de lînă, Léonie brodă povestea lui Caro cu amănunte. Oare i se vor întîmpla şi ei astfel de lucruri? Cum s-ar putea, oare, aşa ceva? Unde ar putea ea să întîlnească un bărbat care să se îndrăgostească nebuneşte de ea? Nu la *Serrat* şi nu în acele plimbări singuratice prin Bois şi, cu siguranţă, nu la doamna Artois. Strînse perna în braţe, ţinînd-o aproape, dorind să o ţină cineva aşa, visînd să i se spună „Te iubesc, Léonie".

O cameristă îi aduse micul dejun la pat, servit pe o frumoasă tavă albă cu borcănele de dulceaţă şi miere

şi brioşe calde din cuptor, pe care le muie, flămîndă, în ceaşca mare de cafea.

Dar prea repede fu timpul să se trezească la realitate şi se dădu jos din pat în silă, îmbrăcîndu-se încet, cu lenjeria ei de lînă. Îşi urmări chipul de fiecare zi apărînd din nou în oglindă, în timp ce-şi trăgea rochia peste cap şi îşi băga picioarele în pantofii negri care, doar cu cîteva luni în urmă, i se păruseră atît de eleganţi. Noaptea trecută fusese un vis, se gîndi ea cu tristeţe, un vis cald, minunat, despre prietenie şi fericire, dar fusese numai o privire asupra unei lumi căreia, din nou, nu-i aparţinea.

Cu o ultimă privire în oglindă, se duse s-o caute pe cameristă.

– Doamna s-a trezit, fu ea informată, şi doreşte să vă vadă înainte de a pleca.

Caro era singură în patul mare cu baldachin, cu draperiile parţial trase.

– Léonie, o strigă ea, bătînd cu palma în pat, alături de ea, vino aici. Sper că ai dormit bine.

– Ah, da... dar aş fi dorit să nu dorm, pentru că nu voiam să-mi scape nici un moment.

Caro rîse.

– Acum, că sîntem prietene, nu am de gînd să te pierd atît de curînd. Joi dau o petrecere, de ce n-ai veni şi tu? Te rog, vino, Léonie. O să ne distrăm.

– O petrecere? Ea simţea că se înviorează.

– Trebuie să vii, insist! La ora nouă, deci, joi?

Léonie deborda de fericire. Aşadar, nu va pierde încă lumea asta! O sărută pe Caro pe obraz.

– Vai, mulţumesc, Caro, desigur că am să vin.

Léonie

Grupuri de muncitori curăţau trotuarele, în timp ce Léonie mergea, alunecînd pe porţiuni de gheaţă, stropită de circulaţie şi nedînd atenţie la nimic din toate astea. Plutea din nou pe bule de şampanie... Joi... poimîine. Vai, Doamne! Se opri în mijlocul drumului, îngheţată de groază, dîndu-şi seama de ceva teribil. Cu ce o să se îmbrace?

Capitolul 4

– Nu avem timp să facem nimic, zise Loulou, aşa încît asta este exclus. Bella, tu eşti cea mai apropiată ca măsură, ce ai tu şi i s-ar potrivi?

Ele trecură în revistă garderoba Bellei, făcînd-o pe Léonie să încerce rochia roşie de catifea şi hotărînd că-i întunecă pielea, apoi pe cea neagră de dantelă, care era prea veche. Nimic nu era potrivit, iar fetele fuseseră singura speranţă a lui Léonie. Nu va putea să se ducă, ştiuse lucrul acesta. Cum ar putea să meargă fără o rochie ca lumea?

– Staţi puţin, spuse Loulou, cred că am eu

răspunsul. Pune-ţi haina, Léonie! Mergem la teatru.

În orice alt moment, Léonie ar fi găsit emoţionantă noutatea de a fi în culise la cabaret, dar toată fiinţa ei era absorbită de problema de a găsi cu ce să se îmbrace. Se opri un moment ca să se uite dincolo de reflectoare, dintr-o parte a scenei, inspirînd mirosul de praf şi de vopsea de la decorul ornamentat, apoi le urmă, grăbită, pe Loulou şi pe Bella, pe coridorul întunecat, într-o cameră lungă, plină de şiruri de costume. Loulou trecu repede printre ele, căutîndu-l pe cel pe care-l dorea.

– Gloriette l-a folosit în scena cu petrecerea, acum cîteva luni, spuse ea, cu vocea scăzută, în timp ce împingea hainele îngrămădite strîns pe bare. Cel auriu.

– Vorbeşti despre ăsta? Bella ridică o rochie micuţă, strălucitoare, din satin.

– Încearc-o, o îndemnă Loulou, sînt sigură că o să-ţi vină.

Grăbită, Léonie îşi descheie rochia şi se strecură în costumul auriu. Era puţin cam decoltată pe piept, iar cămaşa ei se ivea neplăcut în partea de sus, dar se potrivea la talie, umflîndu-se în mici colţuri la tiv. Mînecile lungi se terminau cu aceleaşi colţuri la încheietura mîinii şi decolteul se înălţa cu mici colţuri dure în dreptul urechilor.

– Ca de obicei, e prea scurtă, zise Bella, exasperată.

Léonie se uită în jos, la fusta prea scurtă.

– Ah, Loulou, ce facem? spuse ea cu disperare.

Loulou se uită la rochie; nu se putea adăuga o

bandă de material la poale, ar fi fost prea vizibil. Exista o singură alternativă.

– Dacă nu o poţi schimba, atunci trebuie să obţii un avantaj din asta, zise cu fermitate Loulou. Ai să ai nevoie de ciorapi, Léonie, – de mătase – şi pantofi... ai să subliniezi scurtimea, de parcă aşa a fost intenţionată!

Léonie o fixă cu îndoială. Să aibă, oare, dreptate? Îşi aminti de ciorapii de mătase de la *Serrat*, dar pantofii erau scumpi. Loulou îi citi gîndurile.

– O să mergem la Hector, spuse ea. El face pantofii pentru toate spectacolele şi o să fie mai ieftini decît în magazinele obişnuite.

Bella ascunse rochia sub palton, cînd trecură, chicotind, pe lîngă portar, şi străbătură străzile alunecoase, spre Hector. Era un magazin mic, întunecos, ce mirosea a piele şi cremă, iar speranţele lui Léonie se prăbuşiră. Cum puteau să găsească aici ceva potrivit? Un bărbat bătrîn veni la tejghea.

– Bună, Loulou, Bella, spuse el vesel. Cu ce vă pot ajuta, doamnelor? Ele erau cliente obişnuite, la fel ca toate fetele de la cabarete.

– Prietena noastră are nevoie de nişte pantofi aurii şi nu prea scumpi, te rog, spuse Bella, hotărîtă.

– Nu prea scumpi, hm? Lui Hector îi sclipiră ochii. Fetele spuneau întotdeauna acelaşi lucru. Cum se aşteptau ele să cîştige şi el bani? Dar erau atît de încîntătoare! Se uită la picioarele lui Léonie, măsurîndu-le cu un ochi de specialist. Mm, mai mari ca de obicei, spuse el. Nu prea am de ales dintre cei aurii... de fapt ăştia-s tot ce am.

El puse o pereche de ghetuţe aurii pe tejghea şi ele le priviră fix. Erau înguste, strălucitoare şi moi, înalte pînă la gleznă, cu şireturi la spate, cu tocuri mici, gingaşe, şi doi ciucuri aurii.

– Încearcă-le, o îndemnă Bella, în timp ce Léonie se uita la ele cu îndoială.

Léonie îşi trase delicatele ghetuţe peste ciorapii ei groşi de lînă şi legă şireturile cu micii ciucuri. Se ridică şi umblă, încercîndu-le; tocurile o făceau să se simtă ca un ponei de circ.

– Perfect, zise Loulou. Cu ciorapii potriviţi au să arate minunat. Îi ia, Hector, dacă preţul e bun!

Ziua de joi păru interminabilă şi Léonie număra orele pînă la şase, cînd avea să fie liberă. Maroc ştia de aventură şi o urmărea, preocupat, cum măsura salonul. Era atît de tînără, atît de lipsită de înţelepciune... spera că totul va fi în regulă.

Cînd bătu ora şase, strîngînd în mînă ciorapii cei noi, alergă acasă la fetele care o aşteptau şi se aşeză, fără să se plîngă, ca ele să o tragă de păr pînă ce acesta se aşeză ca un nor auriu, aidoma celui al fetelor din tablourile Renaşterii. Jolie îi dădu o umbră de bronz pe pleoape, un pic din culoarea piersicii sub pometi, o uşoară strălucire de praf auriu pe clavicule. Îi interziseră să poarte cămaşă, aşa că Léonie îşi trase rochia peste sînii goi, iar Bella îi încheie năstureii mici de la spate. Loulou îi împrumutase portjartierul potrivit

şi, în cele din urmă, îşi întinse ciorapii roşii de mătase pe picioare, încîntată de luciul lor şi simţindu-se vinovată din cauza cheltuielii. Îşi legă ghetuţele aurii, făcînd o mică fundă, aşa încît ciucurii să se mişte la spate, şi merse băţoasă prin cameră, permiţîndu-le fetelor să o studieze.

– Nu e bine, Léonie! exclamă Loulou, cu disperare. Trebuie să stai dreaptă, trage-ţi umerii înapoi, înalţă coşul pieptului. Nu-ţi ascunde pieptul cu umerii lăsaţi, uite şi tu ce se întîmplă cu rochia! La naiba, fată, ai trupul care-ţi trebuie, subliniază-l puţin – aşa.

Ea porni prin cameră, ţinîndu-şi capul sus, bărbia ridicată arogant, păşind cu eleganţă pe tocurile înalte, iar Léonie încercă s-o copieze. Loulou avea dreptate, nu era o rochie să o porţi cu precauţie, cerea încredere în sine. Ea spera să o aibă.

Rupert von Hollensmark aproape că era să nu se ducă la petrecerea lui Caro. Avusese o zi îngrozitoare. Sosise de la München la ora opt, în seara aceea, şi era foarte frig; plutea în aer o ameninţare că va ninge iar. Era obosit şi flămînd şi nu dorea altceva decît un pahar de whisky şi ceva de mîncare. Călătoria ca să o vadă pe Puschi fusese cu adevărat o calamitate, deşi era întotdeauna plăcut să o vadă. Nu era îndrăgostit de ea, dar era drăguţă şi întotdeauna distractivă. Dacă trebuia neapărat să se căsătorească, atunci

putea foarte bine să o facă şi cu Puschi. Tatăl ei avea milioanele Krummer, tatăl lui avea titlul, iar Puschi era îndrăgostită nebuneşte de el. Va avea grijă de ea, după ce se vor căsători – erau prieteni atît de buni!

Cu un oftat de uşurare, îşi scoase hainele şi intră în cadă, alungîndu-şi oboseala cu apa fierbinte, aburindă şi sorbindu-şi whisky-ul. Deja se simţea mai bine, aşa că poate se va duce, în cele din urmă. Petrecerile lui Caro erau întotdeauna distractive.

Curtea era deja plină de oameni şi de trăsuri, cînd Rupert plăti birjarul, aruncîndu-şi pe spate părul blond, răvăşit de vînt. Doamne, era frig în seara asta. Ferindu-şi capul de vînt, traversă curtea spre clădire, cînd cea mai uluitoare fată dispăru în sus pe trepte, în faţa lui, lăsînd să se zărească cele mai lungi picioare în ciorapi roşii de mătase şi cele mai stranii botine aurii. Rupert urmă picioarele; *trebuia* să vadă cine era.

– Rupert!

– Ah, la naiba, gemu el cînd o fată drăguţă cu o rochie albastră îl opri la uşă. Acum, o pierduse.

Gilles de Courmont ştia că n-ar fi trebuit să vină. Petrecerile astea erau întotdeauna la fel, aceleaşi

chipuri, aceleaşi discuţii, aceleaşi femei. Se sprijini de fereastra înaltă privind scena plictisit, întrebîndu-se dacă să stea – poate se va scuza cumva faţă de Caro şi va pleca, avea de studiat desenele motorului noii maşini... *Cine* era fata aceea? Tocmai intrase pe uşă, cu cele mai lungi picioare, purtînd cel mai bizar costum şi privea în jur cu nervozitate, simţindu-se, evident, stînjenită. O să se răsucească şi o să fugă, oare, sau nu? Era cu siguranţă diferită, nu era chiar o frumuseţe, dar avea *ceva*. Ceva irezistibil. Ceva care îl atrăgea spre ea.

La naiba cu bărbatul ăla care o fixa! Léonie voia să plîngă, să se răsucească şi să fugă. Se retrase într-un colţ, uitîndu-se disperată după Caro. Toţi oaspeţii păreau să se cunoască foarte bine unii cu alţii. Vai, n-ar fi trebuit să vină. Era atîta zgomot, muzică şi discuţii şi rîsete. Se uită din nou la bărbatul de la fereastră. Tot o mai urmărea cu privirea, cu un zîmbet slab pe buze. El ştie că nu aparţin acestui loc, se gîndi ea, nefericită. „Arată-te un pic" – vorbele lui Loulou îi veniră clar în minte. Nu se va da bătută, asta era marea ei şansă! Ridicîndu-şi bărbia cu aroganţă, îşi îndreptă spatele, îşi trase umerii şi păşi în cameră ţinîndu-se bine pe picioare, cu ciorapi de mătase roşie şi cu botine de ponei de circ.

– Léonie! exclamă Caro, uluită de apariţia fetei, – părul, rochia strălucitoare, botinele. Dar lucrul curios era că, odată şocul depăşit, Léonie arăta minunat, o fiinţă strălucitoare, aurie, dintr-o altă lume. Ea o sărută călduros şi i-o prezentă lui Alphonse.

– Arăţi minunat. Pentru toată lumea, le spuse ea

oaspeţilor care o priveau într-o tăcere fascinată, ea e Léonie.

În momentul în care ei îşi îndreptară atenţia tăcută spre ea, Léonie îşi lăsă privirea în jos, nervoasă, apoi, amintindu-şi recomandarea lui Loulou, îşi ridică bărbia şi se uită la ei, provocator.

– Bineînţeles că-mi amintesc de tine, zise Alphonse. Nu ai o faţă care se uită uşor.

Léonie spera că era un compliment. Era încă nesigură în legătură cu rochia – nici unele dintre rochiile femeilor nu erau la fel de scurte sau de strălucitoare.

– Pot să-ţi aduc nişte şampanie, Léonie? întrebă un tînăr brunet.

Ea oftă, uşurată, şi începu să se relaxeze puţin. Poate se va şi bucura de petrecere, pînă la urmă. Uitîndu-se în jur, prinse din nou privirea bărbatului de lîngă fereastră şi se îndepărtă repede, privindu-l un moment mai tîrziu pe sub gene. El se apropie şi rămase lîngă masă, bînd un pahar de şampanie. Nimeni nu vorbea cu el. Era la fel de singur ca şi ea. Dar arăta straniu, învăluit de tăcere, şi ea se întoarse repede spre zumzetul de conversaţie şi rîsete care plutea în jurul ei. Era curios de atrăgător, se gîndi ea, simţind o mişcare nefamiliară în stomac.

– Léonie, spuse Caro, aş vrea să-ţi fac cunoştinţă cu Rupert von Hollensmark. Sîntem norocoşi să-l avem printre noi aici, tocmai s-a întors de la München în seara asta.

Léonie se uită în sus la albastrul adînc al ochilor lui şi avu senzaţia că stelele ar fi căzut de pe cer.

Simţi presiunea atingerii lui, asprimea degetelor lui, căldura respiraţiei lui, cînd se aplecă asupra mîinii ei. Cu siguranţă că el o simţea cum tremură, era un cutremur – un vulcan – Vezuviu. O cuprindeau emoţii noi. Rupert îi zîmbea.

– Te-am văzut mai înainte, spuse el. Am ajuns în acelaşi moment. Am vrut să-ţi vorbesc atunci, dar la petreceri de felul acesta e greu să pătrunzi prin mulţime.

Ea ar fi dorit ca el să continue să vorbească, iar ea să-l asculte doar. Vocea lui era adîncă şi avea un foarte uşor accent. Părul blond, des, îi cădea pe ochi atît de frumos, încît ar fi vrut să-l atingă. Léonie îşi dădu brusc seama că el aştepta să spună ceva, dar ea nu putea vorbi şi îl privi fix, cu ochii în panică. Ah, Doamne, se gîndi ea, iată bărbatul viselor mele şi eu nu ştiu ce să spun.

Rupert îi uşură situaţia.

– Masa este servită în camera de alături, zise el, luînd-o de braţ şi conducînd-o. Probabil că ţi-e foame deja, mie îmi este.

Erau cuvintele cele mai romantice pe care le auzise vreodată Léonie.

– Ah, Alphonse, zise Caro, urmărindu-i plecînd. Ce-am făcut, oare, acum?

Masa era plină de lucruri extravagante. Un corn al

abundenţei sculptat în gheaţă răspîndea struguri verzi şi purpurii glasaţi cu zahăr pe o uriaşă tavă de argint, încărcată de căpşuni cu cozi lungi şi cu trandafiri proaspeţi, încît formau un cadru înnebunitor. Boluri de argint erau pline cu smochine şi piersici proaspete din minunatele sere de la ţară ale lui Alphonse. Erau mici prepeliţe umplute cu ciuperci, aşezate pe rondele de pîine prăjită parfumată cu mărar şi pahare de cristal pline cu şampanie *Clos Lafite*, turnată de un valet cu mănuşi albe. Erau prăjituri complicate, cu cremă, parfumate, cu ciocolată. Totul era menit să-ţi gîdile simţurile, iar oaspeţii lui Caro se adunau în jur, gata să guste din toate.

Léonie nu putea mînca. Rupert încerca s'ă o tenteze cu trufele.

– Ce să mă fac cu tine? exclamă el cu disperare. Nu-mi vorbeşti, nu vrei să mănînci... eşti o zeiţă care n-are nevoie de mîncare şi de conversaţie?

– Adevărul este, şopti ea, că sînt speriată.

– Speriată? De ce?

– De asta, ea făcu un gest cu mîna spre încăperea aglomerată. Toţi se cunosc unul pe altul, toţi aparţin acestui loc.

– Şi tu îi aparţii – Rupert îi luă mîna posesiv – şi eşti cu mine. El ridică furculiţa şi îi dădu o îmbucătură. Şi acum, trebuie să mănînci; mi-e teamă că ai să dispari, dacă nu mă conving că eşti muritoare, ca şi noi ceilalţi.

Era drăguţă şi atît de inocentă, se gîndi el. Era ca un animal tînăr; indiferent ce făcea, cum se mişca, avea o graţie a ei proprie, încîntătoare. Cum de trăise

el, oare, înainte de a o întîlni? Era absorbit de ochii ei, de roşeaţa gurii ei cînd o deschise ca să primească o căpşună pe care i-o oferea el. Putea, oare, să fie îndrăgostit de o fată care abia dacă-i vorbise, pe care o cunoscuse doar în urmă cu cîteva minute? Ah, da. Ah, da, putea.

– Rupert, spuse Alphonse, Caro are pe cineva pe care ar dori să-l cunoşti.

Rupert era iritat de întrerupere, dar prea politicos să o refuze pe gazda sa.

– Desigur.

Se uită în ochii lui Léonie.

– O să te mai văd, mai tîrziu?

– Da, spuse ea. Te rog.

Alphonse o luă de braţ.

– Dă-mi voie să te prezint unor persoane, Léonie. Zîmbi. Rupert te-a monopolizat.

Rupert îi sărută mîna lui Caro.

– De ani de zile nu m-am bucurat atît de o petrecere, îi spuse el cînd îşi luă rămas bun.

Îşi făcu apoi drum spre Alphonse, iar Caro se uită în urma lui, surprinsă. Cu siguranţă, nu era prea bucuros.

De Courmont se mişcă spre pradă.

– Gilles! Alphonse era surprins; De Courmont nu obişnuia să ceară să fie prezentat. Ea e domnişoara Léonie Bahri.

Era frumoasă, perfectă. Léonie roşi sub privirea lui adîncă; tensiunea scînteia în ei, cînd el îi luă mîna. Era straniu de excitant şi o lăsă fără suflu, nesigură pe picioare.

– Am venit să-ţi mulţumesc pentru ospitalitate, îi spuse el lui Alphonse, dar, din păcate, trebuie să plec. Plec la Londra mîine dimineaţă.

Se înclină în faţa lui Léonie.

– Sînt bucuros că v-am cunoscut, domnişoară Léonie.

Privirile lor se întîlniră din nou, scurt. Ea îşi umezi buzele cu nervozitate.

– Zîmbeşte vreodată? îi şopti ea lui Alphonse, cînd De Courmont se îndepărtă.

– Da, răspunse Alphonse, atunci cînd cîştigă.

Rupert se agita nerăbdător lîngă fata în rochie albastră. Caro îi ceruse în mod special să aibă grijă de ea şi nu avea de ales decît să se conformeze. Ei erau acum înconjuraţi de o mulţime de tineri, dar era tîrziu şi petrecerea era pe sfîrşite. Unde era Léonie? N-o putea vedea nicăieri. La naiba, cum a putut Caro să-i facă una ca asta?

De Courmont îi făcu semn lui Verronet, ajutorul lui

personal, care aştepta la uşă.

– Află *cine* este ea, îi şopti De Courmont lui Verronet. Trebuie să ştiu de unde vine, unde locuieşte, ce face...de ce are nevoie...

Verronet ştia ce voia să spună. Mai făcuse asta şi înainte. Ducele de Courmont nu obişnuia să intre în competiţie deschisă cu alţi bărbaţi, atît în afaceri cît şi în viaţa particulară. El avea un sistem de a trata lucrurile mai pe ocolite, mai subtil. Descoperea de ce anume avea nevoie o persoană – bani, faimă, perversiuni sexuale –, apoi folosea aceste informaţii pentru a-şi submina adversarii şi a-i pune într-o situaţie vulnerabilă, astfel încît el să-şi poată face mişcarea. Adversarii săi nu aveau nici o şansă – şi întotdeauna trata femeile ca pe nişte adversari. La De Courmont nu exista niciodată o problemă de dragoste. El ştia că oricine avea un preţ. Iar lui îi plăcea cel mai mult provocarea.

Léonie acceptă de la valet paltonul ei vechi de lînă maron şi coborî încet treptele de marmură în noaptea îngheţată. Nu simţea frigul, nu simţea nimic. Toată încîntarea o părăsise. Rupert o părăsise pentru fata în albastru – tot ceea ce spusese, tot ceea ce ea simţise nu însemnase nimic. Oare flirtase, pur şi simplu, cu ea? Asta însemna să flirtezi? Stătuse o jumătate de oră singură la garderobă spunîndu-şi că, dacă nu-i

vorbea de data asta, va pleca. Nici n-o observase măcar. Nimeni n-a observat-o cînd a plecat. Se uitase în jur după bărbatul înalt, cu ochii pătrunzători, dar apoi îşi aminti că el plecase mai devreme. Poate că se întîlnea cu vreo femeie excitantă şi frumoasă, scoţînd-o la masă şi ducînd-o apoi în apartamentul lui – şi în patul lui. Se cutremură. El părea să fie genul acela de bărbat, mai în vîrstă, experimentat – puţin înspăimîntător. Zgomotul muzicii şi al rîsetelor plutea în noapte. Era drum lung pînă acasă, prin străzile îngheţate.

– Léonie! Ea se răsuci, faţa luminîndu-i-se de o rază de speranţă. Léonie, eu sînt, Maroc. El stătea pe trotuar, ţinînd deschisă uşa unei trăsuri. M-am gîndit că poate n-ai destui bani să ajungi acasă, aşa că l-am luat pe Lanson să vină aici să aştepte cu mine... E-n regulă, adăugă. E un prieten al meu, adesea îl folosesc cînd am de livrat lucruri de la *Serrat*. Îi fac cîteodată o favoare şi el mă ajută.

– Ah, Maroc. Era sfîşiată între a fi bucuroasă că-l vede şi dorinţa ca el să fi fost Rupert. Ce bun eşti. Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Maroc fusese îngrijorat pentru ea toată seara şi, privind-o acum, înţelese că avusese dreptate. Nu arăta ca o fată care a fost la o petrecere minunată; de fapt, se gîndi el, s-ar putea să înceapă să plîngă.

– Te simţi bine? întrebă el cu îngrijorare.

– Da, Maroc, mă simt bine. Sînt doar obosită, asta-i tot.

Léonie se sprijini de perne, în timp ce trăsura porni, ducînd-o spre casă de la prima ei petrecere la

Paris, ţinîndu-se de mînă cu Maroc.

– Dar *trebuie* să-ţi aminteşti, strigă Bella. Era ora trei dimineaţa şi ele alergaseră acasă, dornice să audă despre petrecere, pe cine cunoscuse Léonie, ce se întîmplase, iar acum ea nu-şi amintea.

– Ce-ai mîncat? întrebă Jolie, mai practică. Hai să începem cu asta.

– *Trufe*, spuse ea, şi căpşuni, cred.

– Trufe, gemu Loulou, rostogolindu-se pe pat, prefăcîndu-se exasperată, eu n-aş uita niciodată trufele! Şi căpşuni, cînd pe pămînt e zăpadă – *trebuie* să ţii minte.

Léonie se ridică, stînd în fund, pe pat; era palidă şi obosită. Uitase să-şi spele fardul roşu de pe obraz, iar acesta forma pete şi arăta ireal pe pielea ei, iar auriul de pe pleoape se degradase.

– Aici e mai mult decît se vede cu ochiul liber, spuse Bella, cu intuiţie, şi bănuiesc că-i vorba de un bărbat.

– Un bărbat! Ele o priviră în expectativă. Haide, Léonie, fără secrete, rîse Loulou.

– Vai! gemu Léonie, în lacrimi. Vai, Loulou. Îl cheamă Rupert şi sînt îndrăgostită de el.

Ele se uitară una la cealaltă, uluite, apoi din nou la Léonie, căreia îi curgeau lacrimile pe obraji.

– O, Doamne, gemu Loulou încet.

Cerul era albastru, curat, fără zăpadă, de parcă ar fi fost primăvară, în timp ce Léonie alerga pe străzi, spre *Serrat*. Alunecă la colţul aleii şi ajunse gîfîind la intrarea din spate, sărind treptele cîte două deodată şi aruncîndu-şi paltonul, gonind prin pasaj, spre salon. Marianne o aştepta.

– E nouă şi jumătate, Léonie. Am crezut că nu mai vii. Avea o voce de mătase.

– Îmi cer scuse că am întîrziat, Marianne. Léonie era spăşită, cu capul plecat şi ochii lăsaţi în jos.

– Şi de ce ai întîrziat?

– Nu ştiu, Marianne.

– Nu ştii de ce ai venit tîrziu?

– Am dormit mai tîrziu. Am... nu m-am simţit prea bine aseară.

Marianne făcu o figură triumfătoare.

– Nu-i ce-am auzit eu, spuse. Am auzit c-ai fost la o petrecere.

De unde putea să ştie? Léonie se uită, întrebătoare, la Maroc şi ridică din umeri.

– După petrecere, spuse ea, nu m-am simţit bine.

– Nu e o scuză destul de bună, Léonie. Marianne se îndreptă spre biroul ei. Vino cu mine şi închide uşa în urma ta. Vînzătoarele se uitară cu teamă. În afară de faptul că ai venit tîrziu, zise Marianne, mai e şi cealaltă problemă.

– Care cealaltă problemă?

– Ciorapii roşii de mătase.

Léonie se uită fix la ea. Ce voia, oare, să spună?

– Am înţeles că ieri ai luat nişte ciorapi roşii de mătase – ochii lui Marianne o răscoleau – fără să-i plăteşti.

– Dar bineînţeles că am plătit! Erau toţi banii pe care-i aveam.

– Atunci, ai o chitanţă?

O chitanţă? N-avea chitanţă, pentru ce era să-şi scrie o chitanţă pentru ea însăşi? Prea tîrziu îşi dădu seama unde voia să ajungă Marianne.

– Trebuie să-ţi cer banii, Léonie, acum!

– Dar ţi-am spus c-am plătit ieri pentru ei. Nu m-am preocupat de chitanţă, nu m-am gîndit că e necesară, dar am pus banii în casă, îţi jur.

– Nu am nici o dovadă pentru bani şi casa corespunde cu numărul şi preţul lucrurilor vîndute ieri. Marianne se lăsă pe spătarul scaunului, aşteptînd. Cred că trebuie să-ţi cer să pleci, Léonie. Chiar acum. N-am să-ţi fac nimic în legătură cu ciorapii – eşti o fată tînără şi nu vreau să te dau în judecată pentru furt, dar nu pot tolera asta în magazin. Poţi să-ţi iei paltonul şi să pleci.

Léonie se uită la ea cu disperare.

– Am să plătesc, promise ea. Am să plătesc din nou.

– Cu ce? întrebă Marianne, ţinînd uşa deschisă. Vreau să ieşi imediat şi te rog să nu mai vii pe aici.

Prea uluită chiar şi pentru a plînge, Léonie îşi îmbrăcă paltonul şi ieşi pe alee. Maroc aştepta pe trepte; putea vedea de pe chipul ei că se întîmplase

ceva îngrozitor de rău.

– Léonie, ce s-a întîmplat?

– A zis c-am furat ciorapii, Maroc, spuse Léonie, obosită, am crezut că o să-mi ţină o predică pentru întîrziere, dar apoi a zis că i-am luat şi nu i-am plătit.

– Ce?

El era obişnuit cu atitudinile meschine ale lui Marianne şi cu cicăleala continuă a fetelor, dar asta era ceva nou. De ce îi făcuse oare, aşa ceva lui Léonie? Era mai mult decît simplă gelozie. Un gînd îi trecu brusc prin minte. Fusese în magazin devreme, în dimineaţa aceea, sperînd că Léonie va veni devreme şi că va putea vorbi cu ea înainte de deschidere, dar acolo era numai Marianne. Vorbea cu un bărbat tinerel, care i se păruse vag familiar. Nu putuse să-l identifice atunci, dar acum, văzînd-o pe Léonie, îşi aminti. Îl văzuse pe bărbat stînd în curte, aproape de Léonie, aseară. Fusese la petrecere! Maroc îşi aminti mai mult: nişte bani au trecut dintr-o mînă în alta, în dimineaţa aceea. O văzuse pe Marianne punîndu-i în buzunar, iar el se gîndise că fusese doar un client matinal, care a comandat un cadou pentru iubita din noaptea trecută, dar acum se îndoia.

Ei discutară la nesfîrşit, dar nu putură să găsească un răspuns. Léonie nu se putea gîndi la nici un bărbat pe care să-l fi observat la petrecere şi care să se potrivească descrierii lui Maroc şi, oricum, pentru ce ar plăti cineva ca ea să fie concediată? Nu, probabil că Maroc greşea. Era tipic pentru Marianne, a vrut să scape de ea şi a văzut ocazia. Dar acum, ce-o să se

facă ea? Îi era prea ruşine să-i spună lui Caro că a fost acuzată de furt şi concediată. În plus, Caro pleca azi din Paris şi avea să fie plecată săptămîni întregi.

– Trebuie să o rogi pe Loulou să te ajute, spuse, în cele din urmă, Maroc. Poate îţi găseşte o slujbă la cabaret.

– La cabaret! Vai, Maroc, n-aş putea face asta.

– Poate în culise – ca femeie de serviciu sau cabinieră? îi sugeră el

Léonie avea nevoie disperată de o slujbă. Îşi cheltuise toate micile ei economii cu ghetuţele aurii şi cu ciorapii roşii de mătase, în loc să-şi ia nişte pantofi de iarnă ca lumea. Săptămîna începuse atît de perfect şi acum era într-o situaţie mai proastă decît atunci cînd venise la Paris. Se îndrăgostise de un bărbat care doar flirtase cu ea şi pînă la urmă îşi pierduse slujba.

Directorul de la *Cabaret Internationale* era obişnuit cu fetele, cu tot felul de fete, de la cele sexy la cele inocente, şi se uită, aprobator, la Léonie, plăcîndu-i ce vedea. Desigur, o să trebuiască s- o mai înviioreze puţin, să pună un pic de strălucire pe ea dar, cu trupul ăla şi cu asemenea picioare, nici nu trebuia să cînte sau să danseze. Era de ajuns s-o îmbrace într-un maiou de balerină cu pene şi clienţii vor fi fericiţi; ei plătesc să vadă cît mai multă carne cu putinţă, iar aici era o carne excelentă.

– Să fii în corpul de balet e ca şi cînd ai face parte din decor, îi spuse el. Stai, pur şi simplu, pe scenă, într-un costum minunat, şi laşi publicul să te privească.

Lui Léonie i se încreţi pielea la acest gînd.

– Ce fel de costum? întrebă ea, cu suspiciune.

– La fel cum poartă toate celelalte fete. Nu te îngrijora de asta, o să acopere toate părţile necesare. Domnul Briac rîse crud. Oricum, am mai văzut aşa ceva. Ştii să călăreşti?

– Da, ştiu să călăresc.

– Ştii ce, Léonie? El se aplecă peste birou şi zîmbi. Ce-ar fi să începi ca o show-girl? Avem o scenă nouă, pe care o facem într-un circ. Dacă reuşeşti, am să-ţi dau un rol în asta – un fel de călăreaţă fără şa. Ce zici?

Călăreaţă fără şa într-un circ! La fel ca tatăl ei. Cumva, ideea era liniştitoare; nu putea fi prea rău, dacă avea să călărească. Se lumină la faţă.

– Da, mi-ar plăcea asta, domnule Briac.

– Atunci, poţi începe de săptămîna viitoare. Spune-i lui Loulou să te ducă la proba de costume şi vino după-amiază cu celelalte fete.

Rupert alergă pe scară, trecînd pe lîngă portarul supărăcios şi bătu la uşa lui Caro. Îi răspunse valetul.

– Doamna nu e aici, domnule, spuse el politicos. A

plecat la ţară cu domnul Alphonse, chiar azi-dimineaţă.

Rupert rămase consternat. Venise să o întrebe pe Caro de adresa lui Léonie – trebuia, pur şi simplu, să o vadă.

– Unde la ţară? întrebă el.

– La castelul Clanard, domnule, la Rambouillet, dar cred că de acolo plecau mai departe, la Londra.

– Londra! Rupert se uita la el cu gura căscată. Trebuie să-i prind. Se repezi în jos pe scară. În după-amiaza aceea trebuia să fie la o şedinţă la birourile Krummer, dar, la naiba cu ea. Trebuia s-o găsească pe Léonie.

Verronet aşteptă, în timp ce *Monsieur* ducele îi citea raportul. Era foarte scurt. Nu erau prea multe de aflat despre fată şi fusese o treabă simplă. Îi trebuise o săptămînă, dar ştia totul.

– Doar atît? întrebă De Courmont, uitîndu-se în sus cu o încruntare.

– Da, domnule. Amintiţi-vă că e foarte tînără, n-are nici şaptesprezece ani. Am făcut cum aţi cerut, domnule, şi nu mai lucrează la *Serrat*.

– Ştiu, ştiu. Aruncă hîrtiile pe birou, nerăbdător. Iar acum este la *Cabaret Internationale*.

– Premiera e marţi, domnule.

De Courmont se uită urît la el. Nu avea indicaţii cu privire la ce dorea fata, de ce avea nevoie. Se gîndise

că va fi mai vulnerabilă după ce şi-a pierdut slujba. Ei, va trebui să aştepte pînă marţi şi se va duce la cabaret s-o vadă. Nu era nici o grabă.

Capitolul 5

– N-ai nici un motiv să fii aşa de nervoasă, zise Bella, aranjînd penele lungi, roşii, din părul lui Léonie.

– Este doar emoţia scenei, o încurajă Loulou. O avem toate – mai ales înaintea unui spectacol nou. Tot ce trebuie să ţii minte este să stai aşa cum ţi s-a arătat şi să arunci capa la momentul potrivit.

Léonie îşi strînse mai aproape capa albastră de paiifea, ghemuindu-se nefericită pe scaunul de lemn din faţa oglinzii. Alte fete intrau şi ieşeau în diferite stadii de dezbrăcare, iar ea îşi ferea ochii cu modestie la goliciunea pe care şi-o arătau cu nonşalanţă. Se

întreba de cît timp ar fi nevoie ca să te obişnuieşti ca alţi oameni să te vadă fără haine, iar tu nici să nu mai observi.

– Acum, ridică-te şi o să mai repetăm o dată, spuse Loulou, răbdătoare.

Léonie se ridică ascultătoare, cu umerii căzuţi şi penele lăsate.

– Ah, Léonie, gemu Loulou, adună-te. Cît de mare nevoie ai de slujba asta?

Léonie se îndreptă.

– Am nevoie de ea.

– Bine, atunci munceşte pentru asta. Ţine minte, ţi-am spus odată că ai trupul potrivit şi că trebuie să-l arăţi. Ei, acum e momentul. Un picior în faţa celuilalt, aşa... acum! Jos capa, sus capul şi zîmbeşte.

Urmă o rundă spontană de aplauze şi rîsete, cînd Léonie îşi dădu capul pe spate şi zîmbi, pozînd în maioul ei roşu, alb şi albastru, strălucind de paiete. Picioarele ei cu tocurile înalte, nesigure, şi cu ciorapi de culoarea pielii, arătau şi mai lungi, iar maioul strîns pe corp îi dezvăluia fundul, ca două jumătăţi de lună.

– Bravo, strigă Loulou, aşa mai merge. Arăţi uluitor.

– Vezi, nu e chiar atît de rău. Bella o îmbrăţişă cu simpatie. Prima dată e cel mai greu.

– În scenă, vă rog, zise băiatul, băgînd capul pe uşă. Mai sînt cinci minute pînă la ridicarea cortinei.

Penele de pe capul lui Léonie se mişcau frumos, în timp ce ea tremura; doar cinci minute.

Rupert mergea hotărît pe strada Montalivert, spre *Serrat*. În cele din urmă, Caro se întorsese, iar el ştia unde lucra Léonie. Dumnezeu ştie ce gîndeşte despre el, n-ar învinui-o dacă nu i-ar mai vorbi niciodată. Trebuie să se fi gîndit că lui nu-i pasă. Dar lui îi păsa, chiar mult! *Serrat* aici era. Urcă repede treptele. Locul era plin de femei, iar el ezită la uşă, jenat să fie singurul bărbat în acest magazin de lenjerie elegantă de damă.

– Pot să vă ajut, domnule? O femeie înaltă, slabă, îi zîmbi. Doriţi un cadou pentru o doamnă?

– Ă..., nu. De fapt, o caut pe Léonie Bahri. Mi s-a spus că lucrează aici.

Zîmbetul dispăru de pe faţa femeii atît de repede, încît el se întrebă ce spusese, oare, nepotrivit.

– Domnişoara Bahri nu mai lucrează aici.

– Nu mai lucrează aici? repetă Rupert cu disperare. Atunci unde e?

– Îmi pare rău, dar n-am idee. *Serrat* nu se mai interesează de domnişoara Bahri, adăugă ea, triumfătoare.

– Dar trebuie să aveţi adresa ei de acasă.

– Nu dăm niciodată adresele salariatelor noastre, domnule, chiar şi după ce ne-au părăsit.

– Nu înţelegeţi – puse o mînă pe braţul ei – *trebuie* să o văd. Mi s-a spus că ştiţi unde se află.

– Cred că aţi fost greşit informat. Şi acum, vă rog

să mă scuzaţi, am o clientă.

Rupert rămase la uşă. Femeia asta trebuie să ştie unde locuieşte. Cum ar putea el să afle? Coborî din nou treptele şi ieşi în stradă, întorcîndu-se să se uite din nou la magazin, de parcă ar fi putut-o zări brusc acolo.

– Domnule, domnule... Maroc alerga spre el gîfîind. Scuzaţi-mă, domnule, eu lucrez la *Serrat*. V-am auzit mai înainte întrebînd-o pe Marianne de Léonie. Eu ştiu unde este.

– Ştii?

– Da, domnule. E o prietenă a mea. Eu sînt Maroc.

Rupert se uită fix la el. Băiatul acesta straniu, în costumul lui de satin şi turban cu pană, era un prieten al lui Léonie? Maroc se uita şi el fix, sperînd că a făcut ce trebuia, amintindu-şi cît de tristă fusese Léonie după petrecere.

– Poţi să mă duci acum la ea?

– Acum nu, trebuie să mă întorc la magazin, dar pot să vă dau adresa.

Rupert o scrise repede pe dosul unei cărţi de vizită. *„Doamna Artois. Boulevard des Artistes, 59".*

– Maroc, spuse, dîndu-i mîna, acum eşti prietenul *meu* ca şi al lui Léonie.

Cabaret Internationale era mult mai mare şi mai luminat decît se aşteptase Gilles de Courmont, aşa că

se hotărî să stea în picioare în spatele stalurilor, în loc să stea în sală – nu se ştie niciodată cine ar putea să fie aici, iar el prefera să rămînă anonim. Teatrul rococo încărcat era un local elegant, cu o arcadă în faţa scenei, împodobită cu amoraşi şi ghirlande de flori din ghips, care răspîndeau fire aurii peste lojile şi balcoanele alăturate. Scaunele de catifea roşie începeau să se umple cu spectatori gălăgioşi – în majoritate bărbaţi tineri care făceau aici „o ieşire în oraş" ca să vadă fetele – iar barul de la mezanin făcea afaceri grozave, căci ei alergau să bea un ultim pahar, înainte de ridicarea cortinei. Se trezi că estimează în mod automat costul şi cheltuielile conducerii unui asemenea loc, calculînd veniturile – decise rapid că era o treabă riscantă, cheltuieli mari, public nestatornic. Proprietarul trebuie să fi avut noroc ca să menţină localul atît de bine şi să atragă mulţimea. Dar nu era nevoie de mai mult decît cîteva luni proaste, ca să-l scoată din afaceri. Orchestra apăru în fosă şi se produse o foială generală, cînd oamenii se repeziră în ultimul moment la locurile lor. Gilles aşteptă pînă cînd orchestra atacă uvertura şi se duse la barul pustiu, să caute un whisky.

– Pierdeţi începutul, domnule, zise barmanul, întinzîndu-i un pahar.

– Da.

– E un spectacol bun, domnule, dar cred că aţi auzit-o pe Loulou pînă acum. Eu am spus întotdeauna că ea e mai bună decît Gloriette.

– Aşa-i. Vocea lui era indiferentă. Am auzit că sînt nişte fete noi de data asta.

– În ansamblu, da... astea sînt în actul al doilea, domnule, în scena cu *Parada naţiunilor*. Se aplecă peste tejghea, confidenţial: Trebuie să vedeţi ce picioare au fetele alea, zise el, cu o ocheadă, şi ce ţîţe. Prin costumele alea poţi vedea practic totul.

De Courmont dădu băutura pe gît şi plecă, fiind brusc iritat de acel bărbat; patrulă prin partea întunecată din spatele stalurilor, fără să se uite la acţiunea de pe scenă, pînă auzi anunţîndu-se *Parada naţiunilor*. Orchestra atacă o melodie căzăcească şi cortina se trase, dezvăluind o trupă de dansatori ruşi. Două fete cu uriaşe căciuli căzăceşti, cu cizme înalte, albe, de piele, şi cu îndrăzneţe şorturi albe de satin, stăteau pe o mică estradă ce ieşea din scenă. Bolerourile lor minuscule de satin lăsau să se zărească nişte curbe cărnoase ademenitoare, care provocară aplauze spontane din partea publicului zgomotos care îşi fluieră aprobarea cînd fetele îşi ridicară braţele deasupra capului, într-o poză statuară, în timp ce muzica intona finalul furtunos. Gilles privea uimit spectacolul; era atît de îngrozitor, încît era aproape fascinant. Două negrese barbare, în mărgele şi lanţuri şi un nou grup de dansatori făcură o imitaţie de dans tribal pe ritmuri africane, iar fetele îşi mişcară erotic capul şi şoldurile. Gilles se întoarse patrulînd nerăbdător, în timp ce spectacolul continuă cu Japonia, India şi alte subcontinente de neidentificat, pînă ajunseră la final, la Frumoasa Franţa.

Léonie stătea în centrul scenei, cu capul cu pene plecat, ascunsă de sus pînă jos sub capa albastră de catifea, în timp ce dansatorii mărşăluiau şi cîntau

patriotic în jurul ei. Treptat, muzica se îndreptă spre un crescendo, ea îşi înălţă capul şi privi publicul, detaşată, fără să zîmbească. Era frumoasă şi mîndră şi spectatorii o priveau în tăcere. Muzica se apropia de apogeu, iar Léonie păşi înainte şi aruncă în spate capa, arborînd un zîmbet radios, o apariţie strălucitoare în paiete roşii, albe şi albastre. În ciuda montării ridicole, De Courmont îşi ţinu răsuflarea. Ochii lui erau aţintiţi la ea, un simbol extraordinar al Franţei, cînd îşi ridică ambele braţe deasupra capului şi îşi desfăcu picioarele într-o poză de victorie şi de triumf, lăsînd capa pe podea, oferind publicului zîmbetul ei şi pe ea însăşi.

O plăcură. Fluierară şi strigară, vrînd să o mai vadă, iar cînd se lăsă cortina, el plecă. Comentariile lor înfierbîntate, răguşite, îi mai răsunau în urechi.

Merse pe stradă înapoi spre centru, prea încordat ca să ia o trăsură şi, în plus, simţea nevoia să umble. Ştia ce simţise uitîndu-se la Léonie adineauri şi ştia că fiecare bărbat din teatrul acela simţise la fel. Dumnezeu ştie cum fusese posibil ca o fată inocentă de şaisprezece ani, să răspîndească atîta sexualitate de pe scena aceea, cum nu făcuse nici una dintre celelalte fete. Picioarele acelea desfăcute atît de arogant! Grăbi pasul, furios. Desigur, asta era calitatea pe care o simţise în seara aceea la petrecere; sub inocenţă, era o energie fierbinte, o forţă care aştepta să fie eliberată. Intră în curtea clădirii De Courmont şi păşi nervos prin holuri, spre biroul său. Trîntind uşa în urma sa, întinse mîna după sticla de whisky de pe tava de argint.

Aruncîndu-se în fotoliul mare de piele verde, se gîndi la Léonie. Ah, o dorea, desigur, – fiecare bărbat din teatru o dorise – dar era mai mult decît atît, ea avea ceva mai mult, ceva familiar. Era o amintire care se ivea de undeva. Oftă nerăbdător. Bineînţeles că se putea duce la ea, s-o invite la cină, să-i dea cadouri, dar toate astea erau prea ostentative; ar însemna să o cumpere şi ea va şti lucrul ăsta, iar el avea sentimentul că ea nu putea fi cumpărată. Nu, exista o cale mai bună decît aceasta, un joc mai bun de jucat. Şezu mult timp în fotoliul mare de piele, sorbind din paharul cu whisky şi gîndindu-se.

– Léonie! Bella alergă în sus pe ultimele trepte răsuflînd greu. Léonie!

– Ce este, Bella? Ea scoase capul pe uşă. S-a întîmplat ceva rău?

– Ai un oaspete, un bărbat. Un bărbat superb! Un bărbat blond cu ochi albaştri. Rupert von Hollensmark!

Nu putea fi el, desigur. El nu ştia unde locuieşte.

– Te aşteaptă în salon. Doamna Artois l-a poftit acolo ea însăşi. Ah, Léonie, – o strînse în braţe cu emoţie – e foarte drăguţ. El e, nu-i aşa? Cel de la petrecere... cel de care te-ai îndrăgostit?

Léonie aprobă încet din cap.

– Atunci grăbeşte-te, pune-ţi rochia cealaltă, piaptănă-te, dă-ţi cu puţin parfum. Ah, grăbeşte-te,

Léonie, te aşteaptă. Rupert al tău aşteaptă!

Bella era bucuroasă că, în sfîrşit, i se întîmpla ceva bun lui Léonie; o văzuse plîngînd în noaptea petrecerii şi, deşi putea fi doar disperarea primei iubiri – disperarea romantică a unei fete de şaisprezece ani, cum spusese Loulou – totuşi, Bella îşi amintea de ziua cînd se îndrăgostise prima dată, cît de disperată fusese şi cît de minunat – de obicei, ambele în acelaşi timp.

– Haide, spuse ea, am să te ajut.

Îi perie părul lui Léonie, îi împrumută nişte parfum şi o ţinu de mînă cînd coborîră împreună ameţite pe scară.

– Să nu arăţi prea dornică, îi atrase ea atenţia, la etajul doi. Fii puţin distantă. Fă-l să creadă că există un şir întreg de bărbaţi tineri care aşteaptă să iasă cu tine.

El era acolo, stînd în picioare în salonul doamnei Artois şi era tot aşa cum şi-l amintea: ochii la fel de albaştri, părul exact aşa de blond – şi lumea se învîrtea nebuneşte cu ea, tot ca prima dată.

– Ah, Rupert, spuse ea, uitînd de sfatul Bellei, am crezut că n-am să te mai văd niciodată.

Bella oftă cu disperare, în timp ce Rupert luă mîna lui Léonie într-a lui şi se uitară unul în ochii celuilalt, apoi îşi puse braţul în jurul ei. Închizînd încet uşa în urma ei, Bella urcă din nou scările, oftînd pe drum.

– Nebună, şopti ea, o prostuţă nebună.

La *Café anglaise* era locul lor. Acolo se întîlneau în fiecare seară să ia masa şi, în fiecare seară, Rupert aştepta nerăbdător întrebîndu-se de ce insista ea să vină atît de tîrziu. Dar uita totul cînd apărea în uşă, cu faţa ei frumoasă îngrijorată, pînă îl zărea. Apoi deliciosul zîmbet care te topea, ochii de chihlimbar strălucitori de fericire cînd el venea spre ea şi îi lua mîna, conducînd-o spre bancheta lor din colţ, departe de mulţime şi de ochii curioşi, unde o putea ţine de mînă şi îi putea fura un sărut, fără să fie văzuţi. Era nebun după ea, era cea mai frumoasă fată pe care o cunoscuse vreodată. Şi era dulce, atît de dulce! Şi inocentă. Nu încăpea îndoială în privinţa asta. Era total onestă, fără nici un ascunziş, dar era misterioasă. Cînd nu era cu el, nu ştia ce face. „Am obligaţii", spusese ea vag. El se gîndi că poate era vorba de familia ei, poate că trebuia să aibă grijă de ei şi nu voia ca el să ştie. El nu punea prea multe întrebări; tot ce dorea era să fie cu ea. Voia să fie cu ea pentru totdeauna. Îşi alunga din minte gîndurile despre Puschi şi familia sa – tot ce exista acum era Léonie.

Purta o rochie nouă! Era albastră, albastrul Mediteranei în timpul verii; putea să şi-o închipuie înotînd în mări calde, cu părul ei lung plutind în urma ei – bineînţeles, asta era! Locul perfect, vechiul han văruit în alb de la Cap Ferrat. O va duce acolo.

– Am întîrziat, spuse Léonie, scuzîndu-se.

Era păcat să piardă un timp preţios departe de el, dar spectacolul se prelungise în seara asta. Cabaretul era o altă lume, una despre care ea nu dorea ca el să afle. Ce-ar gîndi despre ea dacă ar şti, dacă ar

vedea-o pe scenă, cum se expune spectatorilor? Se cutremură.

– Ce este, dragă, ţi-e frig? El îşi puse braţul în jurul ei, plin de solicitudine.

– Nu, nu. Ea rîse. Nu mi-e frig. Sînt doar fericită.

El îi umplu paharul cu şampanie. Obişnuiau să bea doar şampanie – ca să se potrivească cu culoarea părului ei.

– Am avut o idee minunată, îi spuse el, dar păstrez secretul, pînă mănînci.

– Nu, acum, te rog, spune-mi acum. Ea îi sărută degetele, strînse în jurul degetelor ei.

– Mai tîrziu, o tachină el. Mai întîi, trebuie să mănînci cina, ca o fată cuminte.

Gilles de Courmont urmărea scena de la masa lui, de lîngă fereastră. Era acolo aproape în fiecare seară, ascuns discret în spatele arbuştilor decorativi şi al palmierilor. Iar Verronet aştepta afară, ca să-i urmărească; pînă acum, o dusese întotdeauna acasă. E adevărat că se mai plimbau mult timp, totuşi nu o dusese încă în apartamentul lui. Gilles sorbea excelentul *Lafite* fără să-şi dea seama, ignorînd mîncarea din faţa lui. Nu-l avusese în vedere pe Rupert von Hollensmark. Neînţelegînd că are de jucat o partidă, pierduse. Dar numai prima rundă. Un joc al aşteptării s-ar putea dovedi mai profitabil, în cele din urmă. Se gîndea la următoarea sa mişcare.

– Stai jos!

Caro oftă, în timp ce Léonie măsura podeaua camerei ei de zi, radiind de fericire.

– Vrea să plec cu el, Caro, la acel han minunat de pe Coasta de Azur. Spune că e frumos, şi foarte liniştit. Vom fi singuri şi soarele va străluci, iar marea e caldă şi chiar mai albastră decît cerul.

– Léonie, e decembrie, spuse Caro, realistă.

Léonie rămase un moment pierdută în visurile ei, cu gîndurile întoarse spre interior, închipuindu-şi-l pe Rupert singur cu ea, într-o cameră simplă, văruită, care dădea spre marea aceea albastră, şi cu un pat mare, alb.

– Ah, Caro, ce crezi? Ar trebui s-o fac?

– Bineînţeles că n-ar trebui s-o faci! Léonie, gîndeşte-te şi gîndeşte-te bine. E cel mai mare pas pe care-l poate face o fată şi e fără întoarcere.

Nu voia să o rănească, dar trebuia să-i spună faptele, să-i arate clar că Rupert nu se va putea căsători cu ea. Dragostea era cu totul altă problemă.

– Sînt sigură că te iubeşte, la fel de mult cum îl iubeşti şi tu. Dar Rupert e logodit cu o fată, în Germania. O să se însoare cu ea, Léonie.

– Ştiu despre ea, mi-a spus, bineînţeles. N-a vrut să avem secrete, zise Léonie, încrezătoare. Dar el o să-i spună că nu se mai poate însura cu ea. Nu acum, cînd mă iubeşte pe mine.

– Tatăl lui a aranjat căsătoria lui Rupert. E mai mult decît o căsătorie, Léonie, este o alianţă între două familii puternice – nu-l ai doar pe Rupert de învins... ai aproape tot imperiul german.

Léonie rîse.

– Vai, Caro, eşti atît de nostimă. Nu trebuie să te îngrijorezi pentru mine. Rupert o să aibă grijă de toate.

La naiba, se gîndi Caro, asta-i din vina mea şi nu se poate termina decît cu un dezastru. Chiar dacă Rupert se împotriveşte familiei şi se căsătoreşte cu ea, nu va avea bani; nu-şi poate permite o soţie. O amantă, e altceva. Fiecare bărbat îşi poate permite o amantă.

Léonie se uită la ceas. O să întîrzie la teatru. Slavă Domnului, nu va mai dura decît cîteva săptămîni, îi promisese domnului Briac că nu va pleca, pînă nu va face rolul cu circul. Ar fi dorit să-i poată spune lui Caro că acum lucra la *Cabaret*. Se uită la Caro, rezistînd dorinţei de a-i mărturisi. Cu cît ştiau mai puţini oameni, cu atît mai bine. Nu voia ca Rupert să afle vreodată, iar Caro, chiar dacă ar jura să ţină secretul, ar putea să-i spună doar lui Alphonse, iar Alphonse îi putea spune unui prieten – nu, era mai bine aşa.

– Unde dispari tot timpul? se plînse Caro. Eşti atît de ocupată. Ar trebui să vii să mă vezi mai des. Vino cu noi la dineu, la Gilles de Courmont, marţea viitoare. Sînt sigură că nu l-ar deranja dacă te- aş aduce cu mine.

O să o ia de lîngă Rupert, o să o mai scoată puţin, să întîlnească mai multă lume.

Marţi era premiera noului spectacol.

– Îmi pare rău, Caro, nu pot. Dar, oricum, îţi mulţumesc. Am să vin să te văd săptămîna viitoare.

Léonie o sărută cu efuziune pe obraz. N-o să-ţi pot mulţumi niciodată că mi-ai făcut cunoştinţă cu Rupert.

– Vai, Léonie, dragă, oftă Caro. Aş dori să n-o fi făcut.

Domnul duce de Courmont avea două vieţi: una oficială, acasă, cu soţia lui, cu evenimentele sociale, unde era de aşteptat ca ei să apară împreună, cînd ea îi decora masa în scopuri de afaceri sau politice, sau cînd se afla alături de ea la evenimentele familiale; şi o altă viaţă, cu totul separată, în care mergea pe drumul lui propriu, întotdeauna singur, întîlnindu-se cu oamenii pe care voia să-i vadă, făcînd pe gazda la un restaurant elegant, întorcînd ospitalitatea persoanelor la ale căror petreceri sau dineuri participase. Iar Verronet, care aştepta afară la *Voisins*, patrulînd pe strada rece în decembrie, încercînd să se încălzească, se gîndea că lucrul cel mai curios era că nimeni nu refuza vreodată invitaţiile lui. Le plăceau sau nu, veneau. Nu i-ar fi plăcut să pună pariu cîţi *prieteni* şedeau chiar acum la masa aceea mare – şi erau două duzini de persoane, acolo. Asta înseamnă puterea. El zîmbi satisfăcut, în siguranţă, în mica lui nişă a acestei puteri. Nimeni nu-ţi poate spune „nu" atunci cînd eşti *atît* de puternic.

Lui Caro îi plăcuse întotdeauna la *Voisins*; îi plăceau intimitatea mare a restaurantului, pereţii de culoarea coralului şi draperiile de catifea, ciucurii grei

şi oglinzile aurite care-i reflectau pe oamenii cei mai eleganţi din Paris. Iar pentru cei ce preferau să fie mai singuri, erau separeurile speciale, fiecare fiind un loc mic de întîlniri secrete – ascunse de ochii curioşi prin draperii de catifea, destul de grele ca să înăbuşe vorbele de dragoste şoptite şi sunetul uşor al sărutărilor. Avea amintiri plăcute legate de acele separeuri.

Gilles angajase o sufragerie specială şi, ca de obicei, totul era perfect. Personalul de la *Voisins* era obişnuit cu domnul duce. El era civilizat, prompt şi înţelegător; pretindea doar ce era mai bun, iar ei erau bucuroşi să-i ofere ce dorea.

– Iar Dumnezeu să ne ajute dacă nu reuşim, spuse directorul, cu sensibilitate.

De Courmont îşi salută oaspeţii, savurînd seara ce avea să urmeze. Anticiparea era o plăcere uriaşă, întotdeauna îi mărea emoţia, fie că era vorba de o lovitură în afaceri, fie de a face dragoste cu o femeie. Aşteptarea. Ştiind ce avea să urmeze, ştiind că el va cîştiga, aşteptarea reprezenta cel puţin cincizeci la sută din plăcerea jocului.

Îi plăcea să dea aceste dineuri, care îi ofereau o nouă ocazie să manipuleze oamenii, aşezînd bărbaţi tineri lîngă femei sofisticate mai în vîrstă şi oameni de afaceri străini alături de cele mai atrăgătoare fete, jonglînd cu oamenii frumoşi ai Parisului, făcînd să se aprindă rivalităţi şi legături amoroase. Rezultatele puteau fi fascinante pentru un observator. În seara asta, îl aşezase pe Rupert von Hollensmark lîngă Maria şi putea vedea că fusese o mişcare bună.

Maria era strălucitoare, arogantă, bogată, nobilă şi

avea patruzeci de ani, fiind recunoscută că-i plăceau bărbaţii mai tineri. În timp ce Gilles îi observa, ea se aplecă mai aproape de Rupert, oferindu-i o vedere şi mai bună asupra pieptului ei spectaculos. Chiar şi un bărbat atît de îndrăgostit cum era Rupert, nu putea rămîne nepăsător în faţa acestui trup sau a reputaţiei ei că nu purta niciodată lenjerie intimă. Maria aprindea fanteziile oricărui bărbat. Ea se aplecă mai aproape, degetele ei sprijinindu-se uşor pe coapsa lui Rupert, întrebîndu-l ceva. Gilles zîmbi. Nici un bărbat tînăr nu era în siguranţă cu Maria. O alesese bine.

Caro flirta cu milionarul american. De ce oare americanii voiau întotdeauna să afli cîte milioane aveau? se întrebă el. Acesta le făcuse pe ale lui din petrol şi căi ferate – o combinaţie rentabilă. Îşi lăsase iahtul la Monte Carlo şi îşi împărţea timpul între a-şi pierde dolarii la cazino acolo şi a-i cheltui pe plăceri mai pămînteşti, la Paris. Caro îl vrăjise deja, astfel încît, cu siguranţă, se credea cel mai atrăgător bărbat din lume – ea era expertă în flirturi. Ea îşi ridică ochii şi îi prinse privirea, iar el îi zîmbi.

Era un zumzet de conversaţie şi rîsete, în timp ce vinul curgea; aproape că simţea cum se relaxau femeile, ca florile la soare, în timp ce bărbaţii se răsfăţau cu opulenţa şi mîncărurile bune. Două duzini de oameni. Putea să-i numească pe unii dintre ei prieteni? Bărbaţii erau în majoritate cunoştinţe de afaceri; în ce le priveşte pe femei, pe unele le cunoscuse mai intim decît pe altele. Gilles zîmbi, bucurîndu-se. Petrecerea lui era un succes. Dar partea cea mai interesantă abia avea să urmeze.

– Doamnelor şi domnilor! zise el solicitîndu-le atenţia. Prieteni, adăugă mieros, am o surpriză pentru voi. O să mergem la un cabaret.

– Un cabaret? Ce nostim. Unde? strigară toţi, dornici de senzaţii tari.

– În seara asta, este premiera unui nou spectacol. Am auzit că e ceva spectaculos – costume uluitoare, fete extraordinare, dansatori minunaţi – m-am gîndit că ar putea să vă amuze.

El îi zîmbi lui Rupert, bucurîndu-se.

Léonie umbla prin cabină, înlăcrimată, cu cizmele ei albe înalte, furioasă pe director.

– Cum a putut – cum a putut, Loulou? Uită-te la mine – uită-te la costumul ăsta!

Loulou se uită fix la ea. Maioul alb stătea strîns pe ea ca o a doua piele, iar corsajul tare de satin alb, cu şireturi argintii, îi strîngea talia împingîndu-i sînii în sus, încît debordau în partea de sus ca două semilune. Un cordon lat de piele, alb, cu ţinte argintii, era prins jos pe şolduri şi completat strategic cu o inimă mare, argintie. Avea un bici de argint cu un mîner subţire, alb, iar părul ei blond era strîns la spate, împletit cu ciucuri precum coada calului alb pe care urma să-l călărească. Arăta spectaculos, o rebelă albă, virginală, dintr-un vis masochist al lui de Sade.

– E prea tîrziu să mai facem ceva acum, Léonie.

Nu ştiu de ce nu te-ai plîns la probă.

– Dar la probă nu arăta aşa. Partea de sus venea pînă aici şi nu era strînsă chiar atît şi urma să-mi pună şi o mică fustă care să-mi acopere coapsele – nu asta – cureaua asta! Ah, Loulou!

Era gata să plîngă.

– Cred că dacă punem puţin tul de culoarea pielii aici – Loulou aşeza materialul moale peste sînii lui Léonie – ar trebui să fie în regulă. În felul acesta, spectatorii au să creadă că văd mai mult decît văd în realitate – e o şmecherie veche. Acum, zise ea ridicînd din umeri, se pare că nu mai are importanţă.

– Pentru mine, are, se plînse Léonie.

– Ştiu, ştiu că are, dar uită-te în oglindă. Vezi, acum eşti complet acoperită.

Léonie se uită fix; arăta ceva mai bine.

– Dar cum rămîne cu asta? întrebă ea.

Loulou îi examină cordonul lat. Era prins de maiou şi nu putea fi scos.

– Nu pot ieşi pe scenă aşa. Ah, vreau, pur şi simplu, să mă ascund.

Lacrimile curgeau pe obrazul lui Léonie, distrugîndu-i machiajul complicat.

Loulou se gîndi un moment.

– Asta-i exact ce-ai să faci. O să te ascunzi. Aşteaptă o clipă.

Ea scotoci în dulapul cel mare în care erau eşarfe, mănuşi vechi şi tot felul de accesorii de la costume şi scoase o mască argintie de domino.

– Eu am purtat-o anul trecut într-o scenă cu Pierrot şi Colombina. Pune-o, Léonie, e ca şi cînd te-ai

ascunde, nici mama ta nu te-ar recunoaşte.

Mama mea, se gîndi cu disperare Léonie, n-a făcut niciodată aşa ceva – ea nu s-a expus apărînd pe scenă aşa, ca mine. Îşi puse masca şi se confruntă în oglindă. Nu ascundea mult dar era mai bine, măcar nu se simţea chiar atît de expusă.

Auzeau orchestra atacînd primele note ale uverturii.

– Trebuie să mă duc, strigă Loulou, eu sînt prima.

Alergă pe coridorul întunecos ce ducea la scenă şi Léonie o urmă încet.

Doar încă patru săptămîni, îşi spuse în sinea ei, iar după aceea pot părăsi toate astea. O să plec cu Rupert în Sud, la hanul acela cu patul mare, în camera luminată de lună, unde ne vom începe viaţă noastră împreună, şi în n-am să mai pun piciorul într-un cabaret.

Grupul lor umplu partea centrală a primelor două rînduri ale teatrului, stînd toţi alături, rîzînd şi sporovăind, după ce îşi lăsaseră blănurile şi capele şi se instalaseră, privind la reclamele pentru loţiuni de păr şi pastile de tuse, de pe cortina de siguranţă care era încă lăsată în faţa scenei.

Publicul de la balcon era un grup gălăgios, majoritatea bărbaţi tineri, veniţi să vadă fetele, deja bătăioşi şi excitaţi, schimbînd comentarii deşuchiate

despre *show-girls* şi dansatoarele pe care le văzuseră altădată. În lojile de lîngă scenă şi în staluri, alţi bărbaţi, cu cravate albe şi pieptare scrobite, lucitoare, aşteptau şi ei liniştiţi şi se aflau acolo să vadă fetele.

În fond, se gîndi Paul Bernard de pe locul lui, din fundul sălii, ăsta-i cabaretul: fetele. Studie programul, asociind numele cu chipuri, iar în unele cazuri cu trupuri, încercînd să vadă ce aveau de gînd rivalii săi. Desigur, cabaretul lui era cu o clasă mai înalt decît *Internationale* şi avea o prezentare mai subtilă. El avea întotdeauna cîntăreţe excelente şi avea cel mai bun ansamblu din Paris. Venise aici s-o vadă pe Léonie Bahri – o remarcase săptămîna trecută, cînd intrase să vadă spectacolul precedent, şi o recunoscuse ca fiind fata din tren – şi, bineînţeles, că arăta spectaculos, aşa cum ştiuse el că putea să arate. I-ar fi plăcut să o folosească în următorul său spectacol, dacă ar putea să o atragă să plece de la *Internationale*.

Calul, pudrat ca să fie de un alb perfect, aştepta în boxa lui lîngă scenă, agitîndu-se nervos cînd orchestra ataca primele măsuri, iar dansatorii intrau şi ieşeau din scenă pe rînd. Léonie auzi publicul rîzînd la cîntecul lui Loulou şi aplauzele pentru ea cînd termină şi începu un al doilea număr.

Dansatoarea, care avea rolul dresorului, se uită, temătoare, la calul, care necheza şi dădea din picioarele din spate, alungînd ajutoarele de scenă.

– În locul tău, aş fi atentă cu el, o sfătui. Nu e obişnuit cu luminile şi cu zgomotul.

Léonie îl bătu pe gît, mîngîindu-i botul cu blîndeţe şi calul se uită la ea cu un ochi.

– O să fie cuminte, spuse ea cu simpatie; ea ştia ce simţea el. Loulou ieşi din scenă, iar Léonie se duse să o felicite, lăsînd calul să dea din picioare.

– Uite, spuse unul dintre ajutoare care adusese o găleată cu apă, bea asta, animal prost, poate o să te simţi mai bine.

– E un public grozav în seara asta. Loulou zîmbi, mulţumită de succesul ei. N-o să ai probleme, Léonie.

Drăguţa dresoare se învîrtea în scenă, pocnind din bici, în timp ce „animalele" circului se mişcau în cerc – fete cu picioare lungi, îmbrăcate ca leoparzi şi tigri, ponei şi zebre. Căţei adevăraţi cu danteluţe la gît făceau tumbe pe spate, iar clovni cu pantaloni umflaţi şi nasuri roşii stăteau în mîini şi făceau salturi pe estrade.

De Courmont îl urmărea pe Rupert care aplauda, alăturîndu-se veseliei celorlalţi, aplecîndu-şi capul ca să audă comentariile şoptite ale Mariei, pe care Gilles

o aşezase din nou alături de Rupert.

Acum urma frumosul cal alb, mergînd la pas în cercuri precise, ridicînd piciorul graţios, în ritmul muzicii, scuturîndu-şi coama argintată şi mişcîndu-şi ochii, ca un ponei dintr-un basm, în timp ce spectatorii aplaudau admirativ. În sunete de trompete, o fată mascată intră în ring, arătînd senzaţional în maioul de mătase şi corsajul de satin. Se auziră fluierături de aprobare de la balcon, cînd pocni din bici, scuturîndu-şi capul cu părul împletit cu pene argintii, ca şi coada calului. Ce păr minunat, se gîndi Caro, şi ce picioare! Se uită mai atent. Nu, nu poate fi ea!

– Asta trebuie să fie Léonie, şopti Alphonse.

Era chiar Léonie! Deci asta făcea ea, de asta era ea întotdeauna ocupată seara! Dar de ce nu-i spusese şi ei? Şi de ce nu-i spusese nici lui Rupert? Ochii lui Rupert erau fixaţi pe Léonie. Oare ştiuse? Se întoarse repede să se uite la De Courmont. El ştiuse oare? Pentru asta îi adusese aici? Ochii lui nu priveau spre scenă şi nici spre Léonie. De Courmont se uita cu intensitate la Rupert. Caro putea spune, după expresia încordată a lui Rupert, că el nu ştiuse nimic. Léonie îşi păstrase bine secretul faţă de toţi, cu excepţia lui De Courmont; putea să pună pariu.

– E Léonie... E Léonie, prietena lui Caro, de la petrecere.

Numele şoptit trecu fulgerător prin grup, iar De Courmont se aşeză confortabil în scaun, cu un zîmbet pe buze.

– Ai ştiut, şopti Caro.

El ridică din umeri.

– M-am gîndit că ar fi o surpriză drăguţă, să o vezi pe micuţa ta protejată bucurîndu-se de succes. Uite, acum o să înceapă.

Caro se răsuci spre Alphonse şi îşi ridică, întrebătoare, sprîncenele. Ce avea oare de gînd Gilles? Alphonse ridică din umeri, nu ştia. Ea mai aruncă o privire spre Gilles – ochii lui îl priveau pe Rupert, care şedea drept, uitîndu-se pe scenă, vizibil şocat, văzînd-o pe Léonie a lui, pe jumătate goală, la cabaret.

Léonie alergă traversînd scena şi se aruncă uşor pe spatele calului care mergea şi sări înapoi jos, în timp ce acesta încercuia ringul.

– Bravo, strigă milionarul american, aplaudînd cu entuziasm. Bravo, Léonie, ovaţionară şi ceilalţi, strigînd-o pe nume şi încurajînd-o, în timp ce ea executa micile figuri de călărie fără şa. Era într-adevăr foarte bună, după ce te obişnuiai cu aspectul ei. Rupert se alătură aplauzelor şi Caro văzu că el zîmbea din nou, bucurîndu-se de micul succes al lui Léonie.

De Courmont se aplecă înainte. Nu se aşteptase la una ca asta. Ar fi vrut ca Rupert să rămînă jignit, ultragiat de felul cum arăta, şocat că ea nu era fata candidă de şaptesprezece ani de care era îndrăgostit. Avusese intenţia să o expună pe „adevărata" Léonie, tocmai ca să sfărîme visurile lui Rupert.

Oare e posibil ca Gilles să nu vrea ca Rupert să o

aibă pe Léonie? se întrebă Caro. Cu siguranţă că nu; abia dacă o cunoaşte pe Léonie, dar, oare, aşa să fie? Fusese şi el la petrecerea aceea. Se încruntă. Ceva nu era în regulă şi ea nu-şi dădea seama ce anume.

Calul e prea nervos, se gîndi Léonie, strîngînd frîul mai tare, cînd se aruncă pe spatele lui, e speriat de aplauze. De vină e grupul acela din faţă, care face semne şi strigă. Ce fac ei, nu văd că deranjează animalul? Se balansă, nesigură, pe un picior şi îl ridică pe celălalt, în poza de călăreţ fără şa, în timp ce înconjura scena, uitîndu-se dincolo de reflectoarele de la podea. Să fie oare Caro aceea? Şi Alphonse? Se clătină periculos. Şi toţi ceilalţi pe care îi văzuse la petrecerea lui Caro, un grup întreg? Şi, vai, Doamne, fă să nu fie adevărat! Era şi Rupert acolo! Zîmbea şi aplauda. Femeia elegantă de lîngă el se aplecă şi îl luă de braţ, şoptindu-i ceva la ureche, făcîndu-l să rîdă. Rîdeau de ea!

Ar fi vrut să sară jos de pe cal, să fugă, să scape, dar nu avea nici o ieşire. Trebuia să-şi termine numărul. Era aproape gata, slavă Domnului. Ah, ce-o să-i spună lui Rupert? El era cu femeia aia. O să vrea să o mai vadă vreodată, acum, cînd ştia adevărul? Acum, cînd o văzuse în costumul ăsta, acest costum

îngrozitor, umilitor? Calul cel alb tremură cînd trompetele răsunară, dînd, brusc, din copite, cînd Léonie încercă poza de final. Se aplecă înainte, îndreptîndu-se la timp ca să se salveze de la o cădere.

Tocmai cînd îşi ridică braţele într-o ultimă poză strălucitoare îşi dădu seama că tul-ul, atît de bine aşezat de Loulou, alunecase, la fel şi partea de sus a costumului strîmt. Sînii ei goi se prezentau întregului teatru. Şi lui Rupert. Vai, Doamne, Rupert!

Spectatorii înnebuniră, băteau din picioare şi fluierau şi aplaudau, trezind-o din crisparea ei îngheţată şi ea îşi strînse braţele peste piept. Pe deasupra scandalului putu auzi un nou zgomot, un fîşîit straniu, reflectoarele de la podea stropeau şi făceau aburi, cînd lichidul spumos ajunse la ele. Calul nervos, după ce băuse mai devreme apă, îşi alesese tocmai acest moment ca să se uşureze, inundînd centrul scenei şi făcîndu-i pe dansatori să sară şi să chicotească, ferindu-se din calea lui.

Publicul urla şi Léonie se uita cu groază la grupul din centrul stalului. Îşi lăsaseră capetele pe spate şi rîdeau în hohote, fără să se poată abţine, aplaudînd şi strigînd. Şi Rupert rîdea; rîdea de ea – toţi rîdeau de ea – ar fi vrut să moară. Ar fi vrut, pur şi simplu, să moară. Sări jos de pe cal şi fugi din scenă, trecînd printre dansatoarele din culise, împingînd-o pe Loulou. Trebuia să scape, să fugă de acolo.

Doar Caro nu rîdea. Ea îl urmărea pe De Courmont. El zîmbea liniştit.

– Nu mi-am dat seama că va fi chiar atît de amuzant, spuse el.

Capitolul 6

Maroc se grăbi pe aleea din spatele străzii Montalivet, apoi, de la colţ, o luă pe strada alăturată, croindu-şi drum pe nişte străzi înguste ce deveneau tot mai murdare şi mai sărăcăcioase, pe măsură ce se apropia de casă. Casa se înălţa în apropierea unei intersecţii aglomerate, în apropiere de gară, şi o alesese pentru că era cea mai curată pe care o putuse găsi. Proprietarul era un bătrîn meticulos care insista ca şi chiriaşii să fie la fel; nu permitea să se lase gunoaie în holuri, nici mirosuri de mîncare din micile bucătării comune, iar fiecare chiriaş trebuia

să-şi spele geamul o dată pe săptămînă şi să-şi plătească chiria vinerea. Acestea erau regulile şi, ori le respectai, ori plecai. Dar bătrînul nu punea întrebări şi nu-l interesa viaţa personală a chiriaşilor săi şi fusese locul cel mai ieftin pe care-l putuse găsi pentru Léonie. Cînd venise la el în noaptea aceea, el înţelesese imediat cît de disperată era şi o primise înăuntru fără să întrebe măcar ce se întîmplase sau de ce o face.

Nu putuse uita cum plînsese ea, lacrimile i-se păruseră un torent nesfîrşit, umflîndu-i faţa frumoasă, pînă cînd se îngrijoră că s-ar putea să nu se mai oprească. Dar s-a oprit, în cele din urmă. Apoi i-a povestit despre umilirea ei, a goliciunii şi ruşinii ei şi cum au rîs cu toţii de ea, amuzîndu-se împreună. Nu mai voia să-i vadă pe nici unul dintre ei, nici măcar pe Caro. Cînd Léonie spuse asta, el înţelese profunzimea umilirii ei. O adora pe Caro, era idolul ei, era tot ce ar fi vrut ea să fie. Maroc a fost cel care s-a furişat la doamna Artois şi a luat lucrurile lui Léonie, strecurîndu-se după cină, cînd ştia că doamna Artois e singură în camera ei de zi, bucurîndu-se de paharul ei de băutură. Nu fusese nimeni prin apropiere. Şi tot el a fost cel care i-a găsit o slujbă de chelneriţă la cafeneaua de peste drum de gară, o slujbă neînsemnată, dar măcar avea de lucru, iar ea era bucuroasă. Îi spusese că nu se va mai întoarce niciodată, dar niciodată, la cabaret. Şi îl pusese să jure că îi va păstra secretul, că nu ştie nimic despre ea şi n-are nici o idee unde se află; nu trebuia să spună nimănui.

Verronet şedea la o masă, lîngă uşă, la *Café du Gare*, întîrziind la o ceaşcă de cafea care era probabil cea mai proastă cafea din Paris. Începuse să obosească să-şi petreacă atîta timp în locul acela sordid unde ferestrele erau mereu aburite din cauza oalelor care fierbeau într-o bucătărie care mirosea a prea multe straturi suprapuse de grăsime. Femeia care opera la casa de marcat de lîngă uşă începuse să-l privească suspicioasă, întrucît stătea acolo cîte o oră, fără să comande altceva decît o cafea. Discret, chemă chelneriţa.

– Coniac, spuse el, şi să fie unul mare. Observînd privirea femeii, adăugă în grabă: Şi o bucată din prăjitura aia.

Se uită cu silă la prăjitura de ciocolată, învechită, din vitrina de sticlă de sub tejghea. Cu siguranţă că De Courmont trebuia să fie deja satisfăcut că fata nu făcea nimic altceva decît să vină aici la lucru şi să plecè din nou cînd termina, îndreptîndu-se direct spre casă, fără să vorbească cu nimeni. Programul ei fusese acelaşi de peste o lună şi nu părea că-şi va schimba tiparul. Băiatul acela era singurul ei prieten, iar el era nevinovat. Dar lui De Courmont nu-i plăcea asta. Voia ca ea să nu aibă spre cine să se îndrepte, ca să apară el şi să o salveze. Verronet ridică din umeri. Ce avea de gînd De Courmont în legătură cu băiatul? Era doar un copil.

Caro avea mustrări de conştiinţă – era vina ei. Dacă ar fi fost mai puţin ocupată, mai puţin preocupată de problemele ei sociale, mai grijulie, poate că Léonie ar fi avut încredere în ea. Ar fi sfătuit-o împotriva oricărei asocieri cu un bărbat ca directorul de la *Cabaret Internationale*. Îşi spunea mereu că umilirea lui Léonie în public ar fi putut fi evitată. Dar îl învinovăţea şi pe Rupert, la fel ca şi pe ea pentru cele întîmplate.

– Tu i-ai monopolizat timpul şi, cu toate astea, spui că nici n-ai ştiut ce anume făcea! Cum ai putut, Rupert, cum ai putut s-o laşi să facă aşa ceva?

– Jur că n-am ştiut, Caro.

Era atît de nefericit, îi părea atît de rău, încît ea îl lăsă în pace. Alergaseră în culise împreună, în seara aceea, dar Léonie plecase, îşi aruncase paltonul peste costumul acela uluitor şi dispăruse în noapte.

– N-am putut-o opri, le spusese Loulou. M-a împins la o parte şi a fugit. Trebuie să se fi dus acasă.

Dar nu era acasă. Doamna Artois nu o văzuse şi, cînd auzi relatarea lor, le spuse direct că nu se mira că fata fugise.

– Sărmana copilă, era atît de modestă, spusese doamna, amintindu-şi cum roşea cînd fetele au făcut-o să probeze rochia, atunci. Să o expui într-un asemenea costum în faţa tuturor bărbaţilor ălora!

Caro n-avea nici o idee unde să o caute. La

început, au sperat, pur şi simplu, că se va întoarce, dar nu s-a întors. Apoi îi veni în gînd răspunsul, ca un fulger.

– Există o singură persoană, îi spuse Caro lui Alphonse, după săptămîni de îngrijorare, una singură, în care ar putea avea încredere: Maroc. El trebuie să fie. Vai, vai, se văicări ea, de ce nu m-am gîndit la asta mai devreme?

La *Serrat*, Maroc îi evită privirea şi ea înţelese că era ceva la mijloc.

– O să am nevoie de băiat, comandă ea, să-mi ducă pachetele.

– Bineînţeles, domnişoară Montalva... Maroc!

El înaintă în silă şi o urmă afară.

– Spune-mi unde e, îi ceru Caro.

– Nu ştiu ce vreţi să spuneţi... cine să fie? replică el cu inocenţă.

– Léonie! Şi bineînţeles că ştii.

El tăcu.

– Ascultă, Maroc, am venit pentru că vreau s-o ajut. Mă simt răspunzătoare pentru ce s-a întîmplat. Ar fi trebuit să fiu atentă cu ea. Ar fi trebuit să ştiu ce se întîmplă... Trebuie să o ajut, la fel şi tu.

– Ar fi trebuit s-o lăsaţi în pace, de la început. Ridică glasul furios: Era bine, înainte de a vă întîlni pe dumneavoastră.

– Ah, Maroc!

Oare era adevărat? se întrebă Caro, vinovată. S-a amestecat oare în viaţa fetei? Dacă da, atunci ea era cea care trebuia să o ajute.

Maroc se uită în pămînt, nefericit, frămîntat între

loialitatea faţă de Léonie şi îngrijorarea pentru situaţia ei. Dubla lovitură a dragostei pierdute şi a mîndriei rănite se făcea simţită la Léonie, reducîndu-i strălucirea de odinioară la o umbră tăcută. Trecuseră deja cinci săptămîni şi ea slăbea mereu şi devenea tot mai apatică. Se presupunea că îşi ia masa de prînz şi de seară gratuit, la cafenea, dar el bănuia că nu avea grijă să mănînce şi nu se ducea niciodată nicăieri – se ducea doar pe jos, la cafenea, la prînz, şi venea înapoi seara la opt. Oare ce trebuia să facă el? Răspunderea era uriaşă. Se uită la Caro, ezitînd. Poate că, dacă ea i- ar promite să nu-i spună lui Rupert... În fond, ea era singura care o putea ajuta pe Léonie.

Caro simţi ezitarea lui.

– Te rog, Maroc, te rog. Aş face orice ca s-o ajut. Are nevoie să aibă alături o altă femeie, într-un moment ca ăsta.

Avea dreptate; Léonie avea nevoie de o altă femeie. El a făcut tot ce a putut, dar femeile erau un mister, niciodată nu puteai şti ce gîndesc sau ce ar putea face. Iar el începea să se teamă de proasta inspiraţie a lui Léonie.

– Dar trebuie să-mi promiteţi că nu veţi spune nimănui altcuiva, zise el.

De Courmont era nerăbdător. Măsura puntea vaporului *Ile de France*, evitînd tovărăşia celorlalţi

pasageri, cît putea de mult. Călătoria spre America fusese destui de plictisitoare, dar întoarcerea îi părea şi mai lungă. Viaţa pe vapor era prea relaxată pentru el, după ritmul şi agitaţia care, după cum i se păruse întotdeauna, făcea parte din New York. Totuşi, călătoria se dovedise profitabilă, iar el va fi unul dintre primii bărbaţi din Franţa care va intra în industria automobilelor. Vehiculul viitorului, exact aşa cum fusese, nu demult, calea ferată. Era foarte mulţumit de sine.

Se gîndi la Paris, la întoarcerea acasă. Îi promisese soţiei sale că va fi acasă la timp pentru ziua de naştere a fiului lor mai mare; Gérard va împlini şase ani – va trebui să se îngrijească să-i aducă băiatului un educator bun, să-l pregătească pentru şcoală, la toamnă. Guvernanta aceea zăpăcită nu era bună de nimic. Bineînţeles că lui Marie-France îi plăcea, spunea că e cumsecade. Cumsecade! Băiatul avea nevoie de cunoştinţe, nu de blîndeţe. Poate va reuşi să-şi petreacă mai mult timp cu el, să se ducă la ţară, să călărească împreună. Acum, cînd nu mai erau bebeluşi, trebuia să se intereseze mai mult de fiii săi. Marie-France îi influenţase destul.

– Bună dimineaţa, domnule! îl salută ofiţerul de la staţia de radio. Am primit o telegramă pentru dumneavoastră, domnule.

Gilles desfăcu foaia şi o citi repede. Era un nou raport de la Verronet: acelaşi lucru, fata era în continuare la cafenea. Nici un semn de la Rupert. Da, planul lui se dovedise satisfăcător. Léonie va fi gata să cedeze, un mic ajutor o va muta în puţin lux, puţin

răsfăţ, treptat, pînă nu se va mai putea lipsi de toate astea. Îl va uita în curînd pe Rupert von Hollensmark. Încă vreo cîteva săptămîni de dificultăţi şi singurătate nu-i vor face rău; o s-o lase să mai aştepte puţin, astfel încît plăcerea lui proprie să fie şi mai dulce.

Caro îşi frecă mîinile, dezgustată, înlăturînd ceea ce simţea că erau, cu siguranţă, urmele a mii de degete grase, pe balustrada scării amărîte, pe care îşi trecuse mîna neatentă, în timp ce urcase la etajul patru. Totuşi, era mai curat decît se aşteptase de afară, iar camera lui Léonie, deşi întunecoasă, era imaculată. Şi rece! Caro tremură; ce frig era! Deşi soarele strălucea şi cerul era albastru, casele astea vechi erau reci ca nişte pivniţe. Maroc îi spusese că Léonie va fi acasă pe la opt, iar ea se învîrtea, neliniştită, prin camera mică, tocurile înalte răsunînd pe podeaua goală. Se uita pe fereastră la priveliştea sumbră a gării, ridicînd perdeaua înflorată, ieftină, care ascundea puţinele lucruri sărăcăcioase ale lui Léonie: două rochii atîrnate strîmb într-un cuier de pe perete, o pereche de ghetuţe aurii – bineînţeles că îşi aminti că le purtase la petrecerea care fusese începutul întregii poveşti. Caro se întoarse în aşteptare, cînd auzi paşi pe scară şi uşa se deschise.

Léonie era pierdută în gînduri, cu ochii în jos. Nu era o cameră în care să intri bucuroasă pentru

confortul primitor.

– Léonie!

Ridicîndu-şi privirea, o văzu pe Caro aşteptînd, încadrată de fereastra care părea că nu lasă să intre nici lumină şi nici aer proaspăt – Caro, a cărei viaţă avea culorile bijuteriilor şi era luminoasă, strălucitoare şi scînteietoare. Era ca şi cînd ai fi găsit o orhidee într-o închisoare. Léonie începu să plîngă.

– Vai, Léonie, sărmana mea Léonie.

Caro o îmbrăţişă, ţinîndu-i capul, sărutîndu-i părul, spunîndu-i vorbe de alint.

– Totul e din vina mea! exclamă ea cu vinovăţie, eu eram prietena ta. Dacă mi-ai fi spus despre cabaret, te-aş fi ajutat, te-aş fi sfătuit, ţi-aş fi atras atenţia. Ah, Léonie, n-ar fi trebuit să se întîmple niciodată. Lacrimile ei se amestecau cu ale lui Léonie şi plînseră amîndouă, uşurate. Ce-a fost mai rău a trecut, o consolă ea. O să vii cu mine. O să rezolvăm totul.

Léonie o îndepărtă, cu ochii înroşiţi şi mari, plini de panică. Semăna atît de puţin cu fata aurie de la petrecere, cu steaua de la cabaret, încît Caro fu şocată. Putea vedea acum cît de mult slăbise, oasele feţei îi ieşeau ascuţite, iar omoplaţii slabi se vedeau prin bluza ieftină. Avea mîinile roşii, crăpate, de la spălatul vaselor, iar părul, strîns la spate într-un coc pe ceafă şi prins cu zeci de ace îşi pierduse luciul şi vioiciunea care îl făceau să plutească întotdeauna cu o viaţă a lui proprie.

– Nu pot să-l mai văd vreodată pe Rupert.

Caro se întreba ce să spună. Ea nu voia ca Léonie

să-l mai vadă din nou pe Rupert, ar fi fost mult mai bine pentru toţi, dar el era atît de nefericit, atît de îngrozitor de nemulţumit. Venea în fiecare zi să afle dacă auzise ceva Caro şi, de fiecare dată cînd îl expedia fără veşti, părea că devine ceva mai bătrîn, ceva mai trist. Nu încăpea îndoială că era un tînăr bărbat foarte îndrăgostit. Se încurajă singură. Mai văzuse tineri îndrăgostiţi şi nu voia ca Léonie să fie rănită a doua oară.

– Nu-i nevoie să-l mai vezi vreodată, promise ea. Putem rezolva asta, Léonie, vino însă înapoi cu mine. Îţi promit că n-am să-i spun unde eşti.

Léonie se simţi brusc foarte obosită. Era prea mult, totul. Prea multe decizii, prea multă emoţie, prea multă disperare. Cît de frumoasă ar fi viaţa fără toate astea, o viaţă în care să nu aibă nevoie să simtă dragoste şi disperare, pasiune, ură şi umilinţă. O viaţă în care totul să se desfăşoare plăcut, cît mai uşor, o viaţă fără dragoste. Aruncă o privire în jurul micuţei ei camere. Nu i se păruse niciodată un loc de refugiu, nu-i dăduse nimic, nu-i oferise căldură, nici confort. Într-o bună zi, va găsi un loc care îi va oferi toate astea, un loc al ei propriu.

– Lasă totul aici, comandă Caro, nu-ţi trebuie nimic din toate astea. O să o iei de la capăt, o să fie un nou început.

Léonie ezită.

– Doar astea, spuse ea. Am nevoie de ele.

Îşi luă mica geantă, strîngînd-o la piept. Era exact aşa cum i-o adusese Maroc – nu se obosise să despacheteze. Nu se va despărţi niciodată de cele

două păpuşi egiptene. Erau tot ce îi aparţinea, de fapt. Cînd trîntiră uşa camerei mizere în urma lor şi porniră împreună în jos pe scară, Léonie se întrebă ce va spune următoarea chiriaşă cînd va descoperi ghetuţele alea aurii.

Capitolul 7

Baroanei von Hollensmark îi plăceau jocurile de noroc. Acele mese cu postav verde şi delicatul zbor al cărţilor de joc în mîini specializate, tensiunea jucătorilor şi feţele nepăsătoare ale crupierilor – şi toate acele jetoane colorate şi monede aurii răspîndite pe postav – aveau ceva deosebit şi îi dădeau încă fiori.

– Am optzeci de ani, îi spuse ea veselă lui Rupert, în timp ce el îi împingea scaunul cu rotile prin foaierul de la *Hotel Grand Park*, am un şold cu artrită căruia trebuie să-i mulţumesc că mă duce înapoi la Baden-Baden. Bunicul tău obişnuia să mă aducă adesea

aici. Desigur, el venea pentru curse, dar mie îmi plăcea cel mai mult cazinoul.

Trecuseră cincisprezece ani de cînd fusese ultima oară aici şi încă se mai aştepta, într-un fel, să-i întîlnească pe vechii ei prieteni, deşi, din păcate, majoritatea dispăruseră deja, mulţi muriseră, în urmă cu peste douăzeci de ani, în războiul franco-prusac. Rupert o adora pe bunica sa. „Grandess" îi spunea el, amestecînd titlurile. Ea fusese întotdeauna acel membru al familiei de care se simţise cel mai apropiat; îşi petrecuse veri lungi, leneşe, în castelul ei cu vedere spre Rhin; ea fusese de asemenea cea care îl încurajase cînd fusese trimis departe, la şcoală; ea fusese cea care promisese să se îngrijească de poneiul lui şi de cîini – şi nu uitase. Fusese bucuros să o însoţească la Baden-Baden la tratament pentru artrita ei. Bineînţeles că ea avea micul ei anturaj, camerista şi infirmiera, dar se bucura de compania nepotului ei favorit.

Grandess oftă cu satisfacţie. Slavă Domnului, cazinoul era încă acelaşi, deşi lucrurile păreau să se schimbe atît de repede în ziua de azi. Candelabrele veneţiene străluceau la fel de frumos, iar mesele erau la fel de aglomerate ca odinioară; femeile erau tot drăguţe, iar bărbaţii, în frac şi cravată albă, la fel de bine. Plafoanele aveau aceiaşi amoraşi care pluteau în nori, iar covorul era destul de gros şi de roşu.

– Acum, zise ea, fericită, cred că vom începe cu *chemin de fer*.

Rupert o urmări pe bunica lui distrîndu-se, permiţîndu-şi să se întoarcă cu gîndul la sfîrşitul de

săptămînă anterior. Nu fusese un succes. Puschi se întrebase de ce oare nu-i scrisese şi de ce era atît de distant. Nu era vina ei. Nu intenţionase s-o rănească, dar, pur şi simplu, n-o putea uita pe Léonie. Trecuseră trei luni şi încă nu dăduse de nici o urmă a ei. Voise să angajeze un detectiv, dar Alphonse îi interzisese, spunîndu-i că, dacă Léonie nu vrea ca el să o găsească, el trebuia să accepte lucrul acesta. Ea ştie unde eşti, putea să vină la tine, îi spusese el. Era clar, Léonie nu voia să facă asta. Vorbele lui Alphonse sunau logic şi Rupert a fost obligat să le accepte, dar încă se trezea căutînd-o printre chipuri, în mulţime, sperînd să o vadă. N-o văzuse niciodată. Se aruncase în munca sa, îngropîndu-şi visurile în complexitatea extinderii pieţelor pentru Krummer – oţelăriile viitorului său socru- lucrînd din greu, pînă tîrziu, cu un nou ataşament care i-a adus aprobarea surprinsă a directorilor birourilor din Paris. Acesta a fost motivul pentru care tatăl ei fusese atît de amabil în acel sfîrşit de săptămînă, în ciuda plîngerilor lui Puschi.

– Lucrează mult, draga mea, îi spusese el. E un bărbat ocupat, adăugase el condescendent, cînd discuţia trecu la o posibilă căsătorie, în toamnă.

Căsătorie în toamnă. Vai, Doamne. O iubea pe Léonie. Va încerca să o vadă din nou pe Caro cînd va reveni la Paris, deşi ea era atît de greu de găsit acum, era mereu plecată la ţară.

– Scuzaţi-mă, domnule, zise infirmiera bunicii, aflată lîngă el. E timpul ca baroana să meargă la culcare, domnule. Are un tratament mîine dimineaţă,

la băi, şi trebuie să se odihnească.

– Au trecut doar cîteva ore, spuse baroana von Hollensmark, înţepată, nu mă trataţi ca pe o doamnă bătrînă. Nu-mi place, încă nu sînt bătrînă, mai pot cîştiga la masa de joc.

– Am să vin cu tine, se oferi Rupert. Am să-ţi ţin companie.

– Nu, nu, nu-i nevoie, Rupert. Din nefericire, are dreptate, trebuie să mă scol devreme şi mi s-a spus că tratamentul e obositor. Tu rămîi aici şi distrează-te. Uite, ia astea. Ea îi împinse grămada de fise. Încearcă-ţi norocul. Vezi dacă poţi sparge banca, pentru noi.

Rupert se aplecă să o sărute pe obraz. Mirosea a apă de colonie şi a pudră roz, exact aşa cum îşi amintea. O urmări dispărînd pe vastul coridor plin de candelabre şi se întoarse, simţindu-se brusc foarte singur. Noaptea abia începuse şi era pustie. Strîngînd fisele, se întoarse la masa de *chemin de fer*.

Fusese ideea lui Alphonse să o ducă pe Léonie la o staţiune balneară şi Caro acceptase ideea. Desigur că era locul perfect, o staţiune pentru sănătate şi care îi oferea şi o destindere. Era exact ce-i trebuia şi, în plus, nu ştia cît timp va mai putea admite să se ascundă la ţară. Indiferent cît de frumos era la Rambouillet, era liniştit. Baden-Baden era distractiv, îi spusese ea lui Léonie, şi ceea ce le trebuia

amîndurora era puţină distracţie.

Deşi nu simţea nevoia de distracţie, Léonie se bucură de frumosul oraş vechi de pe malul rîului Emz, iar hotelul era atît de impozant şi de frumos, cu priveliştea îndepărtată a Pădurii Negre, de pe terasă. Cel mai mult îi plăcea piscina. O descoperise în prima dimineaţă, explorînd coridoarele ca un labirint, de sub hotelul *Grand Park*, rătăcind prin holurile cu ecou, pline de un uşor abur sulfuros, şi pe lîngă băi de nămol, unde persoane în halate albe îşi revigorau muşchii obosiţi. Holul mare cu bazinul de înot, cu cele două coloane de marmură, fusese gol. Se auzea doar clipocitul bazinului de un albastru transparent şi ademenitor. Se uitase la el, închipuindu-şi cum e cînd înoţi: o lume plăcută, răcoroasă, de senzaţii odihnitoare, unde poţi pluti suspendat în apă termală, lăsînd-o să-ţi uşureze greutatea, să te susţină, să te mîngîie. Dacă ar putea înota! Băgă un picior încercînd apa, dorind să-şi poată arunca hainele şi să se arunce în ea, să taie această apă albastră.

– De ce nu iei lecţii? îi spuse Caro, practică. Este un instructor la piscină şi exerciţiul ar fi bun pentru tine.

Aşa încît, dimineaţa devreme, cînd părea că restul lumii doarme încă, ea mergea singură prin sălile cu vapori, la lecţie. Bazinul părea mult mai mare cînd erai în apă şi nu stăteai pe margine. La sfîrşitul primei săptămîni, putea înota o lăţime, bucurîndu-se de senzaţia propriei ei puteri, în timp ce-şi croia drum prin apă, excitată de senzaţia de forţă în cucerirea unui element nou. Era hotărîtă să devină o înotătoare

cu adevărat bună, iar după lecţie rămînea să facă exerciţii, plecînd doar cînd bazinul începea să se aglomereze, pe la mijlocul dimineţii.

– Mă mir că nu ţi s-a zbîrcit pielea ca la spălătorese! comentă Caro. Stai atît de multe ore în apă...

Totuşi, era bucuroasă – Léonie arăta mai bine. Îşi recuperase greutatea pierdută, iar părul, deşi mirosea uşor din cauza bazinului, îşi recăpătase luciul. Problema următoare era ce anume să facă în legătură cu ea. Léonie nu era doar o problemă de rezolvat, era o prietenă, o soră mai mică. Atracţia curioasă pe care o simţise în acea primă după- amiază înzăpezită devenise o prietenie adevărată.

– Tu eşti prima mea prietenă adevărată pe care am avut-o vreodată, îi spuse ea lui Léonie. Ţi-am încredinţat toate secretele mele, de prima dată cînd te-am descoperit, nu am de gînd să te pierd atît de curînd.

– Dar trebuie să-mi găsesc o slujbă, Caro, răspunse Léonie. Nu pot sta cu tine la nesfîrşit şi, în plus, nu-i corect faţă de Alphonse. Amîndoi aţi făcut destul pentru mine.

Dar ce fel de slujbă? se întreba Léonie, plutind pe spate în bazin. Sînt diferită acum de fata care a lucrat la *Serrat*. Am mai crescut puţin. Şi, în fond, am şaptesprezece ani. Fetele din satul ei erau deja măritate şi aveau primul copil la vîrsta asta, sau chiar pe al doilea! Nu se mai gîndise la Normandia de cînd plecase de acolo, iar acum îndepărta gîndul acesta răzleţ, la fel cum îşi reprimase amintirile despre

Rupert. Niciodată nu-şi permitea să se gîndească la el. Dar ce trebuia să facă, oare, în viitor?

– Să te bucuri de el, spuse Caro, cînd umblau prin Pădurea Neagră în acea după-amiază, împreună cu un grup vesel de prieteni ai ei. Dar Léonie se simţea o neavenită, un oaspete temporar care nu aparţinea locului. Refuzase să-i permită lui Caro să-i cumpere haine scumpe şi acceptase doar rochiile cele mai vechi din gardoroba lui Caro şi cîteva fuste simple de vară. Ea nu avea nevoie de nimic complicat, pentru că nu ieşea niciodată serile, luîndu-şi cina în camera ei şi culcîndu-se devreme. Adevărul era că se temea de toţi aceşti oameni, de cazinoul strălucitor şi de eleganta sufragerie. Léonie rătăcea prin singurătatea minunată a Pădurii Negre, unde tăcerea verde era întreruptă doar de sunetele vocilor lor care făceau ecou pe cărările cu iarbă, unde pomii înalţi filtrau soarele în mici scînteieri şi fire subţiri de lumină. Frumuseţea aceasta o făcea însă să se simtă mai tristă. Viitorul se deschidea în faţa ei, sumbru şi nesfîrşit, de nepătruns şi singuratic.

Nu putea dormi – camera era încălzită după răcoarea zilei – şi se frămînta neliniştită, aşteptînd zorile. De îndată ce se face lumină, îşi promise, am să mă duc la piscină. Însuşi gîndul la apa răcoroasă o împrospăta şi ieşi pe balcon, uitîndu-se spre parc.

Luminile încă mai ardeau la cazinou, deşi orchestra încetase demult să mai cînte şi se dusese acasă la culcare. La această oră a dimineţii, rămîneau doar jucătorii pătimaşi. Toţi ceilalţi fie că dormeau, fie că se aflau la cele peste o duzină de petreceri. O pereche ieşi pe terasa de sub fereastra ei şi Léonie se aplecă să se uite, ascuţindu-şi urechile să asculte. Capul lui era aplecat aproape de al ei, iar braţul lui îi înconjura talia. Femeia părea că se topeşte în el, în timp ce se sărutau, amintindu-i de Rupert. Închise repede fereastra, înlăturînd amintirea.

Rupert se uită, întunecat, la grămada de jetoane din faţa lui. Nu spărsese banca, dar avusese un noroc fenomenal şi Grandess va fi furioasă că nu fusese de faţă. Îşi îndreptă spatele: Doamne, cît era de obosit! Poate ar trebui să încerce sauna, să facă un masaj, să-şi limpezească puţin capul.

Marile săli de marmură erau pline de bărbaţi care se eliberau în aburi de excesele nopţii, transpirînd în tăcere şi goi, pe bănci, în nori de vapori, pregătindu-se pentru o zi la curse şi o altă noapte la cazinou sau cu o doamnă favorită. Bărbatul masă muşchii încordaţi şi, în cele din urmă, îl udă cu apă rece. Doamne, ce bine era, aproape că-şi simţea porii închizîndu-i-se brusc!

– Puteţi încerca piscina, domnule, sugeră maseurul. E întotdeauna goală la ora asta matinală şi

e foarte înviorătoare.

Era oare deja dimineaţă? Afară era cenuşiu şi liniştit, soarele încă nu-şi croise drum prin ceaţă. Un înot ar putea fi exact ce-i trebuia. Înfăşurîndu-se în prosop, o porni lipăind prin sălile pline de abur, rătăcindu-se prin coridoarele întortocheate, descoperind, în cele din urmă, piscina după clipocitul apei care se lovea de marginile de ceramică. Aruncînd prosopul, Rupert se pregăti să sară înăuntru. Dar în bazin era cineva. O femeie. Repede ridică prosopul.

– Vă cer iertare, strigă el. Nu mi-am dat seama că nu sînt singur. Nu credeam că doamnele vin aici la ora asta.

Léonie plutea pe spate cu ochii închişi. Probabil că visează, de vreme ce aude vocea lui Rupert.

Să fie posibil, oare? Ar putea fi ea? Nu, cu siguranţă că nu. Rupert se apropie. Fata avea aceeaşi culoare a părului. Era ea.

– Léonie!

Nu era vis. El era acolo, Rupert. Expiră cu gura întredeschisă, se înecă înghiţind apă şi se duse la fund ca o piatră. În panică, Rupert se aruncă în apă, ridicînd-o de la fundul bazinului.

– Léonie, draga mea Léonie. O ţinea strîns lîngă el. Nu-mi vine să cred că tu eşti... am crezut că te-am pierdut, am crezut că n-am să te mai văd niciodată.

– Rupert, ah, Rupert, am crezut că nu-ţi pasă de mine, că ai rîs de mine.

– Nu rîdeam de tine, Léonie, ci de cal – tu ai fost minunată, aşa de curajoasă şi aşa de inteligentă. Şi erai atît de frumoasă! Eram gelos că toţi ceilalţi

bărbaţi te admirau.

– Dar erai cu femeia aia, şoptindu-i ceva despre mine...

– Nu, nu, nu, dragostea mea, n-a fost aşa.

Era nevoie de atît de puţine cuvinte ca lumea să devină iar frumoasă, se gîndi ea, atîta durere putea fi ştearsă de cîteva cuvinte. Ce proastă fusese să fugă!

– Îmi pare rău, Rupert. Trebuia să am încredere în tine. Totul a fost din vina mea.

– Vai, dragă, e vina mea.

Îi sărută părul ud, îi mîngîie obrazul, uitîndu-se în frumoşii ei ochi chihlimbarii, alungiţi. Era aici, mica lui dragoste, iubita lui. Dar ce făcea, oare, ea aici?

– Sînt împreună cu Caro şi cu Alphonse. Ei m-au ajutat, Rupert.

– Dar de ce nu mi-a spus Caro? Doamne, ea ştia că sînt disperat să te găsesc.

– Eu i-am cerut, am crezut că ai jucat doar un joc cu mine.

El o ţinu aproape.

– Sînt doar o serie de neînţelegeri, îi şopti el la ureche. Dar acum, că te-am găsit, n-am să te mai pierd din ochi niciodată.

Îi sărută pleoapele şi gîtul şi îşi aminti, brusc, că era gol. Sărind afară din piscină, îşi înfăşură prosopul în jurul şoldurilor, în timp ce ea îşi feri, cu pudoare, privirea. Apoi o ajută să iasă din apă, înfăşurînd-o în halatul de baie şi uscînd-o cu tandreţe.

– Vino să iei micul dejun cu mine, şopti el. Trebuie să facem planuri.

– Planuri? Ochii ei străluciră de noi emoţii.

El o sărută.

– Trebuie să ne gîndim la viitorul nostru.

Rîsetele lor făceau ecou în sălile îmbrăcate în ceramică ale băilor, cînd alergară, mînă-n mînă, înapoi, în camera lui.

Cînd închise uşa în urma lor, el o luă în braţe.

– Nu-mi vine să cred că e adevărat, şopti el. E tot ce-am visat de luni de zile. Ah, Léonie, te iubesc atît de mult.

Gura ei se deschise sub sărutul lui şi trupul ei se sprijini de al lui. Cum putea să fie atît de plăcut sărutul, se întrebă ea, cum de putea trupul ei să se simtă atît de minunat, de parcă s-ar fi lichefiat, ca mercurul, moale dar greu? Ah, asta înseamnă dragoste, asta simţi cînd aparţii cuiva!

– Te iubesc, Rupert... e cu totul altfel cînd iubeşti pe cineva! Atunci se cuvine, nu-i aşa?

Arăta atît de frumoasă, atît de tînără, era irezistibilă. Rupert o ridică în braţe şi o duse în pat, sărutînd-o, desfăcîndu-i halatul, alunecîndu-i de pe umeri materialul ud al costumului de baie şi uitîndu-se la trupul ei frumos, cum stătea întinsă, mîndră, bucuroasă că el o găsea atît de drăguţă. Ea dorea să fie frumoasă pentru el, să- i fie pe plac; îl iubea atît de mult! Era atît de plăcut cînd făcea asta, era atît de bine cînd o mîngîia. Îşi ţinu respiraţia cu tandreţe, cînd el îi sărută sînii şi închise ochii, nemaisuportînd cînd mîinile lui îi despărţiră picioarele. Trebuie să fie raiul, ştia că era raiul.

Léonie stătea nemişcată, cu greutatea lui încă deasupra ei, şi înţelese că asta însemna să aparţii

cuiva; era atît de simplu, doar două persoane care fac dragoste, această grozavă, minunată apropiere.

El o ţinu în braţe şi îi spuse cît de perfectă era şi îşi şoptiră planurile.

– Eşti a mea, acum, îi murmură el la ureche. O să plecăm la han – îţi aminteşti? Ţi-am vorbit de el?

– Cel alb, lîngă mare, cu odaia mare răcoroasă, cu patul...?

O sărută din nou.

– Camera noastră... patul nostru. O să plecăm chiar în dimineaţa asta. Nu mai putea aştepta să nu o aibă doar pentru el. Am ceva bani, care or să ne ajungă pentru cîteva luni, pînă găsesc de lucru.

Rîse, amintindu-şi de cîştigul de la mesele de joc din noaptea trecută; o să fie de ajutor. Simţi o înţepătură de vinovăţie gîndindu- se la Puschi, dar o înlătură. Era prea plin de fericire ca să se gîndească la asta. O să se îngrijească mai tîrziu de această problemă. Dar bunica? Bineînţeles că ei îi va spune, o să-i lase un bilet, îi va cere să păstreze secretul, pînă va aranja el lucrurile. Ea va înţelege, avea încredere în treaba asta. Caro ar putea fi o problemă, ea o ţinuse pe Léonie departe de el şi nu voia să rişte ca treaba să se repete.

– Trebuie să-i laşi lui Caro un bilet, îi spuse el lui Léonie.

– Dar, Rupert, nu pot face aşa ceva. Vreau să-i spun eu însămi. Vreau să vadă cît sînt de fericită,... cît sîntem de fericiţi. O să fie bucuroasă pentru noi, ştiu asta.

– Caro m-a învinuit că te-am jignit şi ştiu că nu te

va lăsa să pleci cu mine.

– Dar dacă îi spun, îi explic...

– N-o să înţeleagă.

Léonie tăcu, gîndindu-se la Caro. Nu putea să plece, pur şi simplu. Caro era prietena ei. Ea o iubea şi fusese cea care o găsise, o ajutase, îi datora loialitatea de a-i spune. Léonie se ridică.

– Trebuie să-i spun, Rupert. Nimic din ce ar putea zice ea nu m-ar împiedica să plec cu tine.

El îi mîngîie părul des şi moale, sărutîndu-i şuviţele care îi încadrau faţa, iubind-o.

– Mi-e teamă să nu te pierd din nou. El îngenunche la picioarele ei, implorînd-o. Era atît de frumos, trupul lui era atît de subţire şi atît de puternic. Nu pot risca din nou lucrul ăsta, Léonie, – scrie-i o scrisoare! Spune-i ce s-a întîmplat, roag-o să înţeleagă. Spune-i că o să venim la ea, mai tîrziu, la Paris... că poate să vină la nunta noastră.

– Rupert, ah, Rupert... vorbeşti adevărat? Nunta noastră?

Ea îl sărută exaltată. Ar fi făcut orice pentru el. Chiar şi să-i scrie un bilet lui Caro, dacă asta voia el. Rupert era pe primul plan. Caro va înţelege, ea ştia totul despre dragoste şi pasiune şi, bineînţeles că va veni la nunta lor.

Hanul era exact aşa cum îl descrisese el, stră-

lucitor de alb în lumina limpede a Sudului, pe fundalul unei înălţimi blînde, cu chiparoşi de un verde închis şi cu bătrîni măslini. Se cocoţa pe o fîşie de nisip cu cîteva trepte şubrede de lemn, care duceau în vale, de la terasă, acoperită cu teracotă, pînă la mare. Marea! Lui Léonie nu-i venea să creadă că vreo mare putea fi chiar atît de albastră. Părea că reflectă cerul şi îl dublează, adîncindu-i culoarea. Chiar şi sub lumina lunii, era de un albastru intens, de cerneală. Dar noaptea ea nu se uita la mare, era în braţele lui Rupert, în patul acela mare, alb, din camera răcoroasă, doar cu sunetul murmurat al valurilor ca un fundal pentru vorbele lor de dragoste.

Totul era aşa cum îi promisese Rupert că va fi. Domnul şi doamna Frenard, care conduceau micul local, aveau puţin oaspeţi în cele trei camere ale lor, cîte un călător ocazional, poate, dar hanul era departe de drumurile circulate, puţin prea departe de Monte Carlo sau Nisa, pentru a fi cunoscut. Îşi cîştigau existenţa în principal din mesele de prînz pe care le serveau localnicilor, care mîncau în mica sufragerie întunecată din spate, lăsînd terasa pentru Rupert şi Léonie. Familia Frenard îi plăcea; erau atît de tineri şi atît de vizibil îndrăgostiţi şi erau atît de frumoşi – bronzaţi de zilele cu aer proaspăt de mare, cu părul decolorat de apa sărată şi de soare. Ca un zeu şi o zeiţă, se gîndeau ei, întorcîndu-se discreţi, cînd cei doi alergau goi în valurile jucăuşe, zbenguindu-se şi rîzînd, în timp ce el o punea să facă exerciţii de înot.

Viaţa lor era atît de integrată în natură, încît Léonie

nu-şi putea imagina cum trăise pînă atunci fără să se simtă aşa ca acum. Trupul îi era mîngîiat de soare şi de mare, de briză, şi era copleşit de dragoste. Ea vibra de energie şi fericire, din clipa în care se trezea în braţele lui, pînă în momentul cînd adormeau încă înlănţuiţi, după ce făcuseră dragoste. Şi făceau dragoste oriunde, pe plajă, ascunşi după stînci la Point, acoperiţi de valuri, sau pierduţi în ierburile înalte din spatele cărărilor albe care şerpuiau pe Point Saint-Hospice, iar ea se simţea sălbatică şi în extaz, o parte a pămîntului şi a mării şi a cerului. Totul era exact aşa cum trebuia să fie.

Capitolul 8

Marie-France de Courmont nu era bucuroasă văzîndu-l pe soţul ei întors din America, dar cei doi băieţi ai ei erau tare entuziasmaţi. Alergară înaintea lui să-l salute, ştiind că le aducea daruri. Întotdeauna le aducea – ea trebuia să recunoască măcar asta în favoarea lui. O putea neglija pe ea, dar pe copii nu-i uita niciodată. Doar că nu ştia cum să se poarte cu ei, era atît de distant, atît de lipsit de tandreţe! Ea nu ştia cum să descrie lucrul acesta, era, pur şi simplu, o lipsă de căldură. Era clar că bărbatul acesta era incapabil să-şi arate emoţia, chiar dacă o simţea, dar

ea bănuia că nici nu o simţea. Dacă ar fi avut o fată, se întrebă ea în treacăt, ar fi fost, oare, altfel? Ştia doar că el considera că băieţii trebuiau crescuţi ca nişte mici bărbaţi. Dar ei îi venea greu să-i trateze pe Gérard, în vîrstă de şase ani, şi pe Armand, care avea doar patru ani, ca pe nişte mici bărbaţi. Erau copii şi ea îi adora. Măcar asta îi dăduse şi el.

– Gérard, Armand... ce mai faceţi?

Gilles le zburli părul, vesel, zîmbindu-le. Gérard arăta obosit, se gîndi el, şi cam palid, dar era vioi, la fel ca şi Armand.

– Unde sînt cadourile noastre, tată? întrebă Armand, trăgînd nerăbdător de pantalonul tatălui său.

Gérard stătea mai în urmă, păstrînd distanţa.

– Uite-aici. Scoase pachetele de la spate. Cutia albastră e a lui Gérard, iar cea roşie e a ta, Armand.

Băieţelul ţopăia de emoţie, strîngînd cutia lui, trăgînd deja de hîrtia care o învelea.

– Vino să vezi, mamă, ce-am primit, zise el luptîndu-se cu pachetul. Marie-France îl ajută, aruncîndu-şi o privire îngrijorată spre Gérard. Ştia că băiatul era îngrijorat din cauză că urma să fie trimis la şcoală. Trebuia să încerce să-l convingă pe Gilles că era prea devreme. Era prea mic, prea sensibil, ca să plece de acasă, o amînare de un an sau doi nu i-ar fi făcut nici un rău.

Gérard îngenunche pe podea, deschizînd cu grijă cutia lui, dînd deoparte, în mod deliberat, hîrtia, amînînd plăcerea primirii darului.

El e ca mine, se gîndi De Courmont, bucuros să anticipeze. Îi zîmbi fiului celui mare, iar băiatul îl privi

cu surprindere.

– Ei, îţi place, băiatul meu?

– E frumoasă, tată. E minunată.

Se uită la micuţa maşină, o copie impecabilă a automobilului prototip pe care tatăl lui avea să-l producă în curînd. Al lui era albastru, iar Armand avea unul identic, dar roşu. Era cel mai frumos dar pe care-l primise vreodată. I-ar fi plăcut să se joace, dacă nu l-ar fi durut capul atît de tare; ar fi dorit să nu trebuiască să plece de acasă, la şcoală. Se temea. Băieţii din parc îi spuseseră poveşti atît de îngrozitoare despre cît de cruzi erau cei de la şcoală, mai ales cu băieţii cei noi. Spera că mama va ţine minte să-i ceară tatei să nu-l trimită.

Cina doar cu Marie-France era întotdeauna o treabă dificilă, dar Gilles se străduí să o distreze, povestindu-i despre călătoria lui, descriindu-i New York-ul şi Chicago, cu o vioiciune care îi stîrni curiozitatea.

– Şi automobilele? întrebă ea.

El făcu semn valetului să le umple paharele, adulmecînd, apreciativ, buchetul dens de *Margaux*.

– Automobilele De Courmont vor fi pe drumurile Franţei anul viitor, spuse el ridicînd paharul, iar peste cîţiva ani ne aşteptăm să le găsim în America.

– Deci presupun că îţi vei dedica tot timpul noii

afaceri.

– Nu chiar. Mai am şi alte interese de care trebuie să mă îngrijesc.

– Ca de pildă, Gérard, sugeră ea, înţepîndu-l cu un zîmbet. E foarte nefericit, Gilles, din cauză că e trimis de acasă, la şcoală. Eu cred că e prea mic.

– Mulţi băieţi de vîrsta lui pleacă la şcoală, Marie-France. De ce ar trebui el să fie o excepţie?

– De ce? Pentru că e fiul tău... fiul nostru. Nu e un băiat oarecare... are sentimente. E un copil sensibil, liniştit şi foarte inteligent. Acum are nevoie mai mult de căminul lui decît de orice şcoală!

– Ăsta-i un nonsens. Împinse farfuria, iar valetul îi făcu semn servitorului să o ia. Gilles sorbi vinul, nerăbdător, fără plăcere. Cît de enervantă putea fi Marie-France, întotdeauna atît de legată de nimicuri. Mai era încă o femeie drăguţă în felul ei, minionă şi cu părul negru, cam grăsuţă acum – nu era deloc genul lui. O imagine a lui Léonie îi trecu prin minte. Da, mîine va trebui să se ocupe de problema asta, va fi o plăcere s-o vadă, în sfîrşit, să şi-o facă a lui.

O cameristă de la camera copiilor îi şopti ceva la ureche lui Bennnett. Valetul se aplecă discret să transmită stăpînului mesajul.

– Ar fi mai bine să te duci sus, Marie-France, spuse el. Se pare că Gérard are temperatură. Fără îndoială că se frămîntă prea mult în legătură cu şcoala.

Marie-France se uită la el cu dispreţ şi, fără nici un cuvînt, se ridică şi părăsi camera. El rămase pe loc, uitîndu-se la locul ei liber, terminîndu-şi vinul din

pahar, în timp ce Bennett aştepta răbdător la spate.

Nu încăpea îndoială că băiatul era bolnav. Doctorul, chemat la miezul nopţii, veni imediat, fără să piardă timpul să se îmbrace cum se cuvine. Îşi aruncă, pur şi simplu, paltonul peste pijama şi îşi luă servieta. Dacă domnul duce a spus că e urgent, înseamnă că e ceva serios.

De Courmont măsura camera în timp ce Marie-France intră cu doctorul. Gérard nu putea fi bolnav, era doar copilul *lui*, băiatul *lui;* era voinic, solid. N-avusese niciodată nimic rău în viaţa lui.

Doctorul apăru, iar Gilles îl salută îngrijorat.

– Ce este? Ce-i cu el, doctore?

– Mi-e teamă că-i difterie. Băiatul e foarte bolnav. Trebuie să-i facem un cort pentru respirat şi va trebui să-i pun un tub în gît.

– Un tub, în gît! Dumnezeule, era vorba de copilul lui. Oare bărbatul ăsta înnebunise? Nu poţi face una ca asta... nu se poate să-i tai gîtul... ar putea să moară.

– Domnule duce, spuse blînd doctorul, dacă nu fac asta, chiar o să moară.

Gilles se uită la el îngrozit. Cum se poate întîmpla una ca asta şi atît de repede? Îşi aminti cum desfăcuse Gérard cadoul, cu cîtă curiozitate. Fusese prima dată cînd văzuse ceva din el însuşi în copiii săi,

căci pînă acum fuseseră mai mult o parte din Marie-France. Se îndepărtă.

– Fă ce trebuie atunci, doctore, spuse el cu umilinţă, dar te rog salvează-mi copilul.

Aşteptă toată noaptea, afară, la uşa camerei copilului, în timp ce Marie-France şedea lîngă patul lui, păzindu-l. Tot ce putea face era să aştepte, spusese doctorul, boala se desfăşoară după tipicul ei, dar băiatul respira mai uşor cu ajutorul tubului. Cînd nu mai putu suporta, Gilles deschise uşa. În lumina cenuşie a zorilor, o văzu pe soţia sa adormită pe scaun, ţinînd în continuare mîna băiatului. Braţul lui Gérard era strîns în jurul maşinuţei, ţinînd-o bine, în timp ce micul lui piept se ridica şi se lăsa, lichidul gîlgîind grotesc în gîtul lui. Gilles se întoarse şi se grăbi prin casa tăcută spre biroul lui. Urmări răsăritul soarelui, în timp ce golea sticla de whisky.

Trecură două săptămîni pînă cînd băiatul fu considerat în afară de pericol şi încă două înainte să poată coborî dîn pat, dar chiar şi atunci era atît de slăbit, că abia putea merge. Ochii lui de un albastru închis erau enormi pe faţa albă, iar Marie-France era aproape la fel de palidă. Părea să fi îmbătrînit cu cîţiva ani în ultimele patru săptămîni, iar Gilles se uită la ea, de data aceasta, cu simpatie.

– Mulţumesc, îi spuse el.

– Pentru ce, Gilles?

– Pentru că l-ai îngrijit atît de bine.

– Sînt mama lui... ce altceva puteam face?

– Nu-i nevoie să plece la şcoală, Marie-France.

– Zău? De ce nu? În curînd va fi mai bine... atunci ai să-ţi schimbi din nou părerea? întrebă ea cu cinism. Îl cunoştea bine.

El era serios.

– Tu ştii mai bine. Fă tu ce crezi că e mai bine, pentru amîndoi băieţii. Mă încred în judecata ta.

Ea se uită la el, uluită.

– Cred că avem nevoie de o vacanţă, o anunţă el brusc. Gérard are nevoie de aer bun de mare ca să-i readucă pofta de mîncare; şi tu ai nevoie, draga mea. El îi atinse uşor umărul, aproape tandru. O să plecăm în Sud. Iahtul aşteaptă. I-am şi spus căpitanului să ne aştepte. O să plecăm toţi la Monte Carlo.

Capitolul 9

Léonie şedea la o masă afară, la *Café de Paris*, din Monte Carlo, aşteptîndu-l pe Rupert. Încă era linişte, prea devreme pentru clienţii eleganţi de la ora prînzului, iar ea îşi sorbea în linişte cafeaua, bucurîndu-se de briză, aruncîndu-le fărîmituri păsărelelor care aşteptau răbdătoare bogăţia de resturi de la această cafenea elegantă. Doar o masă mai era ocupată de un bărbat cu cei doi fii ai săi, pe care îi trata cu îngheţată. Îi putea auzi pe copii rîzînd, aplecaţi fericiţi peste cireaşa din vîrf, iar ea se întoarse să privească, zîmbind. Bărbatul era pe jumătate întors cu

spatele spre ea şi îi putea vedea doar profilul, dar avea ceva sîcîitor de familiar. Nu-l mai văzuse, oare, undeva, mai înainte?

Spera că Rupert nu va întîrzia prea mult. Se dusese la poştă să- şi ia scrisorile. Spera să fie o scrisoare de la Caro. Trecuseră şase săptămîni de cînd plecaseră din Baden-Baden atît de precipitat, şase săptămîni uluitoare, glorioase, minunate, fericite, dar tot nu primise nici un cuvînt de la Caro şi era îngrijorată. Ştiam că nu e bine, se gîndi ea, ar fi trebuit să vorbesc cu ea înainte de a pleca, dar Rupert a insistat. Totul s-a petrecut atît de repede! Cînd o să fim la Paris, o să mergem s-o vedem; atunci o să mă ierte, o să înţeleagă.

– Scuzaţi-mă, dar nu ne-am întîlnit, oare, la Carolina Montalva?

Era bărbatul de la petrecere, cel tăcut. Ea îşi aminti cum o urmărise cu privirea cînd stătuse lîngă uşă speriată şi întrebîndu-se dacă să intre sau nu. Dar acum, el îi zîmbea, întinzîndu-i mîna. Întinse şi ea mîna, simţindu-i degetele ferme, reci, care îi transmiseră mici tremurături de excitaţie în trup.

– Gilles de Courmont, domnişoară. Cei doi băieţi priveau curioşi, cu linguriţele în îngheţata lor. Ochii lui erau de un albastru închis, cu sprîncene groase, iar pielea lui era netedă, uşor rozalie sub bronz din cauza bărbieritului recent. Ochii ei căzură pe pieptul lui, unde părul negru, creţ, se vedea prin deschizătura în V a cămăşii proaspete. Era un bărbat atrăgător.

– Sînteţi singură? întrebă el.

– Aştept...un prieten.

– Înţeleg. E şi Caro aici?

– Nu, e la Paris, aşa cred.

– Bine – Gilles făcu un gest spre golf –, aş fi bucuros dacă dumneata şi prietenul dumitale aţi veni într-o seară să cinaţi cu mine pe vasul meu. După cum vezi, sînt aici cu băieţii mei.

Ea le zîmbi şi ei se foiră, jenaţi, sub privirea ei.

– Le-am promis că-i duc la *Muzeul de oceanografie*, spuse el, şi sînt nerăbdători să plecăm. Vasul se numeşte *Bel Ami*. Lăsaţi o notă căpitanului dacă aveţi o seară liberă pentru cină. Aş fi bucuros să-mi ţineţi companie.

Îi făcu semn cu mîna cînd îşi luă băieţii şi plecară gălăgioşi, îndreptîndu-se să traverseze piaţa. Cît de deosebit e faţă de cum mi-l închipuisem la petrecere, se gîndi ea. Mi se părea atît de sinistru – dar nu-i aşa. E interesant, misterios – deosebit.

Iată-l pe Rupert! Mergea repede, grăbindu-se spre cafenea, cu un mănunchi de scrisori în mînă.

– Dragul meu, îl strigă ea, făcîndu-i semn cu mîna, alungîndu-şi din minte gîndurile despre De Courmont. El îi sărută mîna şi se aşeză repede. E ceva pentru mine? întrebă ea, îngrijorată.

– Mi-e teamă că nu. El privi chipul ei îngrijorat. E-n regulă. Sînt sigur; Caro e doar ocupată. Cînd o să ne întoarcem, am să-i explic că totul a fost din vina mea, că eu am o influenţă proastă asupra ta.

Léonie rîse, el făcea întotdeauna ca orice să pară în regulă. Comandă cafea şi puse scrisorile pe masă. Ea putea vedea că două dintre ele aveau timbre germane şi se uită pe furiş la faţa lui, dar el nu zise

nimic. Ea ştia că trebuiau să fie de acasă, poate de la logodnica lui. Îi era groază de scrisorile din Germania. El era atît de tăcut după aceea şi arăta îngrijorat, deşi ei nu-i spunea nimic. Privirile lor se întîlniră şi el îi zîmbi. Luîndu-i mîna, îi zise:

– Să mergem la Nisa. Trebuie să vezi oraşul.

Ea era din nou fericită, ştia că scurta călătorie va fi distractivă, aşa era întotdeauna cînd era cu Rupert. Îşi atinse şiragul de mici perle de la gît – le scotea doar cînd se ducea să înoate şi atunci le ascundea sub o stîncă anume. Rupert i le pusese el însuşi la gît.

– Prima bijuterie a unei fete ar trebui să fie perlele, spusese el cînd i le prinsese şi se dăduse înapoi să-i admire gîtul frumos, adăugînd un sărut sau două.

– Vreau să-ţi dau şi eu ţie un dar, spuse ea, cînd plecară de la cafenea, mînă-n mînă.

– Tu eşti darul meu... tu eşti tot ce-mi doresc, spuse el, zîmbind din nou şi băgîndu-şi scrisorile în buzunar.

Încă o mai găsesc fascinantă, se gîndi De Courmont, în timp ce ghidul le explica fiilor săi curioşi complexităţile echipamentelor marine. Marie-France se întorsese la Paris, iar el nu se mai gîndise la Léonie de săptămîni – din noaptea în care Gérard se îmbolnăvise atît de rău. Rapoartele lui Verronet din Baden-Baden şi scrisorile lui Léonie pe care le furase din cutia de corespondenţă de lîngă hanul de la Cap

Ferrat, zăcuseră necitite pe biroul lui. Pînă în prezent, oricum, totul fusese doar un joc, o urmărise, o făcuse de rîs, o vînase ca pe un animal sălbatic, dar era frumoasă. Îşi aminti de faţa ei aurie şi de ochii ei chihlimbarii, de părul ei blond închis, cu şuviţe mai luminoase din cauza soarelui. De luni de zile nu se mai gîndise la o femeie. Se ocupase de fiii săi, petrecîndu-şi timpul cu ei – sub privirea cinică a lui Marie-France. Acea întîlnire cu moartea îl speriase, era ceva ce el nu putea controla, mai puternic decît el. Gîndurile lui se întoarseră la fată. Se întrebă dacă familia lui Hollenskmark ştia despre noua lui legătură. Se îndoia. Nu trebuia, oare, Rupert să se însoare cu fiica lui Krummer? Gilles savură gîndul la încurcătura bătrînului său duşman, cînd va afla vestea, iar cînd îşi imagina familia Hollensmark, putea aproape să le prevadă reacţia.

Îl chemă pe ghidul muzeului şi îi dădu un bacşiş generos.

– Ai grijă de ei o jumătate de oră, îl instrui el. Trebuie să mă duc pînă la telegraf.

Traversă piaţa plănuindu-şi mişcarea; putea face presiunea potrivită la locul potrivit. Familia von Hollensmark avea nevoie de această alianţă, nu-l puteau vedea pe unicul lor fiu risipindu-se cu o anonimă.

În dimineaţa următoare, telegrama era lîngă farfuria lui Rupert, ca o bombă neexplodată, atrăgînd privirea lui Léonie, oricît de mult încerca ea să se prefacă nepăsătoare. Rupert îşi sorbea cafeaua şi privea spre mare.

– Nu ai de gînd să o deschizi? întrebă ea, în cele din urmă, nemaiputînd suporta.

– Nu-i nevoie. Ştiu ce scrie în ea.

Léonie era tăcută. Şi ea avea idee ce scria în ea. Ce voise, de fapt, să spună era: Ce avea de gînd să facă în legătură cu aceasta? Se uita la el în expectativă, aşteptînd ca el să vină cu o soluţie. Avea încredere în el, era atît de deştept, cu siguranţă că va şti ce să facă.

Rupert patrula nerăbdător pe terasă, vorbind repede şi gîndindu-se în acest timp.

– O să trebuiască să mă întorc imediat acolo, Léonie. E unicul lucru onorabil pe care pot să-l fac. Trebuie să-i spun eu însumi lui Puschi. Înţelegi lucrul ăsta, nu-i aşa, draga mea?

Ochii ei erau măriţi de panică. Nu putea s-o lase singură. Ce se va face fără el? El o luă în braţe.

– Ah, mica mea dragoste, totul e în regulă. Am să mă întorc la tine. Nu trebuie să te îngrijorezi. Ştii doar că pe tine te iubesc.

– Dar Puschi...? Era speriată.

– Ea este logodnica mea. Am o obligaţie.

Se gîndi la scrisoarea din buzunar de la Grandess. Ea fusese singura căreia îi spusese întregul adevăr, că era îndrăgostit de Léonie şi voia să se însoare cu ea. Crezuse că putea avea încredere în Grandess, era

întotdeauna corectă cu el, întotdeauna îl iubise. Dar, de data asta, îi spusese cît de greşit proceda, că le făcea rău amîndurora, şi lui Léonie, şi lui Puschi. Familia aşteptase de la el ceva mai bun. Ce se întîmplase cu sentimentul onoarei, cu datoria lui faţă de familie? El crezuse că ea, dintre toţi oamenii, va fi de partea lui, iar acum se părea că nu avea nici un aliat. Încă nu-i scrisese lui Puschi, îi trimisese doar un mesaj tatălui ei, că era bolnav şi avea nevoie de odihnă. Amînase momentul de a le spune şi, cumva, zilele se scurseseră una după alta, iar el nu o făcuse.

Léonie îi puse telegrama în mînă.

– Deschide-o, îi ceru ea.

El ezită, nevrînd să citească, întrucît se temea de conţinut, dar ochii ei insistau şi el rupse plicul. Citi repede mesajul, îl făcu ghem şi îl băgă în buzunar. Era semnat de Herr Krummer şi de tatăl lui şi îi ordonau să se întoarcă imediat sau vor avea grijă să nu mai aibă nici un ban. Ea îl urmări, aşteptînd.

– Exact aşa cum m-am gîndit, spuse el. Tatăl meu vrea să mă vadă.

Léonie îşi împinse scaunul şi se duse în camera lor. Ridicînd valiza de pe dulap, ea începu să scoată din sertare cămăşile lui, împăturind frumos lucrurile şi aşezîndu-le în valiza lui de piele maron. El se uită un moment, neajutorat şi speriat. O iubea atît de mult, voia s-o ia de soţie, spera că se va putea întoarce, că va putea rezolva totul.

– Am să te aştept aici, Rupert, spuse ea, cu un zîmbet curajos, luînd periile lui din sertar, verificînd dacă nu uitase ceva. Erau acolo costumul lui de baie

şi sandalele.

– Astea le las aici, spuse el, pentru cînd o să mă întorc.

Zîmbetul ei arăta uşurare.

– Da, spuse ea, plină de încredere.

Ea privi, în timp ce el se îmbrăca. Arăta atît de nefamiliar în haină şi cravată, aproape un străin. Trebuia să plece la Nisa să prindă trenul de după-amiază şi le explică domnului şi doamnei Frenard că o lăsa pe Léonie în grija lor. Le plăti chiria pe o lună şi îi dădu lui Léonie restul de bani pe care îi avea, deşi nu rămăseseră prea mulţi.

– Am să mă întorc, Léonie, spuse el, ai să vezi. Am să mă întorc într-o săptămînă, îţi promit.

– Am să încerc să fiu răbdătoare, promise ea.

El o sărută şi plecă repede, lăsînd-o în picioare, singură, în camera albă, răcoroasă, cu patul cel mare.

– Te iubesc, strigă ea, alergînd pe alee după el.

El se întoarse şi îi făcu semn cu mîna.

– Şi eu te iubesc, îi răspunse el.

Capitolul 10

Primele cîteva zile vor fi cele mai grele, îşi spuse în sinea ei. După aceea, mă voi mai obişnui să fiu fără el. Dar nu a fost aşa, îi lipsea tot mai mult, cu fiecare zi. În prima săptămînă, numărase zilele, aşteptînd pînă ce trecură şapte, ca să accepte faptul că nu se va întoarce într-o săptămînă, aşa cum promisese. A doua săptămînă fusese furtunoasă, cu nori negri şi tunete ameninţătoare peste o mare tulbure, neliniştită; se ascunsese în casă, uitîndu-se cum cădea ploaia pe terasă, numărînd secundele între fulger şi tunet, pînă cînd fură atît de aproape încît trosneau chiar

deasupra capului, iar ea se speriase. Cînd cerul se lumină, începu să facă lungi plimbări în jurul peninsulei, descoperind mici sate unde putea cumpăra smochine proaspete şi brînză de capră, mîncînd singură pe dealuri, în timp ce fluturii şi albinele dansau deasupra rozmarinului sălbatic. La sfîrşitul celei de a treia săptămîni nu primise încă nici o veste de la el şi începu să-şi numere banii cu îngrijorare. Dispăreau repede, dar cu siguranţă că el se va întoarce în curînd.

În duminica celei de a patra săptămîni, şedea singură pe terasă, uitîndu-se la mare. Un iaht alb, zvelt, îşi croia drum încet prin golf, lăsînd o dîră de spumă sclipitoare, luminată de soare. Era acelaşi iaht care se afla acolo în fiecare dimineaţă. Se întreba cum era viaţa acelor oameni care aveau asemenea iahturi. Rupert îi vorbise de milionarul al cărui iaht avea o baie turcească şi care ţinea o vacă de Jersey într-un staul capitonat, ca oaspeţii lui să aibă frişcă proaspătă, şi de un altul, al cărui iaht se mîndrea cu o pajişte şi un teatru. Deodată, începu să plîngă. Ce avea să facă? Nu mai venea el, oare, înapoi? De ce nu i-a scris? Ce se întîmplase atît de rău? Nu-şi permitea să se gîndească la Puschi, ar fi însemnat să îndure prea mult.

În dimineaţa următoare, se aşeză şi îi scrise o scrisoare lui Caro, implorînd-o să-l caute pe Rupert şi să-i răspundă imediat dacă o iubea. Îi scrise un bilet lui Maroc, spunîndu-i unde se află, apoi străbătu aleea şi lăsă scrisorile în cutia de lemn de lîngă şosea, ca să fie luate de poştaş în rondul lui de

dimineaţă.

Iahtul cel mare spinteca valurile albastre ale Mediteranei, în timp ce echipajul de douăzeci de oameni eleganţi, în uniforme albe, stăteau la posturile lor, aşteptînd comanda stăpînului acestuia, dacă să se îndrepte spre Monte Carlo sau spre Corsica, sau mai departe spre est, în Adriatica sau în Marea Egee, sau pur şi simplu, să-i servească un whisky cu sifon. De Courmont umbla pe punte, uitîndu-se peste apă spre linia malului, la forma albă, pătrată, a hanului, rezistînd tentaţiei de a folosi telescopul pentru a se uita mai de aproape. Nu era dintre aceia care se uită pe gaura cheii. Dacă nu ar fi întîlnit-o pe Léonie la Monte Carlo, probabil că ar fi uitat-o, pierdută înaintea bolii lui Gérard. Dar acum, nu se mai putea gîndi la nimic altceva. Îi acapara gîndurile, cînd era treaz şi cînd dormea – era tulburător. Trebuia să şi-o scoată din minte şi apoi se va simţi bine. Viaţa îşi va relua cursul normal.

În salonul principal, un teanc de scrisori stătea pe masă. Scrisorile lui Léonie. Le citise, desigur, mici scrisori patetice, în care se ruga să primească ajutor. Şi scrisoarea de la Rupert – o rugăminte, cerînd mai mult timp, cuprinzînd mai mulţi bani. Lui Gilles aproape că-i păru rău pentru ea.

Apăsă soneria microfonului.

– Domnule?

– Ne întoarcem în port, imediat.
– Da, domnule.

Léonie trase transperantele şi se culcă pe pat. Era mijlocul după-amiezei şi era foarte cald. Închise ochii şi ascultă zgomotul slab, familiar al mării. Nu primise nici un răspuns de la Caro, nimic nici de la Maroc. Îi scrisese ei din nou, ba chiar trimisese un bilet la doamna Artois, cerîndu-i ajutorul, dar nimeni nu-i răspundea. Acum ştia că era mai mult decît părăsită. Era complet singură. Nu mai avea lacrimi, le vărsase pe toate şi zăcea liniştită pe cearceafurile aspre, albe, obsedată de moarte. Ar fi foarte uşor, se gîndi ea, pur şi simplu nu mai respiri. Îşi ţinu respiraţia cîteva clipe, să vadă cum e, şi se ridică trăgînd aer în piept, gîfîind. Cum se sinucid oare oamenii? Cu otravă? Nu aşa fac femeile? Femei ca ea, care au pierdut totul, pe care nu le vrea nimeni. Trebuie să aibă un gust îngrozitor şi să fie dureros. Îşi ţinu mîinile pe stomac, ideea făcîndu-i silă, dar ce altceva putea să facă, oare? Să se înece! Desigur, asta era. O să se înece. Va fi uşor. Pur şi simplu, o să înoate în acea minunată apă albastră, cît va putea de departe, şi apoi va continua pînă va fi prea obosită. Va fi blînd, mîngîietor de uşor. Îşi scoase rochia şi îşi trase costumul de baie, aşa încît soţii Frenard să creadă că a fost un accident. Dorea să nu le fi datorat bani, dar nu avea nimic de

valoare să le lase. Atinse perlele de la gît, erau desigur perlele pe care i le dăduse Rupert. Ah, Rupert, Rupert. Ieşi pe terasă, pornind spre mare. Arăta prietenoasă, primitoare. Iahtul cel alb era iar acolo. Dacă înota destul de departe, poate că proprietarul acestuia o va salva.

Ea auzi un zgomot slab, un pas moale şi apoi un tors gros, cînd o pisicuţă se frecă de picioarele ei. Era mică şi curajoasă, cea mai felină şi mai feminină dintre pisicuţe, maronie precum ciocolata, cu pete roz pe lăbuţe şi un nas dulce, roz. Se rostogolea la picioarele ei, jucîndu-se cu ea. Léonie zîmbi. Arăta familiară, cu arcuirea aristocratică a şirei spinării şi capul mic, triunghiular. Desigur, era exact ca pisica egipteană, „păpuşa" copilăriei ei. Se aplecă să-i mîngîie blana. Era atît de moale, cea mai moale blană pe care o atinsese vreodată. Pisica îi linse mîna cu o limbă aspră, roz, torcînd zgomotos. Gîndindu-se la tatăl ei, Léonie începu să plîngă, lacrimile căzîndu-i pe blana pisicii, udînd-o, în timp ce ea se lingea, continuînd să toarcă. Şi tatăl ei o părăsise. Asta era a doua oară în viaţa ei cînd era abandonată.

Luă cu blîndeţe pisica. Stătea în braţele ei culcată pe spate, uitîndu-se la ea cu ochi aurii alungiţi, aşteptînd. O alesese pe ea. Se întoarse din nou în cameră şi se culcă pe pat, gîndindu-se.

Capitolul 11

Vitrina magazinului de bijuterii de pe bulevardul Moulins era ca o comoară, cu smaralde, diamante şi rubine, şi Léonie ezită la uşă, nesigură de cum va fi primită. Vînzătorul îi ieşi repede în întîmpinare cu un zîmbet, întrebîndu-se ce putea dori ea, dar era obişnuit cu tot felul de oameni care intrau. Acesta era Monte Carlo, unde oamenii cei mai neobişnuiţi cîştigau mari sume de bani şi primul lucru pe care-l doreau era să cumpere o bijuterie scumpă, ca simbol al noii lor îmbogăţiri. Pe de altă parte, se gîndi el, cînd ea scoase micul şir de perle, mai erau şi cei care

pierdeau.

– Vreţi să-mi spuneţi, vă rog, cît valorează asta? întrebă Léonie cu timiditate.

– Desigur, doamnă.

Le testă greutatea în mînă, le ţinu în lumină ca să le vadă culoarea. Erau veritabile, dar ieftine.

– Un şirag foarte drăguţ, doamnă, zîmbi el, dar nu foarte valoros, din păcate.

– Cît valorează?

– Păi, nu mai mult de o sută de franci, doamnă.

– Mi l-aţi cumpăra?

El ezită, era un lucru greu vandabil, nu era genul cerut de clienţii săi, dar era atît de tînără şi arăta atît de disperată!

– Foarte bine, spuse el, dacă vă pot fi de folos.

Léonie scoase un uriaş oftat de uşurare.

– Vai, vă mulţumesc. Nu ştiu ce aş fi făcut dacă aţi fi spus nu.

– Faceţi-vă o favoare. Nu vă întoarceţi la mesele de joc. O să pierdeţi iar, o atenţionă el, în timp ce îi dădea banii.

– La mesele de joc? Dar n-am jucat.

Ea se aplecă, scoţînd încă ceva din geanta de pe podea, iar el se uită curios la statuetă. Era clar că era egipteană şi foarte veche. Totuşi, putea pune pariu că era originală. De unde o fi avînd-o?

– Mai am una.

Ea puse o a doua statuetă pe tejghea, alături de femeia leoaică. Era o pisică, Bastet, pisica sfîntă a Egiptului, atîta lucru ştia şi el, dar prima era un mister, deşi bănuia că şi aceea era o zeiţă. Umblă cu ele cu

atenţie.

– Unde le-aţi găsit?

– Au fost ale tatălui meu. Era egiptean. Mama mea spunea întotdeauna că erau foarte vechi. Mă întrebam dacă ştiţi cumva dacă au vreo valoare?

– Îmi pare rău, dar nu pot face aprecieri în legătură cu valoarea lor, dar aş putea pune pariu că sînt originale şi că sînt într-adevăr foarte vechi. Ar trebui să le duceţi la Paris, la secţia specializată în studii egiptene, acolo ar putea să vă ajute.

– Deci nu vreţi să le cumpăraţi?

Sperase că vor valora o groază de bani, că o vor salva.

– Îmi pare rău, dar nu ştiu cît valorează. Ezită. Uite, vă ofer o sută de franci pentru amîndouă. Îmi asum un risc, dar dacă v-ar ajuta...

O sută de franci erau o sută de franci în plus. Trebuia, oare, să facă asta? Se uită în jos la podea – erau tot ce avea, tot ce era cu adevărat al ei. Pisicuţa scoase capul afară din geantă, mirosind cercetător, trezindu-se, frecîndu-se de gleznele ei şi scuturînd panglica pe care i-o legase de gît ca o lesă.

– Nu, spuse ea hotărît. Am să le păstrez. Dar, oricum, vă mulţumesc.

– Pentru nimic. A fost o plăcere pentru mine, doamnă.

Era atît de politicos şi de zîmbitor de parcă ea ar fi cumpărat bijuteriile coroanei, conducînd-o la uşă şi deschizîndu-i-o cu un gest complicat, în timp ce ea îşi luă rămas bun şi plecă pe stradă, trăgînd pisica legată cu panglica roz de catifea. El îi ură noroc.

Pisicuţa dormise tot drumul pînă acasă, ghemuită în braţele ei ca un copilaş, cîştigîndu-şi noul nume: Bébé. Stătea pe pat şi o urmărea cum îşi trage peste cap rochia albă şi se analizează critic. Nu era suficient de elegantă pentru scopul ei. Poate că fusta ar fi mai bună, dacă ar avea altceva în partea de sus, dar ce anume? Se gîndi la eşarfele pe care Rupert i le cumpărase în piaţă, la Nisa, fîşii lungi de mătase colorată, pe care şi le înfăşura, rîzînd, în jurul părului. Cumpăraseră o jumătate de duzină, în diferite nuanţe: chihlimbar, bronz, teracotă, lămîie şi auriu. Ea le scoase acum din sertar, drapîndu-le pe umeri pe cea chihlimbarie, încrucişînd-o peste piept şi legînd-o la spate. Arăta drăguţ. Îşi înfăşură una în jurul taliei, iar pe cea aurie, jos, în jurul şoldurilor, strîngînd-o bine, astfel încît fusta amplă se încreţea sub ea. Se dădu înapoi ca să studieze efectul. Arăta surprinzător de bine. Oare ar trebui să-şi pună una şi în păr? Nu, poate că îl va ridica doar în sus, o s-o facă să pară mai în vîrstă. Aplecîndu-şi capul, îşi perie părul înainte şi îl înfăşură într-un mănunchi de bucle, aşa cum îi arătase Loulou, şi îşi prinse în el o crenguţă de iasomie. Îşi aruncă în jurul gîtului o eşarfă de culoarea lămîiei, în aşa fel încît să fluture în spate. Luîndu-şi geanta ce conţinea preţioasa sută de franci, o luă pe Bébé sub braţ şi se îndreptă spre uşă. Ezită un moment, apoi deschise geanta şi scoase cinci franci

pe care îi puse cu grijă sub pernă, puse alţi cinci în marginea de sus a ciorapului, pentru orice eventualitate – deşi, cu siguranţă că va cîştiga. În seara asta, se simţea norocoasă.

Verronet se uită după ea uimit, cînd trăsurica trasă de ponei porni la trap pe şoseaua prăfoasă cu Léonie şezînd lîngă domnul Frenard. Unde se ducea oare îmbrăcată astfel? Cu siguranţă că avea un gust cam bizar fata asta. Mai bine să vadă ce-o avea de gînd.

Ea se plimba de cincisprezece minute în sus şi în jos prin faţa cazinoului, ca un tort de nuntă, decorat, iar Verronet se întreba dacă va intra vreodată. El îi trimisese deja un mesaj domnului duce, dar acum se părea că ea nu o va face. Ar fi vrut să se grăbească, voia să se ducă la mesele de joc, aşteptase doar ca să se asigure că ea nu va părăsi hanul ca să se ducă şi el la cazinou. Îşi netezi cu nerbădare plastronul alb, apretat, al cămăşii. Ah, în sfîrşit! O urmă pe trepte, împiedicîndu-se de pisicuţa dusă de lesă. Putea să jure că ea tremura, dar îşi ridică bărbia cu mîndrie cînd se îndreptă spre uşă.

– Îmi pare rău, doamnă, neînsoţite, doamnele nu pot intra.

– Ah, eu...

Léonie ezită, gîndindu-se nebuneşte la o scuză care s-o ajute să intre.

– Dar...

– Doamna e cu mine.

Verronet o luă de braţ şi o conduse în foaierul aglomerat, ignorîndu-l pe portar.

– Vai, îţi mulţumesc, a fost drăguţ din partea dumitale...

– Pentru nimic, domnişoară. Noroc!

El zîmbi politicos şi dispăru în mulţime, în timp ce ea se uită după el surprinsă, dorind să nu o fi lăsat singură. Se adăposti în spatele unei statui a unui zeu grec în mărime naturală, uitîndu-se, printre membrele lui de marmură, la uriaşele candelabre aurite şi la covoarele groase, la femeile cu bijuterii şi blănuri şi la bărbaţii siguri pe ei, care vorbeau tare şi cunoşteau pe toată lumea. Prinzînd cîteva priviri curioase, ea îşi ridică sfidătoare bărbia; de data asta, nu se va mai lăsa intimidată. Luînd-o pe Bébé sub braţ, se îndreptă spre sala de jocuri, analizînd mesele.

Era totul cu mult mai complicat decît îşi închipuise; erau atît de multe jocuri diferite şi toată lumea părea să ştie cum se joacă. Cum se învaţă oare? Roata ruletei părea cea mai simplă, iar rezultatul era, cu siguranţă, rapid şi simplu, numărul tău cîştiga sau pierdea. Făcîndu-şi loc spre masă, Léonie o aşează pe curioasa Bébé pe genunchi şi scoase o monedă de un franc din geantă. Puse moneda pe nouăsprezece roşu şi aşteptă ca roata să se învîrtească. Crupierul i-o împinse înapoi cu dispreţ.

– Există un minimum de cinci franci, doamnă, şi vă rog cumpăraţi-vă jetoane.

– Ah, cinci franci!

Ea scotoci în geantă şi scoase cincizeci de franci, numărîndu-i cu grijă, schimbîndu-i pe zece jetoane dreptunghiulare. Doar zece – nu prea erau mulţi! Se uită atentă la cifrele de pe masa de postav verde şi, în cele din urmă, puse jetonul pe nouăsprezece roşu, aşteptînd în timp ce şi ceilalţi puneau pariurile, iar roata începu să se învîrtească. Bila căzu la cincisprezece negru, iar Léonie îl urmări pe crupier cum îi adună cu lopăţica jetonul, cu indiferenţă. Ea împinse înainte al doilea jeton, tot pe nouăsprezece roşu. Pierdu din nou. A treia oară va avea noroc, se gîndi ea, despărţindu-se de al treilea jeton de cinci franci. Dar n-a avut, şi se uită în jos la Bébé cu disperare; pierduse cincisprezece franci în cinci minute, ce trebuia oare să facă? Mai avea încă treizeci şi cinci de franci în jetoane şi alţi patruzeci în geantă. Aşteptă, fără să pună nimic, urmărindu-i pe alţii să vadă ce fac. Bărbatul din stînga ei părea să aibă o mulţime de bani, avea o grămadă de jetoane, – un zid întreg! Îl urmări cum pune la întîmplare un grup pe negru, sorbindu-şi băutura fără să se preocupe, în timp ce bila căzu ascultătoare la locul cuvenit şi crupierul împinse o uriaşă grămadă de jetoane spre el. Bărbatul acela nu putea pierde. El punea pe pătrate şi pe anumite părţi de pe masă, pe care ea nu le înţelegea – nu doar pe numerele şi culorile din centru – o să-i urmeze pariul. Léonie împinse două jetoane pe numărul lui şi aşteptă, ţinîndu-şi răsuflarea. Au cîştigat. Ea îi aruncă un zîmbet de mulţumire, dar el nu observă. De data asta, puse trei jetoane, simţind cum creşte emoţia, uitîndu-se la roata care se învîrtea.

Cîştigă. Ah, ştiuse că o să cîştige. Bucuroasă, ea se aplecă peste masă, absorbită de joc, împingîndu-şi jetoanele cu mai puţină atenţie, uneori pierzînd dar mai mult cîştigînd. Împinse douăzeci de franci pe numerele lui şi se lăsă pe spătar, simţindu-se bine. Era suma cea mai mare pe care o pusese pînă acum şi era sigură că va cîştiga. Dar, nu! Ea se uită urît la bărbat, cînd acesta împinse cîştigul deoparte.

– Păstrează astea pentru mine, Louis, îi ceru el. Mă duc să mănînc ceva pentru cină.

– Desigur, domnule.

Crupierul trase jetoanele şi monedele de aur într-o cutie.

El pleca. Acum ce trebuia să facă? Îşi numără jetoanele – nouăzeci de franci. Mai avea încă patruzeci în geantă, dar avea nevoie de mai mulţi, mult mai mulţi. Nu era asta ceea ce numeau ei o zi norocoasă? Aşa cum avusese Rupert la Baden-Baden? Ah, Doamne, dorea să nu se fi gîndit la Rupert. Emoţia îi dispăru şi, nefericită, împinse înainte următorul jeton.

De Courmont sorbea din whisky urmărind-o cum se apleca deasupra mesei. Părul i se desprindea din ace, căzîndu-i în valuri grele mişcătoare, pe lungimea elegantă a spatelui. Dorea să-l atingă, să-l miroasă – ar mirosi a aer proaspăt şi a soare, la fel şi pielea ei, nu, asta ar mirosi mai dens, mai exotic, şi ar fi moale, atît de moale! Îi făcu semn lui Henri, directorul, care se învîrtea în apropiere, dornic să-i facă pe plac acestui client distins într-un salon plin de bărbaţi bogaţi şi proeminenţi.

– O masă pentru două persoane, Henri, în alcov şi o sticlă mare de *Roederer Cristal* – se uită la Léonie – într-o jumătate de oră, cred.

Ea era obosită şi flămîndă, şi pierdea. Se pare că şedea aici de ore în şir. Îşi îndreptă spatele şi se uită în jur prin sală. Ah, unde era oare bărbatul care dispăruse ca să ia masa, luîndu-i norocul cu el? De ce nu se întorsese, oare? Se uita la masa de postav verde – coborîse la cei zece franci pe care îi ţinuse în geantă, şi care se duseseră. Ea pipăi din nou geanta să controleze dacă mai rămăsese ceva, dar era goală. Se uită în jur. Candelabrele străluceau de monedele de aur aruncate cu uşurinţă peste postavul verde de bărbaţi care păreau că nu se sinchisesc de rezultat, rîzînd cînd cîştigau, rîzînd cînd pierdeau. Totul părea atît de vesel! Oare nimeni nu mai juca pentru o miză atît de importantă ca a ei? Totul sau nimic era limita pînă la care puteai merge. Se uită în jos la ultimele două jetoane rămase – zece franci. Banii nu aveau nici un înţeles, se traduceau doar în alte lucruri – mîncare, chirie – şi erau atît de puţini. Împinse jetoanele pe nouăsprezece roşu, închizînd ochii cînd roata se învîrti.

De Courmont se mişcă mai aproape, urmărind peste umărul ei bila care căzu la nouăsprezece roşu. Sorbi din whisky, zîmbind. Avea timp.

Léonie deschise ochii, şocată, norocul se schimbase. Curajoasă, puse din nou jetoanele pe nouăsprezece roşu, aşteptînd fără suflu, neîndrăznind să se uite. Cîştigă din nou. O cuprinse bucuria. Desigur, aşa trebuia jucat jocul, nu trebuia să fii

precaut şi speriat. Adunîndu-şi cîştigul într-o grămadă, o împărţi şi puse jumătate pe roşu, fără să dea atenţie femeii care se aşezase pe scaunul gol de lîngă ea, rîzînd tare şi aruncîndu-i remarci peste umăr însoţitorului ei, în timp ce îşi puse în faţă un pumn de jetoane. Şalul ei cu franjuri mătură masa.

– Te rog să mă scuzi, îi zîmbi ea crupierului.

– Nu face nimic, contesă, răspunse el politicos.

Numărul contesei cîştigă şi Léonie o urmări plasînd din nou miza. Din nou, contesa cîştigă. Léonie împinse în faţă zece franci, pe numărul femeii. Pierdu. Ce proastă, ar fi trebuit să aibă încredere în judecata ei proprie. Alese un număr şi puse alţi zece franci pe el. Pierdu. Ce să facă? Mai avea zece franci, ar trebui să plece acum. Se uită, nervoasă, la masă, apoi, inspirînd adînc, împinse jetoanele rămase pe nouăsprezece roşu – numărul ei norocos, norocul îi favoriza doar pe cei îndrăzneţi, îşi aminti ea. Contesa se aplecă peste ea să- şi pună pariul în ultimul moment, iar Léonie se lăsă pe spate închizînd ochii, aşteptînd să se oprească zornăitul roţii. Nouăsprezece roşu? Ah, slavă Domnului, a cîştigat. Va pleca acum, se va ridica imediat, înainte să piardă mai mult. Ea întinse mîna să-şi ia cîştigul, iar crupierul se uită la ea cu surprindere.

– Dar pariul dumneavoastră, doamnă, a fost pe şaptesprezece, cîştigător a fost nouăsprezece.

Léonie se uită la el alb, în timp ce el arăta spre grămada ei; era pe şaptesprezece! Contesa se întinse înainte şi şalul ei cu franjuri se plimbă pe masă făcînd jetoanele să zboare. Prea tîrziu îşi dădu seama

Léonie ce se întîmplase şi se uită, îngrozită, la femeia aceea, care îşi sorbea şampania şi rîdea fără griji cu prietenul ei. Panica îi străbătu şira spinării ca un val fierbinte – pierduse tot! Nu, nu chiar. Puse mîna pe coapsă, simţind cei cinci franci pe care îi pusese în ciorap. Da, erau încă acolo. Ea ezită, prinsă de dilema jucătorului. Ar trebui oare? Nu era oare asta ultima ei şansă?

– Ghinion, domnişoară.

Vocea îi era familiară. Ea se întoarse şi se uită direct în ochii lui Gilles de Courmont.

Erau albaştri, un albastru mai închis, mai adînc, mai grav decît ai lui Rupert, de nedescifrat şi mascaţi, deşi el îi zîmbea.

– Îţi aminteşti? întrebă el. Ne-am întîlnit la *Café de Paris*.

Îl aşteptase pe Rupert, da, desigur, că-şi amintea. Se duseseră la Nisa mai tîrziu, fusese o zi atît de plăcută. Ah, Doamne, ce o să se facă, ce o să facă ea acum?

– Desigur că-mi amintesc, Monsieur de Courmont.

Cu un efort, reuşi să se concentreze.

Ochii ei erau aproape maronii, un chihlimbariu auriu, cu pupile negre, dilatate de panică. El zîmbi luîndu-i mîna.

– Am văzut ce s-a întîmplat, zise el cu simpatie. A fost mare ghinion, mai ales că ai pus pe numărul cîştigător, dar regulile sînt reguli şi banii nu erau pe nouăsprezece roşu.

Ea îi zîmbi, nesigură, în timp ce el o ajuta să se ridice de pe scaun.

– Vrei să împarţi cu mine o sticlă de şampanie, sugeră el, ca pierderea să pară mai uşoară?... Nu e plăcut niciodată să-ţi pierzi banii.

Era de parcă nu avea o voinţă proprie, se simţea pierdută, fără putere, plutind la braţul lui prin cazinoul aglomerat, cu Bébé agăţată de panglica ei, în timp ce lumea se dădea la o parte.

– Domnule duce, masa dumneavoastră vă aşteaptă, Monsieur.

Henri făcu un gest cu braţul şi chelnerii alergară la masa din alcov, ştergînd faţa de masă imaculată şi frecînd paharele de cristal, în timp ce Henri o instală cu amabilitate pe un scaun şi aşteptă comanda lui Monsieur.

– Şampania e pregătită, domnule.

Camera era intimă şi relaxantă, fără tensiunea de la mesele de joc, iar Léonie oftă uşurată, atingînd petalele delicate ale orhideelor translucide, verzui, din mijlocul mesei. Erau surprinzător de reci. Oare nu erau flori tropicale, nu aveau nevoie de căldură şi de mediu de tipul junglei? Poate că doar ea era rece. O mică orchestră cînta în spatele unui paravan de palmieri, grupurile de flori creînd mici insule de intimitate, înăbuşind conversaţiile murmurate şi clinchetul paharelor.

– Îmi pare rău, spuse ea, că m-am adresat cu „Monsieur".

Brusc, fu surprinsă de faptul că şedea în această cameră cu un duce – n-ar trebui, oare, să fie mai speriată, poate chiar copleşită? Dar el era atît de deschis, atît de natural – poate că în fond ducii nu se

deosebeau prea mult de alţi bărbaţi.

– Nu mi-am dat seama că sînteţi „Monsieur duce".

El rîse.

– Nu are importanţă. Poţi să-mi spui cum îţi place.

Ea îl crezu. Pentru el nu avea importanţă dacă i te adresai cu titlul; presupunea că toată lumea ştia cine este, că uşile i se vor deschide şi vinul şi i se va turna în pahar. Ce minunat este să fii aşa, să fii atît de plin de încredere!

– Deci nu ai avut norocul începătorului în seara asta, domnişoară Léonie.

– Nu – ea îşi ridică bărbia cu emfază, dar poate că am să cîştig altă dată.

– Sper că da. Între timp, dacă nu mai joci în seara asta, vrei să iei cina cu mine?

Café de Paris, din faţa cazinoului, era plin, iar Maurice, şeful de sală, respingea cu frenezie clienţii – i se rupea inima, dar mai înghesuise deja cinci mese în plus. Se simţi uşurat cînd sosi Monsieur duce, căci nu era uşor să convingi clienţii neînţelegători şi distinşi că masa goală era rezervată, mai ales că întîrziase deja peste o oră. Dar, bineînţeles, că nici prin vis nu-i trecea să o dea altcuiva.

Parc-ar fi Marea Roşie din *Biblie*, se gîndi, uimită, Léonie, cînd mulţimea se desfăcu, lăsîndu-i să treacă, însoţiţi de politicosul director. Portarul, care doar cu cîteva ore mai devreme refuzase s-o lase să intre, le

ţinu uşa deschisă şi le ură, politicos, noapte bună.

Braţul domnului duce era liniştitor şi ea se uită în sus la el, cînd traversară piaţa pavată spre *Café de Paris*. Profilul lui puternic era sever, nasul uşor coroiat şi arogant, iar părul negru se încreţea pe ceafă. Prezenţa lui emana un fel de siguranţă, încrederea în sine era absolută. Nimic nu-ţi putea merge rău cînd erai cu un bărbat ca acesta.

Ochii lui îi întîlniră pe ai ei.

– Eşti tristă, Léonie.

– Nu... poate.

Ea simţi o pornire bruscă de a-i face confidenţe, de a-i spune diverse lucruri – secretele ei.

– Am ajuns.

Fură imediat conduşi, prin camera aglomerată, la masa lor, sub privirile tăioase ale celor ce fuseseră lăsaţi să aştepte, sorbind băuturi la bar.

Îşi puseră pe genunchi şervete uriaşe, roz, iar chelnerul şef le prezentă lista, în timp ce alt chelner apăru cu o altă şampanie.

– O să luăm amîndoi o duzină de scoici *Belon* şi somonul special, spuse Gilles, fără să consulte lista; şi o farfurie cu somon crud, pentru pisică.

Léonie se uită la el, surprinsă.

– Sînt sigur că o să-i placă, spuse el. Am sentimentul că este exact ceea ce-i trebuie.

Léonie se relaxă, lăsîndu-se pe spătarul scaunului. Era plăcut să ai pe cineva care să aibă grijă de tine, căruia să-i pese de tine şi să ia decizii; se simţea atît de obosită.

– Arăţi tulburată, Léonie. Nu vrei să-mi spui care e

cauza?

Vocea lui era joasă şi plină de simpatie, iar ea îl privi în ochii de un albastru închis, hipnotizată. Şampania îi plutea în vene, urcîndu-i-se la cap.

– Cauza e că totul mi-a mers prost în ultima vreme... totul.

Era gata să plîngă, iar el se aplecă peste masă şi îi luă mîna.

– Întotdeauna e mai bine să vorbeşti despre lucrurile astea! Ştii, aş pune pariu că n-ai avut cu cine vorbi.

Era adevărat, nu avusese pe nimeni cu cine să vorbească, absolut pe nimeni, în afară de Bébé. Se uită la pisicuţa ei, ghemuită sub scaun, lingînd, flămîndă, somonul de pe un platou de argint, total absorbită de propria ei plăcere. Cel puţin Bébé era fericită.

Ea începu să vorbească în şoaptă, încît el trebui să se aplece mai aproape ca să o audă, vorbele şi frazele fiind confuze şi amestecate.

– Începe cu începutul, Léonie, spuse el blînd.

Îi luă mai puţin timp decît crezuse ea ca să povestească. Era surprinzător cum speranţele, visele, temerile şi durerile puteau fi suprimate în cuvinte, doar în circa treizeci de minute. Farfuriile cu scoici rămăseseră neatinse, iar Gilles îi făcu semn chelnerului să le ia.

Uşurarea era enormă, se simţea eliberată de toate secretele. Rupert plecase şi ea trebuia să recunoască lucrul acesta. Nu mai era nici o speranţă, acum o ştia. Dar nici nu era cazul să moară din cauza asta. Va

începe din nou, îşi va lua altă slujbă, va porni de la început. Monsieur de Courmont o ajutase doar prin faptul că o ascultase. Îi zîmbi, recunoscătoare.

– Mulţumesc.

Îi strînse mîna fără să vrea. Probabil că lui i s-a părut totul o prostie... o mică poveste naivă, ce se întîmplă de o mie de ori pe zi.

– Iar acum, spuse el sărutîndu-i mîna, acum că s-a terminat... o să te mai îndrăgosteşti din nou?

– Niciodată! zise ea, sigură pe sine.

El zîmbi, în timp ce chelnerul puse alte scoici în faţa lor.

– Bine, atunci poate ar trebui să începem cina.

Léonie stătea culcată în patul cel mare, cu Bébé ghemuită sus pe pernă, încă torcînd încet, deşi dormea. Era ora dinaintea zorilor, cînd cerul era încă o ceaţă cenuşie, iar aerul era friguros, în timp ce marea, răcită de noapte, aştepta soarele. Se uită pe fereastră, pierdută în gînduri. Fusese surprinsă cînd el o urcase în trăsură. Se plimbaseră pe malul mării împreună, privind stelele şi vorbind despre copilăria ei, despre poveştile pe care le auzise despre tatăl ei, dispărut, şi despre Normandia. Apoi, brusc, el făcuse semn trăsurii, o urcase în ea, şi i-o puse pe Bébé alături.

– Dar nu vii cu mine? întrebase ea, prosteşte, în timp ce el îi plătea vizitiului, indicîndu-i să o ducă

acasă.

– Îmi pare rău, nu.

Îi făcu semn cu mîna cînd porniră, iar ea se întoarse să se uite după el prin geamul din spate, în timp ce el pleca, traversînd piaţa încă aglomerată. Fusese dezamăgită. Oare nu voia să o mai vadă? Fu surprinsă că-şi pusese o asemenea întrebare, doar mai era îndrăgostită de Rupert. El nu o sărutase, nici măcar nu o înconjurase cu braţul – nu făcuse nici un gest – fusese doar bun şi plin de simpatie.

Ea se frămînta, neliniştită, cînd apăru prima strălucire a soarelui şi cerul începu să se schimbe repede de la cenuşiu la un albastru fără pată. Dorise ea, oare, ca el să o fi sărutat? Din cauza asta era, oare, dezamăgită? Nu, desigur că nu – înlătură, furioasă, acest gînd. Dar atunci, de ce era pătrunsă de această excitaţie tremurătoare, doar la gîndul buzelor lui peste ale ei? Era o proastă! Fusese bun cu ea şi îi era recunoscătoare că avusese cu cine să vorbească, că a găsit pe cineva care s-o înţeleagă. Probabil că nu-l va mai vedea niciodată. Tocmai cînd se treziră păsărelele, ea adormi şi, pentru prima oară, nu-l visă pe Rupert.

Capitolul 12

Léonie se trezise tîrziu şi fusese nervoasă toată ziua. Doamna Frenard, amabilă ca întotdeauna, îi adusese cafea şi pîine proaspătă, dar ea nu avusese chef să mănînce. Găsind moneda de cinci franci sub pernă, i-o dădu, împreună cu cea din ciorap, doamnei Frenard, ca să-i plătească o parte din chirie.

– O să-mi iau o slujbă, o asigură ea. Curînd, o să pot să vă plătesc.

Cu Bébé care o urma lipită de piciorul ei, umblă pe cărarea de calcar care înconjura peninsula Point Saint-Hospice, gîndindu-se la Monsieur de Courmont.

– „Gilles", spuse ea cu glas tare, iar Bébé se opri, surprinsă. „Gilles". I se părea oarecum jenant, prea familiar, pentru o persoană atît de importantă. „Monsieur" suna mai bine. Coborî panta, bălăcindu-şi picioarele prăfuite în apa răcoroasă a unei adînciturii dintre pietre, urmărind-o pe Bébé cum pescuieşte cu o lăbuţă, grijulie, într-o încercare zadarnică de a prinde fiinţe marine ascunse în muşchiul verde. Ea şi cu Rupert veniseră deseori pe acolo. Şi-l amintea întins pe burtă uitîndu-se la apă, fascinat de abundenţa de viaţă pe care o conţinea aceasta. Şi făcuseră dragoste acolo, dincolo de ierburile de mare, doar cu cerul albastru deasupra lor şi fără nici un suflet care să-i vadă. Muşchii ei îşi aminteau ce simţise, stînd goi în soare, calzi şi transpiraţi, iubitori şi blînzi, de parcă ar fi fost o parte a pămîntului însuşi. Se ridică repede; nu voia să se gîndească la asta.

– Hai, Bébé, strigă ea. E ora de cină pentru tine, deşi mi-e teamă că, în seara asta, nu vei avea somon proaspăt.

O ajută pe doamna Frenard la bucătărie, pregătind un uriaş ghiveci cu ardei, vinete şi roşii, toate culese de pe terenul de pe deal, din spatele casei, asezonînd mîncarea cu usturoi şi rămurele de cimbru sălbatic, şi adăugîndu-i ulei de măsline proaspăt preparat la vechea presă din curte. Ghiveciul fierbea în cuptor, iar Léonie, mulţumită de sine, inhală mirosul

apetisant care se răspîndea pe terasă. În sfîrşit, făcuse ceva folositor, iar domnul Frenard îi promisese s-o ducă la Nisa săptămîna viitoare, să-şi caute o slujbă.

Sorbea un pahar de *pastis* cu familia Frenard, prinzînd ultimele raze ale soarelui de după-amiază tîrzie, cînd sosi o trăsură cu un bilet pentru Léonie. Îl citi în grabă. Era scris pe un ton oficial, fără nici un pic de sentiment. Cu siguranţă că nu era un bilet de dragoste. Pur şi simplu, scria că Monsieur le Duc o aştepta la cină la opt treizeci şi că trăsura o va duce la hotel *Métropole*.

Alergă să se pregătească, întrebîndu-se cu ce să se îmbrace, controlînd prin sumara ei garderobă şi dînd de o bluză albă, cu broderie englezească pe umeri. Era simplă, dar îi lăsa gîtul şi umerii dezgoliţi şi părea potrivită pentru seară. O fustă albă n-ar fi destul de elegantă, va trebui s-o poarte pe cea roz închis; dacă îşi punea şi eşarfa chihlimbarie în jurul taliei, arăta drăguţ, culorile erau neobişnuite şi se asortau împreună. Tăind capătul panglicii roz de catifea a lui Bébé, şi-o prinse în jurul gîtului. Se potrivea perfect la culoarea fustei şi făcea ca gîtul ei să arate lung şi elegant, iar părul îi era ridicat în creştet, mai bine de data asta, în bucle blonde, pe care le ancoră cît putu mai bine, cu ace lungi.

Aşa, acum era bine! Se privi în oglindă. Spera că îi va plăcea. Bébé o urmărea de la locul ei de pe marginea ferestrei, aşteptînd.

– Bineînţeles că vii şi tu, îi strigă bucuroasă.

Abia mai tîrziu,cînd şedea în trăsură, clătinîndu-se

pe drumul spre Monte Carlo, Léonie începu să se întrebe dacă ar fi fost cazul să se ducă. Ar fi trebuit, oare, să accepte atît de repede? Ar fi putut s-o invite din seara trecută. Se încruntă, furioasă brusc pe ea însăşi că primise atît de uşor – şi pe el, care fusese atît de sigur că ea va veni.

Un servitor aştepta pe treptele hotelului *Métropole.*

– Domnul duce vă aşteaptă, domnişoară, spuse curtenitor. Vreţi, vă rog, să mă urmaţi?

Terasa acoperită cu o copertină dădea spre o pajişte netedă, mărginită de palmieri, iar în depărtare, şiruri de lumini înconjurau golful ca nişte şiraguri pe catifeaua de un albastru închis din vitrina unui bijutier. Gilles se ridică de pe scaun, cînd ea veni spre el. Uitase că era atît de înalt. Strînsoarea lui fu puternică atunci cînd îi luă mîna.

– Léonie, îmi pare atît de bine că ai putut veni!

– Dar nu sînt sigură dacă ar fi trebuit să vin, răspunse ea, punînd-o pe Bébé pe un scaun, lîngă ea.

– De ce nu? Zîmbetul lui era leneş, uşor tachinator.

– Păi, nu e mai firesc să întrebi o doamnă dacă nu doreşte să meargă la cină?

– Sînt un bărbat ocupat, Léonie... nu dispun întotdeauna de timpul meu. Ridică din umeri. Dar ai vrut să vii, nu-i aşa?

Se aplecase deasupra ei în timp ce-i vorbea şi ea se uită în sus, în ochii lui de un albastru închis, conştientă de apropierea lui, de lăţimea umerilor lui, de mîna lui aşezată pe braţul ei.

– Da, recunoscu ea.

– Şi, atunci? Se îndepărtă şi se aşeză pe un scaun în faţa ei. Sînt foarte bucuros că eşti aici. Începem din nou cu şampanie?

Cina fu de data asta mai lentă, mai relaxată, iar el o distră, povestindu-i despre călătoriile lui la New York şi Chicago şi despre comportamentul straniu al americanilor. Din nou alese el pentru amîndoi, îndemnînd-o să guste icrele negre.

– Cîndva, s-ar putea să-mi placă, recunoscu ea cu îndoială.

Dar nu încăpea îndoială că-i plăcuse puiul pe care-l comandase, umplut cu orez, langustă şi trufe. Îl mîncă cu atîta poftă, încît el se oferi să-i mai comande o porţie.

– Ah, nu, te rog, nu!

Léonie era jenată. Îşi aminti de ghiveciul de la familia Frenard, cît de bine mirosise şi rîse, spunîndu-i cum îl gătise ea însăşi.

– Bineînţeles că nu se poate compara cu asta, spuse ea.

– Mîncarea bună e ca frumuseţea, replică el, are nevoie pur şi simplu de combinaţia potrivită a unor ingrediente puse laolaltă, într-un mod atrăgător. Poate ai să găteşti şi pentru mine, cîndva.

– Nu sînt sigură dacă o să-ţi placă, protestă ea, eşti obişnuit cu lucruri mult mai bune.

– Ştii că la Paris iau masa de prînz în fiecare zi la hotelul *Ritz* şi mănînc exact acelaşi lucru: o omletă.

Léonie îl privi, uimită.

– Dar de ce, cînd poţi lua orice doreşti?

– Poate tocmai din cauza asta.

– Cred că înţeleg, răspunse ea, dar nu era sigură.

El îşi sorbea vinul, privind-o. Era ca un animal frumos în bluza aceea, cu umerii ei aurii, atît de subţire şi totuşi cu forme rotunde şi cu coama aceea mare de păr blond. Se uită fix la gura ei, mare şi curbată, ce dezvăluia nişte dinţi puternici, perfecţi, cînd zîmbea, şi vîrful unei limbi roz, cînd îşi umezea buzele, ca acum. Şi-o imagina cu diamante în urechile acelea frumoase şi în jurul gîtului ei minunat sau decorîndu-i degetele, precum şi cu o blană care să-i mîngîie pielea. Ar fi dorit să alerge acum să i le cumpere, ca să o poată vedea goală, doar cu bijuterii şi o blană bogată.

– Spune-mi, Léonie, zise el, luîndu-i mîna, ce-ţi doreşti cel mai mult în viaţă? Ce ţi-ar face cea mai mare plăcere?

Răspunsul o străfulgeră imediat: să-l aibă pe Rupert înapoi! Dar nu, asta nu era ceva posibil de realizat. Nu, acum ştia ce voia, era sigură de asta.

– Mi-aş dori un cămin, spuse ea. N-am avut niciodată o casă adevărată, un loc care să fie cu adevărat al meu. Eu cred că un cămin trebuie să fie un loc unde să fii binevenit, un loc de refugiu. Ca vechiul han de la Cap. Aşa ceva, adăugă ea, pe gînduri. Acolo mă simt că aparţin locului. Am sentimentul unui cămin.

Gilles rămase surprins. Se gîndise că îşi va dori bijuterii şi bani şi iahturi. Oare nu asta voiau toate? Iar ea voia doar o casă!

Léonie fu trimisă din nou singură acasă, el făcîndu-i un semn cu mîna, cînd trăsura se îndepărtă şi nici de data asta nu menţionase că o va mai vedea. Dar cînd, a doua zi, se făcu ora şase şi apoi şase şi jumătate, se trezi că aşteaptă, trăgînd cu urechea să audă zgomotul unei trăsuri pe aleea de deasupra hanului. La ora şapte o auzi, şi citi acelaşi bilet, de data asta zîmbind. Avea o fustă care aştepta pe pat, proaspăt apretată şi călcată. Cît şi-ar fi dorit ceva de mătase, se gîndi ea, luptîndu-se cu nasturii fustei albe, în loc să poarte întotdeauna bumbac. Se închipui în mătase roşie, cu partea de sus strîmtă şi revelatoare şi se îmbujoră, dîndu-şi seama că voia să arate mai îndrăzneaţă, mai tentantă. La ce se gîndea, oare? Lui Rupert i-ar fi fost groază să o vadă în mătase roşie. Cea de a doua bluză a ei era neagră, cu guler înalt, modestă, iar ea se simţi prost, în timp ce şedea în sufrageria hotelului *Hermitage*. Suportase în foaier privirile doamnelor elegante, îmbrăcate în dantelă, şi ale matroanelor pline de bijuterii de la alte mese şi se simţi umilă şi neînsemnată. Ar fi vrut să nu fi venit. El întîrzia şi ea şedea singură la masă, sorbind vin dintr-un pahar. Refuzase şampania care aştepta, nevrînd să o bea fără el. Bébé era plictisită şi adormise sub masă.

Directorul veni spre ea.

– Îmi pare rău, domnul duce mai întîrzie, doamnă,

spuse el, politicos. Vă cere să începeţi fără el, iar dînsul va sosi aici cît mai curînd posibil. A comandat deja ceva pentru dumneavoastră, doamnă.

– Dar...

– Da, doamnă?

– Nu, nimic...

Nu voia să stea acolo şi să mănînce singură, cu toată lumea aceea care se uita la ea, dar dacă el a spus că trebuie, se părea că nu avea de ales. Se simţea atît de prost stînd singură acolo.

Veni un chelner, aducînd o alambicată carne în aspic, tremurînd colorată pe platoul de argint. El aranjă o felie, aşezînd-o în faţa lui Léonie.

– Vă place aspicul, doamnă?

– A, da... da, mulţumesc.

Luînd furculiţa în grabă, o gustă. Era delicioasă, dar era prea nervoasă ca s-o mănînce.

Chelnerul îi luă farfuria şi un al doilea chelner împinse o servantă mare, cu tot felul de aperitive complicate.

– Doamna doreşte să aleagă? sugeră el.

– Nu cred, mulţumesc.

Aperitivele o îngrozeau, erau atît de sofisticate, iar ea nu ştia dacă trebuia să le ia şi să le mănînce cu mîna sau să folosească cuţitul şi furculiţa – şi erau atît de multe cuţite şi furculiţe! Ah, Doamne, totul i se părea atît de simplu cînd el era acolo! Nu se simţise niciodată aşa, nici măcar nu se gîndise la asta. Ah, unde era el oare?

– Permiteţi-mi să aleg pentru dumneavoastră.

Îi umplu farfuria cu peştişori mici şi bucăţele de

sparanghel, fîşii de carne şi struguri umpluţi cu brînză cremoasă, pastă de vinete şi anghinare. Dar ea nu mîncă nimic. Nu ştia cum să procedeze cu ele.

După zece minute, îi luară farfuria şi chelnerul se oferi să-i toarne vinul.

– E o recoltă foarte bună, doamnă, spuse el, arătîndu-i eticheta. Domnul duce cunoaşte bine vinurile.

Léonie rămase ţeapănă în timp ce el desfăcu sticla şi îi turnă puţin în pahar. Ea îl ignoră. Nu voia nici un fel de vin. Ce dorea cu adevărat era să plece acasă. Era conştientă de ochii aţintiţi asupra ei, de ocheadele şoptite de la alte mese cu oameni care cinau în grupuri de patru sau mai mulţi. Fiecare era cu cineva, numai ea era singură, şi era clar că nu aparţinea acelui loc. Probabil că se întrebau cine era, ce făcea acolo.

– Doriţi să gustaţi vinul, doamnă? sugeră chelnerul, nerăbdător.

– Poftim? Ochii ei speriaţi îi întîlniră pe ai lui.

– Să gustaţi vinul, doamnă.

Léonie sorbi ascultătoare.

– E foarte bun.

El îi umplu paharul, punînd sticla în şervetul ei alb impecabil, pe masa de servit.

Dorea să scape, să se ascundă în camera de toaletă a doamnelor, dar nu ştia unde era asta şi era prea nervoasă ca să întrebe; în plus, însemna să treacă pe lîngă toate mesele acelea pline cu oameni, toţi uitîndu-se la ea; dar dacă s-ar fi dus, totuşi, însemna că arfi putut să fugă, să nu se mai întoarcă.

Doar ridică-te şi du-te la uşă, îşi zise, asta-i tot.

Şeful de sală veni cu doi chelneri şi îşi aranjă mica lui lampă cu spirt. Alţi chelneri veniră purtînd vase de argint acoperite cu legume proaspete, o jumătate de duzină de diferite feluri, pe care începură să le servească, cerîndu-i permisiunea, în timp ce şeful se ocupa de nişte felii de carne pe care le încălzea repede în unt, într-o tigaie de cupru, le înmuia în smîntînă şi sîmburi de ardei, stropindu-le cu coniac încălzit, apoi le dădea foc, cu un gest complicat, punîndu-le pe o farfurie încălzită, cînd se stingea flacăra.

– Poftă bună, doamnă, zise el, aşezînd farfuria pe masă în faţa ei.

Léonie şedea cu ochii lăsaţi în jos, încercînd să nu se uite la mîncare. Îi era greaţă. Ar fi dorit să fie oriunde, numai aici nu.

– Léonie!

El era. Ea îi apucă mîna, uşurată.

– Nu te bucuri de cină? Luă sticla de pe masa de servit. Da, *Leoville*... e un vin bun, nu crezi? El se aşeză pe scaunul lui, fără nici o vorbă de scuză că a venit atît de tîrziu, iar ea se uită la el, uimită.

– Dar te-am aşteptat... am crezut că nu mai vii.

– Ţi-am spus că timpul meu nu-mi aparţine întotdeauna, Léonie. Totuşi, acum sînt aici. Îi zîmbi şi îi luă mîna. Eşti atît de rece, spuse el. Ar trebui să mănînci.

– Dar tu?

El chemă chelnerul.

– Adu-mi nişte struguri umpluţi cu brînză, zise el.

Şi nişte apă *Evian*.

– Da, domnule. Chelnerul se grăbi să-şi îndeplinească misiunea.

– Dar tu nu mănînci?

Făcu un gest spre farfuria cu carne cu sosul ei complicat, în care legumele străluceau ca bijuteriile, sub un strat de unt.

– Asta a fost pentru tine, replică el. Am vrut să savurezi cina, deşi nu eram aici. Mie nu mi-e foame.

Ea se uită la farfurie ca un copil încîntător de supărat, care nu-şi putea mînca porţia.

– Haide, începe, o îndemnă el, zîmbind. Sînt sigur că e delicioasă. Ăsta-i unul din cele mai bune restaurante de pe coastă.

Ea gustă carnea cu prudenţă. Era bună, iar sosul era mai delicat decît se aştepta. Oamenii de la alte mese se uitau la ei, dar acum nu i se mai părea important. Se relaxă. Totul era din nou în regulă acum, cînd el era aici.

În fiecare dimineaţă, alerga în sus pe cărare la cutia poştală, sperînd că ar putea găsi o scrisoare de la Rupert. Dar nu găsea niciodată şi nici vreo scrisoare de la Caro. Cît trebuie să mă dispreţuiască! se gîndi Léonie şezînd pe stînca mare, albă, din vîrful cărării, aşteptîndu-l pe poştaş. Probabil că mă urăşte că am fugit în felul ăsta, fără măcar să vorbesc cu ea. Era prietena mea, mă salvase mai înainte, cînd eram

disperată. Dacă ar putea vorbi Rupert, în locul meu, să afle ce se întîmplă! Dar Léonie se temea că ştia deja ce se întîmplă. În mintea ei, se formase o imagine a lui Puschi, o fată zîmbăreaţă, blondă, cu obraji rozalii, căreia îi plăcea să călărească şi să se distreze şi care locuia într-un castel, o prinţesă frumoasă ca-n basme, aşteptîndu-şi prinţul care s-o ia de soţie. Acceptase faptul că Rupert nu se va mai întoarce, dar nu suporta durerea asta şi faptul că nu îi spusese nimic. Îi va scrie, spera ea, îi va explica – nu-i aşa? Nu-l putea învinui pentru că se întorsese la Puschi. Familia lui era pe primul plan. Aşa se întîmplă întotdeauna cu familiile, reflectă ea.

Constată că îşi petrecea fiecare după-amiază în aşteptare, întrebîndu-se dacă va veni trăsura, şi în fiecare seară cînd aceasta sosea, uita de Rupert, excitată de felul misterios al lui Monsieur le Duc şi de întîlnirea lor, de fiecare dată în alt loc – o cafenea de pescărie la *Cap d'Ail,* un restaurant faimos din Nisa, sau elegantele sufragerii ale celor mai mari hoteluri. În timp ce se bucura de toate astea, Rupert dispărea pentru un timp, datorită magiei de a fi fata de la braţul lui Gilles de Courmont, bărbatul în faţa căruia şefii de sală deschideau uşile şi prezentau vinuri, căruia i se înclinau chelnerii, iar servitorii îi aranjau flori proaspete, şi în faţa căruia oamenii se dădeau la o parte, ca să-l lase să treacă. Era excitant! Şi el era excitant. Nu era niciodată acelaşi bărbat. În fiecare seară, părea diferit. Cîteodată emana căldură şi înţelegere, uneori era distant şi neatent, alteori amuzant, iar cîteodată era tăcut şi şters, aşa cum

fusese la petrecere. Îi plăcea modul cum o făcea să se simtă – mai conştientă fizic de ea însăşi, sensibilă la atingerea mîinii lui pe braţul ei gol, atunci cînd o conducea într-un restaurant; îi plăcea respiraţia lui pe obrazul ei cînd se apleca mai aproape ca să comenteze ceva, senzaţia de putere reţinută pe care ţi-o dădea trupul lui cu umeri laţi.

Se gîndi la asta stînd întinsă pe nisipul cald, într-o dimineaţă, devreme. Venise acasă atît de tîrziu, încît nu se mai obosise să se culce în pat, ci stătuse la fereastră aşteptînd zorile, apoi coborîse în vîrful picioarelor la plajă, se dezbrăcase şi se aruncase goală în mare, gîfîind cînd răceala ei de dimineaţă o cuprinse. O excita întotdeauna să înoate fără nimic pe ea şi Rupert a rîs de ea din cauza asta. Tăia apa cu un craul puternic, traversînd golful repede şi cu graţie, simţind cum mişcarea apei de sub ea îi ridica sînii şi îi mîngîia picioarele. Da, o atrăgea Gilles de Courmont. Dar, se întrebă ea, dacă ai putea alege acum între Rupert şi „Monsieur", pe care l-ai alege? Ale cui mîini ai vrea să te mîngîie? Ale cui buze ai dori să le guşti? Al cui trup l-ai vrea alături de tine? Dîndu-se la fund, înotă pe sub valul albastru-verzui. Ştia răspunsul.

Era gata devreme, în seara aceea, şi şedea pe terasă, urmărind marea şi cerul şi iahtul alb, frumos, ancorat în afara golfului. Trăsura venea de obicei la şapte, iar la şapte şi cincisprezece, ea intră în casă,

îşi aranjă părul şi se întoarse pe terasă. La şapte şi treizeci, măsura neliniştită terasa, iar la ora opt începu să se îngrijoreze. La nouă şi treizeci, şedea tot acolo, cu Bébé adormită pe genunchi, cu un pahar de *pastis* în mîna rece. La zece şi treizeci, îşi dădu seama că, pentru prima oară după zece seri, trăsura nu va veni să o ia. Urmări luminile pîlpîitoare de pe iaht, reflectate în golful întunecat, şi se întrebă dacă era *Bel Ami* al lui. Îi găsea scuze. Desigur că trebuie să fie ocupat, întotdeauna spune că timpul nu-i aparţine.

– Poate că va fi aici mîine seară, Bébé.

Luînd pisica, se duse în camera ei şi se dezbrăcă încet, atîrnîndu-şi cu grijă rochia, pregătită pentru mîine.

Trecu mult timp pînă să adoarmă. Dar nu la Rupert se gîndea.

Verronet era obosit de călătoriile cu trenul de la Paris la Nisa şi înapoi, la care se adăuga drumul de-a lungul coastei, pînă la Monte Carlo. De Courmont trebuia să fie la Paris şi ştia lucrul ăsta – nimic nu se realiza doar cu aceste deplasări lungi. Era nevoie de el la faţa locului. Investise mult în legătura de cale ferată cu Rusia, iar oamenii lor urmau să fie în oraş, săptămîna asta. Dar mai era ceva şi mai important. Din cauza ataşamentului total al lui De Courmont faţă de dezvoltarea automobilului, săptămîna următoare trebuiau să aibă loc discuţiile-cheie cu oamenii de

specialitate din Chicago. Verronet bănuia că, de data asta, patronul lui era mai interesat să facă maşini decît să facă bani. Dar, oare, De Courmont se aştepta ca oamenii aceştia să facă tot drumul pînă la Monte Carlo doar ca el să se poată învîrti pe-acolo, aşteptînd-o pe fata aia? Nu se săturase încă de ea?

După ce se urcă pe iaht, se îndreptă spre salonul principal. De Courmont aştepta.

– Să discutăm imediat afacerile, zise el, nerăbdător. Am o întîlnire la ora trei.

Răsfoi documentele, luînd decizii rapide, relevînd probleme ce păreau ascunse sub un limbaj contractual complicat. Verronet îl admira; orice-ar fi, nu-şi pierde minţile din cauza ei, se gîndi el.

– Am să mă întorc la Paris pentru o zi sau două, la sfîrşitul săptămînii, să mă întîlnesc cu ruşii, îi zise de Courmont, dar mă gîndesc că pe americani îi vom aduce aici – o să le oferim cîteva distracţii. O să se bucure de atmosferă şi de cazinou.

Ştia că lucrul acesta va acţiona în favoarea lui, se gîndi Verronet, admirativ. Ştia întotdeauna exact ce anume să ofere fiecăruia, cum să îndulcească momeala.

De Courmont părăsi birourile notarilor Grimmaud şi Gagnac, din Nisa, şi merse în jos, pe strada îngustă, pietruită, simţindu-se foarte mulţumit de el însuşi. Lucrurile mergeau exact aşa cum plănuise şi

asta îi dădea întotdeauna satisfacţie. Intră pe bulevardul principal şi se opri în faţa vitrinei bijutierului. Erau inele şi coliere, brăţări şi broşe, tabachere cu rubine şi poşete de aur cu diamante – toate menite să tenteze o doamnă. Se întreba, pur şi simplu, ce ar putea-o tenta pe femeia asta. Deschise uşa şi intră înăuntru, închipuindu-şi surpriza ei cînd îi va da bijuteriile, cum va arăta atunci cînd le va încerca, strigătele de bucurie şi de plăcere feminină pentru mărgele frumoase şi strălucitoare – şi poate ţipetele mai blînde, cînd se va lăsa sedusă de el. Anticiparea era o plăcere minunată, se gîndi el, aplecîndu-se leneş asupra tejghelei de sticlă, în timp ce bijutierul scotea o casetă după alta cu bijuterii, ca el să le studieze.

Trecuseră deja şase nopţi şi, în fiecare seară, Léonie se îmbrăcase şi aşteptase trăsura care însă nu venise niciodată, iar doamna Frenard era îngrijorată din cauza ei. Nu era îngrijorată aşa cum fusese cînd plecase Rupert, cînd se temuse că ar putea face vreo nesăbuinţă, ci era îngrijorată de furia ei. Tremura, scînteia de supărare, se repezea şi pleca de pe terasă, fierbînd de furie.

– La naiba cu el! strigase ea către cerul fără nori. Ce vor, oare, bărbaţii ăştia de la mine?

– Nu trebuie să spui asemenea lucruri, protestase doamna Frenard, şocată. O să se întoarcă, ai să vezi.

– A, desigur, zise Léonie, o să vină înapoi, la fel ca şi Rupert!

Fugise pe cărare spre Point, încă urlînd de furie, şi venise înapoi o oră mai tîrziu, tristă şi fără lacrimi. De la locul ei obişnuit de la fereastră, Bébé se uita fix la ea.

– Şi tu... tu, trădătoare, mormăi Léonie, l-ai plăcut, ai tors pentru el, ai stat pe genunchii lui.

Pisica începu să caşte, întinzîndu-se cît era de lungă pe pervazul ferestrei, răsturnîndu-se pe spate, uitîndu-se pe furiş la Léonie, de jos în sus. Léonie o scărpină pe gît, zîmbind.

– Ah, tu, oftă ea, tu ştii cum să farmeci... Ar trebui să mă înveţi, pisicuţo.

Se duse, umilă, în bucătărie să-i ceară scuze doamnei Frenard şi s-o ajute să pregătească cina. Cel puţin, acum lucra pentru întreţinerea ei; devenise chiar o chelneriţă populară printre localnicii care mîncau la prînz. M-am întors de unde am pornit, se gîndi ea cu cinism.

Nu auzi trăsura cînd sosi pe drum, pentru că era prima seară cînd nu stătuse să asculte, iar cînd vizitiul veni la uşă cu biletul, fu luată prin surprindere. Ştergîndu-şi mîinile de şorţ, se uită la scrisul familiar de pe plic, nevenindu-i să creadă. Trimisese din nou după ea, pur şi simplu, se gîndea ea. Ar trebui să lase totul, să-şi pună cea mai bună rochie şi să se ducă să-i măgulească senzaţia perversă că el e ducele care iese cu servitoarea. Ei bine, de data asta nu o va face. Să fie blestemată, dacă se va duce.

Întinse înapoi biletul, nedesfăcut.

– Spune-i domnului duce, zise ea cu o voce tremurată, că domnişoara Léonie a refuzat invitaţia. E prea ocupată, ca să-l vadă.

– Dar, domnişoară...

Ea plecă, lăsîndu-l cu gura căscată, în uşă.

– Asta-i tot, spuse ea scurt, intrînd din nou în bucătărie.

Doamna Frenard se uită la spatele rigid al lui Léonie, în timp ce amesteca sosul de roşii pe sobă şi oftă. Oare lucrurile nu vor merge bine niciodată pentru sărmana fată?

Trăsura se întoarse la micul dejun şi, de data asta, un tînăr îl însoţea pe birjar.

– Trebuie să vă înmînez personal aceste documente, domnişoară, spuse el politicos.

Se înclină şi se întoarse să pornească înapoi pe cărare.

– Stai, strigă ea, nu ai nevoie de răspuns?

– Nu, domnişoară. Nu-i nevoie de răspuns, replică el, luînd-o pe cărare.

Duse hîrtiile jos, la plajă, să le citească. Scrisul era ascuţit şi sever, literele erau drepte, neîmpodobite cu floricele, iar vorbele erau la fel de directe.

„Îmi pare rău că n-ai putut să cinezi cu mine, Léonie, citi ea, *mai cu seamă că am fost aici pentru o singură noapte. Am sperat să-ţi dau personal asta, dar*

aşa, fie ca acest dar să te facă mai fericită decît te-a făcut dragostea".

Se uită, curioasă, la micul pachet care însoţea scrisoarea, apoi îl desfăcu, trăgînd repede panglica şi hîrtia frumoasă, marmorată.

„Act de proprietate şi document cu privire la proprietatea cunoscută sub numele La Vieille Auberge, cu 10 hectare de pămînt, cu faţa spre golful..." privirea îi alunecă repede în josul paginii unde citi: *„... pe numele Léonie Bahri"*. Numele ei! Era actul de proprietate pentru han – pe numele ei. Îşi aminti seara în care o întrebase ce şi-ar dori cel mai mult de la viaţă, iar ea îi răspunsese: „Un cămin, ca vechiul han". El îi dăduse o casă. Mişcase din bagheta lui magică şi făcuse să i se împlinească visurile. Şi asta, din partea unui bărbat care alegea doar omletă, pentru că nu voia nimic, nu avea nimic la care să viseze, nimic ce să-şi dorească.

Léonie se uită fix la han. Stătea, pătrat şi solid, văruit în alb şi curat, pe fundalul de măslini. Ştiuse că familia Frenard administra hanul – aşa cum făcuse şi tatăl domnului Frenard înaintea lui – pentru un proprietar care locuia la Nisa. Iar acum, brusc, ea era proprietarul.

Se aşeză pe nisip, uitîndu-se la acte, trecîndu-şi degetul pe pagina cu numele ei. Era o femeie cu o proprietate. Hanul era al ei. Dar cum rămînea cu toate nopţile în care aşteptase – cînd nu primise nici un mesaj, nici o explicaţie? Aştepţi întotdeauna, îşi spuse ea, aştepţi ca Rupert să se întoarcă, aştepţi să vină trăsura – aştepţi ca bărbatul să-ţi facă semn, adăugă

în sinea ei.

Se uită din nou la actul de proprietate, la tot ce implica acesta. Bărbaţii sînt toţi la fel în momentul în care accepţi, în momentul în care cedezi, devii proprietatea lor. Se ridică repede.

– Am să i le dau înapoi, bineînţeles, o anunţă ea pe Bébé. Am să-mi iau o slujbă – la o cafenea, la music-hall, dacă va fi nevoie – dar n-am să fiu cumpărată!

Capitolul 13

El ştiuse exact cum va reacţiona ea. Era ora prînzului şi şedea pe terasa cafenelei *Riche* din Monte Carlo, închipuindu-şi cum trebuie să fi arătat, expresiile care trebuie să se fi perindat pe frumoasa ei faţă cu pielea ca piersica: uimire, zăpăceală, nedumerire, excitaţie, furie, cu siguranţă, şi poate puţină teamă. Ştia că ea era pregătită să-l urască, îi stîrnise furia în mod deliberat, neglijînd-o timp de o săptămînă, după ce avusese grijă să fie protejată şi mîngîiată şi înconjurată de atenţie. Ah, da, va fi furioasă. Zîmbi în sinea lui. Va veni în goană să-l vadă

– chiar acum, dacă el calculase corect. Nu va fi în stare să aştepte. Léonie acţiona întotdeauna din impuls. Dar ce avea, oare, să facă acum? Îi va arunca actele în faţă şi va ţipa la el? Sau îşi va arunca braţele în jurul gîtului lui şi îl va săruta? Oftă cu satisfacţie, căci ambele atitudini îi conveneau. Ştia că o învinsese, în cele din urmă.

De parcă auzise totul, Verronet venea grăbit pe terasă, spre el.

– Domnişoara Léonie e la bordul iahtului, domnule.

El stătu un timp, bucurîndu-se de soare, savurînd ceea ce avea să urmeze; oamenii lui aveau instrucţiuni, ştiau ce aveau de făcut.

– Chelner! strigă el.

– Da, domnule? veni acesta alergînd.

– Dă-mi, te rog, o omletă... şi o sticlă de apă minerală *Evian*.

Avea timp destul, Léonie o să aştepte.

Léonie era acolo de o oră, aşteptînd nervoasă în salonul principal, cu ferestre mari, ce dădeau spre micul port aglomerat. Salonul era imaculat – chiar prea curat. Era o cameră care putea aparţine oricărui bărbat bogat cu gust. Nu erau amintiri personale, nici semne ale prezenţei celor doi băieţei, deşi plecaseră abia de curînd ca să stea la ţară cu mama lor. Nimeni nu a deranjat-o, era singură, doar ceasul care ticăia

pe masa de lucru, mare, pătrată, măsura minutele care treceau. La ora unu, stewardul veni să-şi ceară scuze pentru absenţa lui Monsieur le Duc. Trebuie să se întoarcă, dintr-un moment în altul, spuse el; dar, între timp, doamna n-ar dori să mănînce ceva?

– A, nu, nu, mulţumesc, spuse ea, dar el zîmbi şi zise că domnul duce ar fi insistat.

Băuse un pahar de şampanie ca să-şi calmeze nervii, apoi un al doilea, pentru că se părea că primul nu-şi făcuse efectul, apoi se plimbase neliniştită pe puntea mare a vasului, curioasă să vadă cum era această „casă" a lui, şi ce dezvăluia ea cu privire la bărbatul real. Se aşteptase la un lux ostentativ, dar nu exista aşa ceva, ci doar luciul special al lucrurilor celor mai bune – mahon lustruit şi alamă strălucitoare. Ún vas mare, alb, imaculat.

Soarele era fierbinte şi Léonie se întoarse neliniştită în salon. Ceasul de pe masă arăta două şi treizeci. Poate că ar trebui să plece. De fapt, nu aştepta iar? Gîndul acesta o supără. Totuşi, trebuia să stea, trebuia să-i înapoieze actele, înainte de a-şi schimba părerea. Nu mai suporta ticăitul ceasului! Mai era o uşă de ieşire din salon şi se uită prin ea. Văzu un mic birou – o masă de lucru plină de hîrtii, cărţi pe rafturi înalte, podeaua lustruită, cu un mic covor persan de mătase în culori şterse albastru-verzui, şi o canapea largă sub fereastra care dădea spre mare. Era linişte, nu ticăia ceasul şi auzea doar zgomotul valurilor. Se aşeză pe marginea canapelei, să aştepte. Şampania şi soarele o făcură să simtă că o cuprinde somnul. Aranjă pernele,

aşezîndu-se mai confortabil. Cît timp o să mai întîrzie? se întrebă ea.

Vasul era absolut tăcut, clătinîndu-se încet pe apa mişcătoare sub soarele fierbinte al după-amiezei. Echipajul fusese eliberat pentru restul zilei şi chiar şi păsările de mare îşi făceau siesta.

Gilles o găsi în birou, adormită, cu pachetul de acte pe canapea, lîngă ea. Îndreptîndu-se spre masa de lucru, îşi turnă un pahar de whisky, sorbindu-l gînditor. Ea era atît de tînără şi atît de drăguţă! Voia să-i sărute pleoapele, atît de transparent delicate, albastre din cauza vinişoarelor mici de sub pielea fină – dar aşteptă.

Îi citea gîndurile, după expresiile care i se perindau pe faţă, cînd se trezi – confuzie, surpriză şi uşurare. Se înălţă repede, îndreptîndu-şi fusta.

– Probabil că am adormit.

– Bănuiesc că din cauza şampaniei şi a căldurii. Îi zîmbi. Îmi pare rău că n-ai putut să iei cina cu mine aseară.

– Dar te-am aşteptat toată săptămîna. M-am aşteptat să te văd!

El ridică din umeri, uitîndu-se indiferent pe fereastră, spre mare.

– Ţi-am spus că sînt un bărbat ocupat, timpul meu nu-mi aparţine întotdeauna.

Avea dreptate. Era o prostie să se aştepte ca el să aibă timp doar pentru ea. El trebuia să participe la şedinţe şi avea probleme de afaceri – şi o soţie şi familie. Îşi aminti de cei doi băieţi care mîncau îngheţată.

– Am venit să-ţi restitui astea, zise ea, ţinînd pachetul ridicat. A fost foarte drăguţ din partea ta, dar nu pot să accept.

Ochii lui îi întîlniră pe ai ei şi el zîmbi leneş.

– Dar de ce nu, Léonie?

– E prea mult... este... ei bine, nu este genul de cadou pe care o fată să-l accepte de la un bărbat.

– A fost dorinţa mea să ţi-l ofer, nu are o valoare deosebită, nu e decît un vechi han.

– Dar tu ştiai că pentru mine înseamnă mult mai mult.

– Da. Tocmai de aceea numele tău e pe actul de proprietate. Îţi aparţine. A fost visul tău.

Ea se apropie mai mult de el, ţinînd actele.

– Te rog, zise ea, oferindu-i-le.

– Nu te leagă cu nimic, Léonie, spuse el, respirînd mirosul părului ei. Mirosea cum ştia că trebuia să miroasă, a aer proaspăt, a soare şi a mare.

– Nu mă leagă cu nimic? întrebă ea, nesigură. Oare un bărbat dă unei femei un asemenea dar fără să aştepte nimic în schimb? se întrebă în sinea ei. Insist, spuse ea ferm, împingîndu-i hîrtiile în mînă.

– Vrei să spui că te aşteptai să fac dragoste cu tine, în schimbul hanului? Puse mîinile pe umerii ei, uitîndu-se în ochii ei. Nu aveam nevoie să-ţi dau hanul ca să fac asta, Léonie. Aş fi putut oricînd să fac

dragoste cu tine, Léonie.

Atingerea lui pe umerii ei era uşoară, ar fi putut întoarce capul, să se îndepărteze, să fugă – dar nu o făcu. Aştepta ca el să o sărute, iar cînd gura lui fu pe a ei, o acceptă de bunăvoie, de parcă acesta ar fi fost motivul venirii ei aici. Acum ea voia să facă dragoste cu el.

El o trase mai aproape, ţinîndu-i trupul strîns lîngă al lui, în timp ce-i explora gura, gustîndu-i dulceaţa, atingîndu-i mica limbă roz, mişcîndu-şi mîinile pe lungimea elegantă a spatelui ei, simţind uşoara scobitură de la baza şirei spinării şi curba moale a fundului ei. Îi lăsă capul pe spate, sărutîndu-i gîtul; ar fi vrut să-i muşte urechile, să o apuce de păr, să-i tragă capul în jos, să o posede violent, pasionat – şi chiar acum. Se împinse în ea simţindu-i curba pîntecelui prin fusta subţire de vară, şi ştia că ea îi simţea erecţia, excitaţia. O ridică, ducînd-o la canapea. Léonie gîfîi, prinzîndu-l de gît cu braţele, scoţînd uşoare gemete în urechea lui, mici oftaturi de pasiune. El ştia ce voia ea, ştia că era sălbatică – tot ce avea nevoie era să i se arate cum s-o facă. Ah, Doamne, dar era frumoasă. Îi descheie bluza, uitîndu-se cum îşi scoate cămaşa peste cap, oprind-o o clipă, ţinîndu-i în sus braţele ca să privească la curbele gemene, atît de rotunde, atît de aurii, la sfîrcurile mari, ridicate, aşteptîndu-l. Ea îi mîngîie părul, în timp ce gura lui se închise pe sînul ei, ţinîndu-l mai strîns; voia ca el să facă lucrul ăsta, să-i facă orice... lucruri minunate. El îngenunche între picioarele ei, pierdut în extazul de a-i gusta sînii,

mîngîindu-i spatele neted, apucînd o curbă moale, în timp ce ea tremura şi gemea. Se ridică repede şi îi descheie fusta, lăsînd-o să alunece peste şoldurile fin rotunjite, plimbîndu-şi mîna în jos pe panta coapsei, în timp ce o dezbrăca, pînă cînd ea rămase goală în faţa lui, aşteptînd. Ochii ei se fixară pe el în timp ce se dezbrăca şi, aplecîndu-se înainte, îl trase cu o mînă tremurîndă, apropiindu-l de ea, mîngîindu-l. Gilles o respinse, împingînd-o violent înapoi în perne şi ea se uită fix la el, cu ochii de un auriu închis, plini de excitaţie, cînd mîinile lui o găsiră, îi deschiseră locurile secrete; o mîngîie şi o atinse, tachinînd-o, pînă cînd o făcu să ţipe de extaz. Apoi făcu dragoste cu ea. Nu blînd ci în forţă, nu tandru ci cu o mare dorinţă şi nu liniştit ci cu ţipete de triumf, cînd se rostogoliră pe canapea într-o îmbreunare zguduitoare.

Stătea în cada lui mare, neagră, de onix, examinîndu-şi pe trup urmele dragostei, uşoarele vînătăi, mica muşcătură de pe sîn, pielea încă rozalie datorită presiunii trupului lui, iar părţile sensibile îi erau umflate. Trupul ei se simţea minunat, relaxat, încrezător în capacitatea lui de a face plăcere şi a căpăta plăcere. Dar ea se gîndea la Rupert. Cum de a putut face asta, cînd îl iubea pe Rupert? Cum a putut să-şi trădeze dragostea? Dar cu Rupert nu fusese niciodată aşa; el fusese diferit – cald, iubitor şi blînd, deşi ea îşi imaginase că asta era pasiune. Oare ea

era aceea care se schimbase? Sau Monsieur fusese cel care o schimbase? Îi plăcuse cînd Rupert făcuse dragoste cu ea, stătuse în braţele lui iubindu-l, ţinîndu-l, bucurîndu-se de trupul lui şi de apropierea lor, dar nu dorise niciodată să facă ce făcuse cu Monsieur – nu simţise niciodată acea sălbăticie. Era o nevoie, o dorinţă, pe care nu ştiuse că o avea. Se ridică, vinovată, într-un şuvoi de apă, cînd Monsieur intră pe uşă. N-ar fi trebuit s-o facă. Nu numai că trădase amintirea lui Rupert, dar se pusese într-o situaţie dificilă. Trebuia să-l facă să ia înapoi actele de proprietate.

El îi ţinu un halat de baie moale, să-l îmbrace.

– Vino la mine în dormitor. Am să-ţi arăt ceva.

Transperantele erau lăsate, iar patul îngust era acoperit cu o cuvertură simplă, albastră, de bumbac. Nu era nici un lux aici şi Léonie rămase surprinsă. Se gîndi că un bărbat atît de senzual trebuia să aibă covoare groase şi culori strălucitoare, lămpi de argint şi draperii de catifea. Dacă n-ar fi fost totul de cea mai bună calitate, camera aceasta ar fi avut un aer auster.

– Am un dar pentru tine. Îi întinse cutia.

– Un dar?

Deci se aşteptase s-o vadă? Se uită, bănuitoare, la cutia din mîna ei.

– Deschide-o! spuse el, bucurîndu-se de puterea sa. E pentru tine.

Cutia netedă de piele de căprioară se deschise cu un pocnet uşor, dezvăluindu-şi interiorul de catifea albastră. Un şir subţire de diamante strălucea frumos, aruncînd lumini de curcubeu, uriaşul pandantiv în

formă de pară lucind cu un albastru metalic. Piatra era uriaşă – netedă şi rece sub degetele ei, mare şi rotundă ca dopul unei sticle de cristal. Era o bijuterie pentru o femeie întreţinută, tipul de jucărie care proclama că ai fost cumpărată, că un bărbat a plătit pentru tine. Léonie simţi cum o cuprinde furia.

– Naiba să te ia, Monsieur, urlă ea, dîndu-şi capul pe spate, bătînd cu piciorul în podea ca un animal sălbatic. Poţi să-ţi păstrezi bijuteriile – dă-le celorlalte femei ale tale. Aruncă şiragul pe podeaua de lemn. Nu trebuie să plăteşti pentru serviciile făcute; le-ai căpătat pe nimic! Şi, uite, ia-le şi pe astea, zise ea, aruncînd actele după colier. Nu m-ai cumpărat, Monsieur. Nu-s proprietatea ta şi n-am să fiu niciodată.

Gilles rîse.

– Dar nu te-am plătit, draga mea, asta a fost doar un avans în contul meu. Vino să trăieşti cu mine, Léonie, să ai o casă la Paris, poţi avea orice vrei... spune ce vrei şi va fi al tău. O să fii Léonie a mea, creaţia mea. O să te îmbrac în mătăsuri şi bijuterii, ai să ai numai ce-i mai bun. O să fii întotdeauna frumoasă.

Se uită la el, îngrozită. Ce spunea el, oare? Voia să trăiască împreună cu el, să fie femeia lui – atît timp cît o va dori el, iar apoi o va înlătura. Se gîndi la nopţile cînd aşteptase să vină trăsura; chiar şi atunci fusese o amantă. Nu avea nevoie de aşa ceva; nu va fi proprietatea nici unui bărbat, nu va fi la cheremul lui, acolo cînd dorea el, ca să fie părăsită atunci cînd el n-o s-o mai vrea.

O luă în braţe.

– Haide, Léonie, – îi zîmbi încrezător – ştii şi tu că mă vrei, îţi aminteşti, mi-ai spus-o nu cu prea mult timp în urmă. Desigur, eu am viaţa mea particulară la Paris, dar tu o să fii tratată cum se cuvine.

Se smulse de lîngă el şi începu să se îmbrace repede.

El o urmări cu ochi leneşi, încrezători.

– Mai gîndeşte-te, îi sugeră el, amuzat de furia ei, dar ia astea cu tine. Ridică actele şi i le dădu cu un zîmbet. Aminteşte-ţi, astea ţi le-am dat fără nici un fel de obligaţii... n-au fost pentru servicii făcute.

Léonie inspiră adînc, apoi i le smulse din mînă.

– Să te ia naiba, am să le păstrez, ţipă ea. Ai căpătat ce-ai vrut.

El rîse, cînd ea alergă din cameră şi traversă punţea, auzindu-i paşii pe pasarelă, cînd fugi de pe iaht.

– O să te întorci, şopti el.

Léonie nu avea bani – pe ultimii îi cheltuise ca să ajungă la Monte Carlo, dimineaţa – şi începu lungul drum înapoi, la Cap Ferrat. Soarele scăpătase deja şi, slavă Domnului, nu era atît de cald, dar îşi simţea genunchii moi şi ardea de furie. După un kilometru sau doi, fu luată într-o căruţă de fermă care se înapoia de la piaţă şi ea se aşeză în tăcere, tristă, gîndindu-se la după-amiaza aceea şi la dilema ei.

Nu încăpea îndoială că adorase felul lui de a face dragoste; chiar şi acum, trupul îi amintea de excitaţia ei. Se foi neliniştită. Dar el nu-i spusese că o iubeşte; i-a spus că e frumoasă, minunată, femeia cu pielea cea mai netedă şi mai fină şi o mulţime de alte lucruri; vorbe pe care le repeta, cînd se împingea în ea. Se îmbujoră de ruşine. Ah, Rupert, de ce m-ai părăsit? Lucrul ăsta nu s-ar fi întîmplat niciodată! Dar acum s-a întîmplat – şi ea se schimbase. Căruţa se scutura neplăcut pe drumul denivelat şi îşi aminti de drumul de la Massarde pînă la coliba căreia îi zicea casă. Gîndeşte-te, Léonie, îşi spuse în sinea ei, eşti exact acolo de unde ai plecat – mergi spre casă într-o căruţă de fermă, fără bani şi fără slujbă – şi fără cineva căruia să-i pese de tine. Ba nu, totuşi, ceva se schimbase. Se uită la actul de proprietate din mîna ei, pe numele lui Léonie Bahri. Avea o casă! Începu să rîdă, pînă ce fermierul i se alătură, întrebîndu-se care era motivul.

Furia şi veselia o părăsiră însă, de îndată ce ajunse înapoi, în siguranţa hanului. Intrarea în camera *lor* declanşă totul. La vederea patului, a cearceafului alb întins frumos peste lăţimea acestuia şi a pernelor umflate, nederanjate, aşteptînd urma capetelor lor blonde. Dar ea nu mai era fata lui Rupert. Capul acela blond, care stătuse acolo alături de al lui, era inocent şi iubitor, nu era acea creatură arzînd de dorinţă care se rugase să mai capete, care se vînduse pentru acest loc. Oare nu asta era ceea ce făcuse? Cînd el îi spusese că nu avea obligaţii, îl crezuse oare cu adevărat? Totul era atît de uluitor! Oare era îndrăgos-

tită de el? Mai era oare îndrăgostită de Rupert? Se simţea învinsă de propriul ei trup, gîndindu-se la Gilles fără să vrea – nu, tot nu-i putea spune Gilles, nici acum. El era Monsieur le Duc de Courmont. Monsieur.

Ţinea pisicuţa în braţe, frecîndu-şi obrazul de blana ei.

– Ce să ne facem acum, Bébé? se întrebă ea.

Capitolul 14

Gilles plecă la Paris în ziua următoare, convins că ea nu va reveni o zi sau două. El avea treburi urgente de rezolvat, dar urma să se întoarcă peste două zile. Aprecia că acesta era timpul de care avea ea nevoie ca să ajungă la concluzia justă: că dorea să fie cu el, că nu putea trăi fără el şi fără ce-i oferea el. O atrăsese în mod subtil spre aşa ceva, fără să o copleşească cu flori şi cadouri, ci permiţîndu-i să se cufunde în viaţa uşoară a luxului, atunci cînd era cu el, ţinîndu-i companie ca să nu se mai simtă singură şi nedorită, făcînd-o să simtă că, de fapt, era drăguţă,

în ciuda faptului că fusese părăsită de Rupert. O urmărise cum îşi recapătă încrederea, apoi o făcuse să şi-o piardă din nou, lăsînd-o o săptămînă să se frămînte de nesiguranţă şi de faptul că a fost respinsă, apoi o ridicase din nou ca să o atragă în lumea lui, oferindu-i totul. Cum putea ea, oare, să reziste? Dar iată că el se întorsese de mai bine de o săptămînă şi se părea că Léonie rezistă.

Măsura puntea iahtului, în timp ce echipajul, plictisit, aştepta comanda de a ieşi pe mare, care nu mai venea. Îi era teamă să plece din port ca nu cumva Léonie să vină şi, văzînd că nu o aşteaptă, să-şi închipuie că părăsise Monte Carlo. Se uită întunecat peste bordul iahtului, urmărind, fără să vadă, activitatea intensă din micul port. Oare o judecase el greşit? Nu-i venea să creadă. Nici o femeie care a reacţionat ca ea nu putea rămîne acum indiferentă. Numai gîndul la ea îl excita; parcă simţea fineţea pielii ei, simţea mirosul uşor al trupului ei, o putea gusta. Gîndul la strălucirea pielii ei, cînd se apleca deasupra lui, îl înnebunea, o dorea şi nimic nu-l mai putea opri.

Patrulă prin micul birou unde făcuseră dragoste, încercînd să hotărască pasul următor. Pentru prima dată în viaţa lui, nu putea să ia o decizie imediată şi hotărîtoare.

Doamna şi domnul Frenard au fost încîntaţi, aflînd că Léonie era noua proprietară a hanului. Cînd au

auzit că fusese vîndut hanul, se speriaseră la gîndul că noii stăpîni ar putea dori să-şi administreze ei înşişi locul şi că vor trebui să plece.

– Dar acum, noi sîntem cei ce trebuie să-ţi plătim chirie ţie, în loc să ne plăteşti tu nouă.

El rîse, apreciind schimbarea norocului.

– Nici o chirie, spuse Léonie. Amîndoi mi-aţi dat deja atît de mult! Atîta timp cît eu voi avea camera mea, voi fi fericită şi am să ajut în continuare la bucătărie, doamnă Frenard, în schimbul mîncării mele.

Doamna Frenard se agita prin cameră, pregătind masa de prînz.

– Trebuie să faci ceva mai bun decît să lucrezi în bucătăria mea. Sînt multe altele de făcut în viaţă, pentru o fată ca tine.

– Ce? Ce anume ar fi, doamnă Frenard?

– Ştiu şi eu... zise ea, ştergîndu-şi aluatul de pe mîini. Dar tu eşti altfel, Léonie, nu eşti ca fetele din familii ca ale noastre. Vei avea mult mai multe de făcut în viaţa ta, decît să fii doar chelneriţă. Fără îndoială.

– Crezi că voi avea parte de fericire, doamnă Frenard? întrebă Léonie.

– Sper, draga mea. De obicei, dai de ea pe undeva, prin apropiere. Bineînţeles că trebuie să prinzi ocazia. Dar e nevoie de mult timp ca să urci, de vreme de pleci de la acest nivel. Dar ai pornit-o deja. Eşti o femeie care are o proprietate, deşi n-ai decît şaptesprezece ani.

Léonie se gîndi la cele spuse de doamna Frenard.

Da, acum era o femeie care poseda o proprietate – era o proprietăreasă. Măslinii aceia erau ai ei; bucata aceea de deal era şi ea a ei. Pământul era solid, sigur, unica siguranţă adevărată pe care o ştia. Se gîndea să se extindă, să deţină tot deluşorul, să pună gard în jur, să planteze şi să cultive diverse. Nimeni nu i-o va lua vreodată. Nu era predestinată să-şi găsească un soţ tînăr, drăguţ, care să o iubească şi să-i facă copii. Era deja distribuită în rolul de amantă, era o altă femeie. Femei ca Puschi şi Marie-France aveau siguranţa vieţii lor fermecate, avînd garanţia că nu vor fi abandonate niciodată. Toţi acei Rupert şi De Courmont din lumea aceasta nu-şi părăsesc soţiile niciodată şi, chiar dacă mai calcă pe alături, cum ar putea cineva atît de neînsemnat ca ea să le ştirbească prestigiul şi liniştea vieţii lor, cît de cît? Dar şi ea voia siguranţă, siguranţă absolută, ca nimeni să nu se joace cu ea. Voia suficientă siguranţă ca, în cazul în care bărbatul pe care-l iubeşte ar părăsi-o, să nu rămînă fără apărare. O casă, proprietatea ei, şi pământ! Acestea îi vor da siguranţa de care avea nevoie.

Pe această bază îşi dezvoltă planul. Va juca propriul joc al lui Monsieur – în fond, era un joc cîştigător. Dacă o voia pe ea cu adevărat, atunci va veni după ea, la fel cum se dusese şi ea la el. Dacă nu va veni, ei bine, atunci e pierdut. N-are decît să aştepte, iar între timp, ea se va decide ce are de gînd. El o mai întrebase o dată, înainte, ce i-ar plăcea să facă; de data asta, intenţiona să aibă răspunsul pregătit.

De un lucru era însă sigură: că el dorea şi voia să facă dragoste cu ea. Se gîndea la asta în fiecare noapte, stînd singură în pat, visa la asta printre ierburile de mare de la Point; şi-l închipuia cu alte fete, făcîndu-le diverse lucruri, găsind ideea excitantă, şi se uita la ea însăşi în oglindă, închipuindu-şi cum o văzuse el, cum o simţise.

Bébé începuse să se obişnuiască cu plimbările lungi în jurul Point-ului, deşi adesea trebuia să fie adusă înapoi pe umărul lui Léonie, mirosind aerul de mare în timpul mersului. Picioarele lui Léonie erau încă umede şi pline de nisip, cînd ajunseră sus, pe terasă, şi Bébé fu aceea care îl văzu prima, alergă spre el şi începu să toarcă la picioarele lui. Gilles o ridică, urmărind-o pe Léonie cum urcă dealul. El simţea umiditatea nervoasă a palmelor sale şi şi le şterse, nemulţumit, cu batista.

Ea îşi ridică privirea şi-l văzu.

– Ah, tu erai.

– Deci, nu mă aşteptai?

Ea îşi înclină capul într-o parte, parcă meditînd.

– Eşti un bărbat atît de ocupat...

El oftă cu exasperare.

– Acesta-i tonul pe care-l va avea conversaţia noastră, Léonie?

– Ce alt ton ar trebui să aibă?

– Am venit să-ţi spun că nu mi-am schimbat părerea. Te vreau.

– Chiar aşa?

Tonul ei era calm, indiferent. Se aşeză pe treptele terasei, scuturîndu-şi nisipul de pe picioare.

– Cum de vrei o femeie cu picioare atît de lungi ca astea? spuse ea, mişcînd un deget mare în aer, rîzînd.

– Eu sînt serios, Léonie!

– Ce-ai vrea să spun? Că nu pot trăi fără tine? Oare nu tu ar trebui să spui asta?

– Nu pot trăi fără tine.

Ea se uită la el, surprinsă, căutînd adevărul.

– Vrei să spui că mă iubeşti? întrebă ea încet.

El oftă, alegîndu-şi cu grijă vorbele.

– Nu sînt sigur că ştii ce-i dragostea, Léonie. A, ştiu că ai crezut că eşti îndrăgostită de Rupert, dar l-ai uitat destul de repede. El se aşează lîngă ea pe treptele terasei. Te doresc, spuse el, pentru că nu pot şterge amintirea ta de pe trupul meu; vreau să-ţi fac daruri, să te fac şi mai frumoasă. În afaceri sînt cunoscut ca un om fără scrupule, un bărbat care nu se dă în lături de la nimic ca să-şi atingă scopurile. Dar n-am să-ţi spun că te iubesc, Léonie. Te doresc cu pasiune. Nu e acest lucru mai bun decît dragostea? Ai descoperit deja, aşa cum descoperim cu toţii la un moment dat, că dragostea este emoţia nebunului.

Léonie îşi strînse genunchii cu braţele şi se uită spre mare. La ce se aşteptase, oare? Ca el să vină în genunchi şi să-i declare dragoste veşnică? Dar ea, era oare îndrăgostită de el? Cu siguranţă că nu simte pentru el ceea ce simţise pentru Rupert, dar îl dorea. Contrar tuturor celor întîmplate, el avea ceva care o atrăgea, ceva la care nu putea rezista. Avea dreptate. Dragostea e o emoţie a unui nebun. Ea căzuse o dată în capcana asta şi văzuse unde o dusese. Mai bine

să trăiască fără dragoste în viitor. Se înţelegeau unul pe celălalt.

– Aşadar, e un contract de afaceri, Monsieur, tu pui condiţiile tale şi eu pe ale mele.

– Spune-mi doar ce doreşti.

– Vreau să devin o femeie bogată. A, nu mă gîndesc ca tu să-mi dai bani, ci vreau să-mi arăţi cum să folosesc banii ca să-i înmulţesc. Aş vrea să cumpăr terenuri şi proprietăţi... o să mă ajuţi, o să-mi arăţi cum?

Era plină de surprize. Se gîndise că i-ar putea cere un apartament la Paris, servitori, bani, bijuterii, haine de la cei mai buni croitori, că ar vrea să se întoarcă la teatru, să devină o stea. Dar nu, ea voia să devină o femeie de afaceri. Foarte bine, va fi amuzant să o înveţe – deşi se îndoia că lecţiile vor avea succes. Afacerile erau contrare naturii ei – era prea emotivă, prea uşuratică, pentru a da o atenţie susţinută complicaţiilor financiare. El o prefera, desigur, aşa cum era. Dorea o amantă, nu un partener în afaceri.

– Am să te ajut, spuse el, luîndu-i mîna, întorcînd-o cu palma în sus, sărutîndu-i partea moale dintre degete.

Ea le strînse în jurul degetelor lui.

– Atunci, ne-am înţeleş? Avem un contract, Monsieur?

– Avem, zise el cu un zîmbet triumfător.

Pisica sări pe genunchii lui Léonie, revendicîndu-şi locul, uitîndu-se la el de sus.

– Văd că am un rival. El rîse, scoţînd o cutie din buzunar. N-am îndrăznit să-ţi dau asta mai înainte, ca

să nu crezi că te mituiesc.

În cutie era un colier mic, o fîşie subţire de diamante pătrate. Din mijloc, atîrna un disc subţire de aur, pe care era înscris cu mici rubine numele *Bébé*. Era o zgardă mai elegantă şi mai încîntătoare decît avusese vreodată o pisică, iar lui Léonie îi plăcu.

– Ce inteligent eşti, Monsieur, spuse ea rîzînd, e exact ce i-ar plăcea lui Bébé.

El refuză să o mai lase să stea o noapte la han.

– Lasă totul, comandă el, n-ai nevoie de nimic. Acum, poţi cumpăra tot ce doreşti.

Léonie se întoarse în camera albă doar cît să-şi ia statuile egiptene.

– Ca să-mi amintească de trecutul meu, îi explică ea liniştită, punîndu-le în siguranţă în geantă.

Îşi luă rămas bun de la familia Frenard, mulţumindu-le pentru tot.

– Aveţi grijă de han, spuse ea. Am să mă întorc. Aici va fi întotdeauna căminul meu.

Au cinat singuri pe iaht, stînd afară, sub stele, pe puntea de sus, sorbind şampanie *Roederder Cristal,* în timp ce Léonie ciugulea somonul cu sparanghel, ignorînd grămada tentantă de zmeură de pădure.

Este prima oară în viaţa mea cînd am fost nervos cu o femeie, se gîndea Gilles. Acum am exact ceea ce mi-am dorit şi totuşi nu mă simt sigur pe mine.

La ce se gîndeşte oare? se întreba Léonie. E atît de tăcut! Doamne, oare să se fi răzgîndit? Acum, că mă are, poate că nu mă mai vrea!

Tensiunea creştea între ei, Brusc, el se ridică şi se duse la microfon.

– Porneşte, căpitane, mergem de-a lungul coastei, spre Cannes.

Urmă o oarecare agitaţie, marinarii apărură pe punte, iar de jos se auzea zgomotul slab, monoton, al motoarelor puternice. Gilles era concentrat. De ce nu se mişcau mai repede? Avea nevoie de mişcarea şi de activitatea de pe vas, ca să acopere tăcerea crescîndă dintre ei. Acum, era mai bine.

Iahtul alunecă din port, pe lîngă o duzină de alte vase, pe care străluceau deja lumini în întunericul de un albastru adînc, apoi ajunseră în largul mării, udaţi de valurile uşoare, prinzînd briza răcoroasă de seară. Léonie simţi că se relaxează. Se lăsă pe spate pe divan, sub tendă, uitîndu-se în sus spre stelele ce-şi făceau apariţia.

Monsieur stătea deasupra ei, urmărind-o.

Ea întinse mîna spre el.

– Te doresc, spuse ea blînd.

Se maturizase!

Capitolul 15

Léonie intră în magazin la braţul lui Monsieur, de parcă ar fi fost proprietara magazinului.

– Aduceţi tot ce doreşte doamna! comandă el, iar ei alergară să facă exact acest lucru.

Magazinele elegante din Cannes erau foarte onorate să-l servească pe Monsieur le Duc şi pe dóamna.

Ea şezu pe o canapea mică în timp cè i se prezentau tot felul de modele. Rochii pentru dimineaţă şi pentru după-amiază, rochii doar pentru ceai, capoate pentru perioada dintre ceai şi cină şi rochii de seară

de o strălucire care îţi tăia respiraţia, încît ea rămase cu gura căscată.

– Ah, toate sînt atît de frumoase, îi şopti ea la ureche, nu ştiu ce să aleg.

El o chemă pe vînzătoare.

– Te rog, sfătuieşte-o pe doamna ce să aleagă.

– Desigur, domnule.

Léonie aşteptă dornică să vadă ce o să-i arate.

– Bineînţeles, cînd ne vom întoarce la Paris, o să te duci la *Worth*, spuse Monsieur.

Worth! Era cea mai bună casă de mode din Paris. Caro se ducea acolo. Ce-o să creadă Caro acum despre ea? A fugit cu un bărbat şi se întoarce cu altul! Dacă o să vrea să-i mai vorbească, pentru că nu-i scrisese niciodată. Se simţi tristă, gîndindu-se la Caro. Dar acum, Monsieur o va ajuta, el îi va explica totul. Se uită la coapsa lui, alături de ea pe canapea, coapsa lui fermă, dură. Îl atinse uşor cu degetele, iar el o privi pieziş şi ochii li se întîlniră. Ea îşi luă mîna, cu un zîmbet, cînd reveni vînzătoarea.

– Cred că aceste culori i se vor potrivi doamnei.

Modelele apărură din nou, prezentînd fuste simple, albe, cu benzi strălucitor colorate pentru dimineaţă şi rochii uşoare de după- amiază, din mătase răcoroasă, în culorile mării – albastru, acvamarin şi jad – cu cordoane drăguţe, răsucite, şi cu ciucuri de mărgele. Pentru seară era o rochie de dantelă crem, ţesută cu un fir auriu, cu partea de sus strîmtă şi fustă largă, cu un volan de dantelă la decolteul adînc, precum şi o rochie cu aspect barbar, care atîrna de pe umeri într-o cădere moale de

pliseuri fine din cea mai suplă mătase ametist, prinsă în talie cu un cordon din discuri subţiri, aurii.

– Pe asta trebuie să o iei, spuse brusc Monsieur, o să arate minunat pe tine.

Ea se uită la el surprinsă, cînd o chemă pe vînzătoare.

– Doamna le ia pe toate astea, o instrui el, şi vă rog ca ultima rochie să fie şi în alte culori, care i se potrivesc. A, şi duceţi cordonul acela la *Cartier* – îl vreau copiat în aur.

– Da, domnule. Natural, va fi mai frumos în aur. Şi acum, poate doamna doreşte să aleagă accesoriile, şi să luăm proba pentru modele.

– Aveţi grijă de doamna! spuse el ferm, îndreptîndu-se spre uşă. Daţi-i tot ce doreşte. Eu sînt la *Café Cézar*, Léonie, cînd o să termini. Distrează-te.

Léonie se înveseli.

– Foarte bine, hotărî ea, trebuie să începem cu lenjeria.

Era un domeniu în care era specialistă şi ştia exact ce să aleagă. Apoi, veniră la rînd pantofii, genţile şi mănuşile. Ea adora pălăriile – cele mari, de pai, cu panglici şi buchete de flori, precum şi unele de dantelă, pentru ocazii importante. Alese cîte o pălărie pentru fiecare rochie şi pantofi din cea mai moale antilopă, care se potriveau cu micile poşete care, la rîndul lor, se asortau perfect cu rochiile.

Cu un oftat de totală satisfacţie, ea ieşi pe promenadă, îmbrăcată din cap pînă-n picioare cu lucruri noi: desuurile erau de *crêpe de Chine* verde ca marea, ciorapii erau de mătase fină, crem, rochia era

din batist răcoros acvamarin, iar geanta şi pantofii erau de piele crem, la fel ca şi pălăria de pai aşezată nesigur pe părul ei rebel. Se simţea minunat.

Gilles zîmbi, cînd o văzu mergînd măreaţă în urma şefului de sală care o însoţea personal la masa lui, aruncînd priviri regale dintr-o parte în alta, în timp ce capetele se întorceau să o privească. Era magnifică.

– Ei? întrebă ea, neputînd să reziste să nu se învîrtească uşor în faţa lui.

El îşi dădu capul pe spate şi rîse tare.

– Uluitoare, zise el, eşti uluitoare.

Circulau în sus şi în jos pe coastă, întîrziind la Menton, la Nisa şi la Monte Carlo, ca ea să-şi poată purta toaletele şi să fie admirată cum se cuvine la braţul lui; sau ancorau dincolo de satul de pescari de la Saint Tropez, ca să poată cina în picioarele goale la cafeneaua cu acoperişul de tablă de pe plajă, care gătea cel mai bun homar de pe Coasta de Azur, cu maioneză şi usturoi. Sau, pur şi simplu, leneveau pe iaht, cînd ea se trezea tîrziu, constatînd că el era în picioare din zori şi lucra în biroul său, iar ea îl convingea să se ducă să înoate cu ea, coborînd pe scara de frînghie, pînă la o mică platformă de unde sărea şi se bălăcea, înotînd sub apa limpede, privindu-se ochi în ochi cu micii peştişori. El înota aşa cum le făcea pe toate celelalte, adică excelent, cu

lovituri clare, netede, care îl purtau prin apă în linie dreaptă şi înapoi la barcă.

– Pur şi simplu, tu nu ştii să te joci, îi striga ea, zbenguindu-se în jurul lui, stropindu-l cu apă, în timp ce el şedea pe platforma de sărituri. Tu faci doar exerciţiile necesare pentru mişcare... vino înapoi să ne jucăm!

Îl provoca la curse şi pierdea fără speranţă, rîzînd din cauza efortului, apoi se întindeau goi în singurătatea punţii superioare, în timp ce soarele îi usca şi le reîncălzea pielea răcorită de apa mării.

Masa de prînz era simplă, deşi ea refuza să-l lase să mănînce omleta.

– Niciodată, comandă ea, bucurîndu-se de noua ei autoritate. În fiecare zi ai să mănînci altceva.

Şi aşa făceau, deşi uneori mîncau doar fructe şi brînză, sau o grămadă de creveţi proaspeţi din golf.

Şi, bineînţeles, făceau dragoste, dacă aşa se putea numi unirea lor dornică, tulburătoare. Era o unire capricioasă, intensă, aventuroasă, şi întotdeauna sălbatică şi copleşitoare. Niciodată, dar absolut niciodată, nu era tandră.

Capitolul 16

Caro auzise zvonurile. Era imposibil să nu le fi auzit. Parisul zumzăia de această poveste.

– Chiar crezi că poate fi Léonie a noastră? îl întrebă ea pe Alphonse, la micul dejun.

– Aş putea pune pariu. Întinse unt pe pîinea prăjită şi muşcă din ea. Am fost de faţă cînd s-au întîlnit prima dată la petrecerea ta de ziua de naştere.

– Nici n-am ştiut că s-au cunoscut.

– Acum, că mă gîndesc, a fost straniu. Mi s-a părut că Gilles s-a gîndit să vină la mine să i-o recomand, apoi a spus că trebuie să plece... A spus

„bună seara" şi a plecat. Cunoscîndu-l pe De Courmont, probabil că i-a plăcut încă de atunci şi a păstrat-o pentru cînd va avea timp.

– Zău? zise Caro, rămasă pe gînduri. Alphonse, îţi aminteşti de seara aceea de la *Cabaret Internationale*, cînd a fost dezastrul cu calul acela? Am avut mereu sentimentul straniu că nu a fost doar un accident... că Gilles îl organizase. S-ar putea să fi fost aşa?

– Ce rost avea să se fi ostenit atît? Gilles poate obţine aproape orice femeie pe care o vrea.

– Dar dacă, spuse Caro, gînditoare, dacă el o dorea pe Léonie, iar ea îi aparţinea deja lui Rupert?

– Atunci, se pare că tot ce avea de făcut era să aştepte.

– Mai ştii?... spuse Caro turnîndu-i cafeaua. Aş fi dorit să-mi scrie. Mă simt răspunzătoare pentru toate astea. Sper că e fericită cu De Courmont, dar nu-mi pot închipui cum... ea e doar un copil. Nu crezi că ar trebui să facem ceva?

– Caro, ea a fugit cu Rupert. N-a fost acţiunea unui copil, era o femeie tînără, îndrăgostită. Iar acum, cînd Rupert e căsătorit, ea a trecut la De Courmont. Ridică din umeri. Asta se întîmplă de o mie de ori.

– Da, oftă Caro.

Ştia că era adevărat.

– Oricum, s-au întors la Paris, spuse Alphonse. Au sosit ieri şi el a instalat-o într-un apartament la *Crillon*. Se pare că trăiesc acolo destul de deschis, în ciuda lui Marie-France.

– N-am ştiut asta!

– Aseară am aflat şi eu. Am vrut să-ţi spun, dar am

uitat.

Caro îşi împinse scaunul şi se grăbi spre uşă.

– Ar fi bine să văd dacă totul e în regulă, Alphonse. În fond, e prietena mea.

Léonie îşi aranjă pernele, se lăsă cu spatele pe ele şi îşi aranjă cămaşa de dantelă, ca să stea sus pe claviculă, legîndu-şi o panglică albă, virginală, de satin, cu o fundă mare, la gît. Julie, camerista ei, îi aranjase deja părul şi, pentru prima oară în viaţa ei, acesta rămăsese la locul lui, strîns la spate cu o panglică albă, potrivită. Părul ştia cînd era învins.

Se întreba ce ar trebui să facă azi. Era prima ei zi fără Monsieur. El plecase devreme, în timp ce ea mai dormea. Se uită în jur prin cameră, camera *ei* – asta pînă vor găsi o casă. El sugerase să cumpere un apartament, dar Léonie insistase pentru o casă, gîndindu-se că unei clădiri i se putea întîmpla orice, putea să ardă, dar pămîntul rămîne mereu acolo. Între timp, camera asta va fi foarte bună, deşi prefera camera ei de la han. Bébé, cu zgarda ei de diamante, sfîşiase deja perna ei frumoasă de dantelă şi prefera să stea pe pătură, deşi acolo nu arăta chiar atît de decorativă.

Apartamentul era în întregime în albastru: uriaşul covor albastru închis, de mătase, chinezesc, era bordat cu flori, iar patul stil Ludovic al XIV-lea avea rozete aurite şi capitonaj de damasc albastru, cu o

pictură ovală ce reprezenta niște curteni eleganți plimbîndu-se pe lîngă un lac albastru. La ferestre erau draperii tot din damasc albastru, iar canapelele, în același stil, erau îmbrăcate în catifea albastră, cu margini cu ciucuri. Chiar și lămpile erau albastre, deși, slavă Domnului, avuseseră intuiția să folosească transperante de culoarea piersicii.

Era mai mult decît un apartament, ocupa o jumătate de etaj al hotelului *Crillon* din Piața Concorde și era foarte, foarte elegant. Avea un salon mare de primire și un salon mic pentru ea, o sufragerie mare și o sufragerie mică, un birou, bucătării, camere de îmbrăcat și un dormitor separat pentru Monsieur, băi și chiar și camere pentru servitori.

– Ce să fac eu cu toate camerele astea? se întrebă ea cu glas tare.

– Doamnă! zise Julie, intrînd și oferindu-i o carte de vizită pe o farfurie de argint.

– Carolina Montalva, citi ea. Caro... e Caro! Ah, ce minunat, las-o să intre aici! Julie, ba nu, mai stai o clipă. Împingînd tava, se aranjă. Părul arată bine?

– Perfect, doamnă.

– Atunci, să intre.

Ușa se deschise și iat-o, într-o rochie de culoarea safirului, cu părul ei negru strălucitor și lucios și cu ochii licărind de plăcere.

– Ah, Caro. Léonie sări din pat și se repezi spre ea. Ah, Caro, sînt atît de bucuroasă că te văd!

Se strînseră în brațe atît de tare, încît nu mai puteau respira.

– Știam că totul va fi în regulă, de îndată ce te voi

vedea.

– E-n regulă, bineînţeles, dar tu eşti?

Caro o analiză.

– Ai crescut, spuse ea, acuzator. Eşti sofisticată şi elegantă. Ce s-a întîmplat cu fetiţa din Baden-Baden?

– Asta era cu atît de mult timp în urmă – de fapt era într-o altă viaţă. Caro, spune-mi, ai aflat ceva despre Rupert?

Caro ezită. Trebuie, oare, să-i spună? Dacă ea nu-i va spune, o va face altcineva.

– S-a căsătorit, Léonie. Era inevitabil, familia lui avea nevoie de asta.

Umerii lui Léonie se lăsară în jos, sub cămaşa de noapte din dantelă.

– Măcar dacă mi-ar fi scris, Caro, şopti ea. Ar fi trebuit să-mi scrie.

Caro nu spuse nimic. Desigur că ar fi trebuit să-i scrie. De ce n-o fi făcut-o? Rupert nu era crud; era foarte curios.

– Totul e foarte măreţ aici, zise ea, scoţîndu-şi haina. Deşi e puţin cam prea albastru, nu-i aşa?

Léonie izbucni în rîs.

– Caro, spune-mi, ce fac toată ziua amanţele frumoase ale bărbaţilor bogaţi?

– Ce fac? Am să-ţi spun eu ce fac, răspunse Caro. Se distrează.

– O să mă ajuţi să mă distrez?

– O să începem chiar de azi! Mai întîi, o să facem o vizită la *Worth*, apoi o să luăm masa de prînz, apoi ne ducem la *Cartier* şi apoi, stai să vedem, ai nevoie de o casă sau de un apartament?

În Sud, aerul fusese blînd, de parcă vara ar fi dorit să mai rămînă. Soarele încălzea marea pentru ei ca să înoate, iar briza fusese binevenită, fluturînd uşor frunzele şi fustele, dar la Paris, copacii erau deja goleşi şi se simţea suflarea îngheţată a vîntului de est care le făcu pe Caro şi Léonie să grăbească pasul în timp ce mergeau la braţ prin Bois de Boulogne.

Léonie avusese nevoie să vorbească şi Caro dorise să asculte, iar Bois, unde doar vîntul le putea prinde cuvintele, li se păruse locul cel mai potrivit pentru asemenea confidenţe.

Caro ascultă în tăcere, nevrînd să întrerupă fluxul vorbelor, torentul de adevăruri care se revărsau din Léonie. I se făcuse pielea ca de găină, cînd ea îi descrise dezertarea lui Rupert, mirîndu-se că nu primise scrisori şi vărsînd lacrimi alături de Léonie, căreia i se uscaseră ochii cînd i-a descris cum dorise să moară şi cum tocmai atunci o găsise pe Bébé pe care o adoptase şi devenise unica ei prietenă. Şi apoi îl întîlnise pe Gilles de Courmont. Caro află cu uimire despre atitudinea lui de simpatie, despre cinele luate cu ea în fiecare seară, despre dăruirea hanului – fără obligaţii – şi incredibilul lor mod de a face dragoste.

– Dacă mă găseşti diferită, spuse Léonie, asta nu e pur şi simplu pentru că sînt frumos îmbrăcată şi că am învăţat cum să mă comport în restaurantele elegante, deşi Monsieur m-a învăţat şi asta. Ci e din

cauza felului cum face dragoste, Caro. El m-a schimbat. Uneori, cînd sînt în braţele lui, nu mă recunosc, iar apoi mă uit în oglindă, căutînd urmele a ceea ce am simţit doar cu o oră în urmă şi, slavă Domnului, nu găsesc nimic.

Caro era uluită. Nu era confesiunea unei femei îndrăgostite, erau vorbele unei femei vrăjite.

– Dar l-ai iubit pe Rupert...

– Da, l-am iubit pe Rupert – dar Rupert m-a părăsit. Nu mi-a scris niciodată, Caro. A spus că va veni înapoi – toate săptămînile acelea de aşteptare, doar aşteptare! – şi tot timpul, el plănuise să se însoare cu Puschi. M-a minţit!

Ea se întoarse spre Caro, cu faţa ei frumoasă, la fel de lipsită de culoare ca şi lumina fără soare care se filtra printre copacii fără frunze.

– Am jurat că nu voi mai fi pusă din nou într-o asemenea situaţie. Caro, vreau să fiu în siguranţă, atît de mult încît nimeni să nu mă poată distruge. Am făcut o înţelegere cu Monsieur – un contract. El mă va face o femeie bogată, dar nu doar dîndu-mi bani, plătindu-mi. Mă va învăţa cum să fac bani. Am să-mi măresc capitalul în aşa fel încît să pot cumpăra proprietăţi. Faptul că mi-a dat hanul a declanşat ceva ce nu-ţi pot explica. Pămîntul este lucrul cel mai sigur, şi vreau hectare, parcele – cîmpuri şi izvoare şi tot felul de locuri. Oftă cu satisfacţie. Gilles de Courmont este cheia spre independenţa mea. O să vezi, într-o bună zi, voi fi o femeie independentă.

Se înghesuiră una într-alta, pe o bancă rece, uitîndu-se la frunzele uscate, de culoarea cuprului,

care se mişcau în bătaia vîntului, cu un foşnet disperat de dorinţă de a mai rămîne în viaţă, înainte de a fi transformate într-un noroi anonim de ploile iernii.

– Atunci, nu-l iubeşti, Léonie?

Ochii lui Léonie îi întîlniră pe ai ei.

– E un alt fel de dragoste. Nu e ce-am simţit pentru Rupert, dar e genul nostru de dragoste, Caro, al meu şi al lui. Şi asta e ceea ce vreau.

Începură să se plimbe din nou, grăbindu-se în faţa vîntului, încercînd să se încălzească.

– Nu era vorba să ne distrăm? întrebă Caro. Hai să mergem să luăm prînzul la braseria *Lipp*.

– Stai.

Léonie se opri, uitîndu-se la un afiş vechi, rupt de vînt şi decolorat de ploaie, ultima rămăşiţă a unui circ plecat demult în Spania, spre locuri mai calde iarna. Îşi trecu degetul peste nume, întrebîndu-se dacă va putea vreodată să treacă pe lîngă un afiş de circ fără să-l citească.

– Mă gîndesc mereu că, poate, numele tatălui meu se află acolo, spuse ea, ca răspuns la chipul întrebător al lui Caro, dar, bineînţeles, că nu-l găsesc niciodată.

Maroc îşi strînse umerii împotriva vîntului, uitîndu-se la vîrtejurile de praf care se formau pe alee, gîndindu-se la ţara natală pe care o părăsise demult, unde,

cu siguranţă, că trebuie să fie tot timpul cald.

– Ai un sandviş în plus pentru o veche prietenă?

Vocea îl era familiară.

Era Léonie. Era cu adevărat Léonie. Diferită – elegantă şi sclipitoare – dar aceeaşi. Ea îşi aruncă braţele în jurul lui, rîzînd cînd el o ridică de la pămînt cu un strigăt de bucurie.

– De ce nu mi-ai scris? întrebă ea. Credeam că eram prieteni.

– Cum puteam să-ţi scriu, cînd nu ştiam unde eşti?

– Dar eu ţi-am scris – cu adresa mea, explicîndu-ţi totul!

Maroc ridică din umeri, zîmbind fericit.

– N-am primit nici o scrisoare, dar n-are importanţă, din moment ce acum eşti aici. Ce s-a întîmplat cu tine? Arăţi minunat.

– E o poveste lungă, Maroc, dar deocamdată atît e de ajuns. Eu, dragul meu Maroc, sînt acum o femeie bogată. Îmi cumpăr o casă la Paris şi vreau ca tu să fii valetul meu.

– Valetul tău!

– Exact ce-am spus, valetul meu. Mai mult decît valetul, vei fi ceea ce se numeşte un majordom, tu o să-mi conduci gospodăria.

– Dar nici măcar nu ştiu ce face un valet, protestă el.

– Atunci o să înveţi, foarte repede. În fond, uită-te la mine, eu n-am învăţat?

Ea se învîrti în faţa lui, rîzînd de expresia uluită ce apăru pe faţa lui.

– Am un amant, îi spuse ea, care mă adoră şi pot

avea tot ceea ce doresc. Şi eu te vreau pe tine, Maroc, să fii ceva mai mult decît doar un valet, să-mi fii prieten. Te rog, spune da.

– Nu voi fi eu oare cel mai tînăr valet de la Paris?

– Deci, vom crea un stil. O să vezi, toată lumea o să vrea un valet tînăr. Iar tu vei fi cel mai la modă valet din Paris, fracul tău va fi adus de la Londra, iar cămăşile vor fi de comandă. Alte femei vor încerca să te tenteze să pleci de la mine şi să lucrezi pentru ele; vei avea oferte care vor fi greu de refuzat.

El rîse la imaginaţia ei vie.

– Eşti nebună, Léonie.

– Sînt în al nouălea cer, Maroc, şi îmi place foarte mult. Aruncă cît colo turbanul şi pana şi vino cu mine.

Ea îi întinse mîna, zîmbind.

– Abia aştept să-i văd mutra lui Marianne cînd am să-i spun, rîse Maroc.

Capitolul 17

Gilles de Courmont îşi dădu înapoi fotoliul, îşi ridică picioarele pe birou, îşi prinse mîinile la ceafă şi se gîndi la Léonie. În faţa lui, zăceau, neluate în seamă, propunerile cu modelele pentru maşinile *De Courmont.*

Léonie era acolo, se gîndi el, în apartamentul de la *Crillon*, luînd abia acum micul dejun. Poartă probabil capotul acela cu dantelă, care îi plăcea lui atît de mult, părul trebuie să-i fie proaspăt periat, iar obrajii roz de floarea timpurie a tinereţii. Se simţea aproape mulţumit, închipuindu-şi-o acolo aşa, aşteptîndu-l. Îşi

aminti de Marie-France; chiar de la început, nu se mai gîndea la ea de îndată ce nu mai era lîngă ea – bineînţeles, exceptînd ziua în care se născuseră copiii săi. Băieţii lui. Era vremea ca ei să se ducă la o şcoală bună, indiferent de ce gîndea Marie-France. El fusese trimis la şcoală la vîrsta lor şi ăsta fusese un lucru bun, dar el nu avusese o mamă ca Marie-France. Nu fusese mare deosebire între a fi acasă şi a fi la şcoală – doar că acasă era mai multă mîncare. Cu siguranţă, că prezenţa mamei sau a tatălui său nu avusese importanţă. Atît cît îi vedea el, ar fi putut locui şi în altă ţară.

Cît de mult urîse casa aceea întunecată, liniştită, de la ţară. Revenea la viaţă doar cînd soseau ei, într-una dintre rarele lor vizite, şi atunci servitorii alergau să pregătească totul pentru Doamna Ducesă. Toată casa era în agitaţie. Îşi amintea de grădinarul care venea cu plante din sere şi cu braţe de flori tăiate, de cameristele care aprindeau focuri în căminele mari şi le alimentau mereu cu grele găleţi de cărbuni, astfel încît marile camere îngheţate să fie pline de căldură; valetul lustruia argintăria dîndu-i o strălucire deosebită, iar bucătarul se agita în camera de afumat, alegînd şunci cu carnea rozalie. Uneori, se strecura în camera vastă, rece, unde de cîrlige atîrnau aşteptînd potîrnichile şi sitarii din noul sezon şi unde erau gîşte şi raţe din ferma casei, jumulite şi legate, pregătite pentru cuptor. Se învîrtea pe-acolo urmărindu-l pe cofetar cum bătea spuma de zahăr în mici vase, gata să fie umplute cu vreun desert care îţi lăsa gura apă şi pe care el nu avea să-l guste

niciodată. Pregătirile păreau nesfîrşite, mărindu-i emoţia. Era ca şi aşteptarea Crăciunului, ba chiar mai mult.

Şi apoi venea, în sfîrşit, ziua sosirii, iar el se scula din zori, ridicîndu-se din patul îngust din vechea cameră a copiilor, ca să se uite pe fereastră cum e vremea. Întotdeauna era ceaţă, cînd veneau pentru vînătoare. Dar mai tîrziu, ceaţa se ridica şi era senin şi luminos, aşa încît ţintele masacrului nu prea aveau şanse să scape. Fusese adesea cu domnul Talbert ca să-l ajute să împrăştie grăunţele care hrăneau păsările, iar lui îi părea rău de ele.

Îşi amintea şi acum senzaţia apei reci pe care şi-o arunca pe faţă, în încercarea schiţată de a se spăla, şi cum îşi punea hainele pe el, cum avea grijă să-şi perie bine părul.

Trăsurile hurducăiau pe alee, iar el le vedea de la distanţă, de la punctul lui de observaţie de la o fereastră din pod. Veneau trecînd de pădure, prin parc; erau cam o duzină, cu servitori în livrea şi vizitii cu cilindru pe cap; se opreau într-o curbă, la intrarea de vest, şi ea era acolo. Mama sa. Cea mai frumoasă femeie de pe pămînt, iar el o adora. Coborau din trăsuri rîzînd şi vorbind, femeile îmbrăcate atît de frumos, iar bărbaţii controlîndu-şi puştile şi gonacii. Puştile erau minunate; se strecura seara în camera de arme, iar paznicii îl lăsau să le atingă; mîngîia frumoasele paturi ghintuite cu argint şi ţevile fine, aducătoare de moarte...

– E timpul ca tatăl tău să te lase afară la vînătoare, îi spuneau ei, cu rîsete vesele; eşti destul de mare, la

şase ani, ca să ţii o puşcă.

Îşi amintea atît de bine de ultima asemenea ocazie. Ea intrase în casa ei mare strigîndu-şi prietenii, aruncîndu-le în drum comenzi servitorilor, şi plîngîndu-se de frig, în ciuda focurilor uriaşe care ardeau de o săptămînă, zi şi noapte, în fiecare cameră din casă.

– Cît de mult urăsc locul ăsta, strigase ea, alergînd în sus pe scară, să se schimbe. Prefer Moulins – cealaltă casă a lor din Valea Loirei. La jumătatea drumului, se opri şi îşi aminti:

– Unde-i băiatul, strigase ea, iar el venise din locul unde se ascunsese, în spatele doicii, şi alergase în sus pe scări, spre ea, iar ea se aplecase să-l inspecteze, mîngîindu-i părul cu o mînă moale. Fusese atît de aproape că-i putuse mirosi parfumul – şi-l putea aminti şi acum, cu perfectă claritate – un iz de iasomie, cu un ton ceva mai pămîntesc.

– Şi, eşti băiat cuminte? întrebase ea cu vocea ei înaltă, clară.

– Da, *maman.*

– Bine, atunci spune-i doicii să te îmbrace cum se cuvine în seara asta şi poţi să vii în salon, înainte de cină. Acum, şterge-o, cu siguranţă că ai lecţii de făcut.

Şi îl expediase cu o palmă neatentă la fund.

Bineînţeles că nu avea lecţii de făcut, guvernanta pe care o angajase plecase după o lună, neputînd să mai suporte casa mare, singuratică, iar *maman* nu ţinuse minte să angajeze alta, deşi doica spusese că e scandalos. Aşa că, el tot nu ştia să citească, deşi avea şase ani. Doica era englezoaică şi nici ea nu ştia

prea bine să citească, şi nu-i era de ajutor, iar el dorea cu disperare să citească. Se apleca deasupra cărţilor pe care le găsea în marea bibliotecă întunecată, dar nici măcar una nu avea poze; îşi trecea degetele de-a lungul cuvintelor, unind laolaltă literele alfabetului, învăţînd singur, pînă cînd putu să citească pe jumătate, dar cuvintele erau tare lungi şi nu sunau aşa ca literele.

Aşteptase toată ziua aceea să se facă seară. Sus, în aripa camerei copiilor, nu putea auzi sunetele muzicii şi veselia din cealaltă parte a casei şi se ascunsese în spatele uşii capitonate, ieşind cînd doica nu era în apropiere, doar ca să le audă rîsul. Se furişase chiar jos la camera ei de la primul etaj, ascunzîndu-se în spatele uşii, în timp ce ea se îmbrăca, mirosindu-i parfumul care plutea în aer. Ar fi dorit să stea mereu lîngă ea, să audă ce spunea cînd vorbea cu oamenii aceia străini, să ştie ce făcea cînd nu era cu el şi care era lucrul acela atît de important, de frumos şi de minunat care o ţinea departe de el. Temîndu-se de furia ei dacă va fi prins, se strecurase înapoi prin casa cea mare, spre camera copiilor, la doică, să aştepte.

Şi apoi, veni momentul – şi această ultimă dată rămăsese întipărită în memoria lui pentru totdeauna. Intrase înăuntru, ţinînd-o pe doică de mînă, iar ei s-au întors să-l privească. Toate doamnele elegante şi domnii înalţi îi zîmbeau, în timp ce el se scălda în căldura lor ca un căţeluş prost care îşi arată farmecul.

– Şi ce înveţi în camera de şcoală, tinere? întrebase tare tatăl lui, aşteptînd ocazia să le arate

prietenilor săi ce fiu grozav are.

– Nimic, domnule.

– Nimic? Cum adică, nimic? întrebă el întorcîndu-se spre soţia lui.

Ea ridică din umeri.

– Nu ştiu. Vino încoace, Gilles.

El se duse la ea, ascultător, zîmbind în sus spre acei ochi adînci de un albastru închis, cu gene dese, întoarse. El pusese mîna pe braţul ei, atingîndu-i pielea moale ca piersica, dorind ca ea să-l îmbrăţişeze.

– De ce nu înveţi, Gilles? întrebase ea.

– Guvernanta a plecat, *maman*, şi nu mi-ai adus alta.

– Prostii! spuse ea. Oricum, eşti destul de mare să mergi la şcoală... cu siguranţă că trebuia deja să meargă la şcoală, nu?

Se întorsese spre tatăl lui.

– Da, e destul de mare, Regine...

– Atunci, asta-i! De săptămîna viitoare, vei pleca la şcoală, băiete. Voi aranja eu însămi treaba asta.

Şi apoi îşi întoarse atenţia spre tînărul bărbat de lîngă ea, luîndu-i mîna şi aşezîndu-l alături de ea, fermecîndu-l cu uşurinţă. El rămase acolo, uitat. Pur şi simplu, îl condamnase, fără să-i pese, la doisprezece ani de singurătate şi nefericire, iar el o urîse tot restul vieţii ei. Cînd a murit, ironia soartei, într-un accident de vînătoare în aceeaşi casă, el nu simţise nimic, nici măcar o atenuare a urii. Dar îşi amintea întotdeauna cît era de frumoasă, îşi amintea parfumul şi pielea ei.

Gilles se ridică brusc, cînd Verronet intră în cameră.

– Scuzaţi-mă, domnule, dar am noile cifre pe care le-aţi cerut cu privire la cauciucul pentru roţile automobilului şi diferitele comparaţii asupra durabilităţii vopselelor.

– Mulţumesc, pune-le pe birou. O să mă uit la ele mai tîrziu. Privi la ceas, era aproape douăsprezece. O să mă întorc pe la trei, Verronet.

– Bine, domnule.

Verronet îl urmă pe patronul său prin hol, grăbindu-se să-i ţină uşa deschisă, urmărindu-l pe Gilles cum iese afară în vîntul îngheţat, fără să pară că-l observă. Pun pariu că se duce s-o vadă, se gîndi el cu un zîmbet desfrînat. Asta-i prima oară cînd se întîmplă aşa ceva.

Camera mare era tăcută şi goală, patul neted şi neatins. Se grăbise să vină la apartament, aşteptîndu-se să o găsească învîrtindu- se pe-acolo, cum făcuse pe iaht, dar ea plecase.

Unde s-o fi dus? Măsura furios camera, strigînd-o pe Julie.

– Cred că ia masa cu domnişoara Montalva, domnule, trebuiau să vadă nişte case împreună.

Desigur, fusese ameţit de nevoia de a o vedea, de a o urmări cum zîmbeşte; parcă fusese nebun. Ar fi trebuit să ştie că ea n-o să stea toată ziua aici. Închise uşa apartamentului albastru şi coborî la restaurant.

Şeful de sală îl aşeză la o masă liniştită, lîngă fereastră, iar un altul îi luă comanda.

– O omletă *fines herbes*, te rog, şi adu-mi lista vinurilor.

– Ei, ce părere ai? Léonie se învîrti în centrul salonului principal, desfăcîndu-şi larg braţele pentru a cuprinde şirul de opt ferestre, uşa cu balcoane ornamentale din fier, tavanul înalt cu cornişe sculptate, numeroasele scînduri lustruite şi cele două cămine gemene de marmură, cîte unul în fiecare capăt.

– E o cameră perfectă pentru petreceri, spuse Caro, şi uite, aici e o cameră de zi mai mică, are o poliţă frumoasă deasupra căminului.

Umblară prin camerele goale, însoţite de ecoul propriilor lor glasuri, exclamînd la fiecare nouă descoperire: un dormitor principal cu odaie de îmbrăcat şi camera ei de îmbrăcat şi două băi şi budoarul ei, destul de mic ca să fie plăcut, cu un cămin pentru vreme răcoroasă şi cu două ferestre lungi care

dădeau spre un mic balcon pentru zilele mai calde.

– Cred că e perfectă, spuse Léonie, supraveghind viitorul ei domeniu, pentru că ea deja se hotărîse.

– E potrivită, fu de acord Caro. Are suficient spaţiu pentru primiri.

Léonie se opri din drum, cînd îi veni un gînd.

– Caro, pe cine o să primesc eu?

– Draga mea Léonie, asta nu va fi o problemă. Monsieur îi cunoaşte pe toţi cei ce trebuie să fie cunoscuţi şi, în plus, fiecare femeie din Paris vrea să vadă cine a topit în cele din urmă gheaţa din venele lui Gilles de Courmont. Rîse văzînd faţa surprinsă a lui Léonie. O să rămîi uluită cît de repede o să te obişnuieşti cu asta, o avertiză ea.

– Dar eu nu ştiu ce să fac, Caro. Eu nu ştiu cum se dă o petrecere.

– Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să angajezi un bucătar şef bun. Şi dacă insişti să-l ai pe Maroc drept valet, atunci trebuie să ai o specialistă – ea o să te înveţe cum se conduce o gospodărie. O echipă eficientă de servitori va şti exact ce să facă. Iar cît priveşte îmbrăcămintea, ascultă sfatul meu, Léonie, poartă întotdeauna exact ceea ce simţi că vrei să îmbraci. Uită de toate regulile şi regulamentele. N-am uitat niciodată cum ai arătat la petrecerea mea – chiar de pe atunci aveai un stil al tău propriu.

– Şi casa, Caro? E atît de mare! De unde să încep?

– Vino cu mine. Caro o duse în mijlocul vastului salon. Acum, închide ochii şi gîndeşte-te. E casa ta.

Asta-i camera ta şi o să-ţi reflecte personalitatea. Cum ai vrea să fie? Închipuieşte-te în ea.

Léonie închise ochii, dar văzu aceiaşi pereţi goi şi şirul ferestrelor înalte cu balcoanele lor; era ca o scenă goală. Desigur! Locul era exact ca un teatru, iar această cameră era scena unde avea să se petreacă totul. Nu putea fi convenţională şi obişnuită – avea nevoie de strălucire, ţesături, o lumină minunată de parcă ar fi fost reflectoare de scenă.

– Ştiu exact ce vreau, spuse ea, deschizînd ochii; camera asta va fi argintie.

Verronet îl zări pe patronul său trecînd pe lîngă el, spre biroul său, trîntind uşa în urma lui. S-a-ntors atît de curînd? O oră mai tîrziu, De Courmont ieşi din nou.

– Verronet.

– Da, domnule!

– Vreau să pui pe cineva să o urmărească pe domnişoara Léonie. Vreau să ştiu unde e şi ce face – la fel ca şi înainte.

– Da, domnule.

Verronet era surprins. Cu siguranţă că n-o poate bănui că e deja necredincioasă!

– O să aveţi un raport zilnic.

– A, Verronet – De Courmont se opri în uşă – o să-ţi dau răspunsul la cifrele pe care mi le-ai dat, în

cursul zilei de mîine.

– Bine, domnule.

Fața lui Verronet era albă. În mod normal, le-ar fi primit într-o oră.

Capitolul 18

Lui Léonie i se părea că tot timpul îi era consumat de problema casei. Nu mai conta că Monsieur se trezea şi pleca în zori, pentru că ea însăşi se scula la ora şapte şi era gata îmbrăcată la opt, aşteptînd-o nerăbdătoare pe Caro pentru prima treabă a zilei. Supraveghetorii şi specialiştii angajaţi de Monsieur au găsit dovezi de putreziciune uscată la etajele superioare ale casei şi de umezeală la cele inferioare şi au spus că era nevoie de o uriaşă cantitate de muncă.

– Dacă asta este casa pe care o vrei, atunci se va

rezolva, i-a spus el.

Bineînţeles că o voia, o vedea deja terminată; avea să fie minunată. Era o casă clădită din visele unei fetiţe sărace. Ea, care se spălase în cădiţe reci de metal, comandase o cadă din cuarţ roşu, cu robinete în formă de delfini aurii cu ochi de turcoaze; avea chiar şi monograma ei din aur, pe fund, deşi Monsieur refuzase robinetele aurii şi iniţialele pe cada lui simplă, de marmură crem. Avînd în minte aspectul casei în întregime, comandase brocarturi de mătase translucide, ţesute anume la Lyon, în timp ce fabrici de la Aubusson ţeseau covoare şi carpete delicate, în culori pastel. Era hotărîtă ca locuinţa ei să aibă un stil unic, creat de ea. Nu va mai exista nici o altă casă la fel, în tot Parisul.

– Fă exact ce vrei, îi spusese Monsieur, este casa ta.

-- Una din case, îl corectă ea.

Ea trecu prin curtea casei lor şi urcă cele cîteva trepte de piatră, deschizînd uşile mari, duble, cu o mînă posesivă. Holul era liniştit în dimineaţa aceea; munca grea fusese terminată, iar acum erau acolo doar zugravii, finalizînd lucrarea. Se plimbă prin camerele care prinseseră deja o viaţă nouă, închipuindu-se împreună cu Monsieur. Erau deja împreună de aproape şase luni şi ea tot nu-l cunoştea cu adevărat. El îi permitea să se apropie de el, dar pînă la un punct, apoi gata, mai aproape nu mai era posibil. Era deconcertant. Ea era îndrăgostită nebuneşte de el; nu era acea dragoste minunată, blîndă, pe care o cunoscuse cu Rupert, ci una

diferită, aiurită. Se gîndea la el tot timpul, plănuia cum să arate ca să-i facă plăcere lui, îşi închipuia clipa cînd o va acoperi de sărutări şi îi va spune că o iubeşte, că o va iubi pentru totdeauna.

Se uită în camera unde avea să fie biroul lui. Era aproape gata şi era singura odaie din casă, în afară de camera lui de îmbrăcat, care avea un aer masculin. Găsise un minunat covor din Scoţia, în carouri verde închis, şi optase pentru pereţi de culoarea prunei; îi puse pe zugravi să o deschidă puţin cu crem, pentru a fi mai calzi, iar draperiile erau de in gros, verde, cu o margine împletită. Găsise în magazinul *Drouet* un birou vechi, minunat, din abanos, şi un uriaş fotoliu din piele verde. Ducîndu-se la birou, desfăcu serviciul de scris. O tavă simplă de argint ţinea sticle rotunde de cristal pentru cerneluri, un toc şi un creion de argint şi un mic tampon de sugativă, cu mîner. Îl cumpărase ieri de la *Cartier* şi avea de gînd să i-l dea cînd îi va arăta casa terminată, dar hotărîse să-l aranjeze pe birou, pentru a-i face o surpriză. Exact lîngă scobitura unde stătea tocul, era o mică inscripţie. Scria: *„Pentru Monsieur, cu dragoste, de la Léonie".* Trecu cu degetul, gînditoare, peste text. Spera să-i placă.

Voisins era aglomerat, ca de obicei, şi Léonie privi fericită mulţimea, de la masa lor din colţ. Erau singuri în seara asta, doar ei doi, luînd cina împreună. Nu-şi

mai amintea cînd a fost ultima oară cînd au rămas singuri într-o seară, căci întotdeauna era ceva aranjat – un spectacol sau o petrecere sau o cină la restaurant, cu o duzină de prieteni.

– Îţi aminteşti, întrebă ea, luîndu-i mîna şi strîngîndu-i-o, îţi aminteşti toate acele cine la marile restaurante de pe coastă?

– Desigur că-mi amintesc, consumai nişte cantităţi enorme de mîncare.

Ea rîse, studiind lista.

– Nu ştiu ce să aleg, spuse ea închizînd-o în cele din urmă. Cred că am să iau nişte peşte.

– Îmi amintesc, de asemenea, că la una dintre aceste cine, m-ai întrebat de ce comand acelaşi lucru întotdeauna, cînd sînt atîtea feluri din care pot să aleg.

Léonie se uită la el, cu ochii mari, surprinsă că devenise atît de blazată, într-un timp atît de scurt.

– Eşti deja plictisită? o întrebă el.

– Bineînţeles că nu; sînt doar emoţionată că sînt singură cu tine, zise ea flirtînd. Şi trebuie să alegi pentru amîndoi, aşa cum ai făcut-o în prima seară.

– Atunci, o să luăm exact acelaşi lucru, spuse el, comandînd scoici şi somon.

Era un fel de aniversare, îi explicase ea în acea dimineaţă, pentru că erau exact şase luni de cînd stăteau împreună. El spusese că în seara asta vor merge la *Voisins*, pentru a sărbători.

El privi la ceas şi ea se încruntă; cu siguranţă că nu se putea duce acasă, la Marie-France, în seara asta. Simţi o înţepătură de gelozie pentru rivala ei

necunoscută – nici măcar nu era o rivală adevărată căci nu exista o confruntare. El aparţinea soţiei lui. Şedeau amîndoi împreună la capătul banchetei de catifea roşie, iar ea se mută mai aproape de el şi puse o mînă uşoară pe coapsa lui. Privirile li se încrucişară şi ea îşi ţinu răsuflarea. El îi luă mîna, sărutîndu-i degetele, în timp ce ea se lăsă pe spătar, simţindu-se slăbită, dorindu-l. Îl dorea întotdeauna; avea o putere magică asupra trupului ei, de care ea nu voia să scape – dorea să-l simtă alături de ea, chiar acum.

– Din păcate, mîine trebuie să plec, spuse el, cînd chelnerul le turnă şampania lor preferată.

– Să pleci? Unde?

– La Viena mai întîi, dar s-ar putea să fie nevoie să mă duc şi la St. Petersburg.

– Dar asta-i tocmai în Rusia!

Chelnerul puse scoicile în faţa lor. Străluceau apetisant în sosul lor.

– Ce-o să fac toată ziua, fără tine?

El ridică din umeri.

– Tot ceea ce faci şi acum toată ziua, presupun.

Ea se uită fix la el.

– Ia-mă cu tine.

– Nu pot face asta.

– De ce nu?

El ridică din umeri, nervos.

– E o călătorie de afaceri.

– Dar cu siguranţă...

El îi tăie vorba:

– Ţi-am spus de la început că timpul meu nu-mi aparţine întotdeauna. Nu sînt sigur cît timp voi fi

plecat. Dar, fără îndoială, că o să te poţi distra pînă mă întorc eu.

Léonie se uită în jos, la scoici. De ce nu vrea s-o ia cu el? Ar putea să-l aştepte într-un apartament de hotel de la Paris. Simţi vechea teamă strecurîndu-i-se în inimă. Poate că nu se va mai întoarce la ea. Vorbele îi veniră pe buze, dar se opri să le rostească exact la timp. Nu voia să se gîndească la aşa ceva; bineînţeles că va veni înapoi. Dar dacă nu va veni? Îşi întări inima împotriva acestui gînd. De data asta nu era oare asigurată? Avea casa cea nouă, era aproape terminată, şi avea bani în bancă, deşi, cumva, nu ajunsese încă să înveţe despre capital şi acţiuni şi cum să-şi sporească banii. Monsieur era mereu atît de ocupat, iar ea fusese prinsă cu decorarea casei. Se gîndi cu dor la han; era atît de alb şi de simplu încît nu avusese nevoie de nimic ca să-l facă frumos. Acolo ar fi plantat, pur şi simplu, o grădină, poate că ar fi adăugat o mică piscină şi cîţiva copaci, pentru umbră.

– Am un dar pentru tine.

Era o altă cutie din acelea lungi, ca aceea pe care i-o dăduse pe iaht. Nu-i dăruise nici o bijuterie de atunci, doar zgarda lui Bébé, iar ea nu simţise nevoia să primească vreuna, deşi îşi cumpărase o mulţime de lucruri de îmbrăcăminte. Îi plăcea să le poarte, pentru senzaţia pe care i-o dădeau; îi plăcea atingerea materialelor şi felul în care rochiile bune se mulau pe trupul ei, punîndu-i-l în valoare.

Cu respiraţia tăiată de admiraţie, se uită la şiragul dublu de perle perfecte, cu închizătoarea mare

dintr-un safir înconjurat de diamante, şi la cerceii asortaţi, în formă de lacrimă.

– Am greşit mai înainte, cînd ţi-am dat diamantele, spuse el, prinzîndu-i-le la gît. Primele bijuterii ale unei fete trebuie să fie perlele.

O imagine a lui Rupert îi flutură prin minte, îşi aminti cum îi pusese el la gît celălalt şirag de perle, ridicîndu-i părul, sărutînd-o acolo unde se încheiau perlele; folosise şi el exact aceleaşi cuvinte. Fuseseră atît de îndrăgostiţi, iar ea fusese atît de tînără!

– Nu-ţi plac? Dacă vrei, poţi să le duci înapoi şi să le schimbi cu altceva.

– Nu, ah, nu!

Ea luă cerceii şi îi puse la urechi, clătinîndu-şi capul ca el să vadă.

– Sînt minunate, Monsieur. Mulţumesc. Am să le păstrez ca pe o comoară.

Ce fată stranie era! Îşi aminti cum dăduse bijuterii altor femei din viaţa lui, cum le apucau cu aviditate, alergînd la oglindă să le probeze. Se întreba ce va face ea cînd el va fi plecat. Va fi un test – pentru el, ca şi pentru ea.

El mîncă puţin, preferînd să o privească cum lua zmeura de pădure, una cîte una, între degete, mîncînd cu atenţie, cu ochii rotunjiţi de plăcere; era o fiinţă dornică de plăceri. Uneori, se uita la ea prin oglindă, în timp ce îşi lega cravata, iar ea stătea culcată în pat, încovrigată leneş cu pisica, sau o privea din spatele uşii, cînd ea nu ştia că era observată, urmărind-o cum îşi aranja părul, exact aşa cum o urmărise pe mama lui.

Noaptea începu să plouă tare, cînd ei se întoarseră prin străzile lucitoare ale Parisului, iar lămpile de pe stradă pîlpîiau în întuneric, cu un nimb de picături de ploaie. Şedeau amîndoi în căldura intimă a trăsurii, fără să se atingă, dar conştienţi de apropierea lor. El o luă de braţ cînd traversară holul hotelului, aşteptînd în tăcere ascensorul. Cînd grila de fier se închise cu un pocnet, prinzîndu-i în cuşca ei, el o luă în braţe, strivind-o de el, dîndu-i deoparte capa de blană, ca să poată ajunge la sînii ei, îndepărtîndu-i bretelele rochiei de pe umeri, pînă rămase goală pînă la talie, devorînd-o flămînd, în timp ce ea se sprijinea de peretele capitonat şi îşi striga pasiunea. Ascensorul îi scuturâ, readucîndu-i oarecum la realitate, cînd se opri la etajul lor, iar el îi înfăşură capa peste pieptul gol, cînd merseră ameţiţi, mînă-n mînă, tremurînd, de-a lungul coridorului, sub privirea curioasă a cameristei de noapte.

Cînd uşile mari se închiseră după ei cu zgomot, el îi smulse capa, desfăcîndu-i cordonul greu de aur din jurul taliei, trăgîndu-i rochia peste şolduri, lăsînd-o în pantalonaşii subţiri de mătase, la fel de aurii ca şi părul de pe trupul ei – asta era tot ce purta ea întotdeauna pe dedesubt. Aşa îi plăcea lui. El o conduse în salon. Lămpile erau aprinse şi ferestrele mari priveau, fără draperii, spre străzile ude de ploaie. Camera era tăcută, nu se auzeau decît sunetele respiraţiei lor şi bătaia ploii în geamuri. El îşi scoase haina şi o puse atent pe un scaun, în timp ce ea aştepta cu mîinile la sîni, anticipînd atingerea lui. El veni spre ea, gol şi pregătit, dorind-o, avînd nevoie de

ea. Ea se prăbuşi, sub greutatea lui, pe albastrul covorului, deschîzîndu-i-se fără rezistenţă, acceptîndu-i pasiunea cînd o pătrunse împingîndu-se dur în ea, zgîriindu-i spatele cu unghiile, cerînd şi mai mult cînd se rostogoleau împreună pe covor, transpirînd şi ţipînd ca animalele angajate în luptă, străduindu-se să ajungă la un ţel final, de parcă nu erau niciodată siguri că va fi atins.

Capitolul 19

Caro vedea că Léonie era supărată din cauza absenţei lui Monsieur. Nu o spunea de fapt niciodată, dar era mai tăcută ca de obicei şi părea pierdută, neştiind cum să-şi umple timpul.

– O să mergem la magazinul *Drouet,* îi spuse ea într-o după-amiază, să vedem dacă găsim tipul de pat pe care-l vrei – deşi nu sînt sigură ce anume cauţi.

– Nici eu nu sînt, spuse Léonie, înveselindu-se la gîndul patului, dar am să ştiu cînd am să-l văd.

Monsieur era plecat deja de trei săptămîni şi nu primise nici o veste de la el şi, fără să vrea, era

îngrijorată. Ah, ştia că nu era în Paris, era sigură de asta, aşa că probabil plecase la St. Petersburg. I se părea atît de departe! N-am să mai fac asta niciodată, îşi promise ea pentru a suta oară.

– Cel puţin acum, casa e aproape gata, spuse Caro în timp ce mergeau spre *Drouet*, sub soarele primăverii timpurii. Cînd Monsieur se va întoarce, o să poţi să te muţi în ea.

Léonie avu o inspiraţie bună.

– Vreau să mă mut imediat, spuse ea, trăgînd-o pe Bébé, care se oprise să adulmece mugurii proaspeţi de pe tufişuri. Vreau să fiu acolo cînd va veni înapoi. Totul va fi terminat, Caro, iar eu am să-i arăt noul lui cămin... căminul nostru, adăugă ea triumfătoare. Trebuie să găsesc astăzi patul acela, Caro, e important.

Caro o privi cu îngrijorare; vorbea ca o mireasă proaspătă, ca o fată îndrăgostită. Oare îl cunoştea cu adevărat pe bărbatul cu care avea de-a face?

– Spune-mi, întrebă ea la întîmplare, cînd au deschis uşile mari de sticlă de la *Drouet*, ai primit deja lecţiile alea?

– Ce lecţii?

– Îţi aminteşti, urma să te înveţe cum să-ţi investeşti capitalul. Monsieur trebuia să-ţi arate cum să cumperi acţiuni şi pămînt.

– O să încep de îndată ce se întoarce, anunţă ea încrezătoare. Acum, cînd casa e gata, o să am mai mult timp.

– Te-am avertizat odată, zise Caro, că e prea tîrziu să te întrebi la sfîrşitul unei legături de ce nu te-ai

asigurat că lucrurile sînt în ordine.

– Dar sînt în ordine, Caro, am contul meu la *Agence de Crédit* din Paris, iar casa e pe numele meu. Pot avea tot ce doresc, zise ea, punînd mîna pe perlele de la gît, dar cumva, acum, cînd le pot avea nu există prea multe lucruri pe care le-aş dori... în afară de un pat.

Luînd-o pe Caro de mînă şi pe Bébé sub braţ, alergă rîzînd pe coridoarele selectului magazin, capetele întorcîndu-se după ea.

Casa era absolut tăcută. Léonie umbla încet prin camere, cu Bébé venind nesigură după ea, trăgînd cu grijă draperiile la fiecare fereastră şi aprinzînd lămpile. Rearanja pernele pe canapelele recapitonate şi îndrepta grupurile de cărţi aranjate pe măsuţe, aşteptîndu-şi parcă cititorii. Îmbrăcase pereţii din salonul mare cu o ţesătură transparentă, argintie, atît de fină, încît ţesătorii de mătase din Lyon îi atrăseseră atenţia să nu facă asta.

– Aşa ceva s-ar fi potrivit ca trenă unei minunate rochii de mireasă, doamnă, îi spusese omul acela, şocat, neîncrezător, cînd îi spusese că voia sute de metri pentru pereţi. Dar, doamnă, protestase el, se va dezintegra în cîţiva ani.

– Atunci o să-mi ţeseţi alta din nou, spusese ea, respingînd exclamaţiile lui de spaimă, legate de cheltuială. Şi avusese dreptate, se gîndi ea, trăgînd de

şnurul argintiu care elibera draperiile asemănătoare, uitîndu-se cum se mişcau în cute moi, cu strălucirea subtilă a stelelor sub un văl de ceaţă. Îşi atinsese scopul. Camera avea ceva teatral, părea un fundal pentru o distribuţie strălucitoare de persoane pe care le va invita. Covorul uriaş era de un gri- porumbel, cu ghirlande de flori în pasteluri atît de şterse, încît păreau cufundate sub un lac translucid, fără valuri. Canapelele şi fotoliile erau îmbrăcate în mătăsuri groase în culorile crem şi cafeniu, gri luminat de lună şi cărbune, iar lămpile şi aplicele erau argintii, cu abajururi plisate de culoarea piersicii, făcute să arunce pete calde de lumină. Aranjase buchete de flori pale, alegînd doar dintre cele cu parfum puternic, ca să fii conştient de combinaţia şi parfumul lor, nu de frumuseţea lor individuală. Bufete şi mese din lemn rar expuneau minunate obiecte de porţelan şi argint. Léonie oftă. Da, camera era gata. Avea nevoie doar de lume.

O ridică pe Bébé şi trecu prin casă spre dormitorul ei, atingînd cuvertura crem imaculată, trecîndu-şi mîna pe pereţii de moar, de culoarea şampaniei, dînd drumul robinetelor din baia ei roz, amintindu-şi de prima oară cînd făcuse baie într-o cadă ca aceasta, la Caro.

N-avea rost să se prefacă, se gîndi ea, nefericită, făcîndu-se ghem pe patul mare. El nu venea. Ştia că era la Paris, aflase ieri că era în oraş şi trimisese servitorii să se asigure că totul era la locul lui, pregătind o cină doar pentru doi, care să aibă loc în mica lor sufragerie, la lumina lumînărilor şi cu flori.

Aşteptase, dornică să-l vadă, să-i audă vorbele de aprobare pentru casă, dornică să-i arate biroul lui şi cadoul pe care-l aşezase acolo, cu inscripţia respectivă. Îşi îmbrăcase rochia lui favorită, cea de culoarea ametistului, pe care o alesese la Cannes, cu acel cordon pe care pusese să-l copieze în aur la *Cartier*. Îşi periase părul lung, dîndu-l spre spate ca să stea liber, astfel încît el să-şi poată trece mîinile prin părul ei şi să-l apuce, trăgîndu-i capul înapoi, ca să o sărute. Şi pregătise la gheaţă şampania *Roederer Cristal.* Dar el nu venise. Îl aşteptase toată noaptea, apoi toată dimineaţa şi toată după-amiaza. Apoi expediase servitorii, spunîndu-le să-şi ia libere următoarele cîteva zile, că oricum le va plăti. Era bucuroasă doar că Maroc nu era încă aici, ca să fie martor la umilinţa ei.

Era singură în casa cea mare. Doar ea şi Bébé, care o urmărea cu ochi drăgăstoşi, alinînd-o pe Léonie cu căldura ei. Dădu drumul apei în cadă, aruncînd un pumn de săruri parfumate, aburind aerul cu arome de iasomie şi plante verzi, apoi se întinse în apă cu părul plutind în jurul ei şi se întrebă din nou, ce trebuia să facă?

El simţi mirosul de iasomie cînd urcă scara, oprindu-se cu un şoc de recunoaştere cînd îşi aminti de băieţelul ascuns în spatele uşii camerei de

îmbrăcat a mamei. Punînd cu grijă pe pat pachetele pe care le ţinea, se duse la uşa băii. Bébé se uită la el de pe fotoliu, dar nu se mişcă. Léonie era întinsă în cadă, cu ochii închişi. Nu-i auzise paşii pe covoarele moi. El închise uşa şi se duse în camera cealaltă, uitîndu-se cu un zîmbet la draperiile de mătase. Deschise cutia cea mare şi scoase blana, aruncînd-o pe marginea patului. Iar deasupra puse hîrtiile, răspîndindu-le şi pe cuvertură. Se duse în camera lui de îmbrăcat, inspectînd patul îngust de campanie, de tipul celor folosite de generali în marşurile spre cîmpurile de luptă; patul acesta avea ca blazon pe căpătîi albinele gemene ale lui Napoleon. El spusese că trebuia să găsească un asemenea pat, ca acela pe care-l avea în casa din Insula Saint-Louis, care provenea din camera tatălui său. Pereţii erau îmbrăcaţi în gri, iar covorul era de culoare caramel. Îi plăcea simplitatea camerei. Ea înţelesese de ce anume avea nevoie.

Léonie se înfăşură cu un prosop şi se duse, încă udă, în dormitorul ei. Bébé alergă după ea, sărind pe pat, adulmecînd cu precauţie blana, apoi se instală confortabil pe ea. Léonie se uită la pat, la blană, la hîrtii. Luă una în mînă. Pe plic scria *„Hîrtii de valoare"*. O lăsă jos, o ridică pe Bébé de pe blană şi o atinse ezitînd. Era maronie şi bogată şi infinit de moale. Ea alergă, ţinînd-o încă în mînă, în camera lui, tîrînd după ea prosopul şi blana, părul ei ud lăsînd picături de apă cînd deschise larg uşa. El se sprijinea de pervaz, cu braţele strînse, uitîndu-se afară în noapte. Întoarse capul cînd o auzi.

– Te-ai întors? spuse ea acuzator.

– Aşa se pare, răspunse el sec.

– Ce-i asta?

Ea ridică plicul.

– Astea sînt hîrtiile de valoare şi acţiunile pe care ţi le-am promis.

Ea lăsă jos prosopul şi le desfăcu, examinîndu-le conţinutul. *Compania europeană a Fierului şi Oţelului,* citi ea, o mie de acţiuni, cu numele ei pe fiecare. Şi la *Compania de automobile De Courmont* – la fel. Mîna îi tremura. De ce făcuse asta? De ce o tortura şi apoi îi dădea exact ce voia? De ce o făcea atît de nesigură şi apoi făcea să i se împlinească visele ei de siguranţă?

El se duse spre ea şi ridică blana.

– Eşti bucuroasă că mă vezi? întrebă el.

– Nu ştiu. Întoarse capul cu furie, evitîndu-i ochii. Am auzit că eşti la Paris încă de ieri.

– Am fost aici de alaltăieri, dar au fost lucruri de care a trebuit să mă ocup şi, bineînţeles, a trebuit să-mi văd familia.

– Bineînţeles.

– Eşti udă toată.

El îi atinse braţul umed, ştergînd picăturile cu degetele şi apoi întoarse blana bogată maronie cu părul în interior, înfăşurînd-o în ea, închizînd blana pe pielea ei încă udă, frecînd-o de ea, uscînd-o cu ea. O duse la patul îngust, aruncă pe el haina de samur şi se culcă lîngă ea, înghesuiţi în intimitatea patului îngust. Mirosea a iasomie şi a blană udă, iar el începu să o sărute.

Ea se trezi multe ore mai tîrziu, încă strivită sub el pe patul mic, de fier, cu capul lui înghesuit în pieptul ei.

– Spune-mi, îi şopti ea în urechea adormită, spune-mi că mă iubeşti.

El se răsuci, trezindu-se pe moment.

– Nu fi ridicolă, Léonie! spuse el îndreptîndu-se spre baie. Am mai avut discuţia asta înainte. Ţi-am explicat atunci sentimentele mele faţă de tine. Nu s-au schimbat.

Îl auzi deschizînd robinetele şi cum cada începu să se umple; atunci, ea îşi puse un capot şi alergă jos pe scări. Deschise uşa biroului lui şi se strecură în întuneric, spre masa lui de lucru, pipăind în căutarea micului set de argint, cadoul ei pentru el, cu inscripţia copilărească, inutilă. Alergă apoi sus, ţinîndu-l la piept, şi apoi îl ascunse în fundul dulapului ei, unde nu va fi găsit niciodată.

Caro îl privi pe Alphonse cu exasperare. Era un bărbat extraordinar, cu obrajii lui rotunzi şi părul castaniu, care începuse deja să se rărească în creştet, formînd un cerc perfect. Ochelarii lui erau la fel de rotunzi ca şi ochii lui căprui – de fapt, era

format din cercuri, se gîndi ea cu afecţiune. Trebuie să fi fost cel mai dulce băieţel.

– Săptămîna asta nu mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine, Alphonse.

– Caro! Te căsătoreşti cu mine? Te rog!

– Ei, poate nu chiar săptămîna asta.

Ea se întinse lîngă el, pe patul cu baldachin, trăgînd draperiile de culoarea porumbului, cu flori de maci, pentru a crea mai multă intimitate.

– Parcă am fi într-o poiană însorită, spuse ea cu un oftat de satisfacţie.

– Sînt un bărbat răbdător spuse el, sărutînd-o cu tandreţe.

El ştia că, printre prietenii şi cunoştinţele lor, erau unii care se întrebau de ce o femeie atît de frumoasă şi dornică de distracţii, cum era Carolina Montalva, alesese un bărbat atît de obişnuit ca el, cu care să trăiască, dar lui nu-i păsa de bîrfă. Îi era suficient că stătea cu el. El ştia că ea îl iubeşte, deşi refuza în permanentă să se căsătorească.

– Te iubesc cu adevărat, spuse ea, de parcă îi citea gîndurile. Tu eşti singurul care mă poate suporta. Tu eşti singurul căruia mă pot plînge că mă dor picioarele, pe care nu-l deranjează cînd mănînc bucăţi mari de pîine cu brînză la ora patru dimineaţa sau care îmi permite să umplu casa aia a ta, mare ca un hambar, de la ţară, cu prietenii mei frivoli. Acolo am dat unele dintre cele mai reuşite petreceri ale mele, adăugă ea, gînditoare.

Alphonse rîse.

– Dar ştii că nu-mi plac petrecerile – eu sînt, de

fapt, tipul cu pipă şi papuci.

Ea îi zîmbi.

– Ştiu, ştiu, dar încep să-ţi placă, nu-i aşa?

O sărută dornic. Ea aducea aventura într-o viaţă dedicată problemelor de bancă şi tradiţiei şi îi schimbase întreaga lume.

– Să nu mă părăseşti niciodată, Caro, chiar dacă nu vei fi niciodată de acord să te căsătoreşti cu mine.

El o înconjură cu braţele, prinzîndu-i căldura, vitalitatea, numeroasele culori ale vieţii ei.

– Dacă aş putea găsi pe cineva ca tine pentru Léonie, murmură Caro în urechea lui. Simt în oase că Gilles de Courmont este un bărbat periculos. O să aibă necazuri, sînt sigură.

Oficiul de Studii Egiptene era într-o clădire veche, ascunsă pe o mică stradă laterală, în spatele Muzeului *Louvre.* Léonie mai fusese o dată acolo şi nu-i fu greu să-l găsească de data asta. Azi era emoţionată. Domnul Lamartine îi spusese că va trimite fotografii cu hieroglifele de pe statuetele egiptene domnului Mariette, la noul muzeu din Cairo, şi se aştepta să aibă deja un răspuns.

Lamartine putuse să identifice statuietele, bine-înţeles. Ţinuse cu tandreţe statueta micuţei pisici.

– Vechii egipteni iubeau pisicile; pentru ei, ele erau animale sfinte. Asta este cunoscută sub numele de Bastet.

Dar cealaltă statuetă îl emoţionă, mînuind-o cu veneraţie.

– Aceasta e din timpul dinastiei a optsprezecea, a domniei lui Thutmos, îi spusese el. Este zeiţa Sekhmet, iubita marelui zeu Ptah, care era zeul vechii cetăţi Theba.

– O zeiţă! se miră ea, atingînd piatra netedă cu un nou respect. Dar ce fel de zeiţă era, domnule Lamartine?

– Sekhmet avea multe roluri, dar era cunoscută ca fiind protectoarea zeului Soarelui, Ra, în timpul călătoriei lui nocturne subpămîntene. Egiptenii credeau că, atunci cînd soarele coboară sub orizont, se duce în lumea subpămînteană, printr-o poartă păzită de un cîine fioros, Cerberul, şi apoi pluteşte pe rîul Styx – înfruntînd multe obstacole – pînă reapărea în zori. Puterea lui Sekhmet îl apăra de rele pe zeul Soarelui şi, de aceea, era importantă. Fără soare nu există viaţă, iar fără Sekhmet se credea că nu va mai exista zeul Soarelui. Acest disc din spatele capului ei simbolizează soarele, capul de leoaică simbolizează puterea ei, iar trupul de femeie – semnul fertilităţii ei.

Sekhmet avea un caracter dublu. Amanta celui puternic şi iubita neînfricată ce-şi apăra pămînturile ei şi vieţile celor pe care îi iubea. Dar Sekhmet era totodată fără milă faţă de duşmanii ei. Se spune că ucidea cu o asemenea ferocitate, încît soldaţii care vorbeau despre o bătălie îngrozitoare spuneau că duşmanul „omorîse ca Sekhmet". Zeiţa a fost întotdeauna o figură controversată, iubită de unii şi urîtă de alţii, în toată istoria Egiptului. Lamartine se

uită la ea curios. Pot să vă întreb de unde aveţi asta, doamnă?

– A aparţinut tatălui meu – el era egiptean. Cum a ajuns în posesia lui, nu ştiu, dar le-am avut pe amîndouă, toată viaţa mea.

Léonie strînsese statueta la piept, de parcă s-ar fi temut să nu i-o ia.

– În trecut, au fost numeroase furturi din morminte, spuse el, explicînd cu blîndeţe. Fără îndoială, tatăl dumitale a dat peste una dintre acestea în satul lui, de vreme ce locuia pe lîngă Luxor!

– Nu ştiu, nu ştiu de unde venea.

– Majoritatea statuilor lui Sekhmet, care s-au găsit, provin din Templul lui Ptah din Memfis, cunoscut cîndva sub numele de Theba. Este chiar lîngă Luxor, pe rîul Nil. Dar aceasta este rară, deoarece piatra este foarte neobişnuită. Chiar şi marea statuie din Templu este din granit negru. Ah, sînt multe poveşti stranii despre această statuie, multe poveşti stranii...

– Poveşti? Léonie era dornică să afle cît mai mult, dar Lamartine era pierdut în gîndurile lui. Trebuie să ştiu ce înseamnă mesajul de pe statuetă, insistă ea.

Astăzi, spera să afle.

Biroul domnului Lamartine era acoperit de praf, dacă nu de mai multe dinastii, măcar de cîţiva ani. El şterse un scaun pentru ea şi o aşeză pe el, cu un zîmbet mulţumit pe chip.

– În sfîrşit, îl avem, doamnă. Acum ştim ce scrie!

– Ah, domnule Lamartine, spune repede.

Ea se aplecă în faţă aşteptînd fără suflu cuvintele lui, iar el începu să citească.

– Este un fragment de poezie, spuse el, care a fost găsită înscrisă pe porţile Templului lui Mot din Karnak – din păcate, acum doar o ruină. Sekhmet, în rolul ei iubitor şi protector, a fost asociată cu Mut.

– Şi poezia? insistă ea, îngrijorată.

– O să v-o citesc, doamnă.

În veci slăvită să fie Sekhmet
Cea adorată de zei,
Ea sădeşte iubirea în inimi
Şi este stăpîna atotputernică,
Cea care fereşte pămîntul de rele
Şi-i apără pe-aceia pe care-i iubeşte.

Ochii ei bagă groază-n duşmani.
Sekhmet e regina cruzimii.
Ea moarte şi boală aduce
Şi ea, peste toate stăpînă,
Cu focul îi arde, pierzîndu-i,
Pe cei ce-i urăşte.

Léonie se cutremură la aceste cuvinte, scrise cu mii de ani în urmă în Egiptul antic, care răsunau în tăcerea prăfuită a camerei. Sekhmet! se gîndi ea, şi numele îi răsună în cap. Sekhmet! Da! Acum, cînd aflase ce scrie pe statuetă, mesajul textului era ambivalent.

– Eu cred, doamnă, spuse zîmbind Lamartine, că la fel ca toţi zeii, Sekhmet este doar ceea ce cauţi în ea. Iubita perfectă a bărbatului puternic, figura mamei care luptă ca să-şi apere copiii, sau o femeie fără milă, care nu se dă în lături de la nimic ca să-şi atingă scopurile, chiar şi de la crimă.

Léonie inspiră adînc.

– Ei, spuse ea, cu un rîs slab, eu am avut statueta toată viaţa – am şi dormit cu ea în pat, cînd eram copil. O iubeam, era prietena mea – nu cred că Sekhmet reprezintă răul.

– Atunci, asta este ceea ce căutaţi în Sekhmet, doamnă, şi aşa trebuie să fie. Lamartine îi dădu transcrierea hieroglifelor. Sînt bucuros că am putut să vă fiu de folos, doamnă, cel puţin am rezolvat misterul.

– Da, răspunse, îndoită, Léonie. Presupun că da.

Capitolul 20

Maroc, imaculat în redingota lui neagră şi cu cămaşă apretată, coborî scara largă de la camera mare de zi, de la primul etaj, şi trimise feciorul să aducă o fată-n casă.

– Da, domnule? întrebă fata venind în grabă spre el.

– Louise, florile din salonul principal au început deja să se ofilească. Mîine o să mă plîng florarului, dar acum pune-le în apă proaspătă şi curăţă praful de polen de pe mese.

– Da, domnule, bineînţeles.

Plecă repede, dornică să-i fie pe plac. După părerea ei, era cea mai bună casă în care puteai lucra, din tot Parisul; plăteau salariile cele mai bune, dădeau mai mult timp liber, iar doamna avea întotdeauna o vorbă bună, cînd te vedea prin casă. Îi cunoştea pe toţi servitorii pe nume – şi de unde erau şi despre familiile lor – şi adesea o întreba despre surioara ei mai mică, zău aşa. Era o doamnă cumsecade, indiferent ce gîndea lumea despre dînsa. Iar Maroc era cel mai bun valet din Paris, ştia ea bine, mai lucrase ea cu nişte barbari care se credeau la fel de buni ca şi stăpînii, dacă nu chiar mai buni, dar el era cumsecade. Conducea bine gospodăria şi o ţinea în mînă, iar asta conta. Nimeni nu-şi lua rolul mai în serios decît el, deşi era atît de tînăr, asta trebuia s-o recunoască. Şi o adora pe doamna. Bîrfa de la bucătărie zicea că au lucrat amîndoi, cu ani în urmă, într-un magazin de lenjerie, dar probabil că erau doar zvonuri. Madame era cu adevărat o doamnă.

Maroc o urmări ducînd aranjamentele florale jos, la camera grădinii. Poate avea încredere că ea se va îngriji de ele, dar dimineaţă îi va face el scandal florarului. O să i le trimită înapoi. Se uită la pendulul mare din lemn de nuc aurit care ticăia liniştit într-un colţ, lîngă uşile mari duble. Acum era deja prea tîrziu. Oaspeţii erau aşteptaţi peste o oră şi totul trebuia să fie perfect.

Masa din sufragerie era pusă pentru şaisprezece persoane, maximum permis de Léonie pentru a fi aşezaţi la masa mare. Dacă erau mai mulţi, foloseau mesele mici, rotunde, pentru cîte şase persoane,

aranjîndu-le în grupuri. Ei îi plăcea aşa – spunea că era mai intim şi mai plăcut pentru conversaţie – dar Monsieur prefera să-i aibă pe toţi la aceeaşi masă. În particular, Maroc se gîndea că el pretindea asta pentru a putea fi tot timpul cu ochii pe ea. Dacă ea pleca la altă masă, fără el, nu mai ştia ce se întîmplă acolo. Nu că s-ar fi întîmplat ceva. Dar Maroc nu se îndoia defel că Monsieur de Courmont era un bărbat foarte gelos.

El inspectă masa cu un ochi critic, netezind marginea feţei de masă, minunat brodată din in de culoarea piersicii. Monsieur prefera damascul alb simplu, dar aceasta era alegerea lui Léonie. Candelabrele de argint erau grele, iar paharele de cristal, pe care le ridică repede ca să le constate claritatea absolută, erau atît de subţiri încît se întreba cum de nu se sfărîmă în gura unui băutor mai solid. Punînd jos paharul, îi mulţumi lui Dumnezeu că nu el era cel care trebuia să le spele. O singură iasomie plutea într-un bol de cristal în dreptul locului fiecărei doamne, parfumul lor ameţitor invadînd camera, iar în mijlocul mesei, pe toată lungimea ei, era o panglică împletită cu mici lăcrămioare şi ferigi.

La masa de servit, Maroc controlă vinurile pe care le turnase în carafe, mai devreme. Monsieur era foarte pretenţios la vinuri şi, în cei doi ani de cînd lucra pentru ei, devenise şi el un cunoscător. Léonie îi explicase lui Monsieur că el nu-şi cunoştea noua meserie, iar acesta îl acceptase, pentru că asta dorea ea; ba chiar, contrar felului lui de a fi, îi arătase unele lucruri, ca de pildă, cum să toarne vinul cum se

cuvine, deşi o făcuse mai mult pentru că avea grijă de vinuri, decît din bunătate. Totuşi, era politicos şi aprecia munca bine făcută.

Maroc se îndreptă spre bucătărie să discute cu bucătarul. Spre supărarea acestuia, Léonie prefera mîncărurile simple – deşi, bineînţeles, că asta nu însemna să fie şi ieftine. Maroc zîmbi maliţios, amintindu-şi de sandvişurile împărţite între ei pe aleea din spatele magazinului *Serrat*. Acum, Léonie servea somon proaspăt şi fazan fript, dacă era în sezonul de vînătoare, precum şi cele mai bune legume care se găseau pe piaţă, iar Monsieur trimitea de două ori pe săptămînă coşuri cu fructe proaspete în afara sezonului lor, din serele castelului său. Léonie îl învăţase ea însăşi pe bucătar să facă ghiveciul provensal care îi plăcea ei atît de mult. Dar, cînd era singură, ea mînca de cele mai multe ori o omletă.

Bébé se strecură pe uşa bucătăriei după Maroc, trăgîndu-şi la timp coada, înainte ca uşa să se închidă.

– Pisica asta o să-şi piardă coada într-o zi, spuse bucătarul, punînd jos farfuria lui Bébé, cu ficăţei de pasăre tocaţi, primind în schimb un tors, iar capul motanului se frecă de el. Îi plăcea pisica asta. Pînă acum, nu dăduse voie nici uneia în bucătărie, dar cu Bébé era altceva. Era aparte.

– Totul e în ordine, bucătar şef Mougins?

Maroc aruncă o privire în bucătăria imaculată, ocupată dar liniştită, totul fiind sub control, ca întotdeauna.

– Putem fi siguri că vom începe să servim la timp,

Maroc?

– Da, domnul duce e deja aici.

Pisica se grăbi după el pe uşă, urcîndu-se pe scară, în căutarea lui Léonie. Bébé o lăsa rareori să-i scape din ochi.

Patul mare cu tăblia de căpătîi, care arăta de parcă ar fi împodobit cîndva splendoarea sculptată a unui palat în timpul Renaşterii italiene, era aşezat pe o platformă în mijlocul camerei, iar Léonie era culcată, singură, chiar în centrul lui, uitîndu-se, fără să vadă, la pereţii pali, cu mătase moarată. Era culoarea şampaniei şi aproape că se asemăna cu părul ei, dacă nu înotase sau nu stătuse la soare, căci atunci devenea mai pal. Statueta lui Sekhmet, lustruită pînă devenise translucidă, era aşezată în faţa patului pe un soclu înalt de marmură, avînd-o alături pe cea a lui Bastet. Bébé, atrasă de căldura lămpii care lumina statuetele ziua şi noaptea, se ghemuia adesea pe soclul lui Bastet, făcînd-o pe Léonie să zîmbească, uitîndu-se la pisicile ei gemene.

În seara asta, Léonie îl putea auzi pe Monsieur în camera alăturată; făcuse deja baie şi probabil că acum se îmbrăca, repede, ca de obicei, deja preocupat de alte gînduri.

Îşi plimbă mîna uşor pe trupul ei încă umed de pe urma dragostei făcute. Era prima seară de cînd

revenise, după o lungă călătorie în Rusia şi, cum obişnuia întotdeauna, făcuse dragoste cu ea, proclamînd-o din nou ca posesiunea lui. Iar ea îl dorea, dorea dominaţia trupului lui. Cînd se terminase, el plecase din pat să-şi facă baia, fără măcar să-i spună că-i simţise lipsa, sau că o iubea. Dar, oricum, zîmbi ea trist, nu-i spusese niciodată asta – şi nici ea lui. Dar eu i-aş spune, se gîndi ea, dacă mi-ar spune şi el.

– Monsieur, îl strigă ea.

El apăru în uşă, încheindu-şi nasturii, prinzîndu-şi butonii de onix. Era neatent, preocupat, gîndindu-se deja la următoarea problemă din programul lui, cugetă ea cu amărăciune. Şi ea ştia despre ce anume era vorba. Se ducea acasă în noaptea asta, după petrecere, la Marie-France şi la copii. Petrecea un anumit timp cu familia sa, deşi acum mergea făţiş pe un drum al său propriu. Cîndva, Léonie o invidiase pe Marie-France pentru siguranţa ei ca soţie a lui Monsieur, dar acum înţelegea că şi ea era vulnerabilă.

Îşi aminti cu un fior momentul cînd Marie-France venise să o vadă. Fusese o dimineaţă leneşă, iar ea nu fusese pregătită pentru a primi vizitatori. Se îmbrăcase în grabă – şi o pusese pe Julie să-i strîngă părul la spate, cît se putea de sever, ca să nu arate de parcă ar fi ieşit acum dintr-un pat cald şi deranjat. Marie-France fusese palidă şi reţinută, cu un zîmbet calm.

– Ştiu că e greu pentru noi amîndouă, începuse ea, în timp ce şedeau una în faţa celeilalte, bînd ceai din ceşti perfecte de porţelan, cumpărate de soţul ei. Dar trebuia să te cunosc. Nu a fost doar o curiozitate

vulgară. Am vrut să ştiu ce-i trebuia lui şi eu nu i-am putut oferi.

Léonie rămăsese cu gura căscată, şocată de cuvintele ei ulterioare.

– Îl iubeşti, draga mea?

Léonie nu fusese în stare să răspundă. Se uitase fix la covorul pal, dorind să se poată ascunde sub el. Era imposibil ca această femeie blîndă să poată înţelege ce era între ea şi Monsieur.

– A fost totul bine înainte de a te cunoaşte pe dumneata, îi spusese ea liniştită lui Marie-France, dar acum ai un chip, pe care o să-l ţin minte. Şi sentimente – la fel ca şi mine. Doamnă – inspirase ea adînc – am înţeles că situaţia este alta, dar dacă îţi ruinez viaţa, provocîndu-ţi o durere adîncă, atunci o să-l părăsesc.

– Gilles şi cu mine trăim vieţi separate de multă vreme. Ştii că au fost altele înaintea dumitale. Nu-mi pasă decît de copii, nu vreau să sufere şi nu vreau nici un scandal. Ea ridicase din umeri. Ştim amîndouă că mulţi bărbaţi au amante. Am avut sentimentul că a fost norocos că a găsit o persoană atît de tînără şi drăguţă ca dumneata. N-am înţeles niciodată de ce avea nevoie Gilles, dar se pare că el a găsit răspunsul.

Ea pusese jos ceaşca de ceai, neatinsă, şi se îndreptase spre uşă, întorcîndu-se să-i zîmbească.

– Ţine minte, însă, copiii mei vor fi pe primul plan, dacă se iveşte vreun conflict.

Şi, cu un zîmbet blînd, plecase.

– Ce-i? zise el.

Vocea lui Monsieur era nerăbdătoare, întrerupîndu-i visarea.

Léonie se aplecă înainte, apucîndu-i mîna.

– Îţi pasă de mine, Monsieur? Spune-mi adevărul, ce simţi pentru mine? Îţi pasă puţin de mine?

– Bineînţeles că da, Léonie, spuse el, în timp ce-şi îmbrăca jacheta. Tu eşti a mea.

Ea oftă şi se sprijini de perne, urmărindu-l cum îşi aranja cravata în oglindă.

– Mă simt singură, Gilles.

– Cum poţi să te simţi singură? Casa asta nu e niciodată goală! Şi ai şaisprezece persoane care vin la cină, peste mai puţin de o oră, aşa că poate ar fi mai bine să cobori din pat şi să te pregăteşti.

Ea organizase o petrecere de bun venit acasă, pentru el, invitînd un amestec de prieteni vechi şi cunoştinţe noi, dar acum regreta. Avea nevoie de el, voia să fie singură cu el – să stea de vorbă cu el.

– Hai să-i expediem pe toţi, hai să nu mai facem petrecerea. Am putea lua cina noi doi, aici, în camera mea.

– Nu fi ridicolă, Léonie. Oricum, petrecerea a fost ideea ta. Se uită la ceas. Să nu uiţi că vreau să plec la douăsprezece.

– N-am să uit.

Ea îşi trase cearceaful peste cap şi îşi îngropă faţa în pernă, în timp ce Bébé sări pe pat, ghemuindu-se în curba din spatele genunchilor ei îndoiţi.

– Nu ştiu ce este, Bébé, şopti ea, nu sînt doar plictisită, numai că aş vrea să fie ceva mai mult decît doar atît.

Arată minunat, se gîndi el, uitîndu-se la ea, la capătul mesei. Léonie purta o rochie neagră de organdi, fără mîneci şi cu guler înalt, cu un volan adînc la gît, iar negrul îi sublinia braţele catifelate. Pielea ei avea căldura netedă a caiselor de vară şi încă îl mai excita. Ea discuta intens cu un tînăr bărbat pe care-l descoperise, un artist, spusese ea cînd le făcuse cunoştinţă, şi le urmări capetele aplecate în timp ce vorbeau. Ea părea absorbită de ce spunea tînărul. Simţi o înţepătură de gelozie, deşi ştia că nu avea motive – îi era credincioasă. Verronet pusese un om care s-o urmărească tot timpul, avea rapoarte zilnice cu fiecare mişcare a ei, din momentul în care părăsea casa pînă cînd se întorcea. Ceea ce începuse ca un joc, era acum o necesitate – trebuia să ştie ce făcea, pe cine întîlnea şi unde se ducea. Era atît de consumat de amănuntele cele mai mici ale vieţii ei, încît ar fi dorit ca omul respectiv să tragă cu urechea la conversaţiile ei.

De ce oare o fi spus că e singură, se întrebă el? Nu era niciodată singură. Dar măcar era cu oameni pe care el îi cunoştea, cum erau Caro şi Alphonse. Cînd el era plecat, ea se ducea la petreceri sau la teatru, el nu o ţinea în închisoare – deşi, i-ar fi plăcut s-o facă. Un asemenea gînd îi încolţi în minte. I-ar fi plăcut s-o ţină doar pentru el; atunci ar fi fost sigur că

n-o va pierde niciodată. Ea îi aparţinea – oare nu dovedise el lucrul ăsta adineauri, sus, în patul ei? Încă o mai putea excita, o putea face să-l dorească. Era desfrînată, Léonie a lui – acea Léonie pe care doar el o cunoştea.

Purta părul liber, plutind în jurul umerilor ei ca o mantie de lumină, şi îl arunca spre spate, nerăbdătoare. Ochii ei prelungi, chihlimbarii, îl urmăreau cum o urmărea şi el pe ea, şi îi zîmbi. Aplecîndu-se, o ridică pe Bébé şi o aşează pe un colţ al mesei, alături de ea. Ştia că lui îi displăcea ca pisica să stea pe masă. Turnînd nişte smîntînă, îi permise pisicii să o lingă din farfuria ei, uitîndu-se pe furiş la el, pe sub gene. Expresia lui nu se schimbă, îşi sorbea vinul şi continua să o urmărească, fără a i se putea descifra ochii întunecaţi.

La naiba, se gîndi ea, de ce nu reacţionează? Vreau să fie furios! Să ţipe la mine, să urle, să arunce cu obiecte – să mă lovească! Nu pot suporta indiferenţa asta. Oare nu e şi el om? Nu ştie, oare, că ne este permis să ne arătăm sentimentele? Uneori mi se pare că nu simte nimic. Singurul moment în care nu se controlează este cînd face dragoste şi atunci nu sînt sigură dacă ceea ce simte este plăcere. Dar, cu siguranţă, nu e fericire.

Tînărul artist schiţa pe şerveţelul de in apretat un studiu rapid în creion al lui Bébé stînd pe colţul mesei şi lingîndu-şi mustăţile.

– Dar e încîntător, rîse Léonie mulţumită de rezultat. Am să-l păstrez şi am să-l dau la înrămat.

Îl aşezase în mod deliberat în stînga ei, într-o încercare de a-l provoca pe Monsieur, sperînd să-l facă să fie gelos – cineva nou, un străin în viaţa ei. Se aplecă mai aproape de el, zîmbind.

– Spune-mi, zise ea, cum e să fii artist? E foarte greu să-ţi găseşti inspiraţia?

Monsieur îi făcu semn lui Maroc să umple paharele, în timp ce zumzetul conversaţiei se învîrtea în jurul mesei. Cîntăreaţa planturoasă de operă, din dreapta lui, şi tînăra actriţă drăguţă, din stînga lui, începură în disperare să vorbească una cu cealaltă, peste masă, enervate de tăcere.

Fusese plecat o lună şi ea îi lipsise. Viaţa era goală fără ea. Înainte, i se păruse plină, chiar debordantă, totul fiind corect, aşa cum trebuie, totul fiind sub control.

În viaţa lui, existau Marie-France şi copiii, dar mai avea şi viaţa lui adevărată – viaţa sa de om de afaceri. Partea acordată femeilor îşi avea locul ei, dar niciodată nu-l acaparase; afacerile fuseseră întotdeauna pe primul plan. Dar Léonie se strecurase pe la colţurile minţii lui şi rămînea acolo, la fel cum parfumul ei – mirosul dulce, pămîntesc al iasomiei – îi rămînea în nări. Ea îi invadase lumea lui, viaţa publică şi visurile personale. Nu va permite asta! Trebuie s-o pună la locul ei. Era vulnerabilă, el ştia de ce anume avea ea nevoie ca să fie fericită. O să-i arate noua proprietate de pe Loira. Ea dorise o vie, iar aceea era de vînzare – asta o va preocupa – şi îi va da diseară noile certificate de acţiuni. Se uită în josul mesei – şi o

să-i spună lui Verronet să pună pe cineva pe urmele tînărului aceluia.

Capitolul 21

Caro era sigură că Léonie va lăsa o dîră pe frumosul ei covor Aubusson, albastru safir, dacă îl mai măsoară o dată cu pasul. Ea se afla acolo de o oră deja, şi, pînă acum, Léonie nu se aşezase nici o clipă.

– Te rog opreşte-te, o imploră ea, îţi pierzi vremea îngrijorîndu-te în legătură cu Monsieur. Trebuie să accepţi faptul că aşa este el.

– Dar, Caro, eu nu ştiu niciodată dacă măcar îi pasă de mine! Ah, ştiu – se aşează brusc pe canapea, alături de Caro – n-ar trebui să fiu nemulţumită, am

făcut o înţelegere şi am tot ce şi-ar dori o altă femeie. Aruncă plicul cu hîrtiile de valoare pe canapea, între ele. Chiar şi astea! Am o casă frumoasă, plină de lucruri minunate. Uită-te la mine: sînt una dintre cele mai bine îmbrăcate femei din Paris, trezesc invidia altor femei pentru că trăiesc cu Monsieur ducele. Am tot ce-mi doresc... sau aşa se pare. Ştii, Caro, – se aplecă ea în faţă şoptind – nici un alt bărbat nu mi-a făcut nici cel mai mic avans... nici nu mai ştiu dacă sînt demnă de a fi dorită.

Caro fu şocată.

– Monsieur nu te mai doreşte?

– Ba da. Da, el da, dar uneori mă întreb... Nu sînt sigură de ce mă vrea, dacă eu sînt cu adevărat acolo pentru că are nevoie de mine sau dacă e cufundat în propriile sale nevoi şi dorinţe. Şi de ce m-ar vrea, Caro, dacă nu mă iubeşte?

Caro îşi puse braţul în jurul lui Léonie, cînd aceasta începu să plîngă.

– Te rog nu plînge, Léonie, spuse ea, mîngîindu-i părul. E un bărbat straniu. Nu ştiu dacă a simţit vreodată dragoste pentru o femeie. Dar ştiu că este obsedat de tine – pot să jur că se gîndeşte la tine tot timpul, că are nevoie de tine.

– Atunci, să-mi spună asta... ah, de ce oare nu mi-o spune? Léonie se îndreptă şi îşi şterse ochii. La naiba. N-am să mai plîng niciodată pentru vreun bărbat. Am jurat asta, cînd m-a părăsit Rupert.

Caro ridică plicul.

– Ce-i asta?

– Cadoul lui pentru mine, de bun venit acasă.

Caro desfăcu plicul şi răsfoi rapid conţinutul. Erau certificate de acţiuni – toate la companii deţinute de De Courmont. Ea le puse cu atenţie înapoi în plic.

– Ei, măcar are grijă de tine.

– Dar asta nu-i destul, Caro. Mă îmbrac aşa cum îi place lui să mă vadă îmbrăcată, port bijuteriile pe care mi le dă el, dau petreceri potrivite, invit oamenii pe care îi alege el, merg cu el cînd şi unde vrea şi sînt întotdeauna aici – aşteptînd – cînd are nevoie de mine. Sînt amanta perfectă, spuse ea cu amărăciune. Sînt tot ceea ce vrea el să fiu. Mă simt de parcă el m-a creat!

– Léonie, asta nu-i adevărat. Tu eşti *tu.*

– Îi invidiez pe oamenii aceia tineri pe care îi invit la petrecerile mele, pe cîntăreaţa de operă care studiază în fiecare zi şi pe drăguţa balerină tînără, care se luptă să-şi facă un nume. Cel puţin, vieţile lor sînt reale. Eu sînt o parte dintr-un vis, Caro. E un joc îndelungat – o luptă. Uneori, mă gîndesc că ar trebui să-mi iau un iubit. Îşi reluă mersul încolo şi încoace pe covor. A fost un tînăr seara trecută, la cină.

– Eşti nebună, spuse Caro încet. Nimeni nu-l trişează pe Gilles de Courmont.

– Nici măcar n-am sărutat un bărbat, de cînd l-am întîlnit pe el.

Léonie era pierdută în propriile ei gînduri, dusă de torentul propriilor ei cuvinte.

– Uneori mă gîndesc la Rupert, cît de tineri şi de inocenţi eram şi ce frumos a fost.

– Rupert te-a părăsit, Léonie, ai uitat oare?

Asta o şocă şi o făcu să tacă.

– Te avertizez acum, Léonie, că ar fi un joc periculos să-l înşeli pe Gilles de Courmont. De ce crezi tu că nimeni nu-ţi face avansuri? Nu pentru că nu eşti atrăgătoare sau demnă de a fi dorită. Ci pentru că se tem... se tem de Monsieur! E cunoscut ca un bărbat fără scrupule în afaceri şi am văzut cum e cu femeile, se poate transforma în gheaţă într-o clipă şi să te lase întrebîndu-te care e motivul, ce ai făcut ca să-l superi. Dar un iubit... Doamne, Léonie, trebuie să fii nebună! N-o să te lase să-l părăseşti, niciodată!

Léonie privi tăcută în podea şi Caro îi luă mîna, părîndu-i rău pentru ea.

– Oricum, adăugă ea, aminteşte-ţi că ai făcut o înţelegere. Un contract, după cum mi-ai spus. Monsieur nu se ţine de el?

Ea ţinu în sus plicul cu acţiuni. Léonie se aşeză cu un oftat, furia ei fiind epuizată.

– Presupun că ai dreptate, Caro.

Mulţimea de oameni elegant îmbrăcaţi se revărsă din teatru pe strada Royale, rîzînd şi vorbind despre spectacolul pe care tocmai îl văzuseră, în timp ce se împrăştiau în josul străzii. Monsieur îi făcu semn trăsurii care aştepta.

– Nu, te rog, hai să ne plimbăm, sugeră Léonie. E o noapte atît de frumoasă.

– Foarte bine, dacă asta îţi place. Am reţinut o masă la *Voisins*.

– De ce n-am merge la *Coupole*, acolo e plin de oameni interesanţi, artişti şi scriitori.

– Mie îmi place la *Voisins* şi credeam că şi ţie.

– Dar întotdeauna facem acelaşi lucru, mergem în aceleaşi locuri – vedem aceiaşi oameni. Nu mă duci niciodată într-un loc diferit.

– Prostii.

O luă ferm de braţ, traversînd-o grăbit strada.

– Oricum, eşti aici atît de rar.

El rîse la protestele ei. Ştia că ea era supărată pentru că el pleca la New York.

– Cred că am să te părăsesc, zise ea, punîndu-l la încercare.

El continuă să meargă.

– Bineînţeles că nu vei face asta, zise el.

– De ce să n-o fac?

– Pentru ce ai face-o? Nu ai, oare, tot ceea ce vrei?

– Am, oare? Am, Monsieur?

Voia să-l facă să spună că o iubeşte. *Spune-mi, spune-mi*, cuvintele astea pulsau în mintea ei.

Se opri, obligîndu-l să se întoarcă spre ea. Strada mărginită de copaci era veselă, cafenelele erau luminate puternic, pline de oameni care se distrau. În aer răsuna ecoul muzicii, o senzaţie de veselie.

– Ia-mă cu tine la New York, se rugă ea, lasă-mă să vin cu tine, doar de data asta... te rog, Monsieur.

– Nu pot face asta, Léonie.

Ea nu se obosi să întrebe de ce. Răspunsul era

întotdeauna acelaşi.

– Cînd mă întorc, o să mergem în sud pentru cîteva zile.

– Dar nu asta vreau eu, spuse ea, cu voce ştearsă.

– Dar ce vrei, de fapt?

Ochii lui îi străpungeau pe ai ei, întunecaţi, de nepătruns.

Voia să-l oblige să se dezvăluie, să-l provoace la o reacţie care să fie mai mult decît pasiune. Voia să fie iubită de el.

– Vreau să fiu cu tine. Te iubesc, Gilles.

El îşi întoarse faţa de la ea.

– Ţi-am spus de la început, Léonie, nu trebuie să avem discuţii despre dragoste.

– Aş vrea să am un copil.

Pentru prima oară, faţa lui arăta o furie adevărată, cînd se uită fix la ea, cu ochii arzînd.

– Ăsta-i lucrul cel mai prostesc pe care l-ai spus vreodată, Léonie. Eşti amanta mea, nu soţia mea.

El merse la marginea trotuarului şi opri o trăsură. Ea se urcă, tristă. Vorbele acelea îi veniseră în minte aşa, din senin, şi îl atinseseră. Cel puţin, era furios.

– N-am vrut să spun asta, zise ea în tăcere.

– Nu vreau să discut, replică el băţos. Doar atît îţi spun, copiii mei sînt cu mama lor, soţia mea... iar aceştia sînt singurii copii pe care intenţionez să-i am. Ceea ce este între tine şi mine e altă chestiune.

Călătoriră restul drumului în tăcere, uitînd de cină, urcînd împreună treptele casei lor, fiecare îndreptîndu-se spre camera sa. Bébé alergă spre ea,

îngrijorată. Léonie o ridică şi o ţinu aproape, dar nu vărsă lacrimi. Nu va mai plînge pentru Gilles de Courmont. Îşi aminti propriile ei vorbe curajoase, cînd îl aşteptase să vină la ea la han; va fi o femeie pe picioarele ei proprii. Jucase atunci propriul lui joc şi cîştigase. Ei bine, obosise să mai fie Léonie cea docilă, care îl aştepta mereu.

Capitolul 22

Maroc şedea la o masă pe terasă, la *La Coupole*, aşteptînd-o pe Léonie. Cafeneaua era aglomerată şi zgomotoasă, iar chelnerii cu şorţuri albe alergau în ritm nebun printre mese, balansînd tăvi de metal cu bere şi sucuri de lămîie, coniac şi cafele, ţinînd minte cumva comenzile tuturor, în timp ce monedele cădeau des în farfurioarele lăsate pentru bacşişurile lor. Tenda, cu înfloriturі de fier forjat apăra de ploaia care întunecase brusc cerul de amiază, în timp ce Léonie veni în fugă spre el, ţinînd-o strîns pe Bébé, care refuzase să-şi ude picioarele în ploaie.

Gîfîind, ea îşi şterse picăturile de ploaie de pe păr.

– Ah, Maroc, spuse ea sărutîndu-l pe obraz, sînt atît de bucuroasă că te văd.

Se întîlneau cu regularitate, o dată pe săptămînă, la masa de prînz, la vreo braserie sau la o cafenea ieftină. Îi spusese încă de la început că, deşi avea să fie valetul ei, era şi prietenul ei şi nu trebuia să uite asta niciodată. Iar el ştia că ea preţuia prietenia lor tot atîta cît şi el. Îi spunea totul, răcorindu-şi inima în faţa lui, iar el avea grijă de ea în casă, observîndu-l pe Monsieur şi întrebîndu-se cum de îi putea suporta răceala. După părerea lui Maroc, ea era încarcerată în casa aceea minunată, prinsă în cursă într-un stil de viaţă luxos – şi nu numai de Monsieur, ci şi de nevoile ei proprii.

– Hai să luăm brînză, spuse ea, cu o grămadă de pîine crocantă şi o sticlă de vin alb... Mor de foame, Maroc.

Era excepţional de veselă, se gîndi el, chemînd chelnerul.

– Arăţi fericită azi, spuse el, observîndu-l pe bărbatul care tocmai se aşezase la masa de alături. Nu-l mai văzuse oare şi altă dată? Nu putea localiza faţa aceasta, dar gîndul îl sîcîia.

– Mă gîndesc să mă duc la han, pentru un timp, spuse ea. Mi-ar plăcea să văd cum arată grădina şi vreau să aranjez o bucătărie nouă. Asta ar face mai uşoară viaţa doamnei Frenard. Am o mulţime de planuri, Maroc, o să fie încă şi mai frumos. Mi-ar plăcea să extind terasa şi să fac treptele mai late, ca să existe un acces mai uşor spre mare. Ştii cît de

dificilă poate fi panta aceea ca să ajungi la casă... Ah, am uitat, tu nu l-ai văzut niciodată. Ei, în curînd o să-l vezi... o să fii oaspetele meu, nu valetul meu.

Era bucuros, că o vedea mai fericită. Fusese atît de tăcută în săptămîna în care Monsieur plecase! Nu părăsea casa, aproape că nu ieşea din camera ei. Şi acum, iată, venise din nou plină de energie.

– Noile planuri pe care le faci pentru casă te-au înveselit? întrebă el.

– Şi asta, dar şi noua mea atitudine faţă de viaţă. Rupse o bucată de pîine din baghetă, ungînd-o bine cu unt. De acum încolo, o să-mi trăiesc viaţa mea proprie, Maroc. N-o să mai fiu doar o „doamnă în aşteptare" pentru Monsieur.

– Sper că n-o să faci nici o nebunie, Léonie.

– Ca de pildă, să-mi iau un iubit? Ea îi zîmbi şmechereşte. Nu caut neapărat unul, dar...

Ea ridică din umeri.

– Léonie, nu poţi face aşa ceva! Nu te întrebi ce ar putea face dacă ar afla? Maroc se aplecă peste masă şi o apucă de mînă. Ascultă-mă, Léonie, e periculos.

– Ce poate să facă? M-a făcut o femeie independentă, nu mă poate da afară, deoarece casa este a mea, am destui bani şi, adaugă cu încredere, bărbaţi ca Gilles de Courmont nu-şi omoară amantele. Dar nu te îngrijora, Maroc, nu-mi caut nici un iubit. Pur şi simplu, vreau să-mi folosesc timpul aşa cum îmi place. Nu sînt sigură ce înseamnă asta, dar mă oboseşte această lume a fanteziei.

Ea se gîndi cu amărăciune la faptul că nu avea şcoală. Se educase datorită lui Monsieur şi a

dragostei ei pentru cărţi şi ziare. Acum putea conversa despre evenimentele curente, putea să discute despre ultimele romane sau să critice cea mai nouă operă sau piesă, dar se temea că nu va recupera niciodată acei ani pierduţi ai copilăriei, cînd ar fi putut învăţa mult mai multe. Totuşi, mai avea timp, iar instinctele ei erau bune. Ştia ce-i place şi, chiar dacă nu conversa ca un om cult, cel puţin era inteligentă şi amuzantă.

– Aş dori să pot picta, sau scrie cărţi, sau cînta... asta-i ceva real. Dar cum nu fac nici unul dintre aceste lucruri, aş putea, eventual, să-i ajut pe cei care o fac. Sînt numeroşi artişti care se luptă cu greutăţile şi care au nevoie de cineva să le cumpere lucrările, iar Monsieur are destui bani ca să devină un protector al artelor. Poate că o să-mi deschid propria mea galerie...

Léonie plutea pe un val de entuziasm ce părea destul de inofensiv. Se închipuia o protectoare a artelor, şi de ce nu? Avea gust bun şi bani destui.

– Trebuie să fug. Îl sărută de rămas bun. Mă duc să văd noua expoziţie de la *Galeria Marechaux*.

Porni cu un pas rapid în josul străzii, cu părul blond fîlfîind ca un steag în spatele ei; o femeie elegant îmbrăcată, frumoasă, care făcea să se întoarcă toate capetele atunci cînd trecea grăbită. El se încruntă, cînd văzu că bărbatul de la masa de alături aruncă nişte bani în farfurie şi îşi face drum prin mulţime, dispărînd în aceeaşi direcţie ca şi Léonie. Unde îl mai văzuse oare înainte? Îşi aminti brusc. Putea fi văzut de obicei şezînd la cafeneaua din colţul

pieţei Saint-Georges, în faţa casei.

Léonie se plimbă încet prin *Galeria Marechaux,* uitîndu-se la picturile de pe pereţi, consultînd ocazional micul catalog pe care-l ţinea în mînă. Nerăbdătoare faţă de o asemenea înaintare lentă, Bébé trase lesa din mîna ei şi, cu ghearele alunecînd pe scîndurile lustruite, alergă spre un loc însorit, la fereastră. Adulmecînd pictura solitară expusă acolo, ea o ignoră ca neinteresantă şi, cu botul ascuns sub coadă, se ghemui să aţipească liniştită.

Alain Valmont se uită amuzat cum pisica se aranja în faţa picturii lui, observînd panglica lungă de catifea care atîrna de la o zgardă subţire din jurul gîtului, ce părea a fi de diamante. Ei bine, creatura nu scădea din valoarea picturii, ci, de fapt, îi adăuga o nuanţă în plus de senzualitate, avea aceeaşi calitate de abandonare relaxată ca şi femeia lui. Stătea de vorbă cu Marechaux, dar atenţia bărbatului fu repede atrasă de femeia din capătul galeriei lungi.

Trebuie să fie bogată, presupuse Alain, studiind-o. Rochia aceea era scumpă şi o purta cu acea uşurinţă inconştientă care însemna că are bani. Fără bijuterii, cu părul strîns cu o panglică şi tras sever la spate, cu un profil surprinzător, nu avea însă o frumuseţe clasică. El îi analiză faţa cu ochiul critic al pictorului: bărbia era puţin prea fermă, pometii erau atît de înalţi

încît orbitele ochilor erau adîncite. Fata aceea avea nişte scobituri şi unghiuri minunate şi căpătă o expresie de atenţie mărită cînd îi simţi privirea, iar ochii ei îi întîlniră pe ai lui. Ah, da, era drăguţă, nu încăpea nici o îndoială. Léonie se întoarse să-i vorbească lui Marechaux. Deci era o cumpărătoare, poate cumpără şi unul dintre tablourile lui. Avea nevoie de bani.

Se trînti într-un fotoliu, lîngă fereastră, aşteptînd ca Marechaux să termine; poate va putea smulge încă un mic avans de la el; avea nevoie de vopsele, iar datoria de la cafeneaua *Alsace* creştea mereu. Domnul Lucien era tolerant cu clienţii artişti dar, din cînd în cînd, mai trebuia să-i dai cîte ceva în cont. Avea deja pe pereţii săi mai multe picturi decît posedau majoritatea galeriilor, toate date în loc de plată.

Léonie nu suporta prezenţa lui Marechaux lîngă cotul ei; ar fi preferat să fie singură. Voia să stea liniştită, să se uite la picturile care îi atrăgeau privirea, nu la cele pe care i le arăta el ca avînd merite deosebite. Voia să descopere ce anume îi plăcea ei înseşi. Şi, în plus, se gîndi ea pe furiş, aş vrea să mă mai uit la bărbatul acela tînăr.

Se lăfăia într-un fotoliu, iar picioarele lui, cu nişte pantofi uzaţi, erau proptite pe alt fotoliu. Stătea trîntit, bucurîndu-se de lumina soarelui, lîngă fereastră. Arăta relaxat şi se simţea perfect în largul lui. Léonie se apropie mai mult, prefăcîndu-se interesată de un mic peisaj cam întunecat. Sper să nu trebuiască să cumpăr aşa ceva ca să ajung să-l cunosc – îşi zîmbi

în sinea ei, uitîndu-se mai intens la copacii torturaţi – nu sînt sigură dacă merită.

– Ar trebui să vă uitaţi la tabloul de pe fereastră, spuse Alain, fără să-şi schimbe poziţia. E mult mai bun decît acela.

Ea nu se aşteptase ca el să-i vorbească şi rămase uimită. El îşi dădu seama de asta după cum vorbi ea, ezitînd la început, iar apoi grăbindu-se parcă.

– A, mă uit doar, voiam să văd totul.

– Cel din fereastră e al meu şi e de departe cea mai bună pictură din acest bastion al comercialismului.

– Dacă asta e ce simţi în legătură cu galeria, de ce expui aici?

– Pentru bani. Deschise ochii şi se uită fix la ea. Pentru bani, draga mea... Pentru ca o doamnă bogată, ca dumneata, să poată veni să le cumpere, iar eu să-mi pot cumpăra mai multe vopsele, puţin vin şi o bucată de pîine, ca să pot picta alte tablouri pe care să le pun în galerii comerciale ca asta. Sînt artistul tipic care moare de foame.

Se ridică încet în picioare şi se înclină adînc.

– Alain Valmont, doamnă, la dispoziţia dumneavoastră.

Léonie îl privi cu precauţie. Bărbatul acesta tînăr, slab, avea ceva fascinant, cu ochii aceia verzui, pătrunzători, care o făceau să se simtă nesigură pe ea. Nu era frumos şi, cu siguranţă, nu era elegant. De fapt, uitîndu-se la degetele lui pătate de vopsele şi la obrazul nebărbierit, nu era sigură nici măcar dacă era curat! Dar era atrăgător.

– Arată-mi pictura dumitale, domnule Valmont, sugeră ea.

– E la fereastră, deşi cred că pisica dumitale atrage în mai mare măsură atenţia trecătorilor, decît tabloul meu.

Bébé se rostogoli pe spate şi se întinse, arătîndu-şi burta suptă cu blăniţă perfectă şi membrele elegante, întorcînd capul într-o parte cu farmec de cochetă, făcîndu-i să rîdă.

– E ca orice femeie pe care am cunoscut-o vreodată, comentă el. Indiferent cît de furios ai fi, cînd flirtează astfel, le poţi ierta orice.

Léonie evită privirea lui şi se uită la tablou. Femeia era culcată în pat, într-o îngrămădeală de cearceafuri, cu un spate delicat şi păr lung – nu se vedea prea mult, doar cîteva linii de pensulă, un văl de culoare, pal dar pasionat. Te intriga şi nu ştiai de ce, pentru că, în realitate, era destul de inocent.

– E foarte interesant, zise ea, uşor pierdută, neştiind ce să-i spună unui artist care stă şi aşteaptă să-ţi spui părerea. Aş vrea să văd mai multe.

El îşi ridică umerii şi se întoarse să plece.

– Îi dau lui Marechaux doar cîte unul; în felul ăsta, poate pretinde că este unic şi să ceară mai mulţi bani.

Era atrăgător tînărul ăsta. Era brunet, slab şi cu vitalitate, cu o expresie încordată şi ochi care păreau să observe fiecare amănunt al feţei ei, al trupului ei.

– Mi-ar plăcea să te pictez, spuse Alain, brusc.

– Să mă pictezi, pe mine?

– Eşti deosebită. Îmi plac oasele feţei şi lungimea spinării, felul cum ţi se aşează trupul – ca şi pisica.

Bineînţeles, adăugă el, îţi dai seama că eu pictez doar nuduri.

Îi urmări faţa să vadă o reacţie, zîmbind cînd ea roşi. Deci, fata asta bogată mai poate să roşească.

– Mai gîndeşte-te, spuse el făcînd un gest cu mîna, cînd se îndreptă spre uşă. Marechaux are adresa mea.

Léonie se mai uită o dată la tabloul delicat de lîngă fereastră. Era tulburător, dar nu putea înţelege de ce.

Se duse la masa de lucru şi îi spuse domnului Marechaux că îl cumpără, fără ca măcar să întrebe preţul.

– Şi, apropo, adăugă ea ca din întîmplare, cînd completă cecul, să-mi daţi adresa tînărului aceluia, s-ar putea să am o comandă pentru el.

Piaţa Mirabeau nu era murdară, cum se aştepta ea. Era doar tocită pînă la sărăcia cenuşie a oamenilor respectabili care formau jumătate dintre chiriaşi şi a stilului de viaţă neglijent al artiştilor care constituiau cealaltă jumătate. Léonie dori brusc să nu fi încălţat pantofii albi de antilopă; arătau atît de curaţi, atît de noi şi deplasaţi. Îşi scoase în grabă mănuşile albe şi le băgă în geantă, înainte de a bate la uşă. Nu primi nici un răspuns şi se foi, nervoasă, de pe un picior pe altul. Bineînţeles că n-ar fi trebuit să vină şi bineînţeles că nu avea să-l lase să o picteze, dar voia

să-l ajute şi îi plăcea tabloul. Îl sprijinise de masa de lîngă patul ei, examinîndu-l cu atenţie, la lumină. Era mai complex decît crezuse prima dată, fuseseră necesare straturi şi straturi de tuşe de pensulă, pentru a se realiza acea textură de văl, iar fata era atît de elocvent de vie. Voia să vadă mai multe tablouri, poate mai cumpăra unul.

Bătu din nou.

– Ah, pentru Dumnezeu, intră dacă trebuie, uşa e deschisă.

– Bună, strigă ea, uitîndu-se înăuntru, eu sînt, Léonie Bahri. Ne-am întîlnit ieri la Marechaux.

El nu se întoarse de la pînza la care lucra.

– Uită-te prin jur, dacă vrei. Cum termin asta, vin şi eu.

Se uită în jur, în camera mare, goală. Pereţii văruiţi erau stropiţi de culori acolo unde îşi testase paletele, şi erau împodobiţi cu zeci de pînze. Fereastra mare din capătul îndepărtat filtra o lumină rece, cenuşie, prin panourile murdare, şi se întrebă cu un zîmbet dacă asta era cauza pentru care tablourile lui aveau acea calitate particulară a culorii voalate. Oftă satisfăcută; se potrivea exact cu ideea ei despre cum trebuie să arate atelierul unui tînăr artist care se zbate în greutăţi. Îi plăcea, îi plăcea mirosul de vopsea şi diluant, grămezile de pînze, schiţele făcute repede şi aruncate. Devenind mai curajoasă, ea umblă prin cameră, examinînd pînzele, unele terminate, altele începute şi abandonate. Era excitant să vezi aceste picturi vii, cu totul altfel decît să le priveşti pe pereţii unei galerii. Şi ea se simţea diferită în această

cameră, care avea o energie ce lipsea în camerele ei, în viaţa ei. Se uită din nou la tablouri. Toate erau cu femei, supărate, pe jumătate frumoase, în dezordine feminină – prezentate în paturi răscolite, în camere mici, întunecate. Goliciunea lor avea o calitate, o putea simţi, emitea vibraţii de energie sexuală, fie de dragoste abia consumată, fie gata să înceapă. Oare şi eu arăt aşa pentru Monsieur? se întrebă ea în treacăt.

Simţea privirea lui Alain asupra ei şi privirile lor se întîlniră. Îşi ridică o sprînceană, cînd el o măsură din cap pînă-n picioare.

– Să înţeleg că munca dumitale are un caracter autobiografic? întrebă ea.

Alain îşi dădu capul pe spate, cu un hohot de rîs.

– Toate sînt fete de primprejur, unele sînt modele profesioniste, altele au venit aşa, pur şi simplu.

Léonie se întoarse din nou la picturi. Erau fete aşa cum fusese şi ea – sărace, dar atrăgătoare, fete care muncesc. Ea nu le învinovăţea că acceptaseră ceea ce avea de oferit Alain Valmont. Viaţa cu el, se gîndi ea cu o înţepătură de invidie, deşi fusese probabil de scurtă durată – poate doar atît cît îi trebuise ca să le picteze – trebuie să fi fost interesantă şi reală. Avea o calitate de om cu picioarele pe pămînt, care era foarte atrăgătoare.

– Aş dori să mă pictezi, domnule Valmont, spuse ea. Desigur, am să-ţi plătesc. Dar vreau un portret exact aşa ca astea.

Îşi şterse mîinile de o cîrpă uleioasă.

– Ai cumpărat tabloul meu de la Marechaux?

– Da.

– E bun. O să valoreze ceva bani, într-o bună zi. De altfel, bineînţeles, ţi-a cerut cam mult. Asta va fi mai ieftin.

– Vreau să fie un tablou mare, protestă ea.

– Mărimea nu are nici o legătură cu calitatea, să ştii, spuse el caustic. Eu nu pictez genul de nuduri pe care le găseşti deasupra barului, într-un club ieftin de jocuri de noroc.

– Îmi pare rău, nu la aşa ceva m-am gîndit. Te priveşte ce anume pictezi.

– Léonie Bahri, am să pictez exact ceea ce văd.

La început a fost greu, pentru că Léonie era surprinzător de ruşinată să-şi scoată hainele. Stătuse în spatele paravanului. Doar după ce Alain o strigase nerăbdător, a ieşit îmbrăcată într-un halat de caşmir moale, gri, care o acoperea de la gît pînă la glezne, aidoma îmbrăcăminţii unui călugăr, în afară de locurile unde se lipea de formele ei. Era, probabil, îmbrăcămintea cea mai sexy pe care şi-ar fi putut-o imagina vreodată, deşi era clar că o purta exact pentru motivul opus.

O aşează pe un scaun şi îi schiţă faţa, în timp ce ea ţinea halatul strîns în jurul gîtului, uitîndu-se afară pe fereastră, fără nici o expresie; pînă cînd el aruncă pe jos cărbunele, înfuriat.

– Pentru Dumnezeu, unde ai plecat? o întrebă el.

Ea se uită la el, preocupată.

– Am făcut ceva rău?

Ochii aceia chihlimbarii erau alungiţi, o pleoapă de sus semiadormită, iar el îi schiţase repede.

– Stai liniştită şi uită-te la mine, ca acum.

În cele din urmă, avea ceva pe hîrtie – doar o privire, dar era un început.

Léonie îşi aranjă halatul în jurul umerilor şi Alain trase de el, pînă alunecă senzual pe un braţ, dezvăluind doar curba de sus a sînului. El îi întoarse capul astfel încît se uita peste umăr la el, speriată, cu bărbia uşor lăsată. Perfect, el prinse expresia în linii rapide, frecînd curbele cu degetul, pentru a îmblînzi linia.

– Acum, scoate halatul, spuse el, ducîndu-se la masa încărcată să-şi aleagă o pensulă. Prefera să-i schiţeze trupul în acuarelă.

Ea nu putea face asta. Cu un şoc, îşi dădu seama că se dezbrăcase doar pentru doi bărbaţi în viaţa ei şi erau bărbaţii cu care făcuse dragoste. Bărbatul acesta îi cerea cu răceală şi fără pasiune să stea goală în faţa lui, iar ea nu putea face lucrul acesta. Crezuse că totul va fi atît de uşor, că va sta pur şi simplu pe pat, în timp ce el o va picta.

– Ei! Alain avea deja hîrtia umezită şi era nerăbdător să înceapă.

Ea rămase îngheţată în faţa lui, strîngîndu-şi halatul în jurul ei.

– Îmi pare rău, domnule Valmont, spuse ea cu o voce joasă, dar nu cred că pot.

El aruncă pe podea scîndura de desen.

– La naiba, urlă la ea, mă faci să-mi pierd timpul!

De ce? De ce nu-ţi poţi scoate hainele? Trebuie să o fi făcut pentru o duzină de alţi bărbaţi.

Léonie se dădu îndărăt, jignită de această remarcă.

– Ce vrei să spui? se uită ea urît şi cu furie.

– Ştii ce-am vrut să spun! Sub halatul ăsta este un trup, iar eu nu aş fi primul care l-a văzut.

Ea se întoarse pe călcîie şi o porni prin cameră spre paravan, lovind cu piciorul în el, amintindu-şi prea tîrziu.

– Ah, da, la naiba!

– Asta o să te înveţe minte să mai stai cu halatul pe tine în atelierul meu, femeie proastă ce eşti. Tot ce voiam să fac, era să te pictez.

Léonie îşi puse repede hainele, înainte ca el să poată ajunge la ea, agitîndu-se cu nasturii de la bluză şi trăgîndu-şi fusta peste şolduri. El se aplecă prietenos peste paravan, sprijinindu-şi braţele deasupra acestuia, uitîndu-se cum îşi băga picioarele în pantofi.

– Ai picioare cam mari, spuse el cu un zîmbet amabil, dar presupun că orice zeiţă trebuie să aibă un defect.

Furia lui părea să fi dispărut la fel de repede cum apăruse; totuşi ea se uita la el urît. El era nebărbierit iar cămaşa albastră de lucru pe care o purta era stropită cu vopsea. Îşi suflecase mînecile şi ea observă părul fin negru care creştea neted pe antebraţele lui.

– Léonie Bahri, spuse el, cred că avem nevoie, tu şi cu mine, de un prînz bun, relaxant. Un pahar de vin,

o plăcintă de porumbel... eu ştiu locul potrivit.

Se îndreptă spre uşă, întorcîndu-se cînd o deschise.

– Nu vii? întrebă el zîmbind.

Léonie îşi luă geanta şi se grăbi după el.

– A, apropo! zise el, cînd o urmă pe scări. Tu plăteşti!

El propusese drept relaxare cafeneaua şi vinul, mai mult decît orice altceva. Vinul roşu, în carafă, al domnului Lucien, era tare şi aromat, iar ea se înviorase, aşa cum prevăzuse el, simţindu-se bine în micuţa cafenea înfierbîntată, cu pereţi cu oglinzi şi măsuţe cu ceramică. Se opriseră la uşă să-i privească pe jucătorii de şah şi de domino şi studiaseră tabla neagră, alegînd felul de mîncare al zilei, care, după cum spusese el, era chiar plăcintă de porumbel. Alain luă carafa de vin roşu pe care domnul Lucien o împinse peste tejgheaua de zinc şi o trase la masa de lîngă fereastră. Era devreme şi încă linişte, iar Léonie adulmecă atmosfera, ca şi Bébé, mirosind rumeguşul de pe podea şi usturoiul de la bucătărie, brînzeturile de pe tejghea şi cafeaua care se prepara continuu. Se lăsă pe spătarul banchetei de piele spălăcită şi îi zîmbi.

– Am lucrat cîndva într-un loc ca ăsta, zise ea.

Nimic din ce spunea nu l-ar fi putut surprinde mai mult. Ea era deci o fată cu un trecut!

– Bănuiesc că n-a fost la alegere, spuse el, examinîndu-i faţa cu intensitate. Oare prinsese bine pleoapele astea? Nu cumva erau puţin mai scobite, acolo lîngă nas?

Léonie rîse.

– Nu, n-a fost la alegere.

– Spune-mi, de ce n-ai vrut să-ţi scoţi halatul?

Stătea aplecat spre ea, cu coatele pe masă, sprijinindu-şi capul în mîini; faţa lui era trasă, era atît de slab! Ochii lui verzui se întunecau cînd era supărat.

– Nu ştiu. Ba da, ştiu. Mi-am scos hainele doar pentru bărbaţi pe care i-am iubit.

– Deci, a trebuit să-i iubeşti... vreau să spun, ca să faci dragoste?

Era prea cercetător.

– Ştii ce vreau să spun, zise ea jenată.

– Am fi putut face treaba asta, zise el rînjind. Aş face orice, ca să vînd un tablou.

Ea rîse şi îşi bău vinul.

– A venit plăcinta noastră de porumbel, spuse ea, cînd apăru domnul Lucien cu caserolele aburinde.

– E atît de proaspătă, că aproape zboară, doamnă, spuse el prezentîndu-i farfuria cu un gest preţios şi punînd o a doua carafă de vin pe masă. Uite, îţi vin prietenii, domnule Valmont.

Brusc, masa se aglomeră şi se traseră alte scaune, cînd un grup de tineri strigară un salut, dîndu-şi comenzile domnului Lucien şi mişcîndu-se încolo şi încoace ca să salute alţi prieteni.

Léonie şedea tăcută, urmărind activitatea cu ochi curioşi. Păreau că se cunoşteau intim unii cu alţii şi erau imediat prietenoşi, tratînd-o de parcă ar fi făcut parte din grupul lor.

– Eu sînt Laura, spuse fata cu părul negru,

înghesuindu-se alături de ea pe banchetă, iar Léonie o recunoscu imediat ca fiind fata din cel puţin patru tablouri din atelierul lui Alain.

– Iar eu sînt Jacques.

Un băiat blond, nu mai mare de nouăsprezece ani, şi slab ca o trestie, se înghesui în partea cealaltă, lîngă ea.

– Iartă-mă, dar nu e prea mult loc. Am reuşit să fac o vînzare în dimineaţa asta. Ce bea toată lumea?

Era camaraderie şi intimitate între ei – şi în cafenea era cald şi plăcut, la fel cum era la han. Era un loc care îi făcea pe oameni să se simtă în largul lor şi bineveniţi, ştiind că acolo vor găsi întotdeauna un prieten cu care să discute sau căruia să-i asculte necazurile şi poblemele şi să-i ofere consolare. Asta nu era fantezie, era vorba de oameni reali, cu vieţi adevărate, luptîndu-se să reuşească într-o vocaţie riscantă, mizînd pe talentele lor. Cît de mult îi invidia!

– Trebuie să mergem, spuse Alain, în cele din urmă. Am de lucru.

Îşi simţi picioarele mai uşoare şi mai mici, se gîndi ea, încă rănită de remarca lui Alain despre ele.

– Ce-o să facem acum? întrebă ea, cînd el o luă de mînă şi traversară strada.

– O să-ţi scoatem hainele, spuse el cu un zîmbet.

Şi reuşise. Mai întîi discret, lăsînd în jos halatul la spate, ca să-i poată schiţa şira spinării şi cele două scobituri din spate şi curba lină a şoldului.

– Mai departe, comandase el, mai lasă puţin mai mult, Léonie.

Şi ea o făcu, ţinînd halatul la spate cu mîinile, încît

rămase goală, cu capul plecat, iar părul îi cădea pe spate, ajungînd aproape pînă la talie.

– Minunat, minunat... eşti frumoasă, Léonie. Acum răsuceşte-te, doar puţin, să-ţi văd sînii. Ridică un braţ! Perfect, draga mea, ai sîni perfecţi... pune piciorul pe fotoliu... ah, eşti un model minunat... dă capul pe spate, frumoasa mea, simte cît eşti de drăguţă, nu simţi?

Ea simţea şi era grozav. Îi plăcea să pozeze pentru el, arătîndu-se aşa cum îi cerea el, adăugînd ceva în plus, o privire provocatoare, o arcuire a spatelui ca sînii să se împingă înainte, ridicîndu-şi coşul pieptului pînă cînd pîntecele formă o linie dură, frumoasă. Tremura de excitare, iar el o schiţa, prinzînd excitaţia ei flagrantă. Şi apoi, în mod inevitabil, făcu dragoste cu ea.

Îşi petrecea tot timpul cu el, sosind la ora opt în fiecare dimineaţă, aruncîndu-se în patul lui cu îmbrăţişări şi sărutări şi rîsete, aducînd cu ea fructe şi brînzeturi pentru a lua micul dejun împreună. Se ascundeau goi sub pături, mîncînd piersici şi lingîndu-şi zeama de pe bărbie, bîrfind veseli despre prietenii lor de la cafenea. Apoi făcea dragoste cu ea sau era prea preocupat să continue tabloul, dar oricum, ea era fericită. Deşi nu ştia dacă era prea bucuroasă de poză. O aranjase în cele din urmă, întinsă pe pat, acoperindu-l mai întîi cu o bucată de

blană mizerabilă, aurie, împrumutată de la un prieten.

– Eşti un animal, spuse el, şi eu intenţionez să te pictez în felul ăsta.

Léonie se temea să-şi imagineze rezultatul, iar el nu-i dădea voie să se uite. Ea îşi aruncase părul greu în faţă, apoi îl scutură pe spate, aşa încît acesta se rostogoli şi pluti în jurul umerilor ei, acoperindu-i în parte sînii, iar ea se răsuci ca o pisică mulţumită, după o masă copioasă, întinzîndu-şi picioarele lungi. Acum nu-i mai era greu să stea goală în faţa lui, rîzînd în timp ce-i poza, pînă cînd excitaţia era prea mare şi îl trăgea spre ea.

Uneori, cînd stăteau seara la cafenea, se gîndea că acolo îi place cel mai mult. Îi plăcea mişcarea şi zgomotul farfuriilor şi felul de mîncare al zilei şi vinul roşu, aspru, şi prietenii lui Alain. O acceptaseră ca pe noua prietenă a lui Alain şi asta era tot ce era necesar ca să aparţii locului. Iar ea dorise întotdeauna să aparţină de undeva. Uneori se strecura acolo singură, împărţind un pahar de *Pernod* cu domnul Lucien, care era întotdeauna bucuros să o vadă, pentru că ea le plătea discret datoriile şi, de data asta, tăbliţa din spatele barului era curată.

Caro o aşteptase pe Léonie toată după-amiaza, măsurînd frumosul salon şi uitîndu-se îngrijorată pe fereastră. În cele din urmă, îi auzi paşii şi alergă să o întîmpine. Într-o rochie albastră, simplă, cu părul

ciufulit de vînt, Léonie avea aerul unei femei care se distrează. Avea o strălucire secretă în ochi, cînd o salută pe Caro.

– Aerul ăsta poate să însemne un singur lucru, mormăi Caro. Ai un iubit.

– Nu-i ce crezi, începu Léonie în apărare.

– Léonie, nu-ţi dai seama că Monsieur o să te omoare dacă află.

Léonie ridică din umeri.

– N-o să afle, Caro, spuse ea încrezătoare. Am un alibi perfect. Îmi fac un portret.

– E nostim. Întotdeauna am crezut că pictorii au nevoie de lumină bună pentru munca lor; doar dacă artistul tău lucrează la lumina lunii.

– Păi, natural, luăm cina şi mai bem ceva după aceea – dar întotdeauna cu prietenii lui. Nu sîntem niciodată singuri.

– Şi nu sînteţi niciodată singuri în atelier?

– A, da... da, Caro. Sîntem. Rîse, văzînd faţa uluită a lui Caro. Nu mă pot opri, spuse ea triumfătoare. Monsieur spune întotdeauna că sînt o femeie nesătulă. Şi Alain e... ah, Caro. E altfel decît între mine şi Monsieur. E... e cumva prietenesc. E doar... distractiv, adaugă ea spăşită. Asta-i tot.

– Monsieur se întoarce săptămîna viitoare, spuse Caro, iar eu îţi sugerez să-ţi termine portretul pînă atunci. Altfel cred că o să ai probleme. Te rog, ai grijă, Léonie. Îşi puse braţele în jurul prietenei ei şi o strînse. Te iubesc, ştii doar, nu vreau să ţi se întîmple ceva rău.

– Ca de pildă, ce, Caro? Nimic rău n-o să mi se

întîmple, îţi promit. Asta a fost un lucru bun pentru mine. Mă simt mai bine. Chiar aştept întoarcerea lui Monsieur... deşi o să-mi lipsească serile de la cafenea, spuse ea cu tristeţe.

– O să mai am nevoie de cîteva zile ca să-l termin, spuse Alain, dîndu-se înapoi de la pînză şi privind-o critic.

Ea îşi aruncă picioarele jos de pe pat şi veni spre el.

– Lasă-mă să mă uit, te rog, se rugă ea. În fond, eu am pozat, e tabloul meu.

El îşi şterse pensula pe o cîrpă şi ridică din umeri.

– Atunci, uită-te.

Ea se uită, surprinsă, la imaginea ei pictată. Era ea, adevărat, întinsă cît era de lungă, cu braţele în faţa ei şi bărbia sprijinită lîngă umăr, uitîndu-se, somnoroasă, în afara pînzei, cu o încîlceală de păr care îi acoperea sînii pe jumătate, potrivindu-se cu triunghiul moale, abia dezvăluit de curba piciorului. Dar lumina era extraordinară, pictura avea un fel de strălucire aurie, o iluminare specială, de parcă soarele s-ar fi ascuns într-un loc umbros şi ar fi lăsat fire de lumină aurie, învăluind trupul în mister, acoperit cu straturi de mici şi tandre tuşe de pensulă de culoare pală, pînă cînd devenea mai mult decît pictura unei femei frumoase; era o fiinţă transparentă, ca o zînă

din altă lume.

– E frumos, Alain... e mai mult decît eu însămi. Mai mult decît merit eu.

– Eşti chiar tu. O parte a ta, Léonie Bahri. O sărută uşor pe frunte. Cînd te văd?

Ea ezită.

– Nu ştiu. Nu ne mai vedem o săptămînă, sau poate două.

– O să fiu gata pînă atunci. O să-mi lipseşti.

– Şi tu o să-mi lipseşti. Dar o să mă întorc.

Se despărţiră cu inima uşoară, iar ea traversă strada ca să-i plătească domnului Lucien, înainte de a se întoarce la minunata ei casă din piaţa plină de frunze.

Capitolul 23

Era oare diferită? Arăta la fel, vorbea la fel. Îi urase bun venit cu precauţie dar călduros şi, avînd în vedere felul cum se despărţiseră, nu se putea aştepta la mai mult.

Iahtul era ancorat în Antibe şi în fiecare dimineaţă, în zori, el stătea la cîrmă şi conducea vasul, prin mulţimea de ambarcaţiuni din micul port, ca să ajungă afară, în largul mării, privind cum răsare soarele din ceaţă.

Încă nu făcuse dragoste cu ea. Dormea singur în cabina de la capătul punţii, neavînd încredere în el să

o atingă. Stătea morocănos şi tăcut la cîrmă.

Léonie se întreba ce se întîmplase rău. Mai era oare furios pentru că îi spusese că voia un copil? Sau poate pentru că îi spusese că-l iubeşte? El nu menţionase asta, dar se simţea o distanţă între ei, de care nu era vinovată. Erau singuri, doar cu echipajul. Nu invitase oaspeţi şi, după o săptămînă de cine în tăcere şi zile lungi şi goale, în care crezuse că va înnebuni, ea începuse să se întrebe dacă nu cumva era nebun.

Ea înotă înainte de masa de prînz, tăindu-şi cale solitară prin valuri, uitîndu-se în sus, la norii de furtună care se îndreptau spre ei.

El o ajută să urce scara şi îi puse un prosop pe umeri.

– Am să plec spre Paris în după-amiaza asta, spuse el tăios. Am nişte treburi de rezolvat.

– Merg şi eu cu tine?

– Nu-i nevoie, distrează-te aici.

El puse o mînă pe umărul ei, iar ea îşi lăsă brusc capul şi i-o sărută. Îl dorea, îi voia braţele în jurul ei, dorea cu disperare să creeze vechea magie dintre ei. Monsieur nu zise nimic, doar luă mîna de pe ea şi se îndepărtă.

– În cazul ăsta, mă duc să mă schimb, spuse ea.

Suna ca o ofertă, dar el se întoarse cu spatele şi se sprijini de balustradă, uitîndu-se la linia coastei presărată cu vile.

Era oare ăsta modul lui de a o concedia, de a-i spune că era obosit de ea? O să vină oare înapoi? Zîmbi tristă. Asta-i soarta mea, se gîndi ea,

întotdeauna să aştept, întotdeauna să mă întreb dacă bărbatul pe care-l iubesc se va întoarce la mine.

Cînd el plecă, în cele din urmă, ea şi cu Bébé se duseră la han. Fusese acolo o dată sau de două ori în ultimii cîţiva ani, dar lui Monsieur nu-i plăcea să o scape din ochi şi de aceea nu prea fusese singură acolo. Acum îşi dădu seama cît îi lipsise locul acela. Avea vechea calitate magică de a-ţi oferi linişte. Dalele terasei, încălzite de soare, erau confortabil de familiare pentru picioarele ei goale, dealurile tot mai miroseau a cimbru, iar camera ei era răcoroasă şi simplă şi îi evoca amintiri despre fata care fusese ea cîndva, făcînd-o să se simtă vinovată cînd se gîndea la Monsieur şi la Alain. Îi spusese adevărul lui Caro, cînd afirmase că legătura lor fusese doar o distracţie. Îi plăcuse să fie cu Alain. Dar era ceva întîmplător. Erau doar prieteni.

Legătura cu Monsieur era complexă şi tulburătoare, iar ea stătea în pat, întrebîndu-se ce ar trebui să facă. Era imposibil ca el să fi aflat ceva despre Alain, n-avea cum. Era sigură de asta. Deci, probabil că era supărat pe ea pentru că-i spusese că-l iubeşte. Dar de ce? Probabil că el nu o iubeşte. Acum simţea cu adevărat că nu o iubea. Nici nu o mai atingea măcar. Nu o atinsese niciodată – a, da, doar atunci, pe punte, cînd îi pusese mîna pe umăr iar ea i-o sărutase.

Ea refuză să aştepte şi să se îngrijoreze; în schimb, îşi folosi energia plănuind grădiniţe, comandînd pomi care să facă umbă şi plante şi alergînd între Nisa şi Monte Carlo în căutare de soiuri

rare, reuşind chiar să-l convingă pe domnul Blanc să-i dea cîteva plante tropicale minunate din grădinile cazinoului.

Monsieur era plecat de zece zile şi ea renunţase să-l mai aştepte sau, mai curînd, nu-l mai aştepta – nu va mai aştepta pe nimeni, niciodată. Astea erau regulile ei. Cînd el nu era acolo, timpul ei îi aparţinea în întregime şi îl umplea cum îi era pe plac.

Şedea pe terasă cu picioarele goale, ca de obicei, cu părul legat la spate cu un fular şi cu fusta ridicată deasupra genunchilor, curăţînd mazăre într-un castron ţinut în poală.

– Imaginea femeii casnice, spuse el cu un zîmbet.

Ea se uită în sus, auzind sunetul vocii lui. Zîmbea. Ce-i spusese cîndva Alphonse? „Zîmbeşte doar atunci cînd cîştigă".

– Bună.

Ea continuă să cureţe mazărea.

– Asta este pentru cina noastră?

– Dacă rămîi la cină...

– Mi-ai promis odată că ai să-mi prepari mîncarea aceea din Provence, cu vinete...; ce-ar fi să-ţi ţii promisiunea în seara asta?

Ea îl privi surprinsă.

– Ai vrea aşa ceva?

El îşi scoase pantofii de pînză pe care-i purta şi se aşeză lîngă ea, pe trepte. Luînd o păstaie, o desfăcu şi puse micile boabe de masăre verzi gălbui, în gură.

– S-ar cuveni să le pui în vas, îi zise ea.

El o luă de mînă.

– Ştiu, Léonie!

– Da.

– Hai să fim prieteni. Mi-ai lipsit. De asta am fost atît de nefericit... să nu mă întrebi de ce, dar n-am putut să ţi-o spun, deşi am vrut s-o fac. Îţi spun acum. Ţi-am simţit lipsa, în călătoria aceea.

Ea se uită la el, bănuitoare, faţă de schimbarea lui bruscă. Ce putea să se fi întîmplat la Paris? O fi dat oare vreo lovitură fabuloasă în afaceri? A cumpărat vreun rival sau a preluat o altă companie? Ar putea fi singurul motiv pentru o asemenea stare de spirit favorabilă. Sau încerca, oare, acum să o cumpere cu vorbe în loc de diamante? Ea se simţi emoţionată, dorind să-l creadă că îi simţise lipsa! Nu era oare asta aproape acelaşi lucru cu a-i spune că o iubeşte? Ea puse vasul pe treaptă, alături, şi se apropie mai mult de el.

– De ce nu mi-ai spus asta înainte?

– Nu-mi vine uşor, Léonie.

Ea se ridică scuturîndu-şi fusta, iar el se aplecă şi îi sărută glezna, ţinîndu-i-o strîns cu o mînă, strîngînd degetele pînă o duru.

– Au, ţipă ea rîzînd şi îndepărtîndu-se şchiopătînd.

– Asta-i doar ca să te fac să ştii că-mi aparţii! strigă el. Léonie!

– Da.

– Am adus şampania.

Ea zîmbi cînd intră în casă şi starea ei de spirit deveni cu totul alta. Poate că, de data asta, totul va fi bine.

Mîncară pe terasa ei, doar la lumina lunii şi a unei lumînări care ardea frumos în noaptea fără briză. El îi vorbi despre maşinile lui, pasionat de amănuntele motoarelor şi ale formelor lor şi despre călătorii, amuzînd-o, întreţinînd-o cu vechiul lui farmec. Aşa că ea află ce îl preocupă – îi plăcea această latură a lui – şi era atît de atrăgător. Se plimbară pe plajă, bălăcindu-se în apa care era mai rece decît se aşteptaseră. Ascunşi de golful de la Point, el făcu, în sfîrşit, dragoste cu ea, încet, arătîndu-i în mod deliberat că e a lui, pînă cînd, în cele urmă, ea strigă că-l iubeşte.

Capitolul 24

Bărbatul era aproape invizibil, era atît de obişnuit – era unul dintr-un milion care arătau exact ca el – păr castaniu, mustaţă mică tot castanie, haine maronii. Lui Maroc îi trebuiră luni de zile ca să-şi dea seama că-l vedea pe bărbatul ăsta aproape în fiecare zi şi deşi, în mod evident, nu era bogat, părea că nu are de lucru. Îşi petrecea zilele leneş la *Cafeneaua Saint-Georges*, din colţul pieţei, sau şedea pe o bancă în parc, citind ziarul, întotdeauna în raza lui vizuală. Apoi, cînd Maroc se uita a doua oară, dispăruse. Şi asta se întîmpla întotdeauna cînd Léonie pleca de

acasă. Azi va afla de ce.

Îmbrăcat la fel de obişnuit ca şi prada sa, el şedea la patru mese distanţă şi îşi sorbea cafeaua, urmărindu-l pe bărbat. Îşi citea ziarul şi căsca, fără să pară grăbit să se ducă undeva. Maroc ştia că Léonie va pleca de acasă la ora zece şi mai erau cinci minute pînă atunci. Îşi încrucişă braţele şi aşteptă. Chelnerul apăru cu o tavă de cornuri calde şi cafea, iar bărbatul, punînd ziarul deoparte, începu să-şi ungă cornul cu unt, exact cînd Léonie ieşi din casă. Înjurînd, el rupse o bucată de corn, îndesîndu-l în gură şi aruncînd nişte bani pe masă, o porni în josul străzii, după ea. El îi făcu semn unei trăsuri şi se urcă în ea, tocmai cînd Léonie dădu colţul.

Deci, asta era. Monsieur pusese să o urmărească pe Léonie. Cu o înţepătură de teamă, Maroc îşi aminti de vizitele ei la artist. Dar nu, Monsieur se întorsese deja de cîteva săptămîni şi totul părea normal. Se uită, îngrijorat, la cafeaua lui. Era normal că trebuia să-i spună, dar ce puteau face?

Léonie urcă uşor familiarele trepte prăfuite, spre atelier, şi bătu la uşă.

– Deschide, spuse ea nerăbdătoare, eu sînt.

Nu se auzi nici un răspuns.

– Alain!

Apăsă pe clanţă, dar uşa era încuiată. Se uită la ea surprinsă; niciodată nu era încuiată. Se grăbi

înapoi, în jos pe scară, şi traversă strada pietruită spre cafeneaua *Alsace*.

Era exact la fel, marile ferestre de sticlă erau tot aburite şi bătrînii din colţ tot mai jucau domino, dîndu-i politicos bună ziua cînd o recunoscură. Se uită repede în jur. Alain nu era acolo şi nici vreunul dintre prietenii lui. Era încă devreme şi probabil că nu vor veni acolo pînă după douăsprezece. Domnul Lucien o strigă de la locul lui obişnuit, din spatele tejghelei de zinc.

– Domnule Lucien... l-ai văzut pe Alain? Am fost la atelier, dar e încuiat.

El o privi surprins. Oare să fi plecat Alain fără să-i spună? Procedase foarte incorect, nu era un mod de a trata o fată atît de drăguţă şi de generoasă ca ea.

– M-am gîndit că ştii, spuse el. Alain a plecat la Londra, acum cîteva săptămîni.

– La Londra?

– Alain a avut un mare noroc... un proprietar al unei galerii, venit în vizită din Anglia, a văzut un tablou al lui la Marechaux şi a venit la atelier să-l cumpere. A fost atît de impresionat de talentul lui, încît s-a oferit să ia toate tablourile lui Alain şi să-i organizeze o expoziţie la Londra. De fapt, domnişoară, s-a oferit să fie sprijinitorul lui Alain. Se va îngriji ca el să dispună în atelier de tot ce are nevoie, iar tablourile i se vor vinde prin galeria lui. Dar a insistat ca Alain să se mute la Londra pentru un an – era singurul mod ca să aibă continuitate în lucru, a spus el. Alain a fost emoţionat de norocul care a dat peste el şi am făcut o petrecere straşnică aici, în seara aceea, domnişoară.

Îmi pare rău că n-aţi fost aici.

– Dar nu a fost totul cam brusc, domnule Lucien? întrebă Léonie, nesigură.

El ridică din umeri, desfăcîndu-şi mîinile expresiv.

– Vezi, domnişoară, uite aşa se poate schimba norocul în meseria lui. O singură pictură poate schimba cursul vieţii unui om.

Léonie îşi înlătură sentimentul egoist de regret că-l pierduse pe Alain şi pentru timpul fericit petrecut împreună.

– Sînt bucuroasă că i s-a ivit o ocazie atît de minunată, spuse ea. Poate că portretul meu va avea o mare valoare, într-o bună zi. L-a lăsat cumva la dumneata, domnule Lucien?

– După cîte ştiu eu, a luat totul cu el – a împachetat tot a doua zi şi a plecat. S-a făcut totul rapid, ca nu cumva să-şi schimbe părerea. Domnul Lucien ridică din umeri, gîndindu-se la o asemenea eventuală prostie. De parcă Alain s-ar fi gîndit să respingă o asemenea ofertă.

Léonie coborî de pe scaunul înalt de lîngă tejghea.

– Atunci, cred că l-a păstrat.

Poate că e mai bine aşa, se gîndi ea, amintindu-şi de Monsieur.

Merse încet pe strada sărăcăcioasă care încetase să-i mai pară aşa de cînd făcuse parte din ea, împreună cu Alain şi cu prietenii acestuia. Cumva, ei o încălzeau, dîndu-i culoare şi viaţă. Acum, strada era din nou cenuşie... O mică străduţă pustie, într-un cartier sărac. Omuleţul neobservat, în costumul cafeniu, se confunda atît de bine în fundalul mizer,

încît ea nici nu-şi dădu seama de prezenţa lui.

– Bineînţeles că e capabil de aşa ceva, Léonie, se repezi Caro. Nu ţi-am spus eu asta încă demult? Monsieur e capabil de *orice!* Şi e inteligent, el n-o să facă un lucru obişnuit, aşa că nu poţi şti la ce să te aştepţi.

– Dar să pună să mă urmărească, pe mine, Caro! Cum a putut face una ca asta? Ah, aş dori ca Maroc să fi greşit.

Nu-i venea să creadă.

– Nu greşeşte, Léonie. Bineînţeles că dacă nu ai fi avut aventura asta stupidă, n-ai fi avut de ce să te îngrijorezi. Tipul ăla n-ar fi descoperit nimic. Lucrul pe care nu-l ştim este de cînd a început să te urmărească şi de ce. Nu crezi că e ceva curios în legătură cu dispariţia lui Alain, Léonie? Să aibă un asemenea noroc deodată, să fie descoperit din întîmplare – să i se ofere o asemenea şansă doar cu condiţia să plece la Londra... De fapt, a fost îndepărtat!

Léonie se uită uluită la Caro. Să fie oare adevărat?

– Nu-mi vine să cred, protestă ea.

– Nu crezi, pentru că nu vrei să crezi. Dacă Monsieur te-ar bănui măcar că ai o legătură, nu crezi că ar găsi un mijloc ca să scape de bărbatul respectiv? În afaceri face asta mereu. Află ce anume doresc adversarii şi le oferă, după care preia totul.

Alphonse mi-a spus despre metoda lui. Şi niciodată nu dă greş.

Léonie începu să rîdă.

– Atunci, mă bucur măcar că Alain va beneficia de nebunia mea, spuse ea. Am dorit întotdeauna să fiu o protectoare a artelor!

– Léonie, zise Caro, exasperată, se pare că nu-ţi dai seama de situaţia în care te afli. Cred că dacă Monsieur ar fi ştiut sigur că ai avut o aventură cu Alain, ar fi putut să te ucidă, pe tine, pe el sau pe amîndoi.

– Nu va face niciodată asta. Léonie era foarte sigură. Ştii de ce? Nu din cauza mea, ci din cauza copiilor lui. Are doi fii, Caro, iar ei sînt pe primul plan. Nu-şi va permite nimic care să le păteze numele, nu va face nici un scandal. Marie-France de Courmont se va asigura de lucrul ăsta. Oricum, dacă-i face plăcere să mă spioneze, n-are decît s-o facă. De acum încolo, viaţa mea va fi fără pată.

– Sper, oftă Caro.

Avea o senzaţie curioasă, ştiind că era urmărită. Acum, cînd era conştientă de lucrul ăsta, i se părea mereu că-l observă pe bărbatul acela; era întotdeauna acolo – îl vedea exact cu coada ochiului, ascunzîndu-se după un ziar, şezînd într-o trăsură, sau umblînd pe stradă fără nici un ţel. Léonie avea uneori

senzaţia că ar trebui să se oprească şi să-i spună unde se ducea – ţotul ar fi fost cu mult mai uşor – dar alteori, se înfuria amarnic. Voia să-l confrunte pe Monsieur cu spionul lui, să-i spună cît era de josnic, cît era de ascuns şi de meschin. Dar cum putea oare? Era vinovată. L-ar putea forţa la o confruntare în legătură cu Alain, iar ea nu dorea asta, mai ales acum, cînd lucrurile mergeau atît de bine.

Monsieur îşi petrecea mai mult timp cu ea, învăţînd-o, în sfîrşit, lucrurile pe care ea dorea să le cunoască. O ducea să vadă proprietăţi, nu doar la Paris, ci şi în oraşe industriale, unde el cumpăra pămînt pentru a-l specula, ştiind unde se va extinde industria şi va avea nevoie de teren şi unde se vor construi fabrici. Ea îşi investea banii unde o făcea şi el, cumpărînd noi acţiuni ale *Companiei de Automobile De Courmont*. Maşinile erau pasiunea lui – nu mai vorbea despre altceva, neglijînd alte afaceri pentru a-şi acorda mai mult timp pentru ele. Primele modele apăruseră deja pe şosele. El însuşi conducea una roşie, iar ei i se părea un vehicul greoi, cu formă lungă, îmbrăcat în piele, strălucind de mînere de alamă şi lămpi şi tot felul de minuni. Avea scaune capitonate în piele cafenie, ba chiar şi o mică vază de cristal, *Lalique*, pentru flori. Ea alergase la *Worth* să-şi cumpere o rochie de mătase roşie, la fel de deshisă şi lucitoare ca şi automobilul, iar el o condusese la teatru, bucurîndu-se de senzaţia pe care o produseseră în minunatul lor vehicul.

– E cea mai bună reclamă pe care aş putea s-o fac, spusese el cînd o ajutase să coboare treapta. Ai

să vezi, Léonie, în curînd Parisul va fi plin de maşini – iar majoritatea vor fi *De Courmont*.

Pentru prima oară, îi permisese să împărtăşească cu el emoţia produsă de noua afacere, iar ea fusese mulţumită să fie măcar puţin implicată în treaba asta.

Dar cel mai bun lucru dintre toate era că îi promisese că o va lua la New York cu el. Trebuiau să plece săptămîna următoare, iar Léonie era ocupată, făcea cumpărături, îşi lua haine potrivite pentru această ocazie. Era prima oară cînd recunoştea public că ea era mai mult decît doar amanta lui. Va fi la braţul lui ca femeia lui, cea cu care alesese să-şi împartă viaţa, femeia pe care o iubea. Iar ea avea acum siguranţa că o iubeşte – nu spusese el, oare, că-i lipsise? Îi lipsise atît de mult, încît de data asta o lua cu el! Îşi dorea atît de mult ca el s-o iubească! Voia să fie în siguranţă în dragostea lui.

Se grăbi la salonul *Fortuny*, sperînd că i-au făcut rochiile de seară. Le alesese gîndindu-se la Monsieur şi erau toate în acelaşi stil: fîşii lungi, fluide, de mătase, plisate, deschise în formă de V aproape pînă în talie, lipindu-se de trupul ei cînd se mişca, prinse jos pe şolduri cu un cordon cu pietre semipreţioase de aceeaşi culoare cu ciucurii de mătase. Cumpărase acelaşi model în culorile chihlimbariu şi jad, acvamarin şi ametist, topaz şi cristal. Erau superbe.

– Doamna arată minunat în rochia asta, murmură vînzătoarea admirativ, în timp ce Léonie se inspecta în oglindă, învîrtindu-se ca să se vadă la spate.

Materialul delicat se mişcă într-o buclă, de la umerii goi pînă la talie. Era senzaţională. Monsieur va

fi mîndră de ea, la New York.

Îi zîmbi vînzătoarei.

– Sînt perfecte. Vă rog să le livraţi acasă la mine – ba nu, aşteaptă, pe asta o iau cu mine.

O alese pe cea de culoarea cristalului. O va purta diseară, doar pentru el.

Era în stare să-i ierte orice, se gîndi el, cînd arăta aşa. Îl aştepta în salonul mare şi îşi alesese bine ambianţa. Rochia avea aceeaşi nuanţă opacă a materialului de pe pereţi, ca un văl de ceaţă care îi acoperea trupul, strălucind acolo unde cordonul din mărgele de cristal îi prindea şoldurile înguste. La lumina lămpii, chiar şi părul ei părea mai pal. Îl împletise într-o coadă groasă, complicată, cu mărgele, care atîrna strălucind pe spatele ei neted.

Ferestrele erau deschise, ca să prindă briza, iar el îşi aminti brusc şi foarte viu de noaptea de la hotel, cînd făcuse dragoste cu ea în salonul albastru. El acceptă un whisky de la Maroc şi se aşeză la fereastră. Era foarte cald în seara aceea.

– Îţi place?

Faţa ei abia aştepta aprobarea lui.

– E minunată.

– Am aranjat o cină specială în seara asta, hai să vezi.

Îi întinse mîna.

– Avem oaspeţi?

– Fără oaspeţi, doar tu şi cu mine. Îi arătă masa. Mîncăm omletă, zise ea, o salată şi un pahar de vin simplu.

– Eu sînt foarte mulţumit cu o omletă, zise el cu indiferenţă.

– A, dar poţi avea orice fel de omletă doreşti – omletă cu icre negre, sau cu somon afumat sau cu ciuperci. Sau *fines herbes?*

– Trebuie să plec imediat după cină – se uită la ceas – de fapt, peste o jumătate de oră.

Se întreba ce se întîmplase rău. Cu siguranţă, nu era vorba de copii.

– Monsieur, copiii sînt cumva bolnavi?

– Nu, nu sînt bolnavi. Am hotărît să-i trimit în America, la şcoală, pentru un timp. Vor pleca împreună cu mine, săptămîna viitoare. La fel şi mama lor.

– Mama lor? Atunci... Nu putu să termine propoziţia.

– Exact, draga mea. N-o să poţi merge în călătoria asta. Poate data următoare.

Léonie simţi cum îi tremură trupul, de parcă sîngele i se cutremura în vine.

– Te rog, nu-ţi face probleme dacă nu poţi să rămîi la cină, spuse ea cu vocea foarte liniştită. Sînt sigură că ai lucruri mai importante de făcut.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, Léonie, dar după cum vezi, n-am de ales.

– Nu vreau să discut mai mult treba asta. E clar că viaţa ta continuă fără mine.

Ea ieşi încet din cameră, ca o umbră cenuşie,

coada blondă legănîndu-i-se în mers.

Ochii lui erau reci, în timp ce o urmăreau cum pleacă. Aş putea să-ţi iert *aproape* orice, Léonie Bahri, se gîndi el, amintindu-şi de Alain Valmont, dar nu *chiar totul*. Trebuie să ne acceptăm cu toţii pedeapsa.

Léonie îl auzi plecînd. O porni fără ţel în jos, pe scări, şi se uită în sufragerie. Masa pentru doi arăta atît de atrăgătoare, cu paharele subţiri de cristal care erau favoritele lui şi cu porţelanul simplu, fin, pe care-l alesese pentru că ştia că îi plăcea. Brusc, furia începu să fiarbă, sfîşiind-o, consumînd-o. Cu o singură lovitură cu braţul, mătură masa, auzindu-se zgomot de cioburi de sticlă şi porţelan spart.

Léonie Bahri, urlă ea în tăcerea goală care urmă, nu eşti făcută să fii amanta nici unui bărbat!

A doua zi fugi în Sud, doar cu Bébé şi cu o valiză împachetată în grabă, cu cele mai simple lucruri.

Maroc o însoţi îngrijorat, măsurînd împreună cu ea peronul, pînă cînd veni trenul aburind şi pufăind, pregătindu-se de călătorie.

– Dar, Léonie, ce să-i spun? Vii înapoi?

De data asta era o chestiune serioasă, o simţea din atitudinea ei. Îşi stăpînea furia, care fierbea în ea ca un vulcan, gata să erupă, cu un strat de lavă, care să acopere rana pe care o simţea în interiorul ei.

– Nu vreau să-l mai văd niciodată pe Monsieur.

Caro m-a avertizat în legătură cu metodele lui: promite ceea ce vor oamenii şi apoi pune stăpînire pe ei. Asta face şi cu mine, Maroc: descoperă ce anume doresc cel mai mult şi apoi îmi ia înapoi lucrul respectiv. Mă torturează... cum pot să trăiesc aşa cu un bărbat?

– Léonie! zise el, bătînd-o uşor pe mînă. Întotdeauna ai venit înapoi. S-a întîmplat de mai multe ori, e un joc pe care îl jucaţi amîndoi.

– Aşa este, Maroc? Oare sînt şi eu la fel de vinovată ca şi el?

Poate că da, se gîndi ea. Dar, oare, greşelile ei nu erau obişnuite, omeneşti? Ea nu mînuia alţi oameni cu puteri supranaturale, aşa cum făcea el.

Îl putea vedea pe bărbatul pe care-l dispreţuia, la capătul peronului.

– Oricum, cu siguranţă că va şti unde am plecat, spuse ea cu amărăciune.

Spionul se va grăbi să-i telegrafieze raportul, de îndată ce va pleca trenul. Ah, Maroc! Îl ţinu strîns, în timp ce lacrimile începură să-i curgă. Nenorocirea este că-l iubesc.

Bébé începu să miaune, un mieunat subţire, iar Léonie ridică pisica, strîngînd-o în braţe, liniştitor.

– Trebuie să fie din cauza aburilor, spuse ea. Trenul a speriat-o.

Se aplecă din compartiment, ţinîndu-i mîna lui Maroc.

– Cine s-ar fi gîndit, Maroc, cînd tu şi cu mine am devenit prieteni, că viaţa noastră se va transforma

astfel?

– Viaţa încă nu s-a terminat, Léonie, spuse el, cînd trenul se puse în mişcare.

Capitolul 25

Bébé se lăfăia la soare pe marginea ferestrei cu plăci de teracotă, bucurîndu-se de căldură, întinzînd, leneşă, o labă spre o albină, cînd aceasta bîzîia în raza ei vizuală. Léonie era plecată pe deal să planteze diverse lucruri în grădină. Era acolo de aproape două luni şi se trezea odată cu soarele, în fiecare zi, săpa, grebla, prăşea şi planta. Spre seară, cînd soarele scăpăta, se uita la parcela ei, tratîndu-şi cu tandreţe plantele, de parcă le-ar fi putut face să crească mai puternice doar arătîndu-le bunătate.

– O să vezi, îi spunea ea lui Bébé, într-o bună zi

asta va fi o grădină frumoasă şi eu voi fi cea care a creat-o.

Domnul Frenard terasase panta pînă la plajă şi amîndoi s-au aplecat asupra planurilor şi schiţelor ei, pentru că ea ştia exact ce voia: un şir de copaci pentru umbră, aici la Vest, şi un bazin ornamental pe bucăţica de pămînt care înainta în jurul plajei, cu o bancă alături, astfel încît, la apusul soarelui, să poată şedea sub pomi şi să se uite peste bazin la mare. Plantase palmieri şi iasomie şi yancea şi leandri, şi le iubea pe toate.

– E lucrul care-mi dă cea mai mare satisfacţie din cîte am făcut în viaţa mea, îi spuse domnului Frenard, în timp ce-şi curăţa mîinile. Uită-te la mine, – şi i le întinse pentru a le inspecta – am pămînt sub unghii şi bătături de la săpat. Sînt o femeie a cîmpului, domnule Frenard. M-am întors la începuturile mele ţărăneşti.

Noaptea era atît de obosită, încît dormea buştean, fără să viseze şi fără griji. În schimb, făcea asta în timpul zilei. Toată ziua. Reluase la nesfîrşit scena cu Monsieur, întrebîndu-se de ce? De ce o făcuse? De ce făcea totdeauna aşa? Un lucru era sigur, nu mai voia să- l vadă niciodată. Sau poate voia, ca să-i spună că îl urăşte, că e un monstru; ar fi dorit să-i scoată ochii, să-l lovească şi să-l muşte, să-l rănească. Cum putea oare să-l iubească? Uneori însă îl dorea cu disperare, îi era dor de forţa prezenţei lui, simţind valuri de pasiune pentru el, împotriva cărora încerca să se lupte, spunîndu-şi că nu-l voia.

După cîteva săptămîni, prima durere trecuse şi ea se cufundase în munca ei, care cel puţin cerea o anumită disciplină şi îi dădea o satisfacţie – la sfîrşitul fiecărei zile, obţinea rezultate pe care le putea vedea; iar în fiecare săptămînă, plantele ei creşteau şi grădina se dezvolta.

Nu primise nici o veste de la Monsieur şi nu avea idee dacă se întorsese sau dacă mai era cu soţia şi copiii la New York. Nu mai era treaba ei. Acea parte a vieţii ei se terminase.

Devenise din nou o fată de la ţară, nu se mai ducea nici măcar la Monte Carlo sau la Nisa. Hanul era cu adevărat căminul ei. Pacea pe care o găsise întotdeauna în căldura primitoare a acestuia o liniştea. Un lucru ştia sigur; bărbatul acela mărunt, în haine maronii, nu se vedea nicăieri. Domnul Frenard controla în fiecare zi prin sat şi confirma că nu apăruse nici un străin.

– Oricine s-ar învîrti pe aici, ar fi imediat remarcat, ca un deget bolnav, o asigura el. Cunosc pe toată lumea din împrejurimi. Aici nu e loc pentru un spion, domnişoară Léonie.

Îndreptîndu-şi spatele dureros, Léonie examină cărarea pe care o făcuse ca să se ducă prin grădină, pînă jos la stînci, unde îi plăcea să facă baie. O săpase şi o netezise ea însăşi, apoi o pavase cu plăci de piatră şi bucăţi vechi de teracotă, ce alcătuiau un

fel de covor de forme şi culori diferite, iar golurile erau umplute cu pietricele de pe plajă. Cerul se întunecă rapid şi, chiar în timp ce se uita, văzu un fulger la orizont. Îşi strînse repede uneltele, curăţindu-le cu un smoc de iarbă şi ştergîndu-şi mîinile de fusta de bumbac pe care o cumpărase în satul Saint-Jean. Bébé veni în fugă spre ea, sperînd că era timpul de plimbare.

Tunetul răsună peste apă, cînd fulgerul pîlpîi din nou, luminînd pînza unei ambarcaţiuni mici, care se îndrepta spre mal. Nu era nici o boare de vînt, iar pînzele atîrnau moi sub cerul roşu ameninţător, în timp ce încerca să evite furtuna care se apropia. Léonie se uită, îngrijorată, de pe înălţimea de deasupra stîncilor, întrebîndu-se dacă va reuşi. Un zig-zag de fulgere tăie brusc marea iar ploaia şi vîntul se porniră, împingînd barca spre acel Point plin de stînci. Ea alergă în jos pe pantă spre plajă, abia putînd să vadă prin ploaie, alunecînd pe stînci, încercînd să-şi ţină părul ud ca să nu-i intre în ochi şi luptîndu-se să ajungă în locul spre care era împinsă barca. Nimeri peste ea aproape înainte să o vadă, trasă frumos la mal, într-o fîşie de nisip dintre stînci. Nu se vedea nimeni la bord, iar Léonie se uită, preocupată, la ambarcaţiune. Oare omul acela să fi fost aruncat peste bord? Marea fierbea şi era înspumată, udîndu-i picioarele, răstindu-se la fulgere şi la ploaie, furioasă că o scoseseră din liniştea ei albastră.

– Este cineva pe aici?

Un cap apăru din spatele pînzei.

– Vin imediat. Încerc să dau jos afurisita asta de pînză, înainte ca vîntul s-o facă fîşii.

Léonie se lăsă pe o stîncă, simţind cum genunchii i se înmoaie uşuraţi.

– Am crezut că ai murit.

Se auzi un rîs din spatele pînzei.

– Cine, eu? Niciodată. Am trecut prin furtuni mai rele decît asta – şi cu bărci mai mici.

Sări de pe punte şi îşi analiză satisfăcut munca.

– Am făcut o treabă bună, nu-i aşa? Am zărit locul ăsta cu nisip de acolo din larg şi mi-am dat seama că era singurul loc spre care puteam să mă îndrept, înainte ca furtuna să mă prindă cu adevărat. Se întoarse spre ea. Dar îţi mulţumesc că te-ai preocupat.

Era tînăr – probabil de vîrsta ei – şi la fel de ud ca şi ea. Părul îi era lipit de cap şi apa îi picura în ochi. Léonie începu să rîdă.

– Ce frumos trebuie să arătăm amîndoi, zise ea ridicîndu-se cu greu.

El întinse o mînă să o ajute.

– Păi, dacă eşti aici, înseamnă că trebuie să fie şi vreun adăpost unde poţi găsi de mîncare – sau e o insulă pustie? Nu prea mă pricep să construiesc colibe din frunze de palmier şi să caut fructe sălbatice ca să ne hrănim.

Ea rîse.

– Nu-i nevoie de aşa ceva, e un han în vîrful pantei.

– Minunat. Barca va fi în siguranţă aici, pînă trece furtuna.

El mai controlă o dată ambarcaţiunea, asigurîndu-se că era în regulă.

– Vremea rea va mai dura, pe cît se vede.

Léonie îl privi curioasă; era priceput, capabil. Ştia ce face. N- ar fi trebuit să se îngrijoreze pentru el.

– Hai, să mergem.

El îi luă mîna, în timp ce urcau dealul împreună, ajungînd în vîrf, rîzînd şi gîfîind, alunecînd amîndoi prin noroiul grădinii ei ude, pînă ajunseră pe terasă, unde se aşezară un moment, ca să-şi scoată pantofii uzi.

El se uită apreciativ la han.

– Nu puteam să eşuez cu barca într-un loc mai bun. Ce crezi, ar avea o cameră şi pentru mine?

– Sper că da, replică ea. Am să vorbesc cu doamna Frenard pentru tine.

– Atunci, lucrezi aici? Fantastic – am fost salvat de fecioara blondă de la han. Ar trebui să scriu un cîntec despre tine.

– Aşteaptă aici, spuse ea lăsîndu-l în hol, cu apa curgînd de pe el. Am să-ţi aduc un prosop şi nişte haine uscate, apoi am să-ţi arăt camera ta. În bucătărie, ea le explică celor doi Frenard ce era cu vizitatorul lor, întorcîndu-se cîteva minute mai tîrziu cu un braţ de prosoape, o pereche de pantaloni de lucru şi o cămaşă veche.

– Nu cred că o să ţi se potrivească. Zîmbi amuzată. Domnul Frenard e mai plin şi mai mărunt decît tine.

– O să meargă, spuse el vesel. Acum, arată-mi drumul, blondă feţioară.

Léonie îl conduse la o cameră şi se duse repede să se schimbe. Ea se întreba cum arăta oare cînd era uscat şi, uitîndu-se la ea însăşi în oglindă, stropită cu noroi şi muiată de ploaie, cu părul ca un ghem dezordonat de şuviţe ude, rîse. Ei bine, n-avea de ce să-l deziluzioneze, ea nu era decît o lucrătoare, acolo.

Se îmbăie repede şi se schimbă, punîndu-şi o altă fustă de bumbac şi o bluză albă, moale, suflecîndu-şi mînecile ca o femeie care munceşte. Îşi şterse părul cu prosopul, legîndu-l uşor ca să nu-i cadă pe faţă, şi se duse să o ajute pe doamna Frenard la bucătărie. Era aproape ora cinei, iar hanul avea un oaspete. Primul ei oaspete. Era emoţionant.

Charles d'Aureville îşi strînse cu cureaua pantalonii vechi, albaştri, în jurul taliei subţiri, zîmbind cînd îi suflecă la glezne – oricum, fiind scurţi, era mai bine să-i facă şi mai scurţi, decît să îi filfîie în jurul gambelor. Pantofii lui de pînză erau încă uzi, aşa că trebuia să umble în picioarele goale. Spera că nu-i va deranja treaba asta. Privirea lui cercetă camera mică ce dădea spre marea măturată de ploaie şi se socoti norocos că găsise un rai atît de plăcut. Mai bine să găsească fata, să-i cumpere un pahar de *pastis* şi să-i mulţumească pentru ajutor. Simţea mirosul de mîncare gătită.

Luîndu-se după aroma delicioasă, merse pe coridor spre mica sufragerie. Fata, într-o fustă şi o

bluză, curăţa acum şi aşeza pe o masă farfurii cu glazură albastră. Ea îşi ridică privirea cînd intră el, aruncîndu-şi de pe umăr coada blondă, zîmbindu-i cu ochii cei mai uluitori. Era oare aceeaşi fată?

– Hei, tot tu eşti, nu-i aşa? întrebă el cu un zîmbet.

Léonie îl privi fix. Era înalt, cu talia puternică, musculoasă, a unui atlet. Părul lui negru se ondula, iar ochii, curios de deschişi la culoare – erau gri sau ca aluna? – o priveau întrebător.

– Şi tu eşti tot tu, răspunse ea. Ştiu asta după pantalonii domnului Frenard.

– Tu cu siguranţă arăţi mai bine decît mine. El rîse. Trebuie să- ţi mulţumesc că ai venit să mă salvezi. Dar mai e ceva... ce-ai fi făcut dacă aş fi fost aruncat peste bord?

– M-aş fi dus după tine, bineînţeles. Te-aş fi pescuit.

El o crezu pe cuvînt.

– În cazul ăsta, curajoasa mea salvatoare, vrei să împarţi cu mine o sticlă cu vin?

Léonie puse sticla pe masă.

– Asta-i din partea hanului, spuse ea, nu luăm niciodată bani de la marinari naufragiaţi. Constatăm de obicei că n-au o leţcaie în buzunare.

Se bătu cu palmele peste buzunare – bineînţeles că n-avea bani.

– Am să-ţi restitui suma, promise el. Mama m-a învăţat să fiu întotdeauna cinstit şi să nu iau niciodată bani de la o femeie.

Léonie rîse, umplînd paharele.

– Cerul se limpezeşte. Mergem afară pe terasă?

– Uite ce, spuse el, dacă ai treabă, eu sînt bucuros să mă învîrt pe la bucătărie. Acasă obişnuiam des să fac lucrul ăsta, cînd eram copil... Sînt un mare şmecher, nimeni nu scăpa de farmecul meu. Puteam obţine tot ce voiam de la bucătăreasă, chiar şi cea mai bună prăjitură cu ciocolată, înainte de a se răci suficient ca să poată fi tăiată.

– Pun pariu că ai fost foarte alintat.

– Ai dreptate, deşi am crezut întotdeauna că Edouard e mai răsfăţat – el era mai mare, aşa că avusese mai multe ocazii.

– Edouard?

– Fratele meu.

– Înţeleg. Ei, nu-i nevoie să mergem la bucătărie, am puţin timp liber.

– Nici nu-ţi ştiu numele, spuse el surprins.

– Dar nici eu pe al tău.

– Eu sînt Charles d'Aureville.

– Iar eu sînt Léonie Bahri.

Se duseră pe terasă, rîzînd. Doamna Frenard, uitîndu-se prin uşa de la bucătărie îi urmări ieşind.

– Aşa-i mai bine, spuse ea. Are nevoie de companie.

El locuia la castelul familiei, lîngă Tours, unde administra proprietăţile.

– Cel mai mult îmi plac caii – cei de curse – şi bărcile, nu neapărat în ordinea asta, îi spuse el. Am

fost săptămîna trecută la Monte Carlo pentru cursa de iahturi – nu, n-am cîştigat. Am sosit al treilea, dar am făcut o cursă bună. Data viitoare voi reuşi mai bine. El se uită la mîinile ei asprite de muncă ţinînd paharul de vin. Şi tu ce faci?

– Ei, cîte puţin din toate. Gătesc, lucrez la grădină, spăl vase... lucruri obişnuite.

– Nu e plicticos? Vreau să spun, o fată ca tine... eşti foarte drăguţă.

Ea se uită la el cu ochii aceia frumoşi, alungiţi, cu o privire enigmatică pe care el nu o putea descifra.

– Îmi pare rău, n-am vrut să te ofensez... vreau să spun că nu făceam apropouri sau aşa ceva, continuă el.

Ea se încruntă.

– E-n regulă.Fiecărei fete îi place să i se spună că e drăguţă. Mai vorbeşte-mi despre tine. Ea se sprijini de perete la marginea terasei. Cum e cînd ai nouăsprezece ani şi trebuie să răspunzi de proprietăţi întinse şi să ai o familie mare, cai şi bărci?

– Hei, stai puţin. În primul rînd, am douăzeci şi doi de ani, iar proprietăţile nu sînt chiar aşa de mari. Sînt doar de mărime decentă. Casa a fost construită acum trei sute de ani de către un d'Aureville şi am reuşit să locuim acolo de atunci pînă acum. Mama părea că o conduce de parcă ar fi fost un hotel – era întotdeauna plină cu prieteni, cu bunici, cu unchi, cu mătuşi şi veri. Era arhiplină de oameni şi animale – cîini, hamsteri, şoareci albi, pisici, iepuri, cai – de toate. Rîul trecea prin parcul nostru şi Edouard m-a învăţat să înot.

– Fratele tău mai mare, completă ea.

– Da. Edouard a fost un frate mai mare perfect, el m-a învăţat tot ce trebuie să te înveţe un frate mai mare – să înot, să navighez cu barca, să călăresc – şi m-a ajutat la lecţiile de la şcoală.

Doamna Frenard scoase capul pe fereastră.

– Cina e gata, strigă ea.

Charles era dezamăgit, îi plăcea să stea cu ea.

– O să trebuiască să te duci să ajuţi?

– Nu avem nici un alt client în seara asta. Nimeni nu iese din casă, pe aici, cînd e umezeală!

– Atunci, o să iei cina cu mine? M-aş simţi foarte prost de unul singur.

Îi zîmbi cuceritor.

Pentru ea, viaţa lui era mai fantastică decît orice poveste din *O mie şi una de nopţi*, el era o Şeherezadă care îi spunea basmele pe care ea dorea să le audă. Poveşti despre o copilărie magică, într-un castel de pe rîul Loira, unde verile erau pline de zile lungi, însorite, cu ponei favoriţi şi cîini bătrîni, credincioşi; despre înotul cu grupuri mari de prieteni, într-o piscină rece, zăgăzuită din rîu; despre furtul merelor şi al prunelor din propriile lor livezi. Întotdeauna, în iunie, erau căpşuni, iar o mamă drăguţă se asigura că-şi spălau mîinile înainte de cină, refuzînd să-i trimită în camera copiilor, pretinzînd că vrea să aibă mereu familia în jurul ei, că ei erau bucuria vieţii ei. Iernile erau reci şi, cînd s-au făcut mai mari, mergeau

la vînătoare în pădure, iar în ajunul Crăciunului, era o festivitate, întotdeauna cu aceleaşi mîncăruri tradiţionale şi cu slujba de la miezul nopţii; apoi reveneau acasă în grup, fără să le fie somn, ca să bea vin fiert aromat – de fapt mai mult limonadă decît vin – şi să mănînce fripturi fierbinţi, lipicioase, în faţa focului aprins în hol, în timp ce adulţii rîdeau şi se sărutau unii cu alţii şi îşi urau „Crăciun fericit" şi toată lumea desfăcea cadourile.

– Şi fratele tău? întrebă ea. Vorbeşte-mi despre el.

– Edouard este aventurierul familiei, spuse el între două înghiţituri din ghiveciul ei.

– Continuă, îl îndemnă ea.

– E o poveste întreagă despre Edouard. Mamei îi place să o spună, întotdeauna, continuă el. Într-o dimineaţă, cînd avea doar şase ani, el şi-a împachetat o geantă cu cele necesare vieţii – un măr, două bucăţi de prăjitură cu ciocolată şi un ursuleţ de pluş – şi a pornit-o spre sat, în drum spre Paris. Cînd a ajuns în sat, s-a aşezat pe o bancă în faţa hanului să-şi mănînce prăjitura – mersul pe jos era o treabă care îţi făcea foame. Patronul hanului l-a văzut şi, recunoscîndu-l că e băieţelul de la castel, a trimis pe cineva să-i spună mamei; între timp, i-a dat lui Edouard un pahar mare cu lapte, ca să meargă cu prăjitura. Cînd mama a sosit, şi-a aruncat braţele în jurul lui, uşurată, şi l-a întrebat unde se ducea. „Într-o aventură, a spus el. Mă duc în junglă şi la lacuri şi munţi, în Africa şi în China". „Nu poţi să te duci mai tîrziu? l-a întrebat ea. Cînd ai să fii mai mare? În fond, acum am nevoie de tine". El s-a uitat foarte serios la

ea, gîndindu-se la ce-i spusese. Ea se jura întotdeauna că el stătea pe gînduri, ca pe muchie de cuţit, să aleagă între ea sau junglă. Apoi, a fost de acord să rămînă. „Dar numai un timp şi numai pentru că ai nevoie de mine", i-a spus el.

Charles rîse.

– A reuşit să-şi ţină promisiunea, pînă a împlinit şaisprezece ani şi apoi a plecat: mai întîi în Africa, ţara visurilor lui, apoi în toate celelalte locuri. Acum are douăzeci şi cinci de ani şi e în Brazilia... la mii de kilometri depărtare, pe rîul Amazon în sus, şi aduce cauciuc din junglă.

– Cred că-i simţi lipsa, spuse ea, invidioasă. Ai un frate mai mare atît de perfect.

– Edouard e cel mai bun prieten al meu. Nu există nimic ce nu i- aş putea spune. E greu de explicat... ştiu, Edouard are un fel de tandreţe rară pentru un bărbat. Probabil că sună straniu, dar dacă l- ai întîlni vreodată, ai înţelege ce vreau să spun. Ca frate mai mare, m-a iubit aproape ca un tată; mi-a dat voie întotdeauna să mă alătur jocurilor lui fără să fie obligat de către mama. Obişnuia să stea în faţa unui semicerc format din prietenii lui şi să spună, „El e Charles, e fratele meu şi stă cu mine"; voia să vadă dacă îndrăznesc să-l refuze. Şi n-au îndrăznit niciodată... şi aşa că am rămas cu ei.

El rîse, amintindu-şi.

– Iar tu, Charles, tu ai vrut vreodată să fugi în ţări îndepărtate, ca fratele tău?

El se uită în ochii ei – acei ochi stranii, minunaţi, ca ai unui animal somnoros.

– Nu, mie îmi place aici. Îmi plac caii şi cîinii mei şi fermele. Îmi plac lucrurile aşa cum au fost întotdeauna.

Bébé sări pe masă alături de el. Începu să toarcă, frecîndu-şi capul de braţul lui.

– Hei, tu, uşuratico, spuse el rîzînd, mîngîindu-i capul mic. Apoi îşi înălţă privirea, uluit. Doamne, pisica asta poartă diamante şi rubine.

Léonie ridică din umeri.

– Poate a avut un tată bogat, spuse ea cu un zîmbet.

– Dar oare sînt adevărate?

– Mă îndoiesc, dar arată la fel de drăguţă şi dacă poartă podoabe false, nu crezi? Ea îşi împinse scaunul înapoi. Hai să mergem pe terasă, să vedem dacă au apărut stelele. Poate că mîine ai să-ţi poţi recupera barca.

Cerul era fără nori, iar aerul era îmbălsămat şi cald, de parcă Odin şi Thor nici nu auziseră vreodată de Coasta de Azur.

– Spune-mi despre tine, o îndemnă el, plimbîndu-se pe terasă împreună. Eşti un mister. Eşti prea exotică pentru a aparţine locului acestuia.

El îi urmări faţa, aşteptînd un răspuns. Buza ei de jos era rotundă, ca o perniţă, tentantă.

– Exotică? Din păcate, nu. Sînt o obişnuită ajutoare la bucătărie. Singurul lucru exotic la mine este că tatăl meu a fost egiptean.

– Atunci, spuse el luîndu-i mîna şi sărutîndu-i degetele aspre, roase, poate eşti o zeiţă... o făuritoare de destine, o ţesătoare de farmece...

El întinse mîna şi îi despleti coada, desfăcîndu-i părul pe umeri. Ea mirosea proaspăt şi răcoros, a iasomie şi piersici.

Léonie se îndepărtă, lăsîndu-l dezamăgit şi încurcat la capătul terasei.

– Léonie, îmi pare rău, n-am vrut. Ba... da, am vrut, dar nu aşa cum crezi.

Doamne Dumnezeule, se gîndi ea, e atît de nostim. Crede că eu am impresia că profită de o sărmană servitoare! Cînd, de fapt, eu sînt aceea care n-am vrut ca el să mă sărute, pentru că nu ştiam unde s-ar putea sfîrşi asta.

Charles era cufundat în scuzele lui.

– Uită, iartă-mă. Mă pun la picioarele tale.

Şi făcu chiar aşa, se întinse pe burtă, pe terasă, şi îi sărută degetele de la picioare, pînă ce ea începu să rîdă, dorind ca el să o sărute pe gură, de data asta. El o făcu; avea un gust delicios de soare şi vînt şi de bunătate simplă şi de toate lucrurile după care tînjea ea.

Era foarte tîrziu, vorbiseră mult în noapte. Luîndu-l de mînă, ea îl duse în camera ei şi stătură culcaţi acolo împreună, unul lîngă altul, în patul cel mare, ţinîndu-se de mînă şi vorbind în şoaptă despre faptul că trebuia să se scoale în zori să controleze barca şi cît de norocos fusese că o găsise pe ea şi cît de norocoasă fusese ea că-l găsise pe el. Şi apoi, o sărută şi o îmbrăţişă, iar ea se relaxă în braţele lui tinere, iubitoare, lăsîndu-l să facă dragoste cu ea, visînd că făcea şi ea parte din marea lui familie fericită, că era o d'Aureville, cu veri pline de soare şi

cu Crăciunuri fericite. Atît timp cît era în braţele celui ce-i înfăţişa cele mai dragi vise ale ei, simţea că aparţine şi ea lumii aceleia.

Ea îl trezi în zori şi se duseră jos la barcă împreună, urcîndu-se pe stînci şi traversînd mici bălţi rămase de pe urma fluxului, în drumul spre portul lui secret.

– Îmi pare rău că te părăsesc, spuse el, ţinîndu-i mîinile şi uitîndu-se în ochii aceia frumoşi. E o noapte pe care n-am s-o uit cît voi trăi. Eşti o zeiţă, Léonie Bahri. Ai ceva magic.

El îşi puse braţele în jurul ei şi o sărută cu tandreţe, iar ea zîmbi cînd el îi făcu semn cu mîna. Barca plutea uşor pe apă, aşteptîndu-şi stăpînul şi, odată cu briza rapidă de dimineaţă, el ridică pînza şi fixă direcţia.

– La revedere, Léonie, strigă el stînd la cîrmă.

– La revedere, Charles... ai grijă. Nici eu n-am să te uit, adăugă ea în şoaptă.

O săptămînă mai tîrziu, veni o scrisoare de la el. Se duse pe jos la plajă să o citească, şezînd pe stîncile unde îl întîlnise.

„Dragă frumoasă Léonie Bahri, scria. *Ţi-am spus că mama m-a învăţat să fiu întotdeauna cinstit şi să nu iau niciodată bani de la o femeie... de aceea, ca un bărbat onest, îţi trimit o sumă pentru plata camerei mele şi pentru masa servită la familia Frenard. Te rog mulţumeşte-le din partea mea.*

Iar ţie, magică Léonie – vrăjitoare, zeiţă, ţesătoare de farmece – îţi mulţumesc că ai fost cu mine, că mi-ai dăruit o noapte din viaţa ta fermecată, că eşti atît de frumoasă şi atît de iubitoare şi blîndă... trebuie să-ţi mai spun că ai un loc în amintirile mele... Charles".

Ea împături scrisoarea cu grijă şi se întoarse încet la han, gîndindu-se la el. Va păstra scrisoarea lui pentru totdeauna – şi el rămăsese în amintirea ei.

Capitolul 26

Marie-France de Courmont nu-l văzuse niciodată pe Gilles aşa ca acum. Îl văzuse în multe feluri – fermecător, acru, amuzant, rece, distant – dar niciodată nehotărît. Insistase brusc să-i ducă pe băieţi în America, să vadă nişte şcoli, trecînd peste protestele ei că nu-şi poate lăsa copiii atît de departe. „Atunci, stai acolo cu ei", îi replicase el, cu indiferenţă. Iar cînd au ajuns acolo, au vizitat cam o duzină de şcoli, şi-a redus opţiunea la două, apoi toată chestiunea a fost abandonată, ca şi cînd n-ar fi existat vreodată. Cînd ea îl întrebase, el îi răspunsese că se

va mai gîndi la treaba asta, mai tîrziu. Îl auzise pe Verronet întrebîndu-l despre noile automobile şi, din nou, el amînase să ia o hotărîre importantă. Aflase de la Verronet că asta nu se întîmpla pentru prima oară. Se părea că Gilles, care pînă atunci nu-şi lăsa niciodată vreo hîrtie pe birou, ci stătea acolo pînă rezolva totul, nu se mai putea concentra. Şi doar se ştia că munca era pasiunea lui.

Acum, cînd se întorseseră la Paris, nimic nu se îmbunătăţise. Stătea treaz cea mai mare parte a nopţii – ştia asta pentru că văzuse lumina aprinsă în dormitorul lui – dar nu lucra. Atunci ce făcea, oare?

– Arăţi obosit! îi spuse într-o seară, la cină.

– Zău?

– Nu te simţi bine, Gilles?

– Sînt perfect sănătos.

– Poate lucrezi prea mult. Ar trebui să te odihneşti. De ce nu pleci în Sud? Ştii că dacă stai pe iaht, asta îţi face bine.

Gilles se uită la ea, surprins. Îi oferea scuza pe care o căuta.

Ea împinse scaunul şi Bennett se grăbi să o ajute.

– Mă duc să le spun noapte bună copiilor, apoi cred că am să mă culc devreme. Noapte bună, Gilles... şi, Gilles...

– Ce-i?

– Poate ar trebui să te duci la doctor, să-ţi faci un control?

– Exagerezi, Marie-France. Sînt perfect sănătos.

Ea ridică din umeri.

– Cum doreşti.

Gilles aprinse o ţigară de foi şi îşi sorbi coniacul, stînd singur în sufragerie. Masa lungă, perfect lustruită, reflecta candelabrul de argint, subliniindu-i singurătatea – luminile lumînărilor erau pentru doi, pentru amor şi atracţie. Ah, Dumnezeule, cît de tare îi lipsea Léonie. Era disperat să aibă veşti despre ea. Nu primise nici o scrisoare de la ea, nici un mesaj. Plecase de tot. Bărbatul din Saint-Jean avea greutăţi să supravegheze hanul şi îi fusese imposibil să se infiltreze printre localnici.

Ţigara de foi se stinse, o reaprinse şi plecă prin hol spre biroul său, trase fotoliul cel mare la fereastră şi se uită afară, peste Sena.

Intenţionase să nu o mai vadă niciodată, îi cerea prea mult. A, nu ca alte femei – nu cerea bani şi bijuterii şi blănuri – Léonie voia dragoste. Iar dragostea era acel bun pe care el nu-l avea ca să-l poată oferi. Ce simţea, oare, pentru ea? se întrebă el. Pentru că de simţit, simţea ceva, cu siguranţă. Nevoia de ea era dureroasă. Şi de ce îi spusese oare că dorea un copil? Un copil! Trebuie să fi fost nebună. Oare nu ştie cît de mult cer copiii – mai bine-zis, nu cer, ci pretind? Ei pretind dragoste – iar el nu era pregătit să o ofere nimănui. Numai că ăsta era singurul lucru pe care-l voia ea, unicul lucru de care avea ea nevoie. Léonie dorea să fie iubită.

Se sprijini de spătarul fotoliului, gîndindu-se ce să facă.

Dacă o voia înapoi, trebuia să-i spună că o iubeşte. Era atît de simplu, încît se întreba de ce nu se gîndise la asta mai înainte.

Vremea furtunoasă se menţinea, se întrezărea la orizont, întunecînd cerul de seară cu nori purpurii, la fel cum se întîmplase cînd Charles fusese aruncat de mare la uşa ei, cu două săptămîni înainte.

Léonie se uită îngrijorată la nori, în timp ce se grăbea să se întoarcă de la Saint-Jean, alergînd ultimii metri, cînd cerul se deschise şi ploaia începu.

– Sărmanii mei pomişori, îi spuse gîfîind doamnei Frenard, scuturîndu-şi picăturile de ploaie din păr. Dacă vremea continuă tot aşa, o să-i dezrădăcineze.

Se uită pe fereastră spre tinerii chiparoşi pe care îi plantase în partea de vest a terenului ei, dar era imposibil să vezi ceva prin pînza de ploaie.

Doamna Frenard aprinsese focul în camera de zi şi Léonie se aşeză acolo să-şi usuce părul şi să o privească pe Bébé care se bucura de acest lux neobişnuit.

– Ai un vizitator, Léonie, spuse domnul Frenard din uşă, cu o voce conspirativă.

– Un vizitator? Dar cine-i? întrebă ea tot în şoaptă.

El închise uşa cu grijă în urma lui.

– El este, Léonie; e Monsieur, ducele.

Şocul îi provocă din nou un tremur pe şira spinării. I se uscase gîtul şi inima îi bătea tare. Să fie oare nervozitate? Sau excitaţie? Aşadar, venise, în cele din urmă! Dar venise, oare, să-şi revendice proprietatea lui, sau să-şi ia un rămas bun final?

Monsieur stătea în micul hol, făcîndu-l şi mai mărunt cu prezenţa lui. Apa picura din părul lui şi din haine, făcînd o baltă pe podeaua de gresie.

– Mi s-a stricat automobilul, spuse. Am mers pe jos, cîţiva kilometri.

– Vino înăuntru. Léonie deschise uşa de la camera de zi. Mă duc să aduc prosoape.

Îl lăsă stînd lîngă foc, uitîndu-se după ea, şi alergă la dulapul cu lenjerie, acordîndu-şi timp să se obişnuiască cu ideea că el era cu adevărat aici. La naiba, nu se aşteptase să se simtă aşa, dar arăta atît de vulnerabil, aşa ud cum era. Şi era slab, nu arăta bine. Doamne, oare să se fi întîmplat ceva rău cu el? Léonie, Léonie, îşi spuse ea, era vorba să nu-ţi pese, îl urăşti, a ieşit pentru totdeauna din viaţa ta.

El aştepta acolo unde îl lăsase; îi dădu prosoapele.

– Mai bine scoate-ţi haina, sugeră ea, am s-o pun aici să se usuce.

Ea întoarse capul, nevrînd să vadă nici măcar un gest intim cît de mărunt, amintindu-şi cum îi descheia cămaşa şi îşi punea braţele în jurul lui, plăcîndu-i senzaţia pieptului lui gol lîngă ea, simţind cum îi bate inima.

– Léonie! Părul lui era zburlit de la frecatul cu prosopul, iar cămaşa era udă, la fel cum fusese şi haina. Trebuia să te văd, am venit să-ţi spun că-mi pare rău de cele întîmplate.

– Parcă îmi amintesc că ţi-a părut rău şi data trecută, cînd ai venit aici... Nu se repetă oare aceeaşi poveste?

El ridică din umeri.

– Îmi vine greu, Léonie, pledă el. Ştii asta. Acum văd că am făcut o cruzime. Dar, cumva, atunci cînd am făcut--o, nu mi s-a părut chiar aşa – mi s-a părut că e firesc să iau copiii cu mine, la New York. Nu mi-am dat seama cît de mult a însemnat asta pentru tine.

– A, ba cred că da, Monsieur... tu ştii întotdeauna exact ce faci.

– Îmi acorzi credit pentru mai mult decît sînt capabil. Bineînţeles că, dacă aş fi ştiut ce fac, nu m-aş fi comportat atît de stupid, ci te-aş fi luat cu mine.

– Ah, nu mai pot suporta, strigă ea brusc. Nu mai suport să trec din nou prin toate astea. O să spui că-ţi pare rău şi eu o să mă întorc la tine şi apoi o să găseşti vreo altă cale să mă torturezi. Ei bine, nu. Nu şi nu. Niciodată!

– Léonie, am nevoie de tine. El întinse mîinile spre ea. Te rog, Léonie, întoarce-te la mine.

Ea se duse în capătul îndepărtat al camerei, de parcă s-ar fi temut că el ar putea s-o atingă, iar el se prăbuşi deodată, moale, pe fotoliul de lîngă foc.

– Ce s-a întîmplat? ţipă ea speriată. Arăta îngrozitor, era palid şi tremura.

– Îmi pare rău, îmi pare cu adevărat rău, Léonie. Probabil că am răcit.

– Doamnă Frenard, doamnă Frenard...

Léonie ieşi în fugă din cameră, în căutare de coniac, iar el o urmări cu ochi care păreau că se înceţoşează rapid. Simţi o durere în umăr şi începu să

tuşească; nu plănuise să se simtă astfel, dorise să o prindă în braţe, să o copleşească , să o facă să simtă că avea nevoie de el – şi acum, iată că el avea nevoie de ea.

O auzi revenind în cameră, dar pentru el era un efort prea mare ca să deschidă ochii. Mirosi alcoolul cînd ea i-l duse la gură şi îi turnă puţin pe gît, făcîndu-l să tuşească.

– Monsieur, ţipă ea, ah, Monsieur... deschide ochii, spune-mi că te simţi bine.

– O să-mi fie bine – mai lasă-mă un moment, am simţit că nu mai pot respira.

Gîfîi cînd durerea îl fulgeră din nou şi ea alergă la cei doi Frenard.

– Trebuie să cerem ajutor, ţipă ea. Domnule Frenard, te rog, du- te la Saint-Jean după doctor.

Îngenunche lîngă el pe covor, ţinîndu-i mîinile. El îi simţea căldura degetelor pe degetele lui îngheţate. Durerea scădea, nu-l mai strîngea atît de puternic, iar mîinile începeau să i se dezmorţească, înţepîndu-i degetele. Se ridică puţin în fotoliu.

– O să-mi fie bine acum, şopti el. Acum respira mai uşor şi ea îl urmărea cum încordarea se ştergea de pe chipul lui. Gilles deschise ochii şi o privi.

– Léonie, e ridicol... am venit să-ţi spun că nu pot trăi fără tine.

El rîse şi începu să tuşească, faţa contorsionîndu-i-se de durere.

– Te rog, nu spune asta, îl îndemnă ea.

– Am venit să-ţi spun că te iubesc, gîfîi el. Te

iubesc, Léonie.

Ea îşi aminti vocea avertizatoare a lui Caro. El descoperă exact lucrul de care au nevoie cel mai mult oamenii şi apoi foloseşte lucrul acesta ca să-i submineze; fiecare are preţul lui. Nu-i adevărat, se gîndi ea, îmi spune cuvintele pe care am dorit să le aud atîta vreme, doar pentru că crede că ar putea să moară.

– E-n regulă, Monsieur, spuse ea blînd, mîngîindu-i degetele care încercau să i le prindă pe ale ei, nu-ţi face rău, încercînd să vorbeşti acum.

El se mişcă neliniştit în fotoliu.

– Trebuie să-ţi spun. Neapărat. Vino înapoi la mine, Léonie. Am nevoie de tine. Te iubesc. Te rog spune-mi că o să vii.

Închise ochii şi se lăsă pe perne.

– Stai liniştit, murmură ea. Doctorul o să vină curînd.

Cu ajutorul doctorului, îl mutară în patul ei şi Gilles se cufundă în moliciunea acestuia, cu uşurare.

– Ar trebui să insist să vă trimit la spitalul din Nisa, spuse doctorul Marbeuf, deşi se pare că vă simţiţi mai bine acum.

– S-a mai întîmplat aşa, doctore, replică Gilles, deja iritat de slăbiciunea lui, şi, fără îndoială, că se va mai repeta. Am să rămîn aici.

– Inima este un organ imprevizibil, domnule duce, îl atenţionă doctorul. Sfatul meu este să vă întoarceţi la Paris cît mai curînd posibil şi să consultaţi specialistul dumneavoastră. Totuşi, dacă ignoraţi sfatul meu, cel puţin odihniţi-vă. Întoarce-ţi-vă pe iaht şi nu faceţi nimic, cîteva săptămîni. Dacă aţi stat sub un stres prea puternic, atunci trebuie să înlăturaţi cît mai mult din această presiune.

Léonie asculta de pe fotoliul ei, din colţ. Era inima, deci, ea nu ştiuse că are probleme.

– E-n regulă, Léonie, spuse el după plecarea doctorului. Am să trăiesc. Dar îmi pare rău că te-am speriat... doar că...

– Doar că, ce anume?

– Doar că ai arătat că încă îţi mai pasă de mine.

Afară era întuneric şi ploaia răpăia în geamuri, bătînd toba pe terasă. Bébé se uita afară în noapte, urînd ploaia. Tăcerea atîrna grea în aer.

Léonie se duse spre pat şi se uită în jos la faţa lui obosită, privindu-l fix în ochi.

– Chiar ai crezut ce-ai spus?

El întinse mîna, atingîndu-i părul cu degetele blînde.

– O cred. Te iubesc, Léonie.

El stătea culcat pe perne, uitîndu-se cum îşi descheie bluza şi şi-o scoase încet, apoi fusta, alunecînd-i peste şolduri; văzu trupul ei atît de familiar, atît de frumos. Ea se băgă sub pături, punîndu-şi braţele în jurul lui, ţinîndu-l aproape, liniştindu-l cu apropierea ei, împărtăşindu-i forţa ei. Se

simţea ca un copil în braţele ei, protejat şi iubit, mîngîiat să adoarmă. Ah, slavă Domnului, se gîndi el închizînd ochii, slavă Domnului că încă mai e a mea.

Capitolul 27

E ca un bărbat tînăr la prima dragoste, se gîndi Caro, cînd Léonie şi Monsieur urcară la braţ cărarea de la han pînă la maşina care aştepta. Monsieur se întorcea la Paris şi ea nu mai văzuse nici un bărbat atît de nedornic să plece. Era însă îngrijorată de Léonie; în clipa asta, arăta ca o femeie îndrăgostită, fericită şi lipsită de griji, ca în clipa următoare, să devină rece şi distantă, preocupată de propriile-i gînduri. Caro îi făcu semne cu mîna, cînd el se urcă în automobil şi, cu un ultim sărut din partea lui Léonie, porni pe drumul spre Nisa.

Ei bine, se gîndi în sinea ei, acum o să aflu adevărul. Descoperise ea, oare, că, de fapt, nu-l iubeşte? Caro se afla la han doar de două zile, grăbindu-se să vină acolo la cererea urgentă a lui Léonie, care îi spusese că voia să-i relateze urgent ceva, dar Monsieur întîrziase şi nu avuseseră încă ocazia să vorbească.

– Ei, acum a plecat, anunţă Léonie cu un oftat.

Se aşeză pe treptele ce duceau spre mare, cu genunchii strînşi sub bărbie şi cu braţele în jurul lor. Oare stătea aşa doar pentru că el avea să-i lipsească? se întrebă Caro. Rămăseseră amîndoi pe iaht, mai mult de o lună. Lui Léonie nu-i plăcea niciodată să aştepte.

– Caro, sînt însărcinată!

Ea lăsă puţin timp ca să înţeleagă bine sensul celor spuse.

– Ah, Léonie, ah, Doamne, eşti sigură?

– Da, sînt sigură. Trebuie să fac un avort.

– Léonie! Era şocată. Nu poţi face una ca asta... e atît de periculos. Se cutremură la acest gînd. Dar de ce să nu-i spui, pur şi simplu? Ştiu eu cum e el, dar, cu siguranţă, putem să-l convingem cumva.

– Caro, nu e copilul lui Monsieur.

Privirea uluită a lui Caro o întîlni pe a lui Léonie.

– Atunci... al cui?

– Este al celui despre care ţi-am vorbit... marinarul eşuat la mal.

– Dar a fost o singură noapte.

Léonie zîmbi.

– Ah, Caro, nu trebuie mai mult.

Caro tăcu, întrebîndu-se ce era de făcut.

– Vezi cum e Monsieur acum, spuse Léonie. E diferit, mă iubeşte. Ultima lună a fost atît de fericită, atît de calmă! Pentru prima dată, în ani de zile, nu ne-am sfîşiat încercînd să ne provocăm unul pe celălalt. Jocurile s-au încheiat.

– Léonie, nu există nici o cale ca Monsieur să creadă că e copilul lui?

– Mi-a zis odată că copiii lui sînt ai lui şi ai soţiei şi că aceştia sînt singurii copii pe care intenţionează să-i aibă... Monsieur e un om foarte grijuliu, Caro. El nu face greşeli.

Se uitară una la alta, căutînd o cale de ieşire din dilemă.

– Trebuie să fac un avort, spuse în cele din urmă Léonie. Nu exista altă cale.

Începu să plîngă şi Caro o înconjură cu braţele.

– Te rog, nu plînge. Bineînţeles că nu poţi face un avort. N-am să te las să faci un lucru atît de îngrozitor, Léonie. Gîndeşte-te la risc, ai putea muri.

– Ah, Caro, nu înţelegi? În sfîrşit, am totul. Monsieur mă iubeşte. E tot ce mi-am dorit de fapt. Şi acum, din cauza unei singure nopţi – doar o singură noapte, cu un tînăr care a apărut într-un moment în care aveam nevoie de cineva – am să pierd totul. Ah, cum am putut să fiu atît de proastă!

Caro îşi puse braţele în jurul ei şi o lăsă să plîngă.

– Nu te îngrijora, Léonie, spuse ea liniştitor. O să se rezolve totul. N-am să te las să te omori făcînd un avort... trebuie să ne gîndim la un plan. Trebuie să existe şi altă soluţie.

Verronet bătu la uşa lui Monsieur.

– Domnişoara Montalva vrea să vă vadă, domnule.

El îşi ridică privirea surprins.

– Caro? Ce naiba căuta ea aici?

Caro intră în birou, sărutîndu-l pe obraz şi aşezîndu-se, fără obişnuitul ei zîmbet plin de încredere.

– Am venit să te văd în legătură cu Léonie.

El o privi uimit.

– Nu ştiu dacă ai observat, Gilles, dar nu arată bine în ultimele cîteva săptămîni. Se tot plîngea de oboseală şi lipsă de atenţie – şi ştiu că aşa ceva nu i se potriveşte.

Era adevărat. Léonie era întotdeauna plină de energie, chiar cînd stătea nemişcată, părea că se reţine, aşteptînd să acţioneze, iar acum, toate astea dispăruseră. Era liniştită, prea liniştită şi, de cînd se întorseseră la Paris, ea nu dorise să meargă nicăieri. El crezuse că era mulţumită să rămînă doar cu el. Nebun! De ce nu-şi dăduse oare seama că se întîmplă ceva rău?

– Spune că nu o mai interesează mîncarea, zise Caro, întrerupîndu-i gîndurile, nimic nu o mai tentează...

Asta era destul de adevărat, se gîndi ea cu un oftat. Léonie nu mînca, într-o încercare disperată de a rămîne slabă, ca să nu se observe sarcina.

– Trebuie să o vadă un doctor, spuse el cu

îngrijorare. Ştiu eu exact omul care e potrivit.

– Am dus-o azi dimineaţă la un doctor. Ezită. Din păcate, ceea ce e zis el nu e prea bine.

Ah, Doamne, ce tot spunea ea? Îşi împinse înapoi scaunul, stînd aplecat asupra ei, prinzîndu-i umerii.

– Caro... ce se întîmplă cu ea, ce are? Spune-mi, pentru Dumnezeu.

– Plămînii, Gilles, doctorul spune că-i tuberculoză.

Léonie. Frumoasa lui Léonie era bolnavă, poate chiar...

Caro întoarse capul, nevrînd să-i întîlnească privirea.

– Există şanse ca să se vindece complet, Gilles, dar are nevoie de îngrijire de specialitate. Trebuie să plece imediat la un sanatoriu în munţi. Doctorul spune că este esenţial pentru ea să aibă odihnă totală şi linişte, că nu are voie să primească vizite, pînă cînd nu-şi dă el avizul. Ar putea să fie nevoie de luni de zile.

– Atunci, trebuie să vorbesc cu doctorul acela. Trebuie să aibă tratamentul cel mai bun, cel mai specializat.

El încerca să-şi stăpînească panica ce-l cuprinsese – trebuia să o salveze.

– Doctorul ăsta este cel mai bun. Are clinica lui în Elveţia şi practica lui e cea mai avansată în acest domeniu. O să aibă grijă de ea, Gilles, poţi avea încredere în el. Dacă vrei, poţi vorbi şi tu cu el.

Ea ştia că se putea baza pe doctor, ca să-i confirme povestea – fusese deja plătit pentru asta.

A fost exact aşa cum spusese ea. Doctorul Lepont a confirmat povestea ei, adăugînd că prezenţa lui Gilles sau a lui Caro, aşa necăjiţi cum erau, ar fi fost dăunătoare pentru starea precară a sănătăţii lui Léonie. Nu avea voie să aibă vizitatori, pînă nu permitea el. Dar nu trebuiau să se îngrijoreze, el avea sanatoriul său particular în munţi, o va duce el însuşi acolo şi echipa lui de medici îi va supraveghea tratamentul. El îi va informa despre progresele ei, bineînţeles, dar trebuia să plece imediat.

– Faceţi ce credeţi că e necesar, a răspuns liniştit Monsieur. Dar, doctore Lepont, o vreau înapoi vindecată!

El umblă ore în şir pe străzile Parisului, blestemîndu-se că nu ştiuse că e bolnavă, că nu observase mai devreme. Îşi aminti de noaptea în care fiul său aproape că murise. Abia atunci a înţeles cît de mult ţinea la el. Şi şi-o aminti pe Léonie la han, cînd îl ţinuse în braţele ei toată noaptea. Nu, ah, nu – Léonie nu putea să moară!

O duse la gară el însuşi, asigurîndu-se că era instalată confortabil în compartimentul special pe care-l rezervase pentru ea. Léonie îl urmări cu îngrijorare,

cum măsura peronul în aşteptarea doctorului Lepont.

Îi dădu numeroase cadouri de plecare, cămăşi de noapte moi cu volane şi capoate, un covoraş de blană pentru pat, ultimele cărţi ca să se distreze în orele lungi pe care le va petrece singură. Trenul pufăia nori de aburi pe peron, iar Bébé mieuna încet pe genunchii ei şi se înghesuia mai aproape.

El veni înapoi cu doctorul Lepont.

– Voi fi în compartimentul de alături, doamnă, spuse doctorul cu un zîmbet. Am să fiu cu ochii pe dumneata, nu te îngrijora.

El îi părăsi discret, în timp ce conductorul începu să închidă uşile.

– Te aştept să te întorci ca vechea mea Léonie, spuse Gilles, prinzîndu-i umerii slabi, ochii lui adînci, albaştri, comandîndu-i.

– Am să mă întorc, Monsieur, răspunse ea ascultătoare, în timp ce el o sărută. Îţi promit că aşa voi face.

Ea îl urmări de la fereastră, cu un braţ ridicat în semn de rămas bun, cînd trenul porni. Cînd el dispăru din vedere, ea se lăsă pe perne cu un oftat de uşurare. Poate va reuşi, pînă la urmă.

Capitolul 28

Acum nu se mai poate nega, se gîndi Léonie, trecîndu-şi cu satisfacţie mîinile peste umflătura burţii ei. Şi îmi place. Îmi place. Aş vrea să am o duzină de copii. Aş vrea să-mi petrec tot restul vieţii ca mamă.

– Imaginează-ţi, Bébé, că pot face un copil. Ar trebui să încerci şi tu, pisicuţa mea. Trebuie să-ţi găsim un soţ.

Un soţ. Starea ei de spirit se prăbuşi, de la bucurie la disperare, cum se întîmpla atît de des de cînd venise în mica vilă de pe terenul sanatoriului. Avusese momente cînd se simţise atît de izolată şi de tristă

încît dorise să moară şi momente de vîrf, atît de înalte, încît se simţise invincibilă, promiţîndu-şi că va păstra copilul, că Monsieur îl va accepta ca pe al lui şi totul va fi minunat. Dar, bineînţeles că totul nu era decît un vis. Realitatea era că avea aproape opt luni de sarcină şi copilul nu avea un tată. Mai rău încă, trebuia să-l abandoneze de îndată ce-l va naşte.

Fuseseră făcute toate aranjamentele. Infirmiera îi va lua copilul la naştere şi apoi va merge la prietenii surorii doamnei Frenard, care locuiau la Menton, şi care promiseseră să aibă grijă de copil ca şi cînd ar fi fost al lor. Erau oameni buni, simpli şi binevoitori şi aveau deja trei copii – acum se va adăuga unul în plus micii lor familii fericite. Şi, bineînţeles, că avusese grijă să depună o generoasă sumă de bani în banca din Menton, suficientă pentru întreţinerea întregii familii. Copilul lui Léonie nu va fi sărac, avusese ea grijă de asta.

Umblase la nesfîrşit pe dealul cu eucalipţi şi pini din spatele vilei, gîndindu-se la viaţă, la copilul care venea pe lume neajutorat, la fel de nedorit cum fusese şi ea însăşi, şi vărsînd lacrimi amare pentru încă un copil născut fără dragoste. Dar, cel puţin, o să fi îngrijit, o să fi iubit, îi promise ea, chiar dacă eu nu te voi mai vedea niciodată, după naştere.

Timpul trecuse încet în micul sat elveţian, cuibărit în strînsoarea unor piscuri care împungeau cerul cu degete albe. Aerul începutului de toamnă era limpede şi rece, iar ea şedea pe verandă, înfăşurată călduros, urmărind veveriţele cum aleargă pe ramuri, şi hrănind cu firimituri de la micul dejun prihorii cu pieptul

luminos. Şi, odată cu apropierea iernii, clopotele răsunau în vale, sunetele lor fiind purtate în jos, de pe păşunile înalte, înainte de a începe să ningă.

Culorile îi reveniră în obraji, căci mînca tot ce spuneau doctorii că trebuia, făcînd plimbări lungi, cu Bébé, pe dealurile din spatele vilei, pînă cînd trupul ei deveni prea greoi pentru un asemenea efort şi atunci se mulţumea să se plimbe prin terenul sanatoriului, evitînd satul, ca nu cumva să fie străini indiscreţi, deşi era convinsă că nu erau.

Lui Monsieur i s-a permis să-i scrie o dată pe lună, iar ea deschidea scrisorile, dornică. Erau întotdeauna la fel, scurte bilete în care spunea că spera că era mai puternică şi se simţea mai bine şi că aştepta să o vadă cînd va fi destul de bine. Erau întotdeuna semnate simplu, „Monsieur". Ce face oare cînd eu nu sînt acolo? se frămînta ea, umblînd pe dealurile izolate. Voia să se termine totul, ca să se poată întoarce la el, sigură acum de faptul că el o iubeşte, că totul va fi bine, de îndată ce vor fi din nou împreună.

Brusc, la sfîrşitul lunii a opta, începură durerile. La început simţi doar o durere în spate, pe care o ignoră, dar apoi o apucă o crampă şi gîfîi, surprinsă de intensitatea acesteia – copilul era hotărît să se nască acum. Ca şi ea, aşteptase destul de mult.

Acum, cînd venise sorocul, îi era teamă şi, luînd-o pe Bébé, se aşeză un timp pe terasă, uitîndu-se la munţii familiari. Imensitatea lor o calmă, punînd în perspectiva normală ceea ce avea să vină: muritorii

dădeau naştere şi muritorii mureau, dar munţii îi contemplau veşnic. Actul creaţiei este ceva ce se întîmplă în fiecare zi; ea era o femeie gata să facă acel lucru pentru care era menită, să dea naştere unui copil.

Noaptea îi păru atît de lungă, împărţită în perioade de calm şi o luptă nebună cu durerea. Nu se aşteptase la o asemenea durere. Oare copilul trebuia să se lupte atît ca să iasă din trupul ei? Nu exista, oare, o cale mai uşoară? Pierdu noţiunea timpului, aţipind între contracţii, adunîndu-şi puterile pentru următorul atac. O să învingă, nu voia să cedeze şi să ţipe că nu mai suportă. Împinse şi gîfîi toată noaptea şi, odată cu zorile, veni şi copilul. Îl auzi ţipînd, cînd infirmiera îl luă, iar ea zîmbi triumfătoare, zăcînd sfîrşită, cu părul încîlcit, muiat de transpiraţie.

Apoi îşi văzu fiica pentru prima oară – şi o îndrăgi de îndată.

– Mai las-o cu mine puţin, ceru ea ţinînd ghemotocul mic, înfăşurat, în vîrstă de o zi, care era Amélie. Lasă-mă să o ţin o săptămînă.

Infirmiera se uită la ea, neajutorată.

– Dar, aţi spus, doamnă...

– Ştiu, ştiu, dar acum nu pot. Nu vezi, e cel mai frumos copil din lume! Am nevoie să o ţin, să mă uit la ea încă puţin timp.

Atinse mîna copilului, zîmbind cînd degeţelele subţiri i le prinseră pe ale ei cu o putere surprinzătoare. Sărută cu tandreţe smocul de puf blond de pe capul ei. Ah, da, se gîndi ea, e copilul meu şi nimeni n-o să mi-l poată lua.

Doctorul veni să discute cu ea, iar ea luă copila din coşuleţ, de lîngă patul ei, strîngînd-o protector, ca un animal speriat, că ar încerca să i-o ia cineva cu forţa.

– Bineînţeles că n-am să fac aşa ceva, Léonie, spuse el blînd, dar tu eşti aceea care trebuie să analizezi condiţiile. Ştiu că-ţi vine greu acum, tocmai ai născut, dar trebuie să te gîndeşti cum e mai bine pentru copil. Aminteşte-ţi motivele pentru care ai venit aici. Decizia e a ta. Nimeni nu ţi-o va lua – tu trebuie să faci singură lucrul ăsta.

Era deştept, se gîndi ea, pe măsură ce trecea timpul. Bineînţeles că nimeni nu-i va lua copilul. Numai ea putea lua hotărîrea. Dar ce-ar fi dacă l-ar părăsi pe Monsieur? Ar putea păstra copilul. Un fior de teamă o îngheţă. Şi ce fel de viaţă va avea copilul, ca fiica nelegitimă a unei femei ca ea – o femeie întreţinută? Nu, Amélie va avea o soartă mai bună, cu o familie normală, cu fraţi şi surori cu care să se joace şi o mamă şi un tată care o vor iubi. Léonie ştia că nu avea de ales.

Dar o va mai ţine încă puţin, poate o lună. Cu siguranţă că o lună nu însemna prea mult. Ar putea duce copilul în Sud, la han, la soare. Acolo trebuie să fie primăvară, mimoza va fi înflorită. Un copil ar creşte

grăsuţ şi sănătos în aerul acela curat. Doar o lună, îşi promise ei înseşi, apoi doamna Frenard o putea duce pe Amélie la Menton.

Capitolul 29

Monsieur umbla neliniştit prin casa mare din piaţa Saint-Georges. Totul era imaculat, mesele lustruite străluceau, draperiile fine argintii atîrnau în cute drepte, ferind camerele nefolosite de soarele de primăvară, iar căminele goale aşteptau focurile calde.

El nu venea aici prea des, îi amintea prea mult de casa întunecoasă de la ţară, cînd mama sa îşi adunase prietenii şi plecase luînd cu ea toată strălucirea care trezise la viaţă, pentru scurt timp, lumea lui.

Avea aceeaşi senzaţie acum, plimbîndu-se prin

camera lui Léonie, atingînd cuvertura, netedă, crem şi pernele, închipuindu-şi urma lăsată de capul ei şi tot părul ei frumos, acel păr minunat. Mirosul de iasomie persista în dulap şi el se uită la rochiile care atîrnau acolo, la rochia cristal de la *Fortuny*, pe care o cumpărase ca să o poarte în America, amintindu-şi cum arătase îmbrăcată cu ea, cînd o purtase pentru el, în seara despărţirii lor, şi cum dorise să o pedepsească.

Se întinse pe pat, uitîndu-se la plafon. Nu avusese nici o legătură cu ea. Nu mai erau rapoarte zilnice, nici amănunte secrete ale vieţii ei. Fusese un timp cînd nu putuse trăi fără ele, cînd avusese nevoie să ştie totul, cînd fusese obsedat să ştie ce anume făcea în fiecare minut în care nu era cu el, dar acum dorea doar ca ea să se facă bine, să trăiască. N-ar fi putut suporta altfel.

Îi era greu să doarmă în vechea lui cameră din Insula Saint- Louis. Stătea treaz aproape tot timpul, lucrînd pînă cînd era atît de obosit, încît uneori adormea pe birou. Închise ochii. Măcar aici se simţea mai aproape de ea. Se simţea în pace.

Era întuneric cînd se trezi, dar nu se simţea odihnit. Se aplecă şi aprinse lampa, aruncîndu-şi picioarele peste marginea patului. Erau cîteva cărţi pe noptieră, pe care, probabil, că le citise înainte de a

pleca – oare ar trebui să i le trimită? se întrebă el, frunzărind leneş paginile. Un bilet alunecă pe podea iar el îl ridică, uitîndu-se curios la scris. Îi era adresat ei, la han, datat din septembrie trecut. Îl deschise şi îl citi repede, apoi din nou, mai lent. Era de la un bărbat, Charles. Anexa bani pentru camera lui şi pentru masa servită la familia Frenard, spunea despre ea că e magică, frumoasă şi îi mulţumea pentru o noapte din viaţa ei fermecată. Era datată exact cu două săptămîni înainte ca el să se ducă la ea la han, cînd îi spusese că o iubeşte.

Nu simţi furie, ci era ceva diferit. Era de parcă venele i se umpleau cu gheaţă, de parcă îşi îndepărta orice emoţie. Permisese doar o fisură, o singură mică spărtură în armura de apărare cu care se protejase de cînd mama sa îl condamnase, atît de uşor şi fără grijă, la o viaţă fără ea, fără dragoste – trimiţîndu-l la şcoala aceea, unde nici măcar nu venise să-l viziteze şi nu-i scrisese niciodată. Nu mai permisese nici unei femei o asemenea putere asupra lui – niciodată. Pînă la Léonie.

Împături biletul cu grijă şi îl puse în buzunar. Erau puţine elemente. Doar numele: Charles. Şi faptul că fusese un „marinar eşuat la mal" – asta însemna o ambarcaţiune şi nu una mare. Dacă a eşuat lîngă familia Frenard, trebuia să fie o barcă mică. Un iaht de curse, de exemplu. Nu erau oare curse nautice la Monte Carlo în acea perioadă a anului? Verronet va afla.

Şi Léonie? Ce va face cu Léonie? Coborî scara gîndindu-se la ea. Mai întîi, trebuia să afle toată

povestea, apoi îşi va face mişcarea. Dar nu-i va da drumul, ştia asta.

– Am avut dreptate că am adus-o aici, doamnă Frenard, spuse Léonie, uitîndu-se la Amélie cum doarme în coşuleţul ei afară, pe terasă, apărată de soare şi de vînt, de o tendă. Uită-te la ea cum creşte.

Amîndouă erau aplecate peste coşuleţ, examinînd mica faţă blondă, cu gura strînsă în somn, de parcă s-ar fi concentrat foarte tare.

– Ah, e frumoasă, Léonie, şi seamănă atît de mult cu tine.

Era adevărat, chiar şi acum, la trei săptămîni, semăna cu ea. Léonie cercetă faţa fiicei ei, căutînd o trăsătură a tatălui ei, dar nu văzu nici una. Părul lui Amélie era blond şi, cînd deschidea ochii, privea spre lume cu aceeaşi privire alungită, aurie, pe jumătate adormită.

Bébé se îndrăgostise de această nouă fiinţă umană, de dimensiuni mici, şi devenise păzitoarea ei, aşezîndu-se lîngă coşuleţ şi torcînd tare şi mulţumită de noile ei răspunderi, făcînd-o pe Léonie să rîdă de importanţa pe care şi-o dădea.

– Nu sînt sigură dacă eu sînt mama sau tu, Bébé, o tachina, ridicînd pisicuţa şi strîngînd-o în braţe, primind în schimb o linsătură aspră pe nas.

Luna aceea a fost ca în rai. Începuse luna mai în

Mediterana, aducînd cu ea cer senin şi un soare cald, iar binecuvîntatele zile albastre erau şi zile de blîndă fericire. Îngrijea şi hrănea copila, o urmărea cînd dormea, cu fascinaţia unei tinere mame şi se trezea cu o viteză instinctivă noaptea, la micile ei plînsete. Şi Amélie se dezvolta, înflorind după prima ei călătorie zbuciumată, dificilă, de intrare în lume, devenind o copilă cu obraji bucălaţi, blondă, mulţumită în braţele mamei ei.

Léonie se bucura de fiecare zi, de tot ce aducea cu ea, de fiecare creştere mică în greutate, de gestul unui braţ micuţ, de degetele perfecte, apucătoare. A fost cea mai fericită lună din viaţa ei şi refuza să numere zilele pînă la termenul stabilit.

Nu putea da înapoi şi ştia bine lucrul ăsta, deşi noaptea măsura terasa, făcînd planuri cum s-o păstreze, nesuportînd gîndul de a o da cuiva. Trebuia să existe o cale, dar toate reveneau în acelaşi punct. Ea nu era potrivită pentru copil. Cu ea, Amélie nu va avea niciodată o viaţă normală – va fi copila nelegitimă a unei femei notorii şi răzbunarea lui Monsieur ar putea fi teribilă. Se cutremură de teamă pentru Amélie, gîndindu-se la soarta ei. Îşi aminti de proprietăţile pe care le avea, de casa de la Paris, de fabricile din Lille, de acţiunile la căile ferate şi hîrtiile de valoare; ar fi renunţat la toate, într-o clipă, ca s-o păstreze pe Amélie. Dacă totul ar fi chiar atît de simplu! Cîndva, crezuse că asta este principalul – siguranţa. Atunci, viaţa nu-ţi mai dă probleme, nimeni nu te mai poate răni. Dar nu era aşa, pur şi simplu nu era aşa.

Marea aproape că nu se mişca sub soarele dimineţii, cînd şedea pe terasă ţinînd-o pe Amélie în braţe. Îi împachetase toate lucruşoarele – jachetele şi mici haine de noapte, mica perie de păr pentru puful ei blond. Nu era altă ieşire. Amélie merita o mamă mai bună decît ea şi un tată adevărat. Şi apoi, va fi în siguranţă, ferită de Monsieur.

Doamna Frenard ezită la uşă, temîndu-se de ce avea să se întîmple.

– Sîntem gata de plecare, Léonie, spuse ea blînd.

Léonie privi în jos la fiica ei, la faţa ei mică, frumoasă, inocentă.

– E ultima dată, şopti ea. N-am să te mai văd niciodată, Amélie, dar am să te iubesc mereu. Ah, da, tu vei fi întotdeauna iubită.

– Doamnă Frenard, şopti ea, în timp ce-i dădea copila, acesta e lucrul cel mai îngrozitor pe care a trebuit să-l fac în viaţa mea.

Se răsuci, cu faţa împietrită şi cu ochii uscaţi, neputînd să se uite cum plecau pe alee, iar pisicuţa şedea liniştită la picioarele ei, ştiind, ca întotdeauna, că ea avea nevoie de încurajare.

Capitolul 30

Caro îi ţinea mîna lui Léonie în drum de la gară, la piaţa Saint-Georges.

– Vino să stai cu mine un timp, o îndemnă ea. Spune-i că nu eşti destul de zdravănă încă pentru a te întoarce în oraş; am putea pleca la ţară.

Era foarte îngrijorată în legătură cu Léonie. Nu era vorba doar de felul cum arăta – era slabă, dar părea mai sănătoasă decît atunci cînd plecase şi avea culoare în obraji, după o lună de soare. Era vorba de privirea moartă din ochii ei, care o îngrozea.

– Nu, spuse Léonie hotărîtă. Am făcut-o deja, Caro. Voi regreta lucrul ăsta toată viaţa, dar era lucrul cel mai bun pentru Amélie, iar acum trebuie să trăiesc cu el. Monsieur a fost răbdător şi bun – iar eu l-am dezamăgit. Aş vrea atît de mult să-i spun, Caro... e un secret îngrozitor.

– Nici nu trebuie să te gîndeşti la aşa ceva. Te-ar ucide, Léonie. Gîndeşte-te la Amélie. Doamne, dac-ar şti că există un copil...

Léonie nu-i spusese lui Monsieur că vine acasă. Doar Caro ştia – şi Maroc. El o aştepta pe trepte şi îi luă mîinile reci, privind-o cu îngrijorare.

– Un valet are permisiunea să o sărute pe doamna? întrebă el cu un zîmbet slab.

– Vai, Maroc, bineînţeles că da. Îşi aruncă braţele în jurul lui. Sînt atît de bucuroasă că vă văd, pe amîndoi prietenii mei.

O urmară în hol, privirile lor întîlnindu-se în spatele ei.

– Se simte bine? şopti Maroc.

– Nu sînt sigură... arată bine, dar n-ar fi trebuit să ţină copila, acum n-o să poată depăşi situaţia.

Casa arăta la fel. Chiar şi în lumina după-amiezei, salonul arăta teatral, ca o scenă pentru o piesă care nu-i mai stîrnea interesul, se gîndi ea cu melancolie. Iar camera ei era la fel de frumoasă, umplută cu flori de către Maroc, cu pernele aranjate atrăgător pe patul mare. Camera ei de zi, mică, o aştepta – cu fotoliul aşezat la fereastra deschisă cu vederea spre verdeaţă, gata să prindă prima briză. Dar ceea ce

dorea ea de fapt era să fie înapoi, la han. Începu să plîngă.

– Vai, Léonie, spuse Caro, te rog nu plînge. Sînt aici, am să te ajut – şi Maroc... te iubim, dragă, te rog, nu plînge.

– Caro, cum am putut face lucrul ăsta? Cum am putut să-mi încurc viaţa în halul ăsta? Tot ceea ce doresc de fapt este să fiu cu Amélie.

– Foarte bine, Léonie, asta e ceea ce doreşti. Dar nu poţi avea totul. Da, ţi-ai încurcat viaţa, dar n-o să o ruinezi şi pe cea a copilei aceleia. Adună-te... lucrurile sînt aşa cum sînt. Am plănuit înşelăciunea şi am realizat-o. Monsieur nu bănuieşte nimic. Doar tu îi poţi dezvălui secretul – iar dacă o faci, Dumnezeu ştie ce se poate întîmpla. Este timpul, Léonie Bahri, să începi să gîndeşti cu mintea şi nu cu inima.

O lăsară singură să se odihnească şi să se mai gîndească. Desigur, Caro avea dreptate. Era vina ei şi nu avea dreptul să se autocompătimească. Era timpul să-şi reia firele propriei sale vieţi şi să meargă mai departe. Inima i se învioră, gîndindu-se la Monsieur – a fost atît de bun, de înţelegător. O iubea cu adevărat. Nu spusese chiar el aşa? Şi, cîndva, asta fusese tot ce-şi dorise.

Raportul lui Verronet era pe masa lui, aşteptînd să

fie citit. Îl împinsese mai încolo, ascuns sub o grămadă de hîrtii, se ocupase cu desene şi descrieri, cu rapoarte financiare şi afaceri cu acţiuni. Dar acum trebuia să-l citească. Trebuia să ştie. Nu fusese uşor, spusese Verronet, erau multe ambarcaţiuni mici în port de-a lungul coastei, în septembrie, şi singurele elemente pe care le aveau era numele, Charles, şi faptul că ei credeau că fusese o ambarcaţiune cu pînze, aflată acolo pentru curse. Dar reuşise; fusese el personal, cum ordonase De Courmont, neavînd încredere în nimeni altcineva, şi vorbise cu oamenii din port, proprietari de bărci, şi cu organizatorii de curse – şi, în plus, avusese şi noroc. Întîlnise pe cineva care şi-a amintit că Charles d'Aureville ieşise în timpul furtunii şi îşi amintea mai cu seamă că venise o perioadă de vreme proastă, cîteva săptămîni de ploaie, de fulgere şi vînt puternic. Charles nu numai că scăpase cu viaţă, dar avusese noroc să găsească adăpost.

Deci acesta era marinarul eşuat la mal: Charles d'Aureville. Aruncă hîrtiile înapoi pe masă. Numele nu însemna nimic pentru el. Se uită la adresă. Castelul d'Aureville, în Loire.

Măsură podeaua biroului, gîndindu-se la mişcarea următoare. Se auzi o bătaie în uşă. Léonie stătea în deschizătura uşii, zîmbindu-i.

– Tocmai mă gîndeam la tine, zise el calm.

– Şi eu mă gîndeam la tine... aşa că iată-mă. Sînt mai bine, după cum vezi.

Arăta slabă şi obosită. Era ceva, nu era sigur ce

anume, dar era schimbată. În braţele lui însă, trupul ei slab, piele şi os, îi dădea aceeaşi senzaţie; sub mîinile lui, mirosea la fel, a iasomie şi aer proaspăt – era în stare să se înece în parfumul acela. Voia să o ucidă!

– Mi-ai simţit lipsa, dragul meu? întrebă ea cu un zîmbet.

– Ştii bine că da. Ochii lui îi cercetau faţa. Ştia că nu putea trăi fără ea. Acum te simţi mai bine?

– A, da. Doctorul Lepont a spus că sînt vindecată şi că boala nu va mai reveni, dacă voi fi atentă.

– Ar trebui să te iau într-o vacanţă la mare, poate chiar la preţiosul tău han, ca să-ţi refacem forţele din nou, dar sînt ocupat.

– Nu, nu la han... vreau să stau aici cu tine. Am stat izolată prea mult timp, Monsieur. Sînt bucuroasă acum că m-am întors iar aici, la tine.

Zîmbetul ei îl învălui.

Era încă Léonie a lui, vechea lui Léonie, care a venit înapoi la el. Aruncă hîrtiile într-un sertar şi o luă de mînă.

– Am terminat pentru azi, Verronet, spuse el, cînd ieşiră în hol împreună. Ne ducem acasă.

Conduse el însuşi pînă acasă, în noul model de automobil *De Courmont* – o maşină albastră cu scaune îmbrăcate în piele crem – concentrîndu-se asupra maşinii. Cînd au ajuns la casa lor, el i-a luat mîna şi au urcat împreună, în tăcere, treptele spre camera ei.

Dacă se aşteptase ca el să fie tandru şi atent, greşise. Nici nu făcu de fapt dragoste cu ea, ci mai

degrabă pretinsese din nou, îi ceruse trupul care îi aparţinea, cu o pasiune întunecată, care o lăsă gîfîind. Şi nu îi spuse că o iubeşte. Dar nici ea nu-i spusese lui că-l iubeşte.

Verronet se bucura întotdeauna cînd era pe Coasta de Azur. Nu atît pentru soare şi briza mării cît pentru jocurile de noroc. Cazinoul era o atracţie teribilă dar, pînă acum, reuşise întotdeauna să se oprească înaintea dezastrului. Exista un mare avantaj dacă lucrai pentru De Courmont, era un patron foarte generos. Îţi solicita fiecare minut din timpul tău, iar viaţa nu-ţi mai aparţinea. În schimb, plătea bine şi cheltuielile erau nelimitate, aşa încît, dacă o mică parte din bani se pierdeau la cazinouri, cine să se îngrijoreze? Şi mai era ceva: în ultimii cîţiva ani, slujba lui devenise cea de „mînă dreaptă", un confident personal. Era mai apropiat de De Courmont mai mult decît oricine; avea grijă de toate afacerile personale. Doar el cunoştea secretele lui De Courmont, slăbiciunile lui – dorinţele personale ale unui bărbat a cărui imagine publică era atît de distinsă, atît de puternică şi atît de nemiloasă. De fapt, ceea ce ştia el îi putea surprinde pe mulţi. Totuşi, el stătea în banca lui şi, pentru moment, era mulţumit să lase lucrurile aşa cum erau. Dar va veni o zi cînd se va sătura să mai fie spionul lui De Courmont – nu avea de gînd să

fie toată viaţa un lacheu bine plătit. La momentul potrivit, va folosi ceea ce ştia ca să urce în societate. Se va duce la toate petrecerile acelea ca un egal, nu ca un fel de servitor – lumea îl va invita pe el. Şi va avea o mulţime de bani; lui De Courmont nu i-ar plăcea să afle lumea că avea un pîntece la fel de vulnerabil ca orice rechin.

Avea sentimentul că, în afacerea asta cu Charles d'Aureville fusese ceva mai mult decît o singură noapte. I se părea neplauzibil ca o femeie ca Léonie şi un tînăr bărbat ca d'Aureville să fi fost satisfăcuţi doar cu atît. De Courmont îl trimisese înapoi să vadă dacă există vreun temei pentru suspiciunea lui şi, la început, se părea că aşa se întîmplaseră lucrurile. Dar acum apăruse ceva nou, iar lui Monsieur n-o să-i placă.

Léonie îşi petrecuse o lună aici, cînd se presupunea că se afla încă în munţii elveţieni, însănătoşindu-se de ce s-o fi presupus că are. Descoperise asta absolut întîmplător, cînd se dusese în satul Saint-Jean, de lîngă han. Uneori, puteai afla bîrfe ale localnicilor în barul de acolo sau la magazin. Lucruri mărunte, sau de la o farmacie. Scăpase pe jos, la bar, un pahar cu bere şi se tăiase la deget destul de rău. Îl îndrumaseră la farmacie, iar proprietarul i-a vîndut plasture şi unguent – şi o mică informaţie gratuită. La Frenard se mănîncă cel mai bine la prînz, îi spusese el, gîndindu-se că e un vizitator ocazional, iar acum, cînd doamna de la Paris plecase, bănuia că ei servesc din nou clienţii. A fost nevoie doar de puţin inte-

res, ca să afle că acolo stătuse cîtva timp un copilaş, un bebeluş de fapt. Doamna Frenard venise personal să ia apă oxigenată şi pudră de talc şi lucruri de care au nevoie sugarii; părea bucuroasă, deşi era foarte secretoasă. Nu prea înţelegea de ce.

Un sugar! Şi Léonie plecată în munţi timp de şase, şapte luni! Lucrurile începeau să se lege şi Verronet ştia că lui Monsieur n-o să- i placă treaba. Îi făcuse o mare plăcere să scrie telegrama. Îşi putea imagina ce figură va face, cînd o va citi.

Ei, nu era nici o grabă. Putea foarte bine să se distreze la cazinou cîteva zile, înainte de a începe să caute copilul. În fond, avea şi el dreptul la puţină distracţie.

– Caro, ăsta nu e Verronet? Ştii tu, lacheul lui De Courmont!

Alphonse îi arătă un bărbat de la masa de *chemin de fer*, cu o grămadă de jetoane lîngă el.

Caro se uită surprinsă.

– Ai dreptate, dar ce naiba face aici? Credeam că-l părăseşte pe Monsieur doar cînd se duce la culcare.

– Mă întreb şi eu, zise Alphonse, gînditor. De Courmont e băgat pînă peste cap în negocierile lui cu americanii în legătură cu automobilele lui. M-aş fi gîndit că are nevoie de Verronet – el e capabil să înregistreze pe moment fapte şi cifre şi asta e exact

ce are nevoie acum De Courmont. E foarte straniu că el joacă la cazinoul din Monte Carlo, acum.

– Presupui că o fi fugit cu banii lui De Courmont? Caro rîse la această idee. Asta ar fi ceva!

– Nu cred că-i asta. Ştii, Caro, Monsieur îl foloseşte pe Verronet ca un fel de spion în afaceri – îl pune să afle toate secretele oamenilor ale căror companii vrea să le preia – şi e foarte priceput în treaba asta. Acum, ce secrete pot fi aici, la Monte Carlo, pe care Verronet să le scotocească?

Ochii lui Caro se făcură mari, cînd îşi dădu seama ce spunea el.

– Dar nu e posibil, Alphonse. De ce ar bănui ceva Monsieur?

– Nu ştiu, dar pentru binele lui Léonie, cred că trebuie să aflăm.

– Vai, Alphonse, ce să facem?

– O să-l urmărim pe Verronet.

– Dar cu siguranţă că o să ne recunoască.

– O să ne descurcăm mai bine. Şeful poliţiei de aici e un vechi prieten al meu. I-am făcut cîndva un serviciu. O să fie bucuros să mi-l întoarcă acum.

Amélie va împlini săptămîna viitoare cinci luni, se gîndi Léonie, în timp ce se îmbrăca pentru cină, în apartamentul ce dădea spre ocean, de la *Grand Hotel* din Deauville. Picioruşele ei trebuie să fie bronzate şi

puternice de atîta stat la soare şi probabil că îşi ridică deja căpşorul ei frumos ca să se uite în jur. Propriul ei chip o privea fix din oglindă.

– N-are rost, Léonie Bahri, îşi spuse ea cu fermitate. Nu te mai gîndi la asta.

– Adică, la ce?

Monsieur era în spatele ei. Léonie nu-l auzise venind în cameră şi îşi dădu seama că probabil rostise cuvintele cu glas tare.

– A, nimic...

– Mie nu mi s-a părut că era „nimic". La ce anume nu mai vrei să te mai gîndeşti?

– Mă gîndeam la tine – că pleci la New York din nou. Mi-ai promis că o să mă iei, îţi aminteşti?

– Într-adevăr, îmi amintesc. Şi am să te iau... cîndva.

Nu ştia ce era cu el – sau poate că ea se schimbase. Poate că el simţise că ea era altfel, că nu mai era aceeaşi fată ca aceea care îl părăsise. Rareori ieşeau împreună, Monsieur lucra pînă tîrziu în fiecare seară şi îşi petrecea mult timp cu fiii lui. Era curios totuşi; ea crezuse că el va fi foarte bucuros să o vadă înapoi. Nu era însă ca atunci, la han, cînd venise să o caute, să-i spună că o iubeşte. Probabil pentru că sîntem mai obişnuiţi unul cu celălalt, acum... ca o pereche de oameni căsătoriţi de mai mult timp, se gîndi cu tristeţe. Sugestia lui de a pleca pentru cîteva zile la Deauville venise ca din senin; spusese că ei îi va face bine să ia puţin aer proaspăt de mare.

Dar Deauville era atît de diferit faţă de Coasta de Azur! Deşi cerul era albastru, aceasta nu era o mică mare blîndă, ci era un ocean mişcat de fluxuri, care se ridicau şi se retrăgeau, pe o imensă plajă pustie, măturată de vînt.

– M-am gîndit că poate vrei să vezi cursele de iahturi mîine, spuse el indiferent, aplecîndu-se ca să-şi aranjeze cravata în oglindă.

Amintirea lui Charles d'Aureville participînd la o cursă cu mica sa ambarcaţiune, îi revenise în minte.

– A, nu cred, replică ea, atentă. Sînt fericită să stau pe terasă, fără să fac nimic. Nu mă interesează concursurile acestea.

– Poate fi amuzant. O să aruncăm o privire.

Îl simţi stînd în spatele ei şi se întoarse cu un zîmbet, sărutîndu-l pe obraz. Mirosea a loţiune după ras şi a lenjerie proaspătă şi ei îi plăcea; era la fel de atrăgător ca întotdeauna. Ea îi luă degetele şi i le sărută, căte unul, şi le ţinu la piept.

– O să-ţi strici rochia, spuse el desprinzîndu-se şi mergînd spre uşă. Întîrziem la cină. I-am promis familiei Masters să-i întîlnim la ora opt.

Fu din nou o zi senină cu norişori albi pufoşi şi vînturi uşoare care ridicau un praf fin de pe aleile

grădinilor hotelului. Léonie auzi marinarii aflaţi printre oaspeţi, felicitîndu-se că au o vreme atît de perfectă. Ce e bun pentru marinari e clar că nu mi se potriveşte mie. Se încruntă, frecîndu-şi praful din ochi, îndreptîndu- se spre adăpostul terasei. Ea refuzase să meargă cu Monsieur jos în port să vadă cursele.

– Am să le văd trecînd de aici, de la hotel, spusese ea ferindu-se de curent.

Se aşeză la o masă pe terasa închisă cu geamuri, care dădea spre golf, şi comandă o citronadă, privind ca din întîmplare la programul curselor pe care Monsieur i-l pusese în mînă la plecare. Erau şase categorii diferite de ambarcaţiuni, clasate de la mari la mici. În categoria a treia, era *Isabelle* avîndu-l la cîrmă pe Charles d'Aureville.

Numele ţîşni din paginile tipărite, de parcă ar fi fost scris cu roşu. Charles d'Aureville era aici – Charles, vai Doamne, ce să facă? Ce se întîmplă, dacă se întîlnesc? Era posibil să stea şi el la acelaşi hotel. Sau ar putea să-l zărească plimbîndu-se pe promenadă sau într-un restaurant şi, bineînţeles, că va veni la ea, se va întreba ce făcea acolo mica lui ajutoare de la bucătărie din hanul de la Capul Ferrat. Trebuia să plece, să spună că aerul nu era bun pentru ea, vîntul era prea puternic şi îi tăia respiraţia. Trebuia să plece de aici.

Nu cumva Monsieur ştie? Ideea o lovi ca o palmă. Nu era oare o coincidenţă stranie că se aflau aici în acelaşi timp cînd au loc cursele la care participă şi Charles? Dar puteau la fel de bine să se ducă la

Monte Carlo şi Charles să fi fost acolo pentru curse – în toate staţiunile erau curse nautice în acest moment al anului. Bineînţeles că trebuie să fie doar o coincidenţă. Nu există nici un motiv ca Monsieur să ştie. Era imposibil. Totuşi, ideea aceasta o rodea.

Cursa era în plină desfăşurare, putea vedea ambarcaţiunile alunecînd pe apa cenuşie, învolburată, cu pînzele umflîndu-se în vînt şi, în timp, se uită, întrebîndu-se dacă una dintre acestea era *Isabelle*, amintindu-şi de seara în care se ivise în viaţa ei, cu ocazia unei furtuni.

De Courmont îşi fixă binoclul, îndreptîndu-l spre *Isabelle*. Se uită la rivalul său, prins în lentile. Era tînăr şi atrăgător, zîmbind vesel cînd aranja frînghiile, aruncîndu-i un comentariu coechipierului său, pe care-l luase din Deauville cînd omul lui se îmbolnăvise brusc. Era clar că e un marinar competent, se gîndi el, lăsînd în jos binoclul, cînd mica ambarcaţiune ieşi din portul aglomerat ca să se alăture celorlalte din categoria ei.

Văzuse destul. Se îndreptă înapoi spre bar şi comandă un whisky mare, bîndu-l din cîteva înghiţituri. Comandă imediat un altul. Luă paharul, de data asta sorbind alcoolul încet, atras fără voia lui spre fereastră şi spre perspectiva golfului. Micile

ambarcaţiuni erau în continuare acolo, mişcate vioi de vînt. Le urmări un timp, apoi se duse să o găsească pe Léonie.

Capitolul 31

Nori cenuşii se ridicau ameninţători deasupra întinderii mari, tăcute, a rîului Tapajoz din Brazilia, iar Edouard d'Aureville, stînd pe debarcaderul de lemn al companiei de cauciuc *Oro Velho*, se uită la ei, preocupat.

– Doar cîteva zile încă, spuse el, atît avem nevoie să încărcăm toate astea şi s-o întindem la Santarém.

Chiar în timp ce vorbea, se auzi un bubuit de tunet în depărtare; se părea că ploile vor începe devreme în anul acesta şi asta însemna că nu se mai putea lucra.

Un sezon ploios prea timpuriu însemna bani pierduţi. Oftă de supărare; cu pădurea asta, nu puteai cîştiga, ea avea întotdeauna toanele ei. Îţi croiai drumuri prin ea în fiecare dimineaţă şi în fiecare noapte, dar ea creştea din nou, ascunzînd arborii de cauciuc între pomişori şi liane, pe care muncitorii transpiraţi, ieşiţi înaintea zorilor, le tăiau din nou în lumina pîlpîitoare a lămpilor de gaz, prinse de capul lor.

Muncitorii prindeau în chingi marile baloturi de o sută de kilograme de cauciuc, aranjîndu-le în magazia barcazului pregătit să-i ducă la Santarém, la joncţiunea între Tapajoz şi Amazon, unde aveau să fie transferate pe un vapor cu aburi şi duse la Manaus pentru a fi transportate în continuare spre Europa sau spre America. Asta însemnase şase luni petrecute pe Amazon, suportîndu-i tăcerea enervantă, umiditatea, insectele înţepătoare, înghiţind chinină împotriva malariei şi a febrei galbene, ferindu-se de piraţii rîului, care omorau ca să fure încărcătură bună, şi supraveghind o forţă de muncă formată în majoritate din agricultori din savana secetoasă din Cearrá, care munceau din zori pînă seara, ca apoi să se îmbete şi să se bată nebuneşte cu machetele.

Era o viaţă aspră, dură, iar Edouard, după şase luni, se simţea la fel ca şi muncitorii – extenuat. Avea nevoie de civilizaţie: mîncare bună, vin, femei şi distracţie.

– Am nevoie de Manaus, îi spuse el partenerului său, Will Harcourt.

– Ai dreptate, desigur, răspunse Will. Singurul

lucru bun, după şase luni în junglă, este că preţul cauciucului a crescut de douăzeci de ori de la ultimul nostru transport. Este aurul negru al Amazonului. O să fim milionari, Edouard.

– Dacă nu plouă, o să mai putem obţine o jumătate de tonă; oamenii au să lucreze pînă în ultimul moment.

– Bine, dar să nu lăsăm treaba pînă va fi prea tîrziu. Nu vreau să fiu prins de furtuni.

Edouard umblă prin complex spre umbrarele de curăţare, strîmbînd din nas la putoarea acră a latexului care fierbea în vase mari, deasupra unor focuri fumegînde. Mînuind lopeţi lungi de aproape cinci metri, muncitorii amestecau masa care se îngroşa, ridicînd şi învîrtind, înfăşurînd-o în jurul lopeţilor, pînă se forma o bilă neagră, solidă, de cauciuc. Sudoarea le curgea pe spinare, în timp ce îi ridicau greutatea, uitîndu-se cu ochi înnegriţi de fum ca să vadă cît va mai dura acţiunea.

Complexul fierbea în căldura fără soare, iar Edouard trecu pe lîngă colibele muncitorilor şi alte clădiri, spre casa principală. Era cocoţată pe stîlpi cu o verandă prăpădită care dădea spre rîu şi care era ceea ce Will şi el numeau rîzînd, căminul lor. Scîndurile podelei erau goale, în acoperişul de frunze de palmier erau şerpi mici pe care îi omorau cu puşca atunci cînd îi zăreau, iar termitele rodeau stîlpii, făcînd ca întreaga structură slabă să stea periculos de înclinată. Tot ce conţinea, erau cîteva paturi de fier, cîteva hamacuri în plus, pentru oaspeţi, iar afară, pe

verandă, care folosea drept sufragerie şi cameră de zi, era o masă de lemn şi cîteva scaune. Desfăcînd o sticlă, el îşi turnă o bere, strîmbîndu-se cînd o gustă. Era caldă.

– Doamne, ar fi fost bună o bere rece şi o baie fierbinte. Şi o femeie.

Era timpul să se întoarcă la Manaus şi să reintre în lume.

Apropierea Ecuatorului făcea ca în Manaus să fie o clădură ucigătoare care îi lăsă fără suflu şi înfierbîntaţi, în timp ce mergeau de-a lungul străzii Mareşal Deodoro spre Camera de Comerţ, dornici să controleze preţul cauciucului pe piaţa mondială, înainte de a căuta confortul *Hotelului Central*. Clădirea cu ceramică albastră era plină de proprietari de terenuri şi de bogătaşi ai cauciucului, elita din Manaus, noii îmbogăţiţi de pe urma aurului negru.

– Ţi-am zis – îl bătu triumfător Will pe spate – a crescut cu treizeci de procente faţă de data trecută... am dat lovitura cu lotul ăsta, Edouard.

Edouard zîmbi larg.

– Haide să sărbătorim; o baie, un bărbierit – trimite la atelierul *Simmons* după nişte cămăşi noi – apoi luăm cina şi o sticlă de şampanie, poate chiar cîteva sticle, cine ştie?

La *Central* erau feţe familiare.

– Am să vă scot valizele din depozit, domnilor, le promise administratorul, iar omul de la atelierul *Simmons* o să fie în curînd aici.

Cada era de porţelan, lată şi destul de lungă ca să te bălăceşti în ea, iar apa era fierbinte, aburindă. Bărbierul hotelului le înfăşură feţele bătute de vreme în prosoape calde, bărbierindu-i luxos cu gesturi largi, tihnite, dîndu-i cu o colonie proaspătă. Funcţionarul de la atelierul *Simmons* le aduse cămăşi noi, iar valetul le călcă hainele albe de in. Pantofi albi de antilopă şi pălării de panama completau îmbrăcămintea lor şi se inspectară în oglindă. Will, îndesat şi cu barbă, iar Edouard, subţire şi bronzat, zîmbiră cu plăcere cînd închiseră uşa, îndreptîndu-se spre deliciile din Manaus.

Străzile bine pavate erau aglomerate; fîntîni străluceau în lumina lămpilor de pe stradă, iar cupola de ceramică a Operei strălucea în lumina lunii; baruri, cafenele, restaurante erau pline de femei elegante, în ultimele modele de la Paris, cu bijuterii de la *Cartier,* şi de bărbaţi meticulos îmbrăcaţi, cu mulţi bani în buzunare. Tramvaiele duceau pasagerii prin oraşul nou pînă la marginea lui, unde străzile pavate se întîlneau cu jungla.

– Am rezervat o masă pentru cină la *Montmartre*, spuse Edouard, iar după asta... noaptea e lungă.

Starea de spirit era bună, scăpaseră din pădure,

dăduseră o lovitură pe piaţa cauciucului – lumea era a lor.

– A, apropo, spuse Will, am uitat să-ţi dau asta, am luat-o de la oficiul telegrafic azi. Se pare că te aştepta de multe zile, cred că nu era ceva prea urgent.

– O telegramă? Edouard o învîrti în mînă. Din Franţa. O citi repede, apoi din nou, nevenindu-i să creadă. *„Cu regret vă informăm că fratele dumneavoastră, Charles, a murit într-un accident de navigaţie... vă rugăm să vă întoarceţi imediat".* Semnătura era a avocatului familiei.

Se uită, alb la faţă, la telegramă, fără să mai audă zgomotul mulţimii şi frînturile de rîsete şi muzică din cafenele. Noaptea era fierbinte, umiditatea era atît de mare încît era aproape tangibilă – iar el tremura de frig, de răceala îngrozitoare provocată de ştirea morţii lui Charles. Charles, fratele lui mai mic, tînărul energic, navigatorul experimentat, mort într-un accident de navigaţie? Nu voia să creadă. Nu putea să fie adevărat.

Will luă hîrtia din mîna moale a lui Edouard.

– Doamne, şopti el. Îmi pare atît de rău, Edouard.

– Trebuie să plec imediat acasă, spuse el, cu faţa încordată de şoc. Mama e singură. O să aibă nevoie de mine.

Capitolul 32

– Maroc, strigă Caro, o să am nevoie de tine. Ea se grăbi sus, pe scări, spre camera lui Léonie, în timp ce el se uita după ea surprins, întrebîndu-se ce se întîmpla. Monsieur era din nou plecat la New York iar Léonie fusese foarte supusă, stînd acasă singură, fără să se vadă cu nimeni.

El o urmă în camera de zi a lui Léonie şi închise uşa în urma lui. În piaţă, vîntul aspru de toamnă sufla frunzele de pe copaci, iar el putea vedea un bărbat şezînd pe o bancă, citind un ziar. Era întotdeauna

acolo, aşteptînd.

– Léonie, am ceva foarte important să-ţi spun şi am vrut ca Maroc să audă, pentru că vom avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putem căpăta.

– Caro, ce s-a întîmplat? întrebă Léonie, alarmată.

– Mai întîi, trebuie să-ţi spun că Monsieur ştie despre Charles d'Auberbille. Cînd Alphonse şi cu mine am fost la Monte Carlo, l-am văzut pe Verronet acolo, jucînd la cazinou. Alphonse a considerat că era curios că el nu era aici cu Monsieur, într-un moment cînd acesta avea nevoie de el pentru afaceri – deci era clar că se afla la Monte Carlo pentru treburi mai urgente. Ca spion, Léonie. Ceva a declanşat bănuiala lui Monsieur şi a mers cumva pe urme, iar Verronet a aflat restul.

Cum de a aflat? se întreba nebuneşte Léonie. Ce anume i-a trezit suspiciuni? Desigur, scrisoarea trebuie să fie – cînd a văzut că lipseşte, crezuse că o lăsase la han. Ah, Dumnezeule, fetiţa.

– Caro... atunci... ştie oare şi despre Amélie?

Caro o luă de braţ cu simpatie.

– Nu e uşor să ascunzi sugari noi într-o comunitate mică, Léonie. Toată lumea ştia de doamna din Paris care stătea la familia Frenard şi că a existat un copilaş. Singurul lucru pe care nu-l ştie încă este unde anume se află.

Maroc se sprijini de uşă, cu braţele strînse la piept, uitîndu-se la cele două femei, întrebîndu-se ce aveau să facă.

– Mi-e teamă, Caro. Dacă Monsieur o găseşte, o

să o ia şi o să o-ascundă de mine.

– Léonie, mai este încă ceva.

Amîndoi se uitară la ea, aşteptînd.

– Charles d'Aureville a murit.

Maroc inspiră zgomotos. Culoarea dispăru de pe faţa lui Léonie, iar ochii ei erau şocaţi.

– A murit? şopti ea neîncrezătoare. Cum a murit?

– S-a înecat, la Deauville, în urmă cu o lună.

– Dar eu eram acolo... am fost la Deauville, Caro. Am văzut numele lui pe lista participanţilor la curse, trebuia să concureze cu *Isabelle* – aceeaşi ambarcaţiune pe care o avea şi în noaptea furtunii.

Caro o apucă de braţ.

– Ai fost acolo? Cu Monsieur?

– Da, ţi-am spus doar... A vrut să mă scoată de aici, cîteva zile. Caro, Charles nu putea să se înece, pur şi simplu... l-am văzut cum manevra barca în furtună – era un navigator experimentat.

– Alphonse a aflat ce s-a întîmplat. Povestea este că omul cu care naviga el s-a îmbolnăvit chiar înainte de cursă, iar el a luat un alt om din port. Nu era un om din localitate, nimeni nu-l cunoaşte. *Isabelle* a ieşit odată cu celelalte ambarcaţiuni şi, la un moment dat, aproape s-a scufundat. Coechipierul lui s-a întors singur. A zis că Charles a fost prins de o pală bruscă de vînt şi a căzut peste bord. El i-a aruncat un colac, dar Charles părea ameţit şi se scufunda. S-a aruncat în apă după el şi a încercat să-l aducă înapoi, dar marea era prea neliniştită, i-a scăpat din mîini. Trupul a fost aruncat la mal a doua zi pe o plajă, la cîţiva

kilometri mai jos. Avea capul spart, ca de o lovitură puternică, în spatele craniului. Medicul legist a spus că Charles s-a lovit, probabil, cînd a căzut şi de aceea nu s-a putut salva.

Léonie şi Maroc se uitau la ea îngroziţi.

– Alphonse a aflat mai multe, Léonie. Ancheta a avut loc în aceeaşi zi, deşi în mod normal, lucrurile astea ţin de o săptămînă sau mai mult; apoi, trupul a fost trimis familiei într-un coşciug sigilat. Charles era popular, avea mulţi prieteni şi au existat vorbe printre navigatori, murmure de suspiciune faţă de străinul acela, coechipierul care dispăruse la fel de repede precum venise.

Privirile lor se întîlniră.

– Nu crezi doar că Monsieur...

Léonie nu putea pronunţa cuvintele.

– Tu crezi că Monsieur a avut vreo legătură cu treaba asta, Léonie?

Ea se gîndi la Charles, frumosul tînăr Charles, viu şi iubitor, care-i dăruise trupul lui cald şi lumea lui magică, într-o singură noapte de dragoste – iar acum, era mort. Enormitatea obsesiei lui Monsieur o izbi, ca o lovitură. Depăşise regulile unui joc, era capabil de orice – chiar de crimă. Iar dacă l-a ucis pe Charles, atunci o va ucide şi pe Amélie; el nu va putea suporta gîndul că ar exista un copil al ei cu un alb bărbat.

– Da, răspunse ea, Monsieur l-a ucis. Sînt sigură de asta.

Caro simţi că leşină; ştia că era adevărat – ştiuse,

de îndată ce-i spusese Alphonse. Doamne, Dumnezeule, ce vor face acum? O să o omoare oare şi pe Léonie?

Lacrimi de durere şi de furie curgeau pe faţa lui Léonie şi amărăciunea o îneca.

– Trebuie să o luăm pe Amélie, Caro. Poţi fi sigură că, de îndată ce ar găsi-o, ar ucide-o.

– Am să mă duc eu, spuse Maroc. Eu am să iau fetiţa. Tu nu poţi să faci asta. Spionul lui Monsieur e afară, te aşteaptă.

– Şi după aceea, ce facem? întrebă Caro. Unde s-o ducem? Ţine minte, Léonie, ea e de cinci luni cu această familie – femeia aceea e mama ei. Trebuie să i-o luăm?

Léonie era zăpăcită. Ce trebuia să facă? Unde putea să ascundă copilul? Unde ar fi Amélie în siguranţă, departe de Monsieur? Ah, Charles dragă, dulce Charles, ce să facem? Îşi aminti poveştile despre copilăria lui, zilele frumoase libere, însorite, de la castel şi de minunatul lui frate mai mare. Ce spusese despre el, oare? Că Edouard are acea calitate de tandreţe – neobişnuită la un bărbat – lui îi poţi spune orice. Edouard, fratele care l-a iubit pe el, cu siguranţă că ar iubi şi copilul lui, nu-i aşa? Bineînţeles, acesta era răspunsul. O va trimite pe Amélie la Edouard d'Aureville, în Brazilia – acolo Monsieur n-o va putea găsi. Ea va fi cu familia tatălui ei, căreia îi aparţine.

Caro şi Maroc se uitau la ea cu uimire.

– Dar cum, Léonie? Ei nici măcar nu ştiu de

existenţa ei.

– Am să le spun. Am să mă duc acum acolo, la Castelul d'Aureville, şi am să vorbesc cu mama lui Charles, bunica lui Amélie. Am să-i spun adevărul şi am să o rog să ia fetiţa să o ducă la Edouard, în Brazilia.

Mintea ei lucra repede, stimulată de adrenalina fricii şi de nevoia de a-şi proteja copilul.

– Maroc, vreau ca tu să te duci la han şi să-i explici situaţia domnului Frenard. El o să te ducă la Menton de unde o s-o iei pe Amélie. Eu am să plec direct la Tours şi am să te aştept acolo. Caro, tu va trebui cumva să-l atragi pe spion, ca eu să scap fără să fiu urmărită. Dar trebuie să acţionăm repede... cine ştie ce planuri a făcut Monsieur? Verronet s-ar putea să ajungă acolo înaintea noastră. Ah, Caro, trebuie să ne grăbim.

– Alphonse o să meargă cu tine, o să ai nevoie de un sprijin la familia d'Aureville. Dar, Léonie, te-ai gîndit la faptul că s-ar putea să nu te creadă, că ar putea să nu creadă că e copilul lui Charles şi ar putea să nu vrea s-o ia?

– Edouard d'Aureville o să mă creadă, spuse ea simplu. O să mă creadă, cînd îi voi spune că Charles mi-a zis că el poate înţelege orice, chiar şi secretele cele mai întunecate... e un bărbat plin de compasiune.

Bărbatul anonim zări un păr blond, în timp ce femeia alerga prin curte, sărind apoi în trăsura care aştepta. El se ridică greoi în picioare, înjurînd, în timp ce fugea traversînd piaţa ca să o urmărească. Nu se aşteptase ca ea s-o şteargă astfel, de parcă voia să fugă; probabil că urmăreşte să facă ceva.

Maroc se uită cum pleacă, apoi se grăbi din nou în casă. Înhăţă bagajul făcut în grabă, care aştepta în hol, şi îl duse la uşa de serviciu, din spate, uitîndu-se nerăbdător după trăsură. Léonie, îmbrăcată discret, cu un palton negru şi cu părul înfăşurat într-un şal, se urcă în trăsură iar el închise portiera în urma ei.

– Nu te îngrijora, îi şopti el cînd ea se aplecă să-l sărute. Am s-o iau de acolo. Ai să ai fata înapoi, Léonie.

– Ah, Maroc, de ce am fost oare atît de proastă şi nu mi-am dat seama că el va merge atît de departe? Totul e din vina mea. Charles e mort din cauza mea... iar Amélie e în pericol.

– Asta e nebunia lui, Léonie, nu a ta. El a încercat de ani de zile să-ţi controleze viaţa; l-am urmărit ce făcea, cum te manevra şi se juca cu tine, cum te spiona... infatuarea lui a devenit o obsesie – iar acum, nebunie şi crimă.

Ea se lăsă pe spătar tremurînd.

– N-am să-l las niciodată să ajungă la Amélie, şopti ea. Niciodată! L-aş omorî pe el, mai înainte.

Bébé sări înăuntru lîngă ea, cu un mieunat ascuţit,

speriind-o pe Léonie.

– Ah, Bébé, e prima oară că te-am uitat, spuse ea şi lacrimile îi căzură pe blăniţa moale.

Maroc se uită îngrijorat cînd porni trăsura prin străduţele din spatele casei, pe un drum ocolit, spre micul hotel din sudul rîului, unde avea să-l întîlnească pe Alphonse, apoi se urcă în cea de-a doua trăsură care avea să-l ducă la gară, să prindă trenul de Nisa. Se ruga să ajungă acolo înaintea lui Verronet. Dacă nu va reuşi, nu va putea niciodată să o privească în ochi pe Léonie.

Bărbatul umbla pe pavaj în faţa casei lui Caro, nerăbdător. Îi îngheţaseră picioarele, aştepta de mai bine de patru ore, iar ea era tot înăuntru, aşteptînd-o pe prietena aia a ei. Ea nu plecase încă, era sigur de asta, doar bărbatul plecase, şi nu părea să se ducă undeva cu o treabă importantă; pur şi simplu, o pornise încet pe stradă, pe jos. Îşi suflă în mîini, voia să mănînce ceva de cină, dar presupunea că ar fi mai bine să aştepte să vadă ce se întîmplă. Totuşi n-ar fi nici o nenorocire să se ducă la cafeneaua de peste drum. Arăta plăcut înăuntru şi o băutură l-ar încălzi.

Caro se uită pe fereastră. Slavă Domnului, reuşise, acum aveau un avans de cel puţin trei ore. Bărbatul

intră în cafenea. Bine, asta însemna că el credea că Léonie mai era aici, fără îndoială că va lua cina şi apoi va mai sta puţin şi va presupune că o pierduse. Se va duce probabil înapoi în piaţa Saint-Georges şi va aştepta acolo. Ar putea trece o zi întreagă, pînă să-şi dea seama că ea îl păcălise.

Léonie aştepta, neliniştită, să se facă ora unsprezece. Trimisese un bilet la contesa d'Aureville, de îndată ce sosiseră, aseară, întrebînd-o dacă o poate primi, spunîndu-i că avea ceva important de discutat cu ea personal, şi primise un răspuns în care îi cerea să vină la castel a doua zi dimineaţa, la ora unsprezece.

Nu ştia ce s-ar fi făcut fără Alphonse. El era ca o stîncă, gîndind logic şi inteligent, acolo unde ea, în mod inevitabil, acţiona doar pe baza emoţiilor. În mod surprinzător, el nu o descurajase să se ducă să o vadă pe contesă.

– Dacă aşa simţi tu că e bine pentru Amélie, atunci trebuie s-o faci, spuse el. Dar ţine minte, s-ar putea ca ea să nu creadă că asta este nepoata ei. Tocmai şi-a pierdut fiul, Léonie, s-ar putea să creadă că e o înşelătorie.

– Dar de ce? De ce ar crede asta? Nu-i cer bani. Am să-i dau oricît are nevoie, vreau doar să-şi ia nepoata în Brazilia, în locul meu... să o salveze de

nebunia unui bărbat.

Căzuseră de acord să nu amintească de Monsieur sau de rolul lui în moartea lui Charles.

– Nu avem nici o dovadă, spusese Alphonse, şi o să-i provoace doar mai multă durere. Deocamdată, lucrurile trebuie să rămînă aşa cum sînt.

Léonie se uită la ceas. Era doar şapte. Fusese o noapte lungă, nedormită, una dintre cele mai negre din viaţa ei. Se culcase pe pat, cu Bébé alături, întrebîndu-se unde era, oare, Maroc, dacă era deja în drum spre Menton, rugîndu-se ca Verronet să nu fi fost deja pe urmele lui. Şi trăise şi retrăise ziua din Deauville, amintindu-şi cum stătuse pe terasă uitîndu-se la ambarcaţiunile care traversau, vesele, golful, întrebîndu-se care dintre ele era a lui Charles. Apoi, mai tîrziu, Monsieur intrase năvalnic în apartament, ducînd-o la pat şi făcînd dragoste cu ea, cu aceeaşi posesiune feroce ca în primele lor zile împreună.

– O, Doamne, gemuse ea în noapte. Monstrul, monstrul! Ah, Charles d'Aureville, ar fi trebuit să-mi ia viaţa mea, nu pe a ta.

Capitolul 33

Contesa Isabelle d'Aureville se plimba pe terasa din partea de sud a castelului, bucurîndu-se de neaşteptata căldură a soarelui de octombrie, oprindu-se ici, colo, să inspecteze o plantă sau să rupă ultimul trandafir ofilit. Era încă o femeie frumoasă, deşi evenimentele din ultimii cîţiva ani – moartea soţului şi acum a fiului ei – se succedaseră, lăsînd urme. Părul ei des, roşcat, era înspicat cu alb şi avea riduri în jurul ochilor frumoşi. Şi nu mai zîmbea

atît de des.

Pietrele gălbui din zidurile castelului din spatele ei stăteau acolo de peste trei sute de ani, iar clădirea veche avea un farmec trecut prin vremuri şi fusese extinsă de-a lungul multor ani ai familiei d'Aureville, pentru a deveni casa plăcută care era acum. Îi plăcuse de cînd venise aici, ca mireasă, la optsprezece ani.

Punîndu-şi coşul de grădină pe terasă, alături de ea, se aşeză pe banca de lemn sculptat privind peste pajişti, spre parcul din spate. Soarele făcea să lucească şanţul cu apă din jurul castelului şi putea vedea lebedele şi raţele sălbatice plutind fără efort. Totul era atît de liniştit! Lui Charles îi plăcuse întotdeauna toamna, cu mirosul fumului de lemne şi dimineţile reci, dar nu mai trebuia să se gîndească la asta. Nu-i făcea bine. Era prea dureros să-şi amintească. El fusese atît de viu, atît de plin de vitalitate şi acum, atît de brusc, dispăruse pentru totdeauna.

Edouard veni spre ea pe terasă făcîndu-i semn cu mîna. Slavă Domnului, mai era Edouard. Da, îl mai avea pe el, deşi nu pentru prea multă vreme. Va pleca în curînd în Brazilia, acum, după ce văzuse unde era înmormîntat Charles. Avea să-şi continue viaţa lui. Şi atunci, ea va rămîne singură aici, în casa asta mare. Îşi aminti cu durere cum fusese întotdeauna plină cu prietenii lui Charles.

– Bună dimineaţa, mamă.

Isabelle se uită cu dragoste la fiul ei mai mare, iar

el o sărută. Pielea lui bronzată făcea ca ochii lui cenuşii să arate şi mai deschişi, aproape transparenţi în soare, iar părul lui era ca şi al ei, roşcat, ondulîndu-se des peste o frunte lată. Îşi aminti de băiatul atrăgător, de şaisprezece ani, care plecase în prima lui „aventură" şi îi zîmbi acum bărbatului frumos. Doar ea ştia cît de mult îl iubise el pe Charles şi cît de distrus era de moartea acestuia, doar ea îi văzuse lacrimile.

– La ce te gîndeşti? întrebă el, punîndu-şi un braţ în jurul ei.

– Mă întrebam ce voi face eu aici, singură. Poate ar trebui să cumpăr undeva o vilă mică, poate în Sud, sau un apartament la Paris. Nu cred să pot suporta să stau aici, fără nici unul dintre voi.

El o privi cu îngrijorare.

– De ce n-ai veni cu mine, în Brazilia... nu la Manaus, ci la Rio? Luiza şi Francisco ar fi bucuroşi să te vadă. Francisco do Santos nu te-a uitat niciodată – deşi bănuiesc că se mai gîndeşte la tine ca la fata de şaptesprezece ani pe care a întîlnit-o cu atîţia ani în urmă.

Ea rîse.

– Nu ştiu, Edouard. Nu ştiu ce vreau să fac.

– Nu e nici o grabă. Intenţionez să stau aici atît timp cît o să ai nevoie de mine. Ei, cine-i femeia aceea misterioasă care vrea să te vadă atît de urgent?

– N-am idee. Se numeşte Léonie Bahri şi e împreună cu un domn, Alphonse de Bergerac.

Edouard se încruntă.

– Mă întreb, ce vor oare?

– O să vedem curînd, spuse ea, luîndu-şi coşul şi mergînd din nou de-a lungul terasei. Trebuie să sosească din moment în moment.

– Alphonse – Léonie îl apucă, nervoasă, de mînă – n-o să fie uşor.

– Vrei să plecăm?

– A, nu... trebuie să o văd.

– Atunci, hai să intrăm. Nu te îngrijora, am să te ajut. Sînt aici ca să-ţi confirm povestea. O să te creadă.

Isabelle d'Aureville veni spre ei cu un zîmbet.

– Luaţi loc, spuse ea cu amabilitate, după ce ei s-au prezentat. Sînt foarte curioasă să aud ce aveţi să-mi spuneţi.

– Este vorba despre fiul dumneavoastră, contesă, despre Charles... Îmi pare rău, nici nu pot să vă spun cît de rău îmi pare.

– Bineînţeles, draga mea.

Ce-o fi vrînd fata asta drăguţă? E clar că e necăjită. Se uită, întrebătoare, la bărbatul de lîngă ea, dar acesta nu spuse nimic.

Edouard închise încet uşa în urma lui, cînd intră în cameră. Femeia stătea lîngă mama lui, cu

spatele spre el. Avea cel mai minunat păr şi el zări pielea catifelată de pe gîtul ei şi spatele lung şi elegant.

– Ştiţi, eu l-am cunoscut pe Charles, spunea ea, nu mult timp, dar... ştiţi... ne-am iubit, doamnă.

Cuvintele ieşiră repede.

Edouard se sprijini de uşă, ascultînd. Mama lui arăta surprinsă, dar nu şocată. De ce ar fi fost? Charles era un tînăr atrăgător, bineînţeles că avea iubite, dar ce voia oare? Nu arăta să fi venit să ceară bani, iar bărbatul care era cu ea arăta ca un stîlp al responsabilităţii. Era el, oare, acum iubitul ei? Cumva, lui Edouard nu-i venea să creadă asta.

– Doamnă, nu vreau să vă şochez şi, în alte condiţii, nu aş fi venit la dumneavoastră, dar... există o fetiţă.

O fetiţă. Vrea să spună că e fetiţa lui Charles? Oare ce spunea era adevărat? Edouard se uită la mama lui. Ea apucase strîns spătarul fotoliului şi vedea că era şocată. Traversă camera şi se aşeză lîngă ea.

– Eu sînt Edouard d'Aureville, spuse el, întîlnind privirea lui Léonie. Înainte de a continua, vreau să ţineţi minte că fratele meu a murit, nu de mult. Mama e foarte necăjită, nu mai poate suporta alte şocuri.

– Edouard... tu eşti!

El se opri surprins.

– Dar vezi, Edouard, am venit aici din cauza ta. Charles mi-a vorbit despre tine. Mi-a spus că îţi putea

încredinţa orice, toate secretele lui... că îl înţelegeai întotdeauna. De aceea am ştiut că pot avea încredere în tine, în privinţa lui Amélie.

– Draga mea, spuse Isabelle, unde e fetiţa asta?

– O să fie aici, curînd. Vedeţi... vreau să o luaţi dumneavoastră. V-o dau... e nepoata dumneavoastră.

Se întoarse spre Edouard cu o privire disperată.

– E nepoata ta... e o parte din Charles. Şi are nevoie de tine.

– Poate ar fi mai bine să vă explic eu, întrerupse Alphonse. E o poveste bizară şi nu văd nici un sens să o complicăm cu amănunte. Léonie şi Charles s-au iubit scurt timp. Din această relaţie a ieşit o fetiţă, Amélie, deşi Charles n-a ştiut nimic despre asta. Relaţia lor a fost întîmplătoare. Léonie era legată în acea vreme de un alt bărbat. Este un bărbat foarte gelos, capabil de orice. Ea a decis să ascundă naşterea acestui copil faţă de el, şi Amélie a fost dusă pentru a fi crescută într-o familie, pe coasta sudică. Între timp, însă, bărbatul a aflat despre copil şi acum noi avem sentimentul că el constituie o ameninţare pentru ea, că gelozia lui ar putea să-l ducă dincolo de o comportare normală. Mai simplu, Amélie este în pericol. În efortul de a o salva pe Amélie de la acest pericol, Léonie a venit la dumneavoastră să vă ceară să o luaţi şi, mai mult, să scoateţi fetiţa din ţară, în Brazilia, cu dumneavoastră. E clar că nu cere nimic în schimb;

de fapt, ea vă va da orice sumă stipulaţi pentru a o creşte pe fiica ei. Şi, de îndată ce fetiţa este în mîinile dumneavoastră, ea nu va cere niciodată să o vadă. Este singurul mod de a-i asigura securitatea.

Vorbele lui răsunau a adevăr şi Léonie îi mulţumi lui Dumnezeu că el venise cu ea. Fără el, ea ar fi părut doar o femeie isterică, nefericită din cauza morţii iubitului ei. Dar Alphonse era atît de calm, atît de precis; trebuiau să-l creadă.

– Dar trebuie să o văd.

Ochii lui Isabelle se umplură de lacrimi, iar Léonie se aşeză în genunchi, alături de ea.

– Doamnă, a trebuit să-mi dau fetiţa cînd avea doar o lună. Nu am mai văzut-o de atunci. Va fi aici curînd şi am să o mai văd o singură dată şi apoi am să v-o încredinţez... trebuie să o luaţi, doamnă. Dacă nu o luaţi, nu ştiu ce am să fac.

– Vrei să spui că iubitul dumitale ar ucide-o? întrebă Edouard, uimit.

Ochii lui Léonie îi întîlniră pe ai lui.

– Nu mai e iubitul meu. Da, o va ucide. Crede-mă, o va face.

Se lăsă ceaţa de seară, în timp ce Edouard se plimba în tăcere cu Léonie, pe lîngă rîu. Torentul de cuvinte se oprise şi nu mai erau lacrimi. El simţea că

ea era mai calmă, doar se uşurase relatîndu-i povestea ei cu Charles, marinarul ei eşuat la mal şi despre „Monsieur" – amantul ei şi legătura lor stranie. Se plimbaseră singuri pe lîngă rîu, ore în şir. Nu omisese nimic, sau aproape nimic. Nici misterul morţii lui Charles. Nu era vorba, pur şi simplu, de faptul că fusese prins într-o rafală de furtună şi aruncat peste bord într-o mare agitată, deşi condiţiile fuseseră perfecte pentru navigaţie. Edouard vorbise cu unii dintre prietenii lui de la iahting şi ei se plînseseră de graba autopsiei, de dispariţia coechipierului său, pe care nimeni nu-l cunoştea şi de ţeasta fracturată ca în urma unei lovituri puternice. Charles fusese, probabil, mort înainte de a ajunge în apă, spuseseră ei. Unii credeau că omul acela îl ucisese – dar de ce? Care era mobilul? Ei bine, acum avea unul. Charles fusese iubitul lui Léonie iar Léonie era legată de un bărbat gelos, un bărbat care era destul de furios ca să-i omoare copilul.

– Şi acum, mai bine ai face să-mi spui ce s-a întîmplat cu Charles, zise el calm.

– Ce vrei să spui? Léonie se opri surprinsă.

– Monsieur ăsta l-a ucis?

Ochii lui cereau doar adevărul.

– Nu avem dovezi, spuse ea.

– Dar?

– Da, eu cred că l-a ucis pe Charles. De aceea sînt convinsă că va încerca s-o ucidă şi pe Amélie.

Nu fusese pregătit pentru un asemenea răspuns,

deşi o întrebase. Dragul lui frate mai mic – băiatul pe care l-a învăţat să navigheze şi să înoate – să fie ucis de iubitul monstruos al acestei femei.

– Unde e? Am să-l confrunt. Am să găsesc dovezi... să-l ia naiba!

– Nu, nu. nu. Te rog, Edouard. Nu înţelegi? Nu poţi – nu putem în nici un fel să-l acuzăm public. Nu vezi, totul a fost aranjat, autopsia şi judecătorul – chiar şi poliţia, din cîte ştiu. E prea puternic, Edouard... Nimeni nu i se poate împotrivi. El controlează totul.

– Atunci, am să-l omor.

Ea îi luă mîna şi i-o ţinu la obrazul ei înfierbîntat.

– Te rog, nu... fără alte crime. Gîndeşte-te la mama ta, gîndeşte-te la Charles. Ah, n-ar fi trebuit să-ţi spun! Tot ce contează acum e Amélie. Ea e fiica lui Charles. Numai tu o poţi salva, numai tu poţi avea grijă de ea. Tu ai să fii tatăl ei. Nu poţi deveni un ucigaş din cauza lui Monsieur... şi din cauza mea.

Un ucigaş! El se simţea neajutorat. Ce trebuia, oare, să facă? Cum putea lăsa nerăzbunată moartea lui Charles?

Léonie îi citi gîndurile.

– O să am eu grijă de Monsieur. Într-o bună zi, o să mă răzbun.

Doamna Frenard îl însoţise pe Maroc la Tours, cu fetiţa, refuzînd să-l lase pe el să se ocupe de ea.

– N-ai să te descurci fără o femeie, insistase ea, un copil are nevoie de o femeie lîngă el.

Alphonse se întîlni cu ei în holul hotelului, iar fetiţa îi zîmbi încîntată. Îi plăcea compania şi de ce nu? Nu era oare toată lumea atît de bucuroasă să-i vorbească, să-i spună că e drăguţă şi să o gîdile pe obraz? Ah, se gîndi Alphonse, acum ce va fi? Cum va putea Léonie să renunţe la ea? E fermecătoare.

– Léonie e la castel, spuse el. Totul e aranjat. Ai avut probleme, Maroc?

– Nu, pînă aici. Se pare că Verronet îşi petrece mai mult timp la cazinou decît să caute copilul, am avut noroc.

– Sper că a pierdut, spuse Alphonse, calm.

Maroc zîmbi. Îi plăcea Alphonse.

– Atunci, am să aştept aici, sugeră el. Ar trebui să-i duci dumneata copilul.

Alphonse luă cu blîndeţe coşuleţul, ducîndu-l ca pe un pachet curios. Nu era obişnuit cu bebeluşii, iar Amélie rîdea, bucurîndu-se că era legănată cu atîta lipsă de experienţă. Da, se gîndi el, va fi foarte greu.

Léonie

Edouard şedea în faţa lui Léonie, cînd Alphonse îi puse fetiţa în braţe. El nu mai văzuse în viaţa lui ceva mai frumos decît faţa ei cînd îşi văzu copilul. Era luminată atît de radios, încît voia să o ţină, să o salveze de ceea ce avea să urmeze. Asemenea bucurie era fragilă.

– Amélie, şopti ea, zîmbind ochilor fetiţei ei. Sînt aici... ţi-aminteşti de mine? Am fost împreună la început, poate că undeva, în fundul minţii tale, îţi aminteşti.

Amélie întinse mîna şi apucă frumoasele mărgele ce atîrnau deasupra ei, trăgînd de ele în încercarea de a le băga în gură; oare nu acolo mergea tot ce era bun?

– Léonie, spuse Alphonse, îmi pare rău, dar să nu uităm pentru ce sîntem aici.

– Desigur, doar cîteva minute, vă rog!

O lăsară singură cu Amélie; doar zece minute, îi atrăsese atenţia Alphonse. Doar zece minute, pentru tot restul vieţii ei.

Amélie era exact aşa cum ştiuse că va fi, un copilaş grăsuţ, blond, zîmbitor – avea deja doi dinţişori mici, albi şi un zîmbet ameţitor. Îi mîngîie părul moale cu degetul, simţind cît era de mătăsos, studiind intens faţa copilei ei, după lunile care trecuseră, şi punînd deoparte amintiri pentru anii de singurătate ce aveau să vină. Amélie îşi mişcă braţele, zîmbindu-i mamei sale, iar Léonie îi zîmbi şi ea, şoptindu-i mici vorbe de dragoste, în timp ce fetiţa apucă din nou colierul ei de perle.

– Uite, spuse ea, ia-l draga mea, n-am adus nici o jucărie pentru tine, ia asta în schimb.

Ea rîse, cînd Amélie puse colierul în pumnul ei micuţ şi îl scutură, clătinîndu-l, înainte şi înapoi. Ah, era încîntătoare, această fiică a ei, şi aveau doar zece minute de stat împreună, ultimele zece minute, doar atît.

– Ştiu că n-ar trebui să-ţi cer asta, spuse Edouard, în timp ce el şi Alphonse se plimbau pe terasă împreună, dar cine este el... iubitul ei?

– E mai bine să nu ştii.

– Îţi dai seama că mi-ar fi uşor să aflu, dacă aş vrea.

Alphonse îl privi drept în ochi.

– Da, ţi-ar fi. Dar am încredere în dumneata, că n-o vei face. Crede-mă, Edouard, cînd îţi spun că e mai bine să nu ştii. Odată ce ai şti, ai putea fi tentat să faci ceva în legătură cu treaba asta. Nu vreau să te încarci cu o asemenea povară – şi nici Léonie nu vrea asta. Ţine minte, fetiţa e pe primul plan.

Edouard oftă.

– Măcar a ieşit un lucru bun din toate astea, şi anume copilul ăsta. Mama mea are o nepoată, o amintire de la Charles.

Isabelle veni spre ei pe terasă, grăbindu-se.

– E aici? A ajuns deja? strigă ea.

Alphonse se uită la ceas. Cele zece minute aproape trecuseră.

– Am lăsat-o singură cu fetiţa, explică el, dar e deja timpul.

Tensiunea era de nesuportat, se gîndi Isabelle. Dorea şi totodată nu dorea să vadă fetiţa; dar dacă arăta ca Charles la vîrsta asta? Ah, n- ar putea suporta.

Dar fetiţa era blondă, cu ochi aurii şi cu pielea ca piersica, şi îi zîmbea cu un zîmbet vesel.

– Amélie, îi spuse Léonie fetiţei ei, asta-i bunica ta şi o să aibă grijă de tine. Iar acesta este Edouard, noul tău tată... o să te iubească, aşa cum te-ar fi iubit tatăl tău adevărat.

Puse fetiţa în braţele lui Isabelle şi, cu o voce pe care se lupta să o controleze, spuse:

– Trebuie să plecăm acum, Alphonse.

Întorcîndu-se cu spatele spre copilul ei, ea alergă afară din cameră. Isabelle o porni după ea, ţinînd fetiţa.

– Léonie, strigă ea.

Dar Léonie nu se opri. Edouard o ajunse din urmă, în timp ce alerga prin hol şi afară, pe pajişte.

– Léonie, o apucă el de braţ. Te rog opreşte-te, Léonie, nu fugi.

El o cuprinse în braţe, ţinîndu-i aproape de el trupul care tremura, pînă cînd ea se calmă; apoi, cînd

ea îşi ridică faţa spre el, o sărută. Era o sărutare blîndă şi fără pasiune, dar plină de dragoste.

Capitolul 34

Marea cameră argintie era rece. Focul nu ardea în căminele gemene şi nu erau flori care să răspîndească în aer parfumuri senzuale persistente. Monsieur nu observase. Se afla acolo de ore în şir, aşteptînd. Trebuia să se întoarcă, în cele din urmă. Şi cînd se va întoarce? Ce va fi atunci? Se lăsă obosit într-un fotoliu, amintindu-şi cum se simţise atunci cînd auzise că era bolnavă, că trebuia să plece pentru luni de zile. Fusese în agonie, îşi spunea că ea trebuia să

se facă bine, că nu putea să moară şi să-l părăsească! Şi tot timpul ăsta, ea complotase să plece şi să nască un copil al altui bărbat. Doamne, cum îl mai făcuse de rîs. Ba mai rău. Cum îl lăsase să se facă de rîs singur! Ei bine, acum nu mai rămînea decît să găsească acel copil. Verronet va afla în cîteva zile, omul este eficient. Dacă nu ar fi fost intuiţia lui, n-ar fi ştiut niciodată despre copil. Iar acum, Verronet ştie cum a fost prostit, că amanta lui a făcut un copil cu un alt bărbat! Dar nu ştia ce se întîmplase cu Charles – nu era o afacere bună să ţii toate secretele într-un singur seif, aşa că pentru asta se dusese la alţi agenţi.

Se auzi uşa. Avea părul ciufulit, suflat de vînt, şi privirea ei era la fel de îngheţată ca şi odaia.

– Ar trebui să te ucid, spuse ea stînd lîngă uşă, dar probabil că tocmai asta te aştepţi să fac. Nu sînt niciodată sigură dacă acţiunile mele sînt ale mele sau doar rezultatul planurilor tale. Nu vreau să mori. Vreau să trăieşti cu conştiinţa dezastrului pe care l-ai făcut; ţi-ai ruinat viaţa... un bărbat important ca tine, fiul unei familii nobile, îşi bătu ea joc de el, un bărbat bogat, un bărbat puternic! Eşti un criminal, Gilles de Courmont, asta eşti!

– Prostii, spuse el tăios. Habar n-ai despre ce vorbeşti.

– Nu, zău? Nu sînt singura care crede că Charles d'Aureville a fost ucis.

– Ucis? Eşti ridicolă, Léonie. Am auzit că a murit într-un accident nautic.

– Un accident pe care l-ai plănuit, aşa cum plănuieşti totul.

– Nu ştiu pe ce dovezi îţi bazezi aceste afirmaţii, dar, bineînţeles, că nu sînt adevărate. Presupun însă că era de aşteptat, de la o femeie trădătoare ca tine. Eu îţi dau tot ce doreşti, iar tu foloseşti asta ca să mă trişezi, să te întinzi cu alţi bărbaţi... d'Aureville n-a fost primul.

Brusc, ceva îi sună în minte.

– Desigur! Pe Alain l-ai îndepărtat, l-ai trimis la importantul proprietar de galerie din Londra; ofertă prea tentantă pentru a fi refuzată. Pe el de ce nu l-ai ucis? Sau poate atunci nu mă „iubeai", Monsieur? A, da, într-adevăr, „te iubesc" a venit mai tîrziu – atunci cînd ai simţit că aveai nevoie de mine şi că a-mi spune că mă iubeşti era singurul mod de a mă aduce înapoi. Dar asta a fost după Charles.

Furia lui era de gheaţă, cînd se înălţă deasupra ei.

– M-ai făcut de rîs. Nici o femeie nu face asta.

– Te-ai făcut singur de rîs, Monsieur. Ar fi trebuit cu mult înainte să-mi spui că mă iubeşti. Te-am implorat, am dorit să-mi spui asta. Tot ce am vrut a fost să mă iubeşti. Atunci, n-ar fi fost nici un Alain, nici un Charles...

– Şi nici un copil.

Ea se uită la el, speriată.

– Unde-i fetiţa, Léonie?

Ea se întoarse cu spatele la el, uitîndu-se pe fereastră.

– Nu ştiu.

– Nu ştii?

– Am dat-o, cînd s-a născut, are viaţa ei proprie, fără mine.

– N-o vrei înapoi? El se apropie mai mult de ea. Simţea parfum de iasomie. Léonie, găseşte fetiţa, ia-o înapoi. Adu-o aici, o să trăim aici, împreună. Am s-o cresc ca pe fiica mea, am să am grijă de ea, am să o asigur...

Se întoarse şi se uită la el, uimită.

– Stai cu mine, Léonie!

Privirile li se încrucişară.

– Îţi închipui vreun moment că ţi-aş da copilul meu? Eşti mai nebun decît gîndeam, Gilles de Courmont. Charles d'Aureville e mort din cauza mea – trebuie să trăiesc cu gîndul ăsta tot restul vieţii meie... la fel şi tu! Nu eu am fost aceea care l-a lovit în cap, dar amîndoi sîntem vinovaţi.

– Léonie, jur că n-am avut nimic de-a face cu treaba asta. Nu mă poţi părăsi, Léonie, am nevoie de tine. Rămîi cu mine!

O apucă de braţ, trăgînd-o spre el.

– Nu există nici o putere pe lume care să mă facă să stau cu tine. Eşti un monstru.

El o trase mai aproape, împingîndu-şi faţa lîngă a ei.

– Dacă pleci, spuse el liniştit, am să te ruinez. Eu ţi-am dat totul şi pot să-ţi iau totul înapoi. Ai să rămîi fără nimic... nimic!

– Ai uitat că m-ai făcut o femeie independentă. Ai pus bani în contul meu în bancă, mi-ai cumpărat acţiuni, ai investit în proprietăţi...

– Toate acţiunile la companiile pe care le deţin eu au o clauză că îmi revin mie, oricînd hotărăsc eu. N-ai învăţat niciodată să citeşti ce scrie cu litere mărunte, Léonie – prima regulă a oricărui contract de afaceri.

Ea începu să rîdă.

– Bineînţeles. Cît de tipic, Monsieur, cît de tipic! Doar mi le-ai împrumutat, pentru atîta timp cît mă port bine! Nu-i nimic, poţi să păstrezi totul, am să ajung din nou de unde am pornit. Am să las bijuteriile în seif, banii în bancă – asta o să fie tot cu ce te poţi consola. O să mă ruinezi pe mine, dar o să te ruinezi şi pe tine... eşti doar o scoică, o faţadă a unui om civilizat. Eşti doar un ucigaş, rece, arogant şi fără scrupule.

– Am să-ţi găsesc copilul, Léonie. Şi cînd am să-l am, o să trebuiască să te întorci la mine, altfel...

Ameninţarea nerostită plutea în aer între ei.

– Chiar dacă o să-mi ia ani de zile, şopti el, tot am s-o găsesc.

– Şi mie, chiar dacă o să-mi trebuiască ani de zile, am să găsesc dovada că tu ai pus să fie ucis Charles d'Aureville. O să plăteşti, Monsieur, într-o bună zi, îţi promit.

– Gîndeşte-te la fetiţa ta, Léonie... N-ar fi mai bine să ştii că e în siguranţă?

Inima ei bătea atît de sălbatic, încît era sigură că el putea să simtă teama care o cuprindea; apoi şi-l

aminti cu fiii lui la Monte Carlo, îşi aminti cum îi spusese că doar atunci cînd fiul său era aproape să moară, îşi dăduse seama cît de mult înseamnă pentru el. Dacă Amélie ar fi copilul lui, ar fi în stare să o omoare? Inspiră adînc.

– Dar dacă Amélie ar fi a ta, Monsieur? Ce-ar fi dacă Amélie ar fi cu adevărat fiica ta?

Uşa se închise în urma ei, iar el se uită după ea, neîncrezător. Ce spusese ea, oare? Voia să fugă după ea, să o implore să-i spună adevărul. Să fie, oare, copilul lui? Ar fi posibil, oare? Îl omorîse, oare, pe Charles d'Aureville pentru nimic? Se îndreptă spre fereastră, uitîndu-se fără să vadă, la grădinile din mijlocul pieţei. Ea plecase. Îl părăsise. Singura cheie era copilul. De îndată ce-l va avea, Léonie se va întoarce la el. I-o va oferi pe fiica ei – vie – nu va fi nici un pericol, atîta timp cît Léonie va sta cu el.

Dar cum putea să ştie el vreodată dacă Amélie era copilul lui? Oare Léonie îşi bătea din nou joc de el? Trebuia să o găsească. Chiar dacă i-ar lua o viaţă întreagă, o va face. Şi atunci o va avea pe Léonie din nou.

Merse de-a lungul şirului de draperii, desfăcînd şnururile lor cu ciucuri, pînă se mişcară ca o ceaţă argintie, înlăturînd lumina din cameră.

"Un scenariu senzual de excepţie. O poveste a Cenuşăresei, plasată la începutul secolului."

Glamour

Obsesia unui bărbat... dragostea unei femei.

Doar cu frumuseţea ei uluitoare, cu inocenţa şi spiritul înflăcărat, Léonie vine din provincie la Paris, cu visul unui viitor mai bun.

Ea se va mişca în lumea strălucitoare a banilor, a pasiunii şi a puterii - o lume întunecată doar de obsesia nepotolită pentru ea a unui singur bărbat - un bărbat hotărît să o posede, un bărbat care n-a iubit-o şi nu i-a dat drumul niciodată...

"O lectură cultivată, fermecătoare."

Kirkus Reviews

BESTSELLER

Lei 2400